

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN SANDFORD

**#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR**

“A MASTER OF THE THRILLER.” —*RICHMOND TIMES-DISPATCH*

STORM FRONT

A VIRGIL FLOWERS NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD'UN BAŞLIKLARI

Avin Kuralları
Gölge Av *Avin*
Gözleri Sessiz
Av Kış Avı
Gece Avı
Zihin Avı
Ani Av Gizli
Av Belirli Av
Kolay Av
Seçilmiş Av
Ölümlü Av
Çıplak Av
Gizli Av Kırık
Av
Görünmez Av
Hayalet Av Kötü Av
Fırtına Avı
Gömülü Av Çalıntı
Av İpeksi Av
Field of Prey
Av Toplama
Extreme Prey

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu
İmparatoriçe
Dosyası Şeytanın
Şifresi
Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Dark of the Moon
Heat Lightning
Rough Country
Bad Blood
Şok Dalgası Mad
River Fırtına
Cephesi

Son teslim tarihi
Kaçış Maddesi

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Satürn Koşusu
Gece
Mürettebatı Ölü
Nöbeti

JOHN HANFORD

SONS New York

PUTNAM

G. P. Putnam's Sons

1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC 375

Hudson Street

New York, New York 10014

Telif Hakkı© 2013 John Sandford

Deadline'dan alıntıdır telif hakkı© 2014 John Sandford'a aittir

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

İlk G. P. Putnam's Sons ciltli baskısı / Ekim 2013 İlk Berkley

premium baskısı / Ekim 2014

İlk G. P. Putnam's Sons premium baskısı / Ekim 2016

G. P. Putnam's Sons premium baskı ISBN: 9780425270240

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_3

TEŞEKKÜR

Bu romanı ortağım, gazeteci ve senarist, şimdi ise bir roman yazarı olan Michele Cook'un yardımıyla yazdım.

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca John Sandford](#)
[tarafından Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)

Bölüm 25

Deadline'dan alıntı

Hantalar toplanmış ve kapının yanında duruyordu. Kimse bunun garip olduğunu düşünmedi, çünkü dört kazıcı her küçük oturma odasına sıkışmışlardı. Sekize on ölçülerinde iki yatak odası, küçükük bir oturma ve mutfak alanı ve daha da küçük bir banyodan oluştuğu için kıyafetlerini koyacak yer yoktu, bu yüzden kıyafetlerini çantalarında saklıyorlardı.

Elijah, Steve Phelps adında Alabamalı orta yaşlı bir gönüllüyle aynı odayı paylaşıyordu. Elijah'ın cep telefonu saat ikide titrediğinde ilk işi tek omzunun üzerine yuvarlanıp telefonu kapatmak ve Phelps'in nefes alışını dinlemek oldu.

Phelps mışıl mışıl uyurdu ve şimdi de mışıl mışıl uyuyordu. Elijah geceleri sık sık işemek için kalkar ve kimseyi uyandırmazdı. İki hafta boyunca güneşin altında geçirdiği günler çok yorucuydu ve oda arkadaşları onun gece hareketlerine aşına olduktan sonra asla seğirdi.

Phelps'ten emin olunca Elijah yataktan kalktı ve olabildiğince sessiz hareket etti. Tüm kişisel eşyalarını cüzdanına yüklemişti, Pasaportu, küçük parası bir gece önce pantolonunun içine girmişti, yani şimdi tek yapması gereken içine girmekti. Çorapları çoktan ayakkabılarının içine sarılmıştı, onları da dışarıda giyecekti.

Giyindikten sonra Phelps'i tekrar dinledi ve kapıdan geçerek oturma alanına girdi. İşte işin zor kısmı buradaydı. Bitişik odada uyuyan bir başka kazıcıda kazı arabalarından birinin anahtarı vardı ve anahtarlar onun odasındaki radyatörün üzerinde duruyordu. Oda.

Elijah diğ er yatak odasının kapısına gitti ve yine bir süre dinledi. Her iki adam da horluyordu, bu yüzden bir araya getirilmişlerdi. Elijah'ın uyuyabileceğinden emin olduğunda
Ayrı ayrı horlayanları ayırt ederek kapıyı hafifçe açtı (bir gece önce diğ erleri dışarıdayken menteşelere bir parça Crisco sürmüştü) ve sessizce odaya girdi.

Adamlar horlamaya devam ediyordu, bu da çıplak ayakla odanın karşısına geçip arabanın anahtarlarını alırken yaptėı hareketi gizlemeye yardımcı oldu. İki saniye sonra odadan çıkmıştı; bir dakika sonra da İsrail gecesinin serinliğinde çantalarıyla dışarıdaydı, merdivenlerde oturuyor, ayakkabılarını bağlıyor ve yine dinliyordu. İzliyordum.

Heyecanlı bir gündü - belki başka biri de huzursuzdu?

Ama söyleyebildiği kadarıyla kibbutzda hiçbir şey hareket etmemişti. Zor kısımlardan birini atlatmıştı ve şimdi de
İkincisi. Ayakkabılarını bağladıktan sonra çantalarıyla (naylon bir sırt çantası ve deri bir el çantası) birinci kata indi ve yatakhanenin arkasından dolaşarak kazıdaki çanak çömlek ve diğ er buluntuları ayırmak ve sınıflandırmak için kullanılan alçak ahşap bir binaya ulaştı.

Binanın içinde hiç ışık yoktu.  antasına uzandı, büyük bir tornavida çıkardı ve kapıyı açtı. İçeride,
İşsiksiz gezinirken, bir sıra metal dolabın yanına gitti, beşinci kulpu aradı ve aynı tornavidayla
Dolap kapısı.

Dolabın rafında bir taş duruyordu. Onu pek göremiyordu ama hissedebiliyordu ve ağırdı. Onu deri çantasına koydu, dolabın kapağını ve dış kapıyı kapattı.

—

YARIM SAAT SONRA, Mankato-it İlyas  alıntı bir arabayla batıya, yaklaşık 2.850 yıl önce kraliçe İzebel'in pencereden atılmıştı. Vücudu köpekler tarafından yenmişti - avuç i leri ve ayak tabanları hariç hepsi - tıpkı diğ er İlyas'ın, peygamber adamın öngördüğü gibi.

O zaman söylemedikleri gibi, *Bummer*.

Günümüz İlyas'ı Yizreel'e hiç aldırış etmedi, çünkü eski kraliyet kenti artık sadece taşlık bir araziydi. On dakika sonra sondan bir önceki ya da başka bir savaşın olmadığı Armageddon'u (yerel halk için Megiddo) roketle geçti. Megiddo'da kuzeybatıya, Karmel Dağı'na ve Akdeniz kıyısına doğru döndü.

Hayfa.

Elijah'ın acelesi vardı: kazıcılar kalkmadan önce gitmesi gerekiyordu ve bazıları çok erken, saat dörtte kalkıyordu. Ayağını yere bastırdı ve çok kullanılmış Avis marka kiralık araba acıyla inledi. Megiddo'nun yanından geçerken yolcu tarafındaki camdan Nasıra'nın ışıklarının tarlalar arasında parıldadığını görebiliyordu.

Jezreel Vadisi.

Güzeldi, tamam, ama etkilenmeyecek kadar sık İsrail'e gitmişti. Kırk beş yıl önce Zeytin Dağı'nın sahte dini mekânlarla, Celile Denizi'nin diyet kola şişeleriyle dolu olduğunu gördüğünde yaşadığı o ilk saf şaşkınlığı hatırladı,

İsa'nın memleketinin bir Arap şehri olduğunu ve iyi bir Hristiyan'ın dikkatli olmadığı takdirde dayak yiyebileceğini söyledi.

Burayı sevmediğinden değil, çünkü seviyordu. Kuzeydeki yeşil ve mavi dağlardan güneydeki çorak çöle kadar her yeri, özellikle *de Şelfi* ve hepsinden önemlisi Kudüs'ü seviyordu. Ama onu bir Amerikalıdan çok bir İsrailli gibi seviyordu; yani hatalarına rağmen.

—

Kasabaya girdiğinde CARMEL FLANKS hâlâ karanlıktı. Avis arabasını bayinin dışına bırakmaya karar vermişti, saat sekizde açıldığında onu bulabileceklerdi. Arabanın yasal anahtarları vardı, ancak araba Penn State'ten saf bir Amerikalı yüksek lisans öğrencisi tarafından sağlanan kredi kartıyla kiralanmıştı. Araba

Elijah arabayı kaybetse öğrenci çok kızardı. Aslında, Elijah arabayı Avis acentesinin dışında bıraksa çok kızardı, ama

Elijah'ın yüksek lisans öğrencilerinin duygularından daha önemli dertleri vardı.

Neyse ki Avis acentesi 75. Yol'dan çok uzakta değildi ve limandan da uzakta değildi. Kolayca buldu, arabayı bıraktı, gösterge paneline bir mesaj bıraktı ve bir taksi çağırdı.

Beklerken, sırt çantasında sakladığı şişeden birkaç hap çıkardı ve susuz yuttu.

—

Taksi şoförü pek İngilizce bilmiyordu, ama İlyas'ın İbranicesi mükemmeldi, bu yüzden iyi anlaştılar. Taksi şoförü sordu, "Sadece şu Bagaj?"

Elijah'ın elinde naylon bir sırt çantası ve piring tokalı deri bir spor çantası vardı. "Hepsi bu kadar," dedi. "Bu sadece gününbirlik bir gezi."

"Ben suya girmem," dedi taksi şoförü omzunun üzerinden. "Duşumda su çok derinleşirse beni deniz tutar."

Elijah, "Okyanustan olabildiğince uzakta yaşamama rağmen benim için hiç sorun olmadı," dedi.

"Bu Amerika'da mı?"

"Evet, Minnesota," dedi Elijah.

Şoför, yolcusunun sabahın erken saatlerinin serinliğinde bile terlediğini fark etti. Pahalı deri çantasını da sıkıca tutuyordu.

kucağında, sanki içinde atom bombası varmış gibi. Şoför sormadı.

İsrail'de haftanın her günü garip şeyler oluyordu. sormak tehlikeli olabilirdi. Gerçi bu durumda şoför tehlikenin pek olası olmadığını düşündü: Adamın başında siyah, çıtçıtı bir şapka vardı. Siyah polyester takım elbisesinin altında beyaz papaz yakası ve boynunda gümüş bir zincirden sarkan zeytin ağacından bir haç vardı.

O bir tipti. Her yerde bir tip olabilirdi ama İsrail'de *gerçekten* bir tipti. Bir adama siyah bir takım elbise, bir papaz yakası, tahta bir haç ve hasta, çığlık atan bir bebek verin ve kokain ya da C-4 dolu çoraplarıyla İsrail'deki herhangi bir kontrol noktasından geçebilirdi. Çünkü o sinir bozucu, din değiştiren, Amerikalı Hristiyan bir *tipti*.

-genellikle biraz zararlı dinsel ve

Siyasi görüşleri olan ve neredeyse her zaman bahşış konusunda cimri davranan biriydi.

Ama bu olayda öyle olmadı. Şoför İlyas'ı Kışon Nehri'nin ağzı olan HaKışon'daki Balıkçı Barınağı'na bıraktı ve İlyas ona yüz şekellik bir banknot verdi.

Çok fazla. Bozuk para istemedi, sadece sırtında çantası ve kollarında hasta bir bebek gibi tuttuğu deri çantasıyla aceleyle uzaklaştı.

—

ELIJAH dört gün önce limana gitmiş ve orada

Aradığı insanlar: Alman bir çift, motoru çalışan eski bir fiberglas yelkenli ile Akdeniz'de sürükleniyorlardı.

bazı zamanlar. Onlara beş yüz dolar teklif etmişti.

onu sorgusuz sualsiz Kıbrıs'ın Rum kesimindeki Limasol'daki Eski Liman'a nakletti.

Almanlar kirli liman sularından avlanan ve ispiro ocağında pişirilen sardalyaları yemeye mahkum edilmişlerdi, bu yüzden küçük bir insan kaçakçılığı onlar için temel bir etik sorun değildi. Gerta adında sırık gibi bir sarışın olan kadın ona fazladan iki yüz dolar karşılığında yolculuk sırasında cinsel eğlence sağlayabileceğini söyledi, ancak Elijah muhafazakâr dini değerleri gerekçe göstererek bunu reddetti.

Elijah rıhtıma vardığında Almanlar uyanık ve bekliyorlardı, belki de beş yüz dolarlarının başka bir yere gitmiş olmasından tedirgindiler.

Gerta'nın yine sırık gibi ve sarışın olan, ama adı Ricardo olan ortağı geldikten sonra otuz saniye içinde onları rıhtımdan itti. Motoru çalıştırdı, yüksek sesle öksürdükten sonra sessizliğini sürdürüyordu. Ricardo birkaç kez vurdu ve Almanların yelkenleri açtığı açık sulara çıkmalarını sağlayacak kadar iyi çalışmasını sağladı.

Ricardo dedi ki, "Yelken için ne güzel bir gün. Çantalarınızı aşağıya koyayım mı?"

"Hayır, hayır, oturacak bir yer yapıyorlar," dedi Elijah Almanca olarak. İbranicesi gibi Almancası da mükemmeldi ve İngilizceleri de taksi şoförününkinden daha iyi değildi, yani ellerinde olan buydu. Eşyalarının üzerine oturdu ve kucağındaki deri çantayı kavradı.

Hayfa ufukta yavaşça alçalırken Ricardo, "Demek değerli eşyalarını oraya taşıyorsun," dedi. Elijah'ın çantasına, büyük beyaz bir köpekbalığının köpek kucağındaki şişman bir kadını inceleyebileceği gibi bakıyordu.

Elijah, "Evet, ama korkarım Eski Liman'a varmadan önce bazılarının yan tarafa geçmesi gerekecek," dedi.

"Yandan mı?" Ricardo'nun kafası karışmıştı.

"Evet, yan taraftan," dedi Elijah. Çantadan eski görünümlü bir Beretta 92F çıkardı, Irak'tan gelmiş olabilecek bir silahtı.

İsrail'e iş aramaya gitmişti. Elijah'ın, hayatının erken dönemlerinde at arabasına saman balyaları atmış olabilecek sağlam eline tam oturuyordu. "Yazık oldu, çünkü çok güzel bir parça. silahlar. Hızlı, güçlü ve isabetli."

Namlu Ricardo'ya doğrultulmamıştı ama uzağı işaret etti. Peder'e gereksiz yere yakın oturan Ricardo - Elijah gerçekten de Amerika'daki Lutheran Kilisesi'nde papaz olarak atanmıştı - uzaklaştı. "Belki de Ricardo," dedi. "Limana vardığımızda onu koyacak bir yer bulabilirim."

Böyle güzel bir silah parçası birkaç dolara satılırdı. Elijah, Med'in sağ tarafında bin dolar var, diye düşündü.

"Belki de," dedi Elijah.

—

VE BELKİ DE DEĞİL.

Yolculuk o günün tamamını, ertesi geceyi ve ertesi günün büyük bir kısmını aldı. ertesi gün. Rüzgârlar mükemmeldi: onlara iyi bir koşu sağlayacak kadar güçlüydü, ancak denizleri değersizleştirecek kadar bunaltıcı değildi. Elijah güvertede, iPad'inde kitap okuyarak, gecenin serinliğinde naylon bir yağmur kıyafetine sarınarak geçirdi. Hazırlıklı gelmişti.

Kıbrıs görüldüğünde ve Ricardo motoru tekrar çalıştırmakla meşgulken, Elijah tabancayı yan tarafa bıraktı. Marinaya girdiklerinde, Ricardo tabancanın olası bir saldırıya karşı bir önlem olarak gösterildiğini iyice anlamıştı.

pederin değerli eşyalarıyla ilgili hırsları, silahı sordu.

"Kenardan düştü," dedi Elijah. "Sanırım rıhtımdaki adam dikkatinizi çekmeye çalışıyor."

Rıhtımda hikâyelerini anlattılar: Elijah Jones, Akdeniz'de yelken açmak için Alman arkadaşlarına katılan, ancak beklenmedik bir şekilde kan işlemeye başlayan ve büyük acı çeken bir Amerikalıydı. Elijah

Kolon kanserinden ölmek üzere olduğunu ve Yunanistan, Mısır ve İsrail'deki arkadaşlarına veda etmek için Doğu Akdeniz'de son bir gezi yaptığını açıkladı. Şimdi tek istediğı huzur içinde ölebilmek için Mankato, Minnesota'daki evine dönmekti.

Yerel hastaneye uğraması gerektiğini söyledi ve sonra yoluna devam etti. Durumunun kanıtı olarak gümrük görevlisine ilaç çantasını ve hastanedeki doktorundan aldığı tedavi mektubunu gösterdi.

Mayo Kliniğı.

O da terliyor ve inilti ler çıkarıyordu ve gümrük memurları belgeleri üzerinde görüşürken, izin isteyerek ve hemen Akdeniz'e kan işedi. Baş gümrük memuru pasaportunu damgaladı ve Tanrı'nın onu kutsaması dileğini ifade etti.

—

Limana ulaşmalarından YIRMI DAKİKA sonra Elijah Larnaka Uluslararası Havalimanı'na doğru yola çıkmıştı; altı saat sonra da Charles de Gaulle'ü Paris'te ziyaret etti ve oraya indikten altı saat sonra Minneapolis'e doğru yola çıktı.

Minneapolis'te, biri erkek diğeri kadın iki üniformalı sağlık görevlisi gümrük alanında bekliyordu. Elijah, bir yük vagonu yükleyicisi gibi terleyerek tekerlekli sandalyede bagaj alanına itildi. Gümrük görevlileri ona beyan edecek bir şeyi olup olmadığını sordular, o da "Hayır" diye inledi. Bir uyuşturucu köpeğı onu üstünkörü bir şekilde kokladı ve onu EMS teknisyenlerine ve bekleyen ambulansa doğru yönlendirdiler.

Erkek sağlık görevlisi çantalarını taşıdı ve "Burada ne var, taş mı?" diye şaka yaptı.

Bundan doksan dakika sonra Elijah Rochester'daki Mayo Kliniğı'ne giriş yaptı ve görevlilere spor çantasını yatağın yanına, yere koymalarını söyledi.

Üç gün sonra, durumu tekrar stabil hale geldiğinde ve artık kan işemediğinde, kendini kontrol etti.

Ama kimseye söylemedi. Sadece yürüdü.

Ağır deri çantasıyla.

Minnesota'da tüm zamanların en güzel yazlarından biriydi ya da belki de en sefil yazlardan birinin ardından öyle hissettiriyordu. Tarihte ilkbahar. 22 Nisan'da, kötü bir kar fırtınasında, Apple Valley'deki bir otoyolda kaymış ve dört tekerlekten çekişli kamyonunu hendekten çıkarmak için çekici çağırmak zorunda kalmıştı.

1 Mayıs'ta kuzeye, Hayward, Wisconsin yakınlarındaki bir arkadaşının kulübesine mavi balık avlamak için gitmiş ve bütün gün kar yağmış, ertesi gün de toplam on altı santim kar yağmış ve ardından iki gün boyunca yağmur yağmıştı.

Gallerlilerin dediği gibi kadınlar ve sopalar, aslında daha çok *mae hi'n bwrw hen wragedd a ffyn* gibi bir şey söylerlerdi.

Ama yaz. . ah, şimdi zirveye ulaşmakta olan yaz, bir lokantanın içinden bile seyretmesi keyifliydi.

—

VIRGIL FLOWERS, Minnesota, Mankato'da 169 numaralı otoyol üzerindeki Perkins restoranında bir kabinde yan oturmuş, kovboy çizimleri sallanıyordu.

koltuğun ucundan. Florence "Ma" Nobles ile sahte kereste çetesine karışması hakkında konuşuyordu.

her türlü bilgiyi reddetti. Bir süredir onu araştırıyordu ve hatta beş etnik kökenli babasız çocuğundan üçüyle tanışmıştı -Mateo, Uzun Ayı ve Musa.

Virgil bir patates kızartması aldı ve ona saptı: "Dave Moss Aynı ahır on beş kez sattığını söyledi anne. Oğlun Rolf'un aşağıda iki bin tahta ayak daha kerestesi olduğunu söylüyor.

Minnesota Nehri'nde, yaşılanıyor. Dave gelecek yıl New England'ın her yerinde bunu satacağını söylüyor."

Annem dudaklarıyla kaba bir ses çıkardı ve Virgil, "Hadi ama anne, buna gerek yok," dedi.

Annem, "O lanet olası Moss kızıyı öpebilir -gerçi dürüst olmak gerekirse, bunu zaten yaptı ve bundan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Bu her şeyden çok aile içi bir anlaşmazlık, Virgie. Ondan ayrıldım ve o da benden öç almaya çalışıyor."

Virgil, "Buna inanabileceğimden emin değilim anne. Barry Spurgeon adında bir adam Connecticut, Greenwich'te bir tür ahır-konak inşa edebilmek için oğlunuzdan kırk dört bin dolar harcayarak kereste satın aldı. Şüphelendi ve bir ağaç halkası testi yaptı ve o ağaç geçen yıl kesildi.

Geçen yıl, Tanrı aşkına,

Anne. *Beş* yıl bile geçmesine izin vermedin. Spurgeon o parayı istiyor. çünkü gerçek eski zaman ahır kerestesi için ödeme yaptı."

Telefonu çaldı ve açıp baktı: Lucas Davenport.

"Bunu almalıyım," dedi. Ekrandaki "cevapla" sekmesine bastı. "Bir dakika bekle Lucas," dedi ve anneme, "Sen burada otur. Sakın kaçma."

"Ahır kerestesi hakkında konuşmak yerine kaşıntımı nasıl kaşıyacağımı konuşmalıyız," dedi annem alt dudağını iterek. "İşte burada

Temmuz ve ben Mart'ın on sekizinden beri sevişmedik. Sen bu işi yapacak çocuksun, Virgie."

—

VIRGIL kabinden kayarak çıktı ve kimsenin oturmadığı erkekler tuvaletine doğru yürüdü. "Ne oldu?" diye sordu Davenport'a.

"Senin için bir görevim var. . kolay bir görev," dedi Davenport. "Ah, dostum. Tüfeğimi evde bırakmışım."

Davenport, "Hayır, hayır, öyle bir şey değil," dedi.

Bu tür konularda yalan söylediği bilinir. "Gustavus Adolphus'ta bir profesörle konuşması gereken İsrailli bir araştırmacı var.

Profesör aslında Mankato'da yaşıyor. Muhtemelen senin mahallende.

Kendisi bir papaz. Dur bakayım. Elijah Jones. Lutherci bir papaz, senin baban gibi."

"Bir İsraili mi? Bu da ne demek oluyor?"

Virgil, Davenport'la konuşurken bir yandan da anneme göz kulak oluyordu ve bunu yapmak hiç de zor değildi. O inkar edilemez bir suçluydu.

cahildi, ama aynı zamanda güzel bir sarışındı, sadece otuz dört yaşındaydı.

Biri on dokuz yaşında olmak üzere beş çocuğu vardı. Sirtında uzun, kalın bir saç örgüsü ve kısa, ince bir vücudu vardı. Eğer sadece Varsayalım ki, Kaliforniya'da bir kralın üzerinde yatıyor olsaydı ve saçları üzerine yayılmış olsaydı...

". . . bir tür değerli eser-"

"Ne? Tekrar söyle," dedi Virgil. "Özür dilerim, burada yerel bir suçluya göz kulak olmaya çalışıyorum . . . şu üzerinde çalıştığım ahır kerestesi dolandırıcılığı."

Davenport, "İsraili MSP'ye geliyor ve onu alırsanız iyi olur," dedi. "Bu Jones denen adam güya bir arkeolojik kazıdan değerli bir eser çalmış ve onu Amerika'ya kaçırmış. Görünüşe göre İsrail'den yasadışı yollarla ayrılmış -İsrail polisleri

onu bir limana kadar takip etti ve Kıbrıs'a giden bir tekneye bindi ve oradan da evine uçtu."

"Ne tür bir obje?" Virgil sordu, şimdi yarı ilgiliydi. "Mistik güçleri var mı?"

"Mistik güçleri bilmem ama bir stel parçası olduğu söyleniyor - steelee mi? Nasıl telaffuz edildiğini bilmiyorum ama üzerinde eski bir yazı varmış. Görünüşe göre tüm bu olanlar İsrail devletini çileden çıkarmış," dedi

Davenport. "Her neyse, İsraililer onu geri istiyor ve Dışişleri Bakanlığı Jones onu çaldıysa ve

ülkeye getirerek yaklaşık dokuz yasayı çiğnedi. Size bununla ilgili bir sayfa göndereceğim."

"Bu federal bir davaya benziyor," dedi Virgil. "İsraililer neden FBI ile konuşmuyor?"

"Bu federal bir dava. Federaller, İsraililerden gelen bilgilere dayanarak ve ayrıca gümrükten geçerken beyan edecek bir şeyi olmadığını söylediği için Jones'u alıkoydular ki bu bir yalandı. Federaller bizi yerel bilgi nedeniyle çağırdı.

-Çünkü bu ay onlara bir borcumuz var ve patron da bunu onayladı," dedi Davenport.

"Eminim taşın mistik güçleri vardır," dedi Virgil. "Belki de İsraililer bunu İran'ı havaya uçurmak için falan kullanabilir. Ya da belki de ona sahip olan kişiyi lanetler - taşaklarınız çürür ya da tohumunuz sadece çorak toprağa düşer, tabiri caizse."

Davenport, "Tohumum zaten başımı yeterince belaya soktu, bu yüzden artık umurumda değil," dedi. "Sadece lanet olası bakanı tutuklayın, lanet olası taşı alın ve lanet olası İsrailileri buradan çıkarın. Tamam mı?"

Annem Virgil'in kendisine baktığını fark etti ve dili dışarı çıkıp üst dudağını okşadı. Virgil kaçırmış olabilir diye bir kez daha yaptı. Davenport başka bir şey daha söyledi ama Virgil *bunu* kaçırdı ve şöyle dedi: "Lanet olsun, bu kereste işinde kıcıma kadar battım. Saat kaçta geliyor?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Davenport, "Az önce söyledim ya: Bilmiyorum. Bugün, yarın, ertesi gün. Emin olduğunda ya sizi arayacak ya da bir e-posta gönderecek."

"Üzgünüm, gerçekten... Korkarım bu adam kaçacak. Adı neydi? İsraili olanın mı?"

"Yael Aronov," dedi Davenport. "Yale" diye telaffuz etti. "Y-a-e-l mi?"

"Evet."

"Ya-el diye okunur," dedi Virgil. "Hakimler Kitabı'nda Yael, Sisera adında bir düşman komutanıyla karşılaşır ve onu çadırına alır, aynen aktarıyorum, 'Heber'in karısı Yael çadırdan bir çivi aldı, eline bir çekiç aldı ve usulca ona doğru gitti,

Çiviye şakaklarına çaktı ve yere sapladı; çünkü uykuya dalmış ve bitkin düşmüştü. Böylece öldü. Son alıntı."

Davenport, "Gördün mü, sen bunun için mükemmel bir adamsın," dedi.

"Sen değilsin

Sadece İncil'i biliyorsun ama üçüncü karın da tıpkı bu Yale'li hatun gibiydi." "Ya-el," dedi Virgil. "Ve haklı olduğun zaman, haklısındır."

—

Kereste dolandırıcılığı çözülemedi. Onlar dışarı çıkarken park yerinde, Virgil anneme başka birini bulması gerektiğini söyledi.

kaşıntısını kaşıdı. "Çok çekici bir kaşıntın olmadığından değil," dedi.

Ma, "Bunu söylemenizi takdir ediyorum ama bunu söylemeniz sorunu çözümüyor," dedi.

Virgil, "Çabucak çizdirsen iyi olur, çünkü o keresteyi satmaya devam edersen seni hapse attırırım," dedi.

"Sen kötü bir kovboysun," dedi annem. Yeni kırmızı bir Ford F-150'ye binip gitti; Virgil'e bir tür alay gibi göründü, çünkü mimarının iç karartıcı durumu hakkında kötü konuşuyordu kurtarma işi.

—

VIRGIL o öğleden sonra İsrailli kadından haber alamayınca ve araştırarak fazla bir şeyi de olmayınca hızlıca Mississippi Nehri'ne gitti ve eski dostu Johnson Johnson'la birlikte akşam balık avına çıktı. Geceyi Johnson'ın kulübesinde geçirdi.

Şu anki kız arkadaşı Shirley, fırında pişmiş walleye ve taze su teresinden oluşan güzel bir akşam yemeği hazırladı. Virgil ve Johnson biraz Sabahın erken saatlerinde kuzey balıkçılığı ve sonra Virgil eve döndü.

Rochester'da bir McDonald's'ta durdu, Peynirli Quarter Pounder aldı ve Double Quarter Pounder teklifini reddetti, iPad'inden e-postalarını kontrol etti ve bir mesaj buldu.

İsrailli: Minneapolis-St. Paul'e saat birde varacaktı. Virgil saatini kontrol etti ve kuzeye giderken Owatonna'daki Cabela's outdoor süper mağazasına uğramak için yeterli zamanı olacağını düşündü.

—

VIRGIL FLOWERS uzun boylu, zayıf bir adamdı; kovboy çizmeleri giymediği sürece, ki genellikle giyerdi, 1.80'in iki santim üzerindeydi, o zaman da 1.80'in üç buçuk santim üzerinde olurdu. Sarı saçlarını uzun, kulaklarının üzerinde ve boynunun arkasında kıvrılmış; genel olarak iyi bir üçüncü kaleci gibi görünüyordu, ki lisedeyken de öyleydi.

ve üniversitede bir süre, üniversite düzeyinde bir hızlı topa güvenilir bir şekilde vuramayacağını öğrenene kadar.

Üniversiteden sonra, piyade ya da istihbaratta bir görev bekleyerek orduda bir süre görev yaptı. Ordu onu polis yapmış, o da şaşırarak bunu sevmiş. Çıktığında yüzbaşıydı, St. Paul polislerinde bir iş buldu ve birkaç yıl sonra Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'na geçti. Artık eyaletin güney ucundaki tek yerleşik ajan oydu. Ortalama bir yıl içinde altı ya da sekiz cinayet üzerinde çalışıyor ve zamanının geri kalanını suç faaliyetleri olan insanları takip ederek geçiriyordu.

bir şerifin ofisinin normalde kapsayabileceğinden daha fazla alan gerektiriyordu. Örneğin Ma Nobles bir ilçede, oğlu başka bir ilçede, şüpheli suç ortağı üçüncü bir ilçede yaşıyordu ve kereste Tam olarak bir ilçe sınırında, su altında saklı olabilir.

Virgil polislik görevlerinin yanı sıra açık hava yazarlığı da yapıyordu, ancak son zamanlarda bu alanda da ilerlemiş ve hem *New York Times* dergisinde hem de *Vanity Fair*'de hikâyeleri yayınlanmıştı. Her ne kadar Para, devlet işi ve yazarlık arasında, kendini zenginliğe doğru ilerlerken buldu.

O da öyle yaptı. Metamfetamin laboratuvarları uzunca bir süre onun özel laneti olmuş, işlediği cinayetlerin birçoğuna neden olmuştu ama artık kaybolmaya başlamışlardı.

Virgil, Minnesota'daki suçluları hırsızlığa geri dönmeye zorladığını söylemekten gurur duyuyordu.

—

VIRGIL, Cabela's'tan 200 dolara çıktı, fena bir fiyat değil, olasılıkları düşünerek, Yael Aronov'un uçağının kalkmasına yarım saat kala havaalanının kısa süreli park yerine ulaştı. kara. Gazete bayiiinden bir balıkçılık dergisi ve Starbucks'tan bir kruvasan aldı ve beklemek üzere yerleşti.

Bilinmeyen bir numaradan gelen telefon çaldığında, karabatak kullanımı üzerine lehte ve aleyhte bir makalenin derinliklerindeydi.

"Evet?"

"Bu Ajan Flowers mı?"

"Evet, öyle."

"Uçak indi. Amiriniz bana bu numarayı verdi ve benimle buluşacağınızı söyledi. Burada mısınız?"

"Evet. Bagaj bölümünde. Dokuz numaralı atlıkarıncadasınız. Ben uzun boylu, zayıf, kovboy çizmeli ve hasır şapkalı bir adamım, atlıkarıncaya bakan sandalyelerde oturuyorum."

"Çok iyi. En kısa zamanda orada olacağım."

—

Bir yirmi dakika daha geçti. Virgil kova kuyruğu hikayesini bitirmiş ve Bulldawg tekniği hakkında bir şeyler okuyordu ki insanlar atlıkarıncanın etrafında toplanıyordu. Dergiyi kaldırdı ve iki dakika sonra bir kadın gelip "Tek kovboy sizsiniz. Sen Virgil olmalısın?"

Virgil sandalyeden kalkarak, "Evet, öyleyim," dedi.

El sıkıştılar ve kadın "Yael Aronov," dedi, "iki büyük çantam var."

"Sorun değil," dedi Virgil. "Nerede kalıyorsun?"

"Mankato Downtown Inn'de mi? Doğru mu?"

"Doğru," dedi Virgil.

Yael yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında, uzun boylu, atletik, kısa kesilmiş siyah saçlı, düzgün yüz hatlarına sahip, zeytin

Ten rengi ve hızlı, koyu renk gözleri vardı. Güzeldi ama Virgil'e neye benzediği sorulsaydı, "Sert" derdi.

"Yorgunum. Doğrudan Tel Aviv'den Newark'a, ardından Newark'ta uzun bir aktarma ve sonra da buraya" dedi. "Yapmam gereken Uyu."

"Tam olarak kimin için çalıştığınız bana hiç söylenmedi," dedi Virgil. "Anladığım kadarıyla bir tür obje arıyorsunuz."

"İsrail Eski Eserler Kurumu IAA için çalışıyorum. Ben bir araştırmacı-gerçekten, tek araştırmacı," dedi. "Bir stelin parçasını arıyoruz" - *stella* diye telaffuz etti - "bu Rahip Jones tarafından çalınmış."

"Stelin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum."

"Tamam, sana anlatacağım," dedi. "Eski Orta Doğu'da, Pers, Mısır, Asur gibi çeşitli krallar bir yeri fethettiklerinde, bazen fetihleriyle övünen bir taş sütun dikerlerdi. Genellikle sütunun üzerine birden fazla yazı yazarlarmış.

Dil, genellikle kendi dilleri ve yerel dil. Onlar öldükten sonra başka bir fatih gelir ve eski sütunlar yıkılır, kırılır ve belki de yeni sütunlar dikilirdi.

Peder Jones'un bulduğu şey bu sütunlardan birinin parçasıydı, bir stel parçası. Ne yazık ki onu çaldı ve ülke dışına taşıdı."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz," dedi.

Jones, altmışlı yılların sonlarından beri İsrail kazılarında çalıştığını, en son Ürdün Nehri'nin doğusundaki bir kazıda görev aldığını söyledi.

Beth Shean kasabasında. En güvenilir kazıcılardan biriydi; uzun bir deneyime, iyi bir İbraniceye ve İsrail'in her yerinde iyi dostlara sahip bir adamdı.

Sonra, bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce, çarpıcı bir buluntu vardı: siyah kireçtaşından bir stel parçası, bir ayaktan biraz daha uzun ve en kalın yerinde yaklaşık on inç kalınlığında.

—

"İşte çantalarım" demek için ayrıldı.

Aslında, Virgil'in bir uçaktan inerken gördüğü en büyük bavullardan ikisiydi. Ama onları uçaktan indirdiğinde

Atlıkarınca, neredeyse boşmuş gibi hafifti. "Ağırlıkları-"

"Hiçbir şey," dedi. "Ama inan bana, eve gittiğimde çok daha ağır olacaklar. Yapabilirsem içlerine buzdolabı koyacağım."

"Nedenmiş o?"

"İsrail vergileri," dedi. "Eğer mümkün olsaydı İsrail kelimeleri vergilendirirdi. Havayı vergilendirirdi. Bu şekilde ... vergi yok."

"Pekala."

—

İki çantayı Virgil'in kamyonetine çektiler ve arkaya attılar. Havaalanının dışında, "Konuşmaya devam et. Stel bir ayak uzunluğunda ve on inç kalınlığındaydı ..."

"Evet, herkes sevinçli ve heyecanlıydı," dedi. "Kazının yöneticisi Rafi Frankel, bu onun kariyerindeki en büyük buluntu. Sabah geç saatlerde ortaya çıktı - sıcak nedeniyle öğlen kazmayı bırakıyorlar. Aslında onu bulan kişi Peder Jones'tu. Elimizde ilk anlara ait fotoğraflar var, tek görebildiğiniz taşın topraktan çıkan giydirilmiş bir kenarı."

Taş topraktan çıkarılırken ve kazı çukurundan çıkarılıp dikkatlice silinirken daha fazla fotoğraf çekildiğini söyledi. Taş topraktan çıkarıldıktan sonra kazı evine geri götürüldü, daha fazla fotoğrafın çekildiği bir masanın üzerine konuldu.

Yael, "Frankel Kudüs İbrani Üniversitesi Arkeoloji Enstitüsü'nde profesör," dedi. "Oradaki arkadaşlarını aradı ve onlara bulduklarını anlattı ve tabii ki haber anında yayıldı. Ertesi gün onu Kudüs'e götüreceğini söyledi. Bazıları

Kazıdaki insanlar geç saatlere kadar, saat ona kadar taşı incelediler. Daha sonra taş bir dolaba yerleştirildi ve oda kilitlendi, ve herkes yatmaya gitti. Saat dört buçukta kalktıklarında taş gitmişti. Bir araba ve Peder Jones da öyle."

Frankel hemen İsrail polisini aradı ve polis de Avis'in kiralık aracını Hayfa'ya kadar takip etti. Orada, yanlış bir kokuya aldanarak birkaç gün izlerini kaybettirdiler: koyu renk şapkalı ve koyu renk takım elbiseli uzun boylu bir adamın birkaç büyük çantayla Avis bayisinin yakınında yürüdüğü ihbarı. Adamın izini sürdüler ama adamın mahallede yaşayan Ortodoks bir Yahudi olduğu ve ne kazıyla ne de Jones'la bir ilgisi olmadığı ortaya çıktı.

Geri döndüklerinde Jones'u limana götüren bir taksi şoförü buldular. Oradaki bir yatçı müfettişlere Jones'un kaybolduğu sabah tekneleriyle birlikte ortadan kaybolan iki Alman'dan bahsetti. Almanlar gümrük tarafından teşhis edildi ve dört gün sonra Kıbrıs'ın Eski Limanı'nda bulundular.

Almanlar, Amerikalı'yı bir yelkenliye götördüklerini, ancak ciddi şekilde hastalandığını, kusmaya ve kan isemeye başladığını söylediler. Onlar

En hızlı ulaşabilecekleri yer olarak onu Eski Liman'a bıraktıklarını ve Jones'u en son bir taksiye binerken gördüklerini söylediler.

"Tüm bunlara inanmadık elbette. Onu ülke dışına çıkarmak için para aldıklarını düşünüyoruz. Ama, mmm, bu zor bir hikayeydi Çünkü Kıbrıslı bir gümrük görevlisi Peder Jones'un kan işediğine şahit olmuş." "Seyahatlerinin izini sürmeye devam ettiğimizde, buraya geldiğini ve Mayo Hastanesi'ne götürüldüğünü öğrendik. Klinikte. Ölümcül kanser hastası. Üç gün sonra izinsiz olarak klinikten ayrıldı ve şu anda nerede olduğu bilinmiyor."

"Ve taşı yanında taşıdığına inanmak için nedeniniz var," dedi Virgil.

"Oh, evet. Kimsenin dokunmasına izin vermediği büyük bir deri çanta taşıyordu. Taksi şoförü onu bir bebek gibi taşıdığını söyledi."

"Onunla ne yapabilir ki?" Virgil sordu. "Eğer tüm o fotoğraflar sendeyse, satamaz."

"Ah. Ama yapabilirdi," dedi. "Doğru bağlantıyı kurarsa, çok para karşılığında. Belki de bunu gördü ve biraz çıldırdı. Ölüyor... belki de bunun büyük bir şey olacağını düşündü, eğer kendisi yayınlar."

"Taşın üzerinde ne yazıyor biliyor musun? Ne yazdığını?"

"Hayır, hayır, bu biraz çalışma gerektirecek," dedi Yael. "Bir taraf Biri Mısır hiyeroglifleri, diğeri ise belki de İbranicenin ilkel bir formu. Kimse gerçekten emin değil," dedi. Esnedi ve Sonra dedi ki, "Belki birkaç dakika uyurum. Bu gün beni yakaladı."

Virgil, "Koltuğunuzun hemen arkasında bir yastık var," dedi.

"Teşekkür ederim. Bu mükemmel," dedi ve yastığı arkadan çıkarıp yolcu tarafındaki cama yaslandı. "Artık uyuyabilirim."

Ve Virgil arabayı sürerken anlattığı hikâyeyi düşündü. Hikâyeye iki nedenden dolayı ilgisini çekmişti: Bir papazın oğlu olarak büyümüştü ve İncil hikâyeleri gençliğinin önemli bir parçasıydı. Diğeri ise, sonuna kadar doğruyu söylemişti ve sonra yalan söylemeye başlamıştı. Bu konuda iyiydi ama Virgil yıllardır yalancıları dinliyordu ve onun sesindeki yalanları duyabiliyordu.

Stelle ilgili bilmesini istemediği ya da hakkında konuşmak istemediği bir şey vardı.

Nedenini merak etti. Mistik gler mi? Hmm.

Srmeye devam etti.

Vİrgil Yael'i otele bıraktı. Jet lag yüzünden hala sersemlemiş olduğunu söyledi, bu yüzden onu içeri götürdü, check-in yaptırdı, ertesi sabah kahvaltı için onu almayı kabul etti ve onu odasına gönderdi.

Bir mil ötede oturuyordu ve Jones davası üzerinde çalışmaya karar verdi: Şansı yaver giderse, o zamana kadar bu işi halledebilirdi. Sabah Yael'i aldı. İş gününün büyük bir kısmı kalmamıştı ama Gustavus Adolphus Koleji sadece on beş dakika uzaklıktaydı ve Jones daha da yakında oturuyordu.

Evde bir elma kesip çalışma odasına geçti ve burada üniversiteyle çevrimiçi oldu. Jones, üniversitede emeritus profesör olarak listelenmiş. Sosyoloji ve Antropoloji Bölümü'nden. Çevrimiçi özgeçmişinde St. Paul'deki bir papaz okulundan mezun olduğu ve Orada papaz olarak atandı ve daha sonra Iowa Üniversitesi'nden erken ve ilkel dinler alanında doktora derecesi ile mezun oldu.

Tam zamanlı çalıştığı dönemde Kutsal Topraklar Arkeolojisi, Dinler Tarihi ve İbranice İncil dersleri vermişti. O Altmışlı ve yetmişli yılların sonlarında İsrail, Ürdün, Suriye, Mısır, Türkiye, Kıbrıs ve Yunanistan'da arkeolojik kazılarda çalışmış ve Gustavus'ta kadrolu profesör olduktan sonra her yıl İsrail arkeolojik kazılarına öğrenci gezileri.

Sitenin ekinde, o yaz bir kazıya liderlik ettiğine ve kazının 23 Haziran Pazar günü başlayıp altı hafta boyunca devam edeceğine dair bir not vardı.

Vita'sında listelenen mezuniyet tarihlerine bakılırsa, Jones altmışlı yaşlarının sonlarında olmalı. Departmandaki fotoğrafında

Kısa kollu mavi gömlek, uzun haki pantolon ve çizme giymiş, gür ama obez olmayan sakallı bir adam, bir grup insanla birlikte ayakta duruyordu. Arka planda tuhaf görünümlü siyah çadırların bulunduğu bir kazının kenarında kız ve erkek öğrenciler gülümsüyor. Daha yakından incelendiğinde, Çadırlar PVC drenaj borularıyla tutturulmuş bir tür kumaştan yapılmış gibi görünüyordu.

Yael'de olduğu gibi, Jones'u tarif etmesi istenseydi, Virgil "akıllı" kelimesini de içeriyordu. Virgil, Jones'un zeki ve sert bir kır vaizine benzediğini düşündü ve daha önce onlardan birkaçıyla tanışmıştı.

Jones'un geçmişini göz önünde bulunduran Virgil, internet üzerinden Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne gitti ve ehliyetine baktı. Üniversitenin internet sitesindeki fotoğrafta jet-tonlu bir adam görölüyordu.

Siyah saçları ve kalın siyah sakalları olan bu adam, ehliyet fotoğrafında saçları ve sakalları ağarmış, daha zayıf bir adamdı; gerçi ikisi de beyazdan çok siyahtı ama aynı adamdı ve Virgil'den sadece sekiz blok ötede oturuyordu.

Virgil, *bu gece onu al, suyunu çıkar, taşı geri al, sabah Yael'e ver ve onu yoluna gönder, diye düşündü. Jones'u kaçmaması konusunda uyarın ve bırakın adalet yerini bulsun. Ne olursa olsun Bu olabilir. Şansı yaver giderse, ertesi gün öğlene kadar Ma Nobles'ı araştırmaya geri dönebilirdi.*

Ma'nın çok daha ilginç bir vaka olduğunu düşündü. Bununla birlikte düşüncesiyle bilgisayarı kapattı, elmadan arta kalanları çöp öğütücüsüne attı, yıkadı ve Jones'un Ev.

—

JONES, ahşap salıncaklı bir verandası ve verandanın basamaklarından küçük ön bahçesine bakan resimli bir penceresi olan sade vanilyalı bir evde yaşıyordu. Pencerenin altında bir çiçek kutusu asılıydı ama içinde hiç çiçek yoktu; verandada, basamakların tepesinde büyük ama kısır bir saksı duruyordu.

Ön kapının, aralarında bir aralık bulunan iki perdeyle örtülü geniş ve kısa bir penceresi vardı. ve aynı anda kapı zilini çaldı. Hiçbir şey kımıldamadı. O çaldı

Yine, dolu bir evden gelen titreşimlerden hiçbiri yoktu.

Üçüncü kez çaldıktan ve verandada bir dakika daha geçirdikten sonra müstakil garaja doğru yürüdü ve pencereden içeri baktı: İçeride bir SUV vardı ama sanki birkaç haftadır yerinden kıpırdatılmamış gibi ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Jones hiç eve gelmiş miydi? Kesinlikle vakti vardı.

Garajın penceresinden baktıktan sonra arka bahçeye çıktı ve arka kapıdaki bir pencereden içeri baktı, ancak bir sürü paltonun bulunduğu bir çamurluktan başka bir şey göremedi. mandallara asılı.

Merdivenden inmişti ki bir kadın bağırdı, "Alo?" Etrafına bakındı ve yan komşusunu gördü, kendi arka sahanlığında duruyordu, bastonlu ve kola şişesi gözlüklü yaşlı bir kadın ona şüpheyile bakıyordu.

Geri aradı, "Ben bir polis memuruyum. Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım."

"Elijah evde değil. O İsrail'de," diye seslendi.

Virgil yanına gitti, cebinden kimliğini çıkardı ve ona gösterdi. Virgil, "Aslında ülkeye geri döndü - bir süredir burada, Mayo'da," dedi.

"Buraya hiç gelmedi," dedi. "Her zaman ilk iş buraya uğrar, anahtarları bana bırakır."

"Üniversitedeki biyografisinde evli olduğu yazıyor," dedi Virgil. "Karısı buralarda mı? Yoksa onunla birlikte mi gitti?"

"Bu Magda, zavallı şey. Alzheimer hastası," dedi yaşlı kadın. dedi. "Şu anda bir evde. Artık ona bakamıyor. Hayır, burada tek başına yaşıyor. Çocukları gittiler. Biri şehirlerde yaşıyor, biri de Batı Yakası'nda, San Diego'da sanırım. İkisini de görmedim."

"Kaç yaşındalar?"

"Oh, en yaşlısı Dan, kırk bir ya da kırk iki yaşında olmalı? Ellen otuzlu yaşlarının sonunda olmalı. Sanırım Danny'den üç yaş daha genç."

"Adresleri ya da telefon numaraları sizde var mı?"

"Şey, hayır, hayır, bilmiyorum. Ellen devlet için çalışıyor, soyadı Case. Muhtemelen onu bu şekilde bulabilirsin. Kötü bir şey mi oldu? ne olacak?"

Virgil soruyu geçiştirerek, "Peder Jones'un yaptığı kazıda bir tür tartışma yaşanıyor," dedi. "Dinle, ön kapısına bir not bırakacağım. Eğer onu görürsen, hemen beni aramasını söyle. İçeri girer girmez."

—

VIRGIL Jones'un evinden çıktığında saatini kontrol etti. Eğer Gustavus Adolphus çoğu üniversite gibi çalışıyorsa, biriyle konuşmak için çok geç kalabilirdi, ama zaten başka bir şey yapmıyordu, bu yüzden on beş dakikasını ayırıp St. üniversiteydi.

Gustavus, inişli çıkışlı bir kampüste yer alan eski ve yeni binaların bir karışımıydı; doksanlı yılların sonunda büyük bir F3 kasırgası tarafından vurulmuştu

Kampüsü yerle bir eden bu olay neyse ki bahar tatili sırasında meydana geldi ve hiçbir öğrenci ölmedi.

Virgil yönetim ofislerini bulana kadar birkaç dakika etrafta dolaşmak zorunda kaldı ve oradan Jones'un odasına gönderildi.

departmanında, kitaplarla dolu küçük bir ofiste bilgisayar klavyesini karıştıran bir kadın buldu. Adı Maicy'di.

dedi, bir yardımcı doçent. O yaz hiçbir yere gitmeye parası yetmediği için her gün çalıştığını ve Jones'u ne gördüğünü ne de ondan haber aldığını söyledi.

"Yine de çok sayıda telefon aldık," dedi. "Yardım edemedik. Bize söylediklerine inanamıyoruz bile-

Elijah'ın bu steli çaldığını? Yani, bu kadar çok insan bize aynı hikâyeyi anlatmasaydı, bunun saçmalık olduğunu söylerdim. Elijah'ın hayatı boyunca tek bir şey bile çaldığını sanmıyorum. Bir stel çalmak mı? Bu pek inandırıcı değil."

Israrcıydı ve Virgil'in başka

departmanı üyelerinden de aynı cevabı alırdı: Kanıtı görene kadar Jones'un herhangi bir şekilde herhangi bir hırsızlığa karışmış.

Virgil ona teşekkür etti ve gitti.

Zamanı tükenmişti. Üniversite ofisleri kapanmak üzereydi ve o gece daha fazlası olmayacaktı. Jones'un evine uğradı.

notu hala kapıda buldu, zile bastı ama bir şey bulamadı.

Aklına Jones'un içeride ölmüş olabileceği geldi. Eğer bir gün daha adamdan haber alamazsa, bu fikir hakkında bir yargıyla konuşacaktı ya da onu bulduğunda kızını arayacaktı.

Virgil eve gitti, yemek yedi ve sazan balığı için sinek balıkçılığı hakkında bir dergi hikayesi üzerinde çalışmaya devam etti.

Sığ su.

—

Virgil ertesi sabah saat sekizde otelin restoranına vardığında Yael neşeli, canlı ve kahve içiyordu. Virgil onun karşısındaki masaya oturdu ve Virgil, "Ben tamamen

Berbattı. Bu sabah saat bire kadar iyi uyudum ve sonra uyandım. O zamandan beri bir daha uyuyamadım. Bu sabah saat dört civarı Öğleden sonra öleceğim."

Virgil dedi ki, "Belki dörde kadar işimiz biter. Dün gece onu bulamadım, aradım ama buradan sadece yarım mil uzakta yaşıyor. Evini tekrar kontrol edeceğiz ve onu bulamazsak kızına sorup nerede olduğunu bilip bilmediğini öğreneceğiz. Eğer biliyorsa, onu alırız, steli alırız ve seni Macy's'e göndeririz."

"Macy's ve sonra bu Best Buy. Herkes iyi fiyatlar için Best Buy'a gitmem gerektiğini söylüyor."

"Etrafta onlardan çok var," diye itiraf etti Virgil. "Ama önce stel," dedi.

Virgil, "Önce biraz krepe ihtiyacım var," dedi.

Krepler sırasında, Jones'un soruşturması hakkında onu sorguya çekti ve bir gün önce ne hakkında yalan söylediğini anlamaya çalıştı: "Yanlış adamla uğraşmak istemiyorum."

"O yanlış adam değil," dedi. O ayrıntılı olarak Jones'la ilgili soruşturma, kimliğinin

iki ÷lkedeki birkaç baēlantısız kişinin yanı sıra bazı Kıbrıs'taki havaalanında çıkış fotoērafları ve Minneapolis'te giriş kontrolleri. "Kesinlikle oydu," diye sonuca vardı.

Virgil, "Aklıma gelmişken söyleyeyim, eēer bir İsrail steli çalacak olsaydınız, onu gizlice ÷lke dışına çıkarmaya çalışırdınız diye düşünürdüm. Yani çaldığı yer bir kasabada mı, yoksa kırsalda mı, ya da başka bir yerde mi?"

"Kırsal kesimde, Beyt Şean kentinin doğusunda, Şeria Irmağı'na çok yakın bir yerde."

"Tamam. Şimdi, Jones'un gerçek bir meşru üniversiteden doktorası var.

Üniversite, yani muhtemelen aptal deēil. Steli çaldıktan sonra diyelim ki birkaç yüz metre uzaēa yeniden gömseydi, kim bilebilirdi? O da herkes gibi şaşırmış gibi davranabilirdi.

başka bir şey. Ayrılma vakti geldiğinde taşı kazıp çıkarabilir, bavuluna koyabilir ve bir tekneye atlayıp şehirden ayrılabilirdi. Kim bilebilir ki?"

"Ama bunu o yapmadı," dedi. "Sana ne yaptığını söyledim."

"Bu hiç mantıklı deēil," dedi Virgil. "Yani, şuna bir bakın. Taşı buluyor, kazıp çıkarıyor, çalıyor, bir araba çalıyor, arabaya götürüyor Ajans, anında takip edilebileceēi bir yer - bir otoparkta bırakmış olabilir ve siz hala onu arıyor olabilirsiniz. Sonra, beyaz yakalı büyük siyah bir takım elbise giymiş, iyi İbranice konuşan Amerikalı bir Hristiyan papaz gibi giyinerek bir taksi çağırır ve şoföre fazla bahşış verir. Sonra da bunları alıp ÷lke dışına çıkar.

Marinadaki herkesin tanıdığı Almanlar. Daha sonra Kıbrıs'taki limana kan işer, böylece herkes onu orada hatırlayacaktır ve eve uçar, orada bir Alman tarafından karşılanır.

ambulans ekibi. Her adımda on dolarlık banknotlar atıyor olsaydı, takip etmek için daha net ve hızlı bir iz bırakamazdı."

"Bunu düşündük," dedi Yael. "Biraz tuhaf görünüyor ama."

"Ama?"

"Ama o steli çaldı," dedi. "Bu çok açık. Tinker Bell'e peri serptirerek ÷lkeden kaçmış olması umurumda deēil.

kışındaki toz. Ben sadece steli istiyorum."

"İngilizcen çok iyi," diye gözlemledi Virgil. "Teşekkür ederim."

"Peki sen Tinker Bell'i biliyor musun?"

"Tabii ki. Ailemin South Beach'te bir apartman dairesi vardı. Miami Beach'te, kırk yıl boyunca." dedi. "Ben orada doğdum. Disney World'e sekiz ya da dokuz kez gittim."

"Ah. Yani aslında bir Amerikalısın?" diye sordu Virgil.

"Hayır. Olabilirdim ama İsrail'i seçtim," dedi.

—

Jones'un evine giderken Virgil Jones'un İsrail'den ayrılışına geri döndü. "Bana arabayı çaldığını ve sahildeki bu şehre gittiğini mi söylüyorsun?"

"Haifa."

"Evet, Hayfa. Sonra arabayı nerede olduğunu bildiği Avis acentesine bırakır, şafaktan önce bir taksiye atlar, belirli bir marinaya gider ve orada arabaya binmek isteyen iki Alman bulur.

onu İsrail'den sorgusuz sualsiz kaçırdı ve bunu önceden ayarlamadı mı? Elbette önceden ayarlayamazdı çünkü stelin bulunacağını bilmiyordu."

"Kazıcılar öğlen saatlerinde *telden* ayrıldılar ve steli kilitlediler. Gece yarısı. Bu süre içinde Hayfa'ya bir *şerutla* gidip gelebilirdi."

"Bir *sherut* mu?"

"Minibüs gibi," dedi. "Ya da bir taksiye de binebilirdi." "Yani Hayfa uzak değil mi?"

"Belki bir buçuk saat," dedi Yael.

"Bu süre içinde en azından beş saatliğine gittiğini kontrol ettiniz mi? Otobüse yetişecek, oraya varacak ve düzenlemeleri yapıp geri dönelim mi?"

"Bu konuda bazı tartışmalar var gibi görünüyor ama umurumda değil," dedi.

"Ve umurunuzda değil, çünkü o steli çaldı ve sizin umurunuzda olan da bu."

"Doğru," dedi.

—

JONES'UN EVİNDE Virgil'in notu kapıda yoktu. Kapının zilini tekrar çaldı, ikinci kez çaldı ve sonra kapıya uzandı.

kapı kolu . . . ve elinde döndü. Lanet olsun, burası Minnesota'ydı. Kapıyı iterek açtı ve seslendi, "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Evin arka tarafından bir döşeme tahtasının gıcirtısını duydu. "Alo? Ben polisim. Orada kimse var mı?"

İki hızlı adım duydu ve sonra arka kapı çarparak açıldı ve Virgil evin içinde koşmaya başladı. Mavi-beyaz Spode tabaklarla dolu bir porselen dolabını temizlerken aklına geldi ve

Genellikle böyle durumlarda polisin silahı olurdu. Onunki kamyondaydı ve ilk kez değil, diye düşündü, *Tanrım*.

Mutfaktan geçti ve bodrum katına inen merdivenlere açılan çıkmaz bir sokağa saptı. Geri döndü ve arka pencereden uzun boylu, esmer, uzun saçlı, tişörtlü ve kot pantolonlu bir gencin arka çitten atlayarak Jones'un evinin arkasındaki iki evin arasına daldığını gördü.

Virgil mutfaktan ve çamurluktan geçerek arka kapıdan çıktı ve arka bahçeye doğru koştu. Jones'un bahçesini arkasındaki evden ayıran dört metrelik bir çit vardı. Çitin üzerinden atladı ve evin önüne kadar koştu; ancak bunların hiçbirisi koşucunun yaptığı kadar hızlı değildi, çünkü Virgil kovboy çizmeleri giyiyordu ve koşucu ise koşu ayakkabıları giyiyordu.

Yüz metre ileride şampanya rengi bir Camry'nin kaldırımdan çekildiğini, bloktan aşağıya doğru hızlandığını ve sonra köşeyi döndüğünü gördü. Araba plakasını alamayacak kadar uzaktaydı ama Minnesota'dan geliyordu ve sol arka tamponda basketbol topu büyüklüğünde bir göçük olduğunu fark etti.

"Kahretsin." Eliyle telefonunu yokladı ve arabada şarjda olduğunu hatırladı.

Blok boyunca koşarak geri döndü, cep telefonunu aldı ve 911'i arayarak kendini tanıttı ve Mankato santralinden devriye görevlilerinden bölgede gördükleri şampanya renkli Camry'lerin etiket numaralarını almalarını istedi. "Sürücü uzun boylu, uzun siyah saçlı. Apaçilere benziyordu. Ya da yaptığım işten dolayı Ortadoğulu da olabilir."

Görevli bunu yapabileceğini söyledi ama "Şehirde muhtemelen iki yüz tane şampanya renkli Camry vardır. Bu muhtemelen dünyadaki en yaygın araba."

"Evet, ama yine de yap," dedi Virgil. "Arabada bir göçük vardı sol arka tampon. Ve olası bir hırsızlık olayına bir araba gönderebilirsiniz."

—

Jones'un ön bahçesinden 911 operatörüyle konuşuyordu. Telefonu kapattıktan sonra evin içine girmiş.

Yael'i Jones'un oturma odasında masum bir şekilde durmuş, duvardaki fotoğrafları incelerken buldu.

"Etrafa baktın mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," dedi. "Bu yasadışı olur. Arama iznim yok."

"Güzel. Bir arama emri çıkarıp etrafa baksam, sence bir ceset bulur muyum? Ya da bir stel?"

"Hayır, yapacağını sanmıyorum," dedi.

"O halde acele etmenize gerek yok," dedi Virgil.

"Bu fotoğraflara bakmaya geldiğimde, koridorda yerde bir tür leke olduğunu fark ettim." Bir yeri işaret etti.

Muhtemelen bir banyoya ve birkaç yatak odasına giden koridor. "Belki de kontrol etmelisiniz."

Virgil o tarafa gitti. Leke, koridorun ön odaya girdiği noktadan üç metre uzaktaydı ve Virgil'in işaret parmağı büyüklüğündeydi.

"Kurumuş kana benziyor," dedi Virgil.

Yael, "Bu kadar uzaktan gerçekten anlayamadım," dedi.

"Doğru," dedi Virgil.

"Polis burada," dedi.

Virgil oturma odasına doğru yürüdü ve iki şehir polisinin geldiğini gördü. Verandaya çıktı ve "Hey, Jimmy. Paula."

"Hey, Virg," dedi Jimmy. "Hırsızlık mı yaptın?" "En azından bir kaçağım var," dedi Virgil.

Onlara Camry'li adamı evden kovalayışını anlattı ve Yael'i tanıştırdı; Yael de onlara Elijah'ı arayışlarını anlattı

Jones. Polislerin ikisi de Jones'u tanıımıyordu ve Virgil, "Bir süre etrafta dolaşacağım, bakalım komşular ne diyecek?" dedi.

"Etrafa bir göz atacağız," dedi Jimmy. "Paula, bodruma bak."

Yael, "Burada Paula ve Jimmy ile kalmalıyım. Steli tanıyabilirim."

Virgil önce sağdaki eve gitti ama evde kimse yoktu.

Sonra yaşlı kadının evine geri dönmüş. Kadın kapıyı açtı ve "Sanırım dün gece geri döndü. Gelmedi ama geç saatte evin içinde ışıklar gördüm."

"Bu sabah onu görmedin mi?"

"Hayır, ben de erken kalkarım. Gidip kapısını çaldım ama kimse cevap vermedi ve notunuz da yoktu."

"Ama Jones'un kendisi olduğundan emin değilsiniz."

"Hayır, sanırım değil. Sanırım Ellen olabilirdi."

—

VIRGIL ona teşekkür etti ve kamyonetine geri dönüp Davenport'u aradı.

"Bu iş düşündüğünden biraz daha karmaşık olabilir," dedi.

Bir anlık sessizliğin ardından Davenport sordu: "Neden yaptığınız hiçbir şey basit olamıyor? Çeliği al ve Yale'i evine gönder."

"Bu sabah Jones'la konuşmaya gittim ama o yoktu, bir hırsız vardı ve sanırım yerde kan var."

"Ahhhh . . . lanet olsun."

"Evet. Ama şiddet yüzünden olmayabilir. Kanser hastası ve görünüşe göre çok fazla kan sızdırıyor." Virgil ona koşucudan, lekeden ve Yael'in nasıl yalan söylediğinden bahsetti.

Sonra da sordu: "Bu stelin neyle ilgili olabileceğine dair bir ipucunuz var mı? Görünüşe göre onu isteyen tek kişi Yael değil. Ve bir eve girecek kadar çok istiyor."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Davenport. "Ama eğer ortada kan varsa ve bir hırsızlık söz konusuysa, o zaman bu hatuna haddini bildirin. Bunu bilmemiz gerek."

"Bana söyleyeceğini sanmıyorum," dedi Virgil.

"Peki ya bu kazıdaki diğer insanlar? Bir şeyler biliyor olmalılar. Onlardan birini arayamaz mısın?"

"Ben de tam bunu yapmak üzereydim," diye yalan söyledi Virgil. "Şu anda bazı isimlerin izini sürüyorum. Ama kan meselesi hakkında sizi bilgilendirmek istedim."

"Tamam. Bir şey yoksa beni aramaya zahmet etme. Ciddiyim. Eğer bu da başka bir Çiçek sirki olacaksa, detayları bilmek istemiyorum."

—

Virgil, DAVENPORT'un zaman zaman iyi fikirleri olduğunu düşündü. Kazıdaki insanları aramak gibi. İsrail'de öğleden sonra geç olmalıydı, bu yüzden yakında arayabilirse . . .

Yolcu koltuğunun cebinden iPad'ini çıkardı-geri döndü. Gustavus Adolphus'un internet sitesine girdi, Jones'un bölümündeki diğer öğretim üyelerinin isimlerini ve okulun ana numarasını aldı. Okulun ofisindeki bir görevliyle biraz uğraştıktan sonra, diğer dört fakültenin ev telefon numaralarını aldı. Üyeleri. İlkinde cevap alamadı ama ikincisinde, Patricia Carlson, ilk zil sesinde telefonu açtı. Virgil kendini tanıttı ve ona kazı ya da kazıdaki herhangi biri hakkında ne bildiğini sordu.

"Bir dakika bekle," dedi. "Burada internete girmem gerekiyor."

Bir dakika sonra, "Kazıda yedi Gustavus öğrencisi ve bir veli var. İsrail'deki velinin acil durum cep telefonu numarası bende var. Adı Annabelle Johnson."

Modern iletişimin mucizeleri, diye düşündü Virgil. O kamyonetindeki bilgisayardan internete girmiş ve oradan başka bir şehirdeki bir üniversite fakültesinin telefon numaralarını bulmuş, dünyanın öbür ucundaki bir kadının telefon numarasını almıştı.

O yılın başlarında, Ontario'nun kuzeybatısında, en yakın yoldan elli mil uzakta bir uçuş kampında balık tutarken, karısı hamile ve babası ağır hasta olan başka bir adam ve her ikisiyle de kişisel uydu bağlantısı üzerinden yönlendirilen günlük konuşmalar yaptı.

ANNABELLE JOHNSON bir İsrail kibbutzundaki yatakhanedeydi. O Virgil aradığında öğleden sonra uykusundaydı. Sorunu anlattı ve Virgil kısık bir sesle, "Bu konuda konuşmamamız gerekiyor. Burada şoktayız. Elijah kaçtığına şok olduk."

Virgil, "İsrail'den bir dedektifle çalışıyorum," dedi. "Bana karşı tamamen açık sözlü olduğundan emin değilim. Gerçekten biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Johnson'a Jones'un evindeki karşılaşmayı ve yerdeki lekeyi anlattı. "Peder Jones'u bulamıyorum ve bu beni endişelendiriyor-özellikle de o lekenin kan olduğu ortaya çıkarsa. Jones'un bu yolculukta farklı davranıp davranmadığını söyleyebilir misiniz? Biliyorum o hasta . . ."

"O ölüyor," dedi Johnson.

"Bana söylenen bu," dedi Virgil. "Öyle olsa bile, nasıl davranıyordu? Steli bulmadan önceki günlerde onda olağandışı bir şey var mıydı?"

"Dinle, bu kazı gerçekten zor bir iş. Bu bir kazı gibi Yüz dört derece sıcakta, maladan başka bir şey kullanmadan bodrum katında. İnsanlar her zaman kötü hisseder. Her zaman birileri vardır. Susuz kalmış, sabah dışarı çıkamayanlar. Bu yüzden olağandışı bir şey olup olmadığını anlamak zor," diyor Johnson. "Elijah hastaydı ve bazen dışarı çıkamıyordu. Ama her gün denedi. Stel ortaya çıktığında çok mutlu oldum, tam yan meydandaydım, ve o ilk kenarı bulduğunda, "Tamam, bu harika olabilir." dedi. Ama her kazıda birkaç kez harika olabilecek bir şey buluruz ve bunlar genellikle hayal kırıklığına dönüşür.

Ama bu, bu beklediğimiz her şeyden daha da şaşırtıcıydı."

"Neden onunla kaçsın ki?" Virgil sordu. "Herkesin onun peşinde olduğunu bilmesi gerekirdi. Ne yapabilirdi ki? başarmak?"

Johnson, "Sanırım stelin üzerinde ne olduğunu gördü ve çıldırdı. Bir şey kırıldı. Kazıdan gelen tüm stres.

Sıcaktan, kanserden, karısı için endişelenmekten ... ve sonra bu. Sanırım kendini kaybetti."

Virgil: "Buradaki İsraili müfettiş bunun uzun süreceğini söyledi. Stelde *ne* olduğunu bilmeden önce. Yani ... zaten biliyor muydu?"

"Tanrım," dedi Johnson. "Bu konuda *gerçekten* konuşmamamız gerekiyor. Çok fazla insan zaten biliyor. Her türden Fotoğraflar. Bazı çocukların bile fotoğrafları var. onları İsraililere teslim etmiş olmaları gerekiyordu. Bunun ortaya çıkması kaçınılmaz."

"Ne oldu?" Virgil söyledi. "Gerçekten önemli bir şey mi?"

"Oh, evet. Olabildiğince büyük," dedi Johnson. "Nedir bu?" Johnson ona anlatmış.

W

Yael evden çıktığında Virgil kamyonetinde Davenport'la konuşuyordu.

". . kışma kadar," dedi. "Bu şey çılgılık atan bir kabusa dönüşecek."

"Bilmiyordum. Kimse bilmiyordu," dedi Davenport.

"Bak sana ne diyeceğim, Lucas. Önümüzdeki on gün içinde Jones'u bulmalıyız.

Birkaç dakika içinde o taşı geri getirin ve Yael'i buradan çıkarın," dedi Virgil. "Eğer oradaki kansa . . . Ve bu sabahki koşucuya bakılırsa, işin içinde başka biri daha olmalı. Yael kim olabileceği hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor."

"Seni duyuyorum. Kan olup olmadığını ne zaman anlayacağız?"

"Oldukça hızlı. Mankato olay yeri inceleme ekibi birkaç dakika içinde burada olur. Yani, muhtemelen bir kağıt havlu alıp üzerine biraz tükürebilirim ..."

Davenport, "Belki de olay yeri inceleme ekibini beklemelisiniz," dedi.

"Evet, evet. Ah, kaka. İşte geliyor. Boğazından aşağı atlayacağım."

"Devam edin. Bunu güzel bir şekilde yapın. Unutmayın, onlar bizim müttefikimiz."

—

Yael yolcu tarafındaki kapıyı açıp "İçeri davet edildim mi?" diye sorduğunda telefonu kapattı.

Virgil, "Evet, atla." dedi.

Yolcu koltuğuna geçip kapıyı kapatırken, "Polis memurlarıyla konuşuyordum," dedi. "Kan olduğunu düşünüyorlar. "Kan olduğunu düşünüyorlar.

Neredeyse eminim." Virgil bir süre ona baktı ve sonunda "Ne oldu?" diye sordu.

"Yael, bir mm gibi yalan söylüyorsun ..." Sesini bastırdı "Orospu çocuğu." "Yalan söylüyorsun ve herkesin cep telefonu olduğunu unutmuşsun. Kazıdaki bazı insanlarla konuştum ve hepsi stelin ne dediğini biliyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde *New York Times*'a çıkacağını garanti edebilirim."

"Bu korkunç olurdu."

"Her neyse. Şimdi, düşündüğüm şey, bana söyleyeceksin Bildiğin her şeyi anlat yoksa kışına tekme basar kamyonundan atarım ve soruşturmanı taksiden yaparsın," dedi Virgil.

"Bu hiç adil değil."

"Adil değil mi? Hadi oradan," dedi Virgil. "Yerde kan varken etrafta başka kimin olduğunu bilmeden birini aramamın adil olduğunu mu düşünüyorsun? Bu şeyi araştırırken vurulacak mıyım? Başka biri vurulacak mı? Biri çoktan vuruldu mu? Bu şey için öldürmeye değer mi?"

Cevap vermedi.

Dedi ki, "Cevap ver! Uğruna ölmeye değer mi?"

Mırıldandı, "Kim bilir? Belki de. Bazı deliller için." "İsraili deliller mi? Amerikalı deliller?"

Omuz silkti. "Filistinli deliller, Suriyeli deliller, Mısırlı deliller, belki birkaç İsraili deli. Türkler. Bazı Amerikalılar da var sanırım. Belki Papa."

"Papa mı?"

"Tamam, belki Papa değildir." Tereddüt etti ve "O zaman yine ... belki." dedi.

"Belki mi? Bunu bana neden dün gece ya da bu sabah söylemedin?" Virgil sordu. "Beni muhtemelen bir suçun işlenmekte olduğu bir yere götürdünüz ve bana hiçbir uyarıda bulunmadınız."

"Pekâlâ, pekâlâ." Sanki onu başından savmak istercesine bir el salladı.

yersiz sızlanmalar. "Size söyleyeyim. Eğer gerçekse, bu stelin propaganda değeri olabilir. Bu büyük bir *ihtimal*. Burada başka birinin olacağını bilmiyordum, yoksa sizi uyarırdım. Artık bildiğime göre, ne olduğu çok açık."

"Oh, gerçekten mi? Benim için açık değil," dedi Virgil.

"Tamam, sana söyleyeyim. Jones onu satmaya çalışıyor. İsrail'de olduğu için eski eser piyasasını ve büyük alıcıların kimler olduğunu biliyor. Ayrıca bu şeyin ne olduğunu da biliyor.

... eğer gerçekse."

"Peki, gerçek mi?"

Bir an düşünür gibi oldu, sonra içini çekti ve şöyle dedi: "Çok iyi bir kaynağı var. Büyük bir kazı alanında, en yüksek itibara sahip ve en büyük insanlar tarafından ortaya çıkarıldı.

Otuz tanıkla birlikte. Aslında bunu fotoğrafladılar.

topraktan çıkıyor. Nikon D800 ile çekilmiş son derece detaylı fotoğraflar.

Bu fotoğraf makinesine aşina mısınız bilmiyorum. . ."

"Benim de bir tane var. Konuşmaya devam et."

"Fotoğraflara baktım ve taşın etrafındaki toprak hiç bozulmamış gibi görünüyordu ... ve genellikle bunu anlayabilirsiniz. Ya da en azından kazıcılar yapabilir. Eski sıkıştırılmış toprak yenisinden farklıdır. sıkıştırılmış toprak. Bu yüzden gerçek gibi görünüyor."

"Kazıda konuştuğum insanlar ... *Te/* nedir? *Te/*'de olduğunu söyledi."

"Antik bir şehrin bulunduğu yeri kaplayan bir tepe, bir höyük."

"Tamam. Bu *te/* üzerinde çalışan insanlar birkaç tane olduğunu söyledi.

Orada Mısır hiyerogliflerini okuyabilen insanlar varmış, hiyeroglif sözlükleri de varmış ve Semen adında bir adam ve Süleyman hakkında olduğundan oldukça eminlermiş-

"Bu meni değil. Meni-"

"Meninin ne olduğunu biliyorum. Sadece söyle."

—

O DA ONA SÖYLEDİ.

"Siamun adında bir firavun vardı. Semen değil. M.Ö. 986 civarında, yani Kral Davut'un saltanatının ortalarında firavun oldu," dedi Yael. "Bu geleneksel tarihlere göre böyle. Davut'un hayatta kalan tek oğlu olan Kral Süleyman ile çakışıyordu.

Davut'un diğer oğullarını öldürdükten sonra varis oldu. Eğer İncil'e inanıyorsanız."

"Ona inanıyor musun? İncil'e?"

Omuz silktili. "Tarihlerin bazı kısımları, evet. Çoğu temel efsaneler, masallar ve edebiyat. Moby Dick'e inanıyor musun?"

Virgil, "*Moby Dick* bir romandır, tarih değil," dedi.

"Balina avlama gemileri, balina avlama tekneleri ve tüm bunlarla ilgili ayrıntılara inanıyor musunuz? Romandaki tüm detaylara?"

"Bir kısmı, sanırım. Evet, çoğunu."

"Bu İncil," dedi Yael. "Bir kısmına inanıyorum."

"Peki ... stelin bununla ne ilgisi var?" Virgil sordu. "Bu bir zafer steli, ikincil kullanımda olmuş olabilir-" "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, binlerce yıl önce başka bir yerden getirilmiş olabileceği anlamına geliyor. Başlangıçta bir sütunmuş, sonra atılmış.

yıkıldı ve parçalandı ve sonunda bir

Ne olduğunu bilmeyen insanlar tarafından temel taşı ya da kesme blok gibi bir şey olarak kullanılmış" dedi. "Bu *tel*, bir Mısır idari şehri olan Beth Shean'ın sadece beş kilometre kadar doğusundadır.

ve yüzyıllar boyunca. Her neyse, üzerinde bir yazı var....."

Yael, yazıtın iki dilde olduğunu söyledi: İbranice'nin son derece ilkel bir biçimi ve hiyeroglif.

"Sorun şu ki, İbranice az çok fonetik bir dildir.

Ancak en eski versiyonlarda, henüz tam olarak gelişmemiş bazı yabancı harfler vardır ve belki de fonetik, tek tek harflerin çıkardığı *sesler*, henüz tam olarak gelişmemiştir.

katılaştı."

"Tamam "

"Tamam... yani stel Siamun'un çok büyük olmayan bir şehre karşı kazandığı sıradan bir zaferi anlatıyor gibi görünüyor. Hangisi olduğunu bilmiyoruz. Taşın o kısmı kayıp."

"Ne olmuş yani?"

"Yani ... stelin diğer yüzündeki İbranice versiyon, hemen hemen aynı kelimelerle aynı zaferi anlatıyor gibi görünüyor, ancak bu kez zafer Süleyman'a atfediliyor."

Virgil bunu bir süre düşündükten sonra, "Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum," dedi.

"Solomon'la ilgili pek çok tuhaf şey var," dedi Yael.
Sonra: "Şu polis memuru seni istiyor."

Virgil Jones'un evine baktı, polislerden biri onu çağırırdı. Yael'in yanından geçerken eğildi ve "Bana iki dakika ver" diye seslendi.
Polis el salladı ve içeri girdi.

—

VIRGİL, Yael'e "Devam et." dedi.

"Eğer Kutsal Kitap'ı yakından okursanız ve eğer Kutsal Kitap doğruysa Davut'un zengin ve güçlü bir kral olmadığına farkına varın. Küçük bir krallığı yönetiyordu - başlangıçta bir ucundan diğer ucuna bir günde yürüyebilirdiniz ve çoğunlukla kırsal ve fakirdi. Hükümdarlığı sırasında çok daha büyüdü ama hiçbir zaman zengin olmadı. Sanki Davut gerçek bir kral değil de bir motosiklet çetesinin lideriymiş gibiydi."

Virgil başını salladı: "O kadarını İncil dersinden hatırlıyorum. Ama Solomon ..."

Yael, "Süleyman birdenbire muazzam bir zenginliğe, devasa bir hazineye, yedi yüz eşe ve üç yüz cariyeye sahip oluyor ve Saba Melikesi onunla yatmak için ta Arap Yarımadası'nın en ucundaki Yemen'de bulunan Saba'dan geliyor," dedi. "Bir ülkenin hükümdarı için bu pek de mantıklı değil.

Her zaman Mısırlıların kontrolü altında olan önemsiz bir krallık."

Virgil, "Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum," dedi.

Açık olan eliyle adamın kalçasına sert bir tokat attı: "Düşün, aptal. Eğer bu stel gerçekse, bu Siamun'un

Süleyman'ın modeli. *Gerçek* Süleyman olabilir. Yahudi Süleyman diye birinin *olmadığı*, Davut'un krallığının Siamun adında Mısırlı bir firavun tarafından ele geçirildiği ve bu firavunun Yahudi

Süleyman'a ait olduğu, muhtemelen transkripsiyon hataları ve erken dönem İbranice fonetiğindeki değişiklikler nedeniyle ortaya çıkmıştır. İncil bir araya getirilmemiştir.

Süleyman'ın ya da Siyamun'un ölümünden üç ya da dört yüz yıl sonrasına kadar, yani İncil yazarları sözlü tarihlere ve belki de birkaç yazıtlar. Her şey *çarpıklaşıyor*."

"Yani, Yahudilerin en büyük kralı ..."

"Evet. Bir Mısırlıydı. Eğer stel gerçekse. İsrail'de buna 'talihsiz' diyebileceğimiz bir gelişme. David hem İsrail için Hristiyanlar ve Müslümanlar da -aslında Mesih'in Davut'un soyundan gelmesi gerekiyordu. Süleyman, Davut'un hayatta kalan tüm oğullarını öldürdü.

İncil'e göre oğulları. Son kalan oydu. Yani soyu geriye doğru takip ederseniz. İsa, Yahudi Davut'un değil, Mısır firavunu Siamun'un soyundan gelmektedir."

"Bu her gün duyabileceğiniz bir şey değil," diye itiraf etti Virgil.

"Şaka yapmıyorum. Orta Doğu'nun dört bir yanındaki deliler şimdiden

İsrail'in meşru bir Yahudi vatani olduğu. Eğer bu ortaya çıkarsa Süleyman bir Mısırlıydı, bu da ateşe başka bir çubuk. Hem de oldukça büyük bir sopa."

"Elinizde buna dair bir tür kanıt olsaydı, örneğin bir stel, muhtemelen büyük paralara satabilirdiniz."

"Biz de öyle düşünüyoruz."

—

"AH, EVLAT," DEDI VIRGİL. "Dün, bir cahili araştırıyordum sahte antika ahır kerestesi satan kadın. Bugün, gırtlığıma kadar Solomon'un içindeyim."

"Kim *gerçek* antika ahır kerestesi ister ki?" diye sordu

Yael. "Zengin insanlar," dedi Virgil. "Çoğunlukla Doğu Yakası'nda." "Ah," dedi, sanki tamamen anlamış gibi.

Bir belediye minibüsü yanaştı ve içinden bir adam atladı. Virgil, "Bu olay yeri inceleme görevlisi," dedi. "Gidip kan olup olmadığına bakalım."

Kamyonetin kapısını açtı ama inmeden önce Virgil, "Bir soru daha," dedi.

"Öyle mi?"

"Bu stelin herhangi bir özel gücü var mı?" Virgil sordu. "Ne?"

"Yani, onunla uğraşırsan yıldırım çarpabilir ya da bir kasırgaya kapılabilir misin?"

"Fırtına sırasında golf sahasında taşırsanız belki yıldırım çarpabilir" dedi. "Ya da, düşürebilirsin

ayağınızda. Beton bloktan daha ağırdır, çünkü içi boş değildir. Gerçekten keskin bir kenarı var. Bu çok acıtır."

Virgil, "Yine de bu, Yahova'yı kızdırdığın için ensene yüz milyon volt yemekten iyidir," dedi.

"Virgil . . ."

"Sadece sosisinizi çekiyorum," dedi. "Gidip polislerin ne istediğine bakalım."

—

İçeride, adı Simon Hamm olan ve yüzüne karşı bile sık sık Basit diye çağrılan SUÇ MAHALLİ ADAMI diz çökmüştü.

Gözü yerdeki lekeden yaklaşık bir santim yukarıda olacak şekilde koridora baktı.

Virgil dedi ki, "Hey, Simon. Kan mı bu?"

Hamm başını kaldırdı ve "Mutfaktaki kağıt havlulardan birini uzatır mısın?" dedi.

Virgil oturma odasından mutfığa doğru yürüdü ve bir kâğıt aldı. ve geri getirdi. Hamm, "Ana lekeyi aldık, ama başka hiçbir işe yaramayan birkaç küçük damlamız da var" dedi. O kağıt havluya tükürdü ve lekelerden birini ovdu, sonra havluya baktı.

"Evet, bu kan," dedi. Virgil'in kıpkırmızı lekeyi görebilmesi için havluyu kaldırdı.

"Bu beni çok mutlu etti," dedi Virgil. "Çok fazla kan olmasa da." "Çok değil, ama parmağını çentiklediğinde alacağından daha fazla. ekmek bıçağıyla," dedi Hamm. "Diğer bir şey de, hepsinin tek bir noktada olması. Biraz kan damlatmış gibi değil. kanıyor ve hareket etmiyor."

Yael, "Bu hiç iyi görünmüyor," dedi.

Virgil, "Gördün mü, bunun farkına varmak - işte bu yüzden yüksek maaşlı bir müfettişsin," dedi.

"Peki şimdi ne yapacağız?"

Virgil saatine baktı. "Önce evin içinden geçeceğiz. taşı buraya saklayıp saklamadığını görmek için. Sonra, İkilere doğru koşacağız."

Şehirler ve bakalım kızına sürpriz yapabilecek miyiz? Belki Jones onunla birlikte saklanıyordur."

—

HAMM ONLARI EVİN İÇİNDEN GEÇİRDİ. Şiddet içeren bir suç işlenmiş olma ihtimali nedeniyle onları evde hiç istemiyordu. ama Virgil stelin saklanabileceği yerleri aramakta ısrar etti.

"Sorun şu ki, siz geldiğinizde burada olan adam parmak izi bırakmış olabilir ama nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Hamm. "Eğer etrafı kazmaya devam ederseniz, onları mahvedersiniz."

Virgil, "O *zaman sen* kapıları aç," dedi. "Biz sadece bakacağız."

Onlar da öyle yaptılar. İki yatak odasını, çalışma odasına dönüştürülmüş üçüncü bir yatak odasını, iki banyoyu, küçük bir ev ofisi nişini, oturma odasını ve bodrum katını incelediler ve sonra da garaja gitmişler. Ne bir stel, ne bir ceset, ne de başka bir şiddet izi buldular. Nissan Xterra hâlâ garajdaydı ve üzeri hâlâ garaj tozuyla kaplıydı. Her ne kadar Jones

Görünüşe göre evdeydi, kamyonu hareket ettirmemişti. Virgil baktı Taşı oraya saklamış olabilir mi diye içeriye baktım ama kamyon boştu.

Evin oturma odasının bir duvarı, çoğu küçük ve çoğunlukla İsrail'deki çeşitli kazılarda çekilmiş fotoğraflara ayrılmıştı, Jones ve Virgil'in muhtemelen Jones'un karısı olduğunu düşündüğü neşeli, hafif kilolu bir kadın. Yael, Jones'un karısının Jones ile poz veren tanınmış İsrailliler. Yael, "Bu Jones, muhtemelen Bağımsızlık Savaşı'ndan sonra İsrail'in en ünlü arkeoloğu olan Yigael Yadin ile birlikte," dedi. "Birlikte çok arkadaş canlısı görünüyorlar. İltiraf et, çok etkilendim."

Vigil bir başkası için "Bu doğru olamaz," dedi. "Piramitlerin yanında golf oynuyor."

"Bilmiyorum, Mısır'a hiç gitmedim," dedi Yael. "Ama size söylüyorum, işim gereği İsrail'in her yerine seyahat ediyorum ve burada görmediğim yerler var. Sanırım bu Samaria, Batı İsrail'de."

Bank, yıllar önce olmalı. Jericho yakınlarında kazı yapıyordu. . . burada." Bir fotoğrafa dokundu. "Bir Yahudi için iyi bir yer değil."

"Bir Lutheran için o kadar da kötü olmayabilir," dedi Virgil. "Özellikle de gür siyah sakallı biri için."

"Belki de," dedi.

Minnesota'da bakanlık konferansları gibi görünen yerlerde çekilmiş üç ya da dört fotoğraf, geniş açılı çekimler vardı. Virgil Onları yakından inceledikten sonra Yael'e, karelerden birinin kenarındaki kumral bir adamı göstererek, "Bu benim babam. Bu benim babam. yirmi yıl önceydi. Şu anda olduğumdan belki on yaş daha büyük olurdu."

Başını salladı. "Benzerliği görebiliyorum. Onun izinden gitmediğin için hayal kırıklığına uğradı mı?"

"Hayır, bakanlığa hiç çağrılmadığımı biliyordu. O sadece kaçak içki satıcısı ya da araba sürücüsü olmayacağımı umuyordu. Polis olmak onun için sorun değildi: Benim meleklerin tarafında olduğumu hayal ediyordu."

"Sen değil misin?"

Virgil başını salladı: "Artık etrafta pek melek yok. Benim işimde değiller."

—

Taşı ya da herhangi bir şeyi bulamadıklarında HAMM ONLARI DIŞARI ATTI ve onlara hemen geri gelmemelerini söyledi. "Bu biraz zaman alacak. Jones ortaya çıkarsa ne yaparım?"

"Yakalayın onu," dedi Virgil. "Onun için bir arama emrimiz ve İsrail'den iade talebimiz var."

Hamm, "On beş yıldır kimseyi tutuklamadım," dedi.

"O zaman diğer adamlardan birine yaptır. Ya da, bilirsin, sadece söyle, 'Tutuklusunuz' deyin ve başka biri gelene kadar onu kanepede oturtun."

"Demek şimdi böyle yapılıyor," dedi Hamm boynunu kaşıyarak. "Bu kadar kolay olduğunu hatırlamıyorum."

İki dakika sonra Virgil ve Yael İkiz Şehirlere doğru yola çıkmışlardı. Virgil, Jones'un kızının adını eski bir

ve telefon numarasını mutfak dolabının içine, telefonun yanına yapıştırılmış bir listede bulmuştu.

Bu bilgiyle Davenport'u aradı ve Ellen Case'in nerede çalıştığına dair ayrıntılı bilgi vererek geri aramasını istedi.

Davenport da

araştırmacısı Sandy'ye vereceğini söyledi ve Sandy on dakika sonra bir ev adresi ve Case'in Eyalet İçişleri Bakanlığı'nda otoyol mühendisi olduğu bilgisiyle geri aradı.

Ulaşım.

Virgil ona, "Onu ara ve bulunduğu yerde kalmasını söyle, böylece şehrin her yerinde peşinden koşmak zorunda kalmayız," dedi. "Bir buçuk saat içinde orada oluruz."

"Onu arayacağım," dedi Sandy.

Telefonu kapattığında Yael, "Eğer bu plana dahilse babasını uyabilir," dedi.

Virgil başını salladı. "Belki."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, çünkü onun ödünü koparmayı planlıyorum," dedi Virgil. "Ona kariyerinin nasıl rezil bir şekilde sona erdiğinin resmini çizeceğim, nasıl bir İsrail hapishanesinde on beş yıl geçirebilir. Ya da belki Minnesota hapishanesinde. Ona yerdeki kandan bahsedeceğim ve eğer bize yalan söylerse, Minnesota'da otuz yıl ağır hapis cezası gerektiren bir cinayet komplosuna karışmış olabileceğini söyleyeceğim. O bir bürokrat, her şeyi bilir.

kayıplarını azaltma konusunda."

Sandy birkaç dakika sonra tekrar aradı ve dedi ki, "O çalışıyor. Tatildeymiş. Ofisteki bir adam boşanmayı atlatmaya çalıştığını ve Alaska'ya uzun bir gezintiye çıkmaya karar verdiğini söyledi.

Arabayla."

"Şey ... bu gözüne bir dürtme," dedi Virgil. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sandy.

Virgil telefonu kapattı ve Yael'e "Bunun bir oyun olduğundan şüpheleniyorum. Babası ölürken onun bu kadar uzakta tatilde olması çok uygun."

"Gerçekten de iyi İngilizce konuşuyorsun," dedi Virgil. Otoyolun kenarına yanaştı ve U dönüşü yapabilmek için bir trafik kuyruğunun geçmesini bekledi. "Daha önce hiç kimsenin 'hile' kelimesini kullandığını duymamıştım."

"Belki de kırsal bir eyalette yaşadığınız içindir?"

"Ne?"

—

U DÖNÜŞÜ YAPTI ve güneye geri döndüler, yaklaşık üç yüz metre gitmişlerdi ki Georgina adında bir Mankato polisinden bir telefon daha aldı. Georgina, Mankato'nun kırk iki Toyota Camry'nin etiket numaralarını topladığını ve bunların kimin düşündüğüne bağlı olarak şampanya olarak değerlendirilebileceğini söyledi.

"Muhtemelen altından gümüşe kadar uzanacağını söyleyebilirim," dedi. "Her neyse, bu adamın Orta Doğulu olabileceğine dair bir şeyler söylemiştin, ben de rakamları araştırırken konuyla ilgili olabilecek bir şey aradım. İyi haber şu ki, Arap kökenli bir adam Burada, üniversitede bir öğrenci çıktı, ben de seni arayayım dedim. Adı Faraj Awad. Adresi şimdi mi istiyorsun?"

"Biliyorum," dedi Virgil. Bunu bir not defterine yazdı. "Teşekkür ederim. Şimdi, kötü haber nedir?"

"Kocam bu gece dönüyor, tabii Chicago'da sıkışıp kalmazsa," dedi. "Muhtemelen Coop'a kadar gidemeyeceğim."

"Ah, dostum, Wendy oynuyor."

"Orada olmak için her şeyimi vereceğimi biliyorsun," dedi. "Ama Ralph kendi payını isteyecektir."

"Peki, yapabiliyorsan yap. Ralph'i getirme."

Georgina, "İki adım atarken bile yakalanmazdı," dedi.

—

Yael, Virgil'in ona anlattıklarından bahsederken "BU İLGİNÇ OLABİLİR" dedi. Awad. "Pasaport bilgilerini alabilirsek belki İsrail'den birileriyle konuşup daha fazla bilgi edinebilirim."

Virgil aradı ve Davenport'a durum. Davenport onu beklemeye aldı ve bir gün içinde geri geldi. dakika: "Minnesota ehliyeti var. En az iki yıldır burada."

—

MANKATO'YA DÖNÜŞ YOLUNDA Virgil ve Yael yol süresinin çoğunu Süleyman Taşı, arkeoloji ve Minnesota ve İsrail arasındaki farklar. Çok sayıda fark vardı; aslında coğrafi ve iklimsel olarak neredeyse hiç benzerlik yoktu, etnik ya da kültürel olarak. Minnesota yüzölçümü olarak İsrail'den yaklaşık dokuz kat daha büyüktü, ancak İsrail'de yaklaşık iki milyon daha fazla insan yaşıyordu.

"Burada her şey çok yeşil. İsrail'de daha fazla bronzluk var," dedi. Yanından geçtikleri bir çiftliği inceledi ve kendine özgü kokusunu kokladı: "Ve sizde çok daha fazla domuz var."

Uyumaya da çalıştı ama başarılı olamadı: Gözleri kapalı geçirdiği on dakikanın ardından, "Jet lag'den nefret ediyorum," diye inledi. Oturdu ve dudaklarını şapırdattı. "Ağzımın tadı sanki içinde bir hoopoe tünemiş gibi."

"Bir ne?"

"Hoopoe. O bizim ulusal kuşumuz."

"Ah," dedi Virgil. "Minnesota'nın devlet kuşu piliç çevirmedi." "Tavuk mu?"

"Çünkü biz kırsal bir eyaletiz," dedi Virgil. "Bilirsiniz, politikacılar çiftçileri memnun etmek zorundadır."

"Bu tavukları araştırmam gerekecek," dedi Yael. "Eğer bir tane görürsen, işaret et."

"Bunu yapacağım," dedi Virgil.

Faraj Awad, ehliyetine göre, üniversiteden çok da uzak olmayan bir yerde, öğrenciler için bir apartman kompleksi olan North Star Village'da yaşıyordu. Virgil oranın önünden geçmişti ama hiç durdu.

Otoparka döndüğünde, buranın iyi bir yer olduğuna karar verdi, ama harika değildi: dört dikdörtgen, sarı boyalı beton blok Kompleksteki binalar özenle korunmuş, ancak ne bireysel garajlar ne de bir yeraltı otoparkı sunuyordu. Verilen Mankato'nun kış havası, bir garaj ciddi bir düşünceydi.

Ama bugün değil.

Sıcaklıklar seksenlere ulaşacak ve doksanları bulacaktı. Otoparkta gezindiler ve Awad'ın arabasını buldular- Virgil'in hatırladığı renkte, sol arka tamponda basketbol topu büyüklüğünde bir göçük olan ikinci sıra.

"İşte böyle," dedi Virgil, Camry'ye karar verdiği için kendinden memnun bir şekilde.

Arabadan indiklerinde Yael, "Bu da başka bir İsrail'den buraya fark var. Nemin içinde boğuluyorum. Hava çok yoğun."

"Daha da kötüleşiyor," dedi Virgil. "Öte yandan, Ağustos ayında burası dünyanın en güzel yeridir. Eğer suyu ve doğal renkleri seviyorsanız. Ve kırsal bölgeleri."

Kamyonun arka kapısını açtı, silahın kilidini açmak için bir anahtar kullandı.

arka koltuğun altına sakladığı kasayı çıkardı, zaten yumuşak bel kılıfında olan tabancasını çıkardı, kontrol etti ve kemerinin arkasına sıkıştırdı.

sırtının küçük bir kısmı. Sonra arkadan plastik bir poşet içinde katlanmış bir spor ceket çıkardı ve üzerine geçirdi.

"Glock'u mu tercih ediyorsun?" Yael kaşlarını çatarak sordu.

"Ajansım tarafından tercih ediliyor," dedi Virgil. "Onları tanıyor musun?"

"Evet. 40 Smith & Wesson Sig 229 ile çok daha mutluyum," dedi.

"Yine de iyi tornalanmış olsaydı bir Beretta da alabilirdim."

Virgil, "Tabancalardan pek anlamam ve o kadar da iyi bir nişancı değilim," dedi. "Bir sorun olduğunda, bir M16 ya da sağlam bir pompalı tüfeği tercih ederim."

Yael, "Hmm. Hiç bir insana ateş etmek zorunda kaldın mı?" dedi.

Virgil, "Evet, ne yazık ki" dedi ve B Binası'na yöneldi. Kadın ona yetişmek için acele etti ve Virgil yarım dönerek, "Sen iyi bir tabanca atışı?"

"Çok iyi," dedi. "Ancak bir IAA müfettişi olarak, çoğunlukla insanları *tellerde* çukur kazdıkları için tutukluyorum. Ya da eski eserleri yasadışı olarak turistler, antikaların gerçek olduğu nadir durumlarda. Kendimi savaşta test etme şansım hiç olmadı."

Virgil, "Her şey görüldüğü gibi değil," dedi.

"Bana anlatmak zorunda kalacaksın," dedi. "Böyle bir deneyim nadirdir." "Önce beni sarhoş etmelisin," dedi Virgil.

—

DAİRE BİNALARININ her birinin dışarıya açılan kilitli kapıları olmayan bir iç sundurması vardı, ancak içeri giren ikinci bir kilitli kapı seti vardı. Awad B binasındaydı, "Ayçiçeği". Virgil müdürün ofisinin ziline bastı ama kimse cevap vermedi.

Üç ya da dört dakika beklemişlerdi ki genç bir kadın içerideki bir asansörden fırladı ve iç kapılardan dışarı çıktı. Virgil kapı açıldığında onu yakaladı ve tuttu ama o durdu ve kararsız bir şekilde, "Bunu yapmamanız gerekiyor, içeri girin," dedi.

Virgil cebinden kimliğini çıkardı ve "Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım. Müdürü arayıp duruyoruz ama kimse cevap vermiyor."

"Bu büyük bir sürpriz değil," dedi kadın. "Tüm aramaları baş belası olarak görüyor, bu yüzden çoğunlukla hiçbir şeye cevap vermiyor."

"Bu konuyu onunla konuşacağım," dedi Virgil. Yael'i içeri aldı ve kadın yoluna devam etti.

Kapının hemen içinde bir dizi posta kutusu vardı ve 220'sinde şöyle yazıyordu: "Awad."

"Müdürle konuşmalı mıyız?" Yael sordu.

"Neden? *Bizimle* konuşmak istemiyor," dedi Virgil. "Hadi yukarı çıkıp kapısını çalalım."

—

Apartman binasının içi alt sınıf bir seyahat motelini andırıyordu; merkezi bir avlu üç kat yukarı çıkarak bir tavan penceresine ulaşıyor ve avlunun çekirdeğinin her iki yanında kırmızı halı kaplı iki merdiven seti yükseliyordu. Asansörler de vardı ama Virgil dirseğinde Yael olduğu halde merdivenleri kullandı.

Merkezi atriyumdan kuzeye ve güneye uzanan koridorlarda yaklaşık yüz kapı varmış gibi görünüyordu; kapılar şık görünmeleri için başarısız bir çabayla kırmızı, mavi ve sarının çeşitli tonlarına boyanmıştı.

Awad'inki mavi-yeşildi. Virgil

kapıyı çaldı ve bir saniye sonra içeriden bir gümbürtü duydu. "Evde biri var," dedi. Kapıdan biraz yana doğru adım attı.

Yael'e arkasına geçmesini işaret etti, kapıyı tekrar çaldı ve elini tabancasına götürdü. Bir an sonra kapı iki santim açıldı ve bir adam zincirin arkasındaki aralıktan dışarı baktı: Virgil tek bir koyu kahverengi göz görebiliyordu. "Ne?"

Virgil kimliğini kaldırdı. "Sizinle Peder Jones hakkında konuşmamız gerekiyor."

Adamın gözleri kısıldı ve Virgil kapıyı çarpacağını düşündü ama sonra, "Ahhhh . . . Zinciri alacağım."

Kapı bir santim kapandı, zincir takırdadı ve adam Virgil'e "İçeri gel" dedi, sonra da "Neden bir İsrailli getiriyorsun?"

Virgil içerideydi, Yael de bir adım arkasındaydı. "İsrailli olduğunu nereden biliyordun?"

Adam omuz silkti: "Öyle birine benziyor."

Virgil: "Sen Faraj Awad mısın?"

"Evet, ama herkes bana Raj der," dedi adam. "Ve sen de
Virgil?"

"Virgil Flowers. Evet."

Virgil etrafına bakındı. Awad'ın dairesi küçüktü. küçük bir mutfak, on dörde on iki ölçülerinde bir oturma odası ve otoparka bakan küçük bir balkon vardı. Sağ tarafta bir yatak odası vardı ve Virgil açık bir kapıdan ancak bir kraliçe yatak alabilecek büyüklükte olduğunu görebiliyordu. Görünüşe göre banyo yatak odasının dışında, görüş alanının dışında.

Oturma odasında bir kanepa, iki sandalye, bir sehpa, ortasında bir dizüstü bilgisayar ve yazıcı bulunan bir çalışma masası ve sehpanın bir ucunda kanepeye dönük duran küçük bir düz panel televizyon vardı. Sehpanın altında yarısı gizlenmiş bir futbol topu, kitap yığınları, Amerikan dergi ve gazeteleri ve iki adet yirmi Beş kiloluk dambıllar.

Awad, Virgil'den bir iki santim daha kısaydı, ince ve kare çeneliydi, kısa, özenle kesilmiş bir sakalı, uzun siyah saçları ve iri koyu renk gözleri vardı. Bir kulağında altın bir küpe vardı. O, Virgil Mankato State kızlarıyla iyi anlaşabileceğini düşündü. "İçeri gel ve otur. İsraili bile olsa, yeter ki koltuğumun arkasında yerleşim yeri kurmasın."

Virgil, "Bu sabah Jones'un evine neden girdin?" diye sordu.

Awad kanepeye çöktü ve orada olduğunu inkâr etme zahmetine girmeden başını salladı. "Ben yapmadım. Beni davet ettiler. bir taş a bakmak. Tam zamanında geldim, kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Hasta olduğunu biliyordum, bu yüzden içeri girdim - kapı kilitli değildi - ve ona seslendim. Kimse cevap vermedi. Siz içeri girdiğinizde ona bir not yazıyordum. Sanırım sizdiniz."

"Öyleydi," dedi Virgil. "Neden kaçtın?"

"Senin Türk olabileceğini düşünmüştüm," dedi

Awad. "Türk," diye tekrarladı Yael.

"Evet. Kesinlikle Türk'e bulaşmak istemezsin. Senin iyi yerlerini kesti. Belki seni değil ama" -Virgil'i işaret etti
-"Sen."

Virgil her şeyin bir sırası olduğunu düşündü ve "Jones'a yazdığın not nerede?" diye sordu.

"Hâlâ orada, mutfakta olmalı."

Virgil Yael'e, "Kaçmasına izin verme, bir telefon görüşmesi yapacağım," dedi.

"Evet, onu durduracağım," dedi. "Ona çantamla vuracağım."

Awad ona şöyle dedi: "Sadece kişiliğin bile yeter. Sen çok çekici bir Yahudi kadınsın."

"Konuşmaya devam et,"

dedi. "Ah, Tanrım," dedi

Virgil.

—

VIRGIL, birinin diğerini boğmaya çalışması ihtimaline karşı kapıyı büyük ölçüde açık bırakarak salona girmeyi tercih etti. Mankato Polisini aradı. Olay yeri inceleme ekibinin cep telefonu numarasını aldı ve numarayı aldıktan sonra arayıp notu sordu.

"Mutfak tezgahının yanında yerdeydi. Tek yazdığı, 'Sevgili Bay. Bakan Jones. . .' Bu kadar."

"Teşekkürler," dedi Virgil ve telefonu kapattı. İstese bile Awad'la ilgili bir davası yoktu. Kan lekesinin üzerinde Awad'ın parmak izleri bulunmadığı sürece.

Awad içeride Yael'e şöyle diyordu: "Bir düşünsene. Ben uçuş okuluna giden genç ve bekâr bir Lübnanlı Arap erkeğiyim. Sence haneye tecavüz suçundan Amerikan polisine yakalanmak ister miyim? Virgil'in kapıyı kırmak için yanında İç Güvenlik'i getirmediğine şaşırdım. O zaman büyük ve etli kişiliğim bile bana yardım edemezdi."

Virgil içeri girdi, kanepeye oturdu, yüzünü buruşturdu, silahı sırtının altından çıkarıp ceketinin cebine koydu. "Ee," dedi, "Türk kim?"

"Bir dakika," dedi Awad. Çalışma masasına gitti ve dizüstü bilgisayarını aldı, koltuğa geri döndü, bazı simgelere dokundu ve bir not sayfası açıldı: "Timur Kaya adında bir adam," dedi dizüstü bilgisayarın sayfasına bakarak. Virgil yaklaştı, omzunun üzerinden baktı, ceketinin cebinden bir not defteri çıkardı ve yazımı kopyaladı.

Awad devam etti: "Burak Şahin adında başka bir adamı temsil ediyor." Dizüstü bilgisayar ekranına dokundu ve Virgil bu ismi de not etti.

Awad, "Amcamın anlattığına göre, Kaya ilk günlerini Türk Ordusu istihbaratında, diğer Kürtlerin nerede saklandığını söylemeyen Kürtlerin testislerini keserek geçirmiş" dedi. "Benim Amcam testislerime dikkat etmemi söyledi." Yael'e baktı. "Onlara çok düşkünüm."

"Eminim oldukça değerlidirler," dedi.

"Bu doğru," dedi Awad. "Mmm. Yani: Şahin tarafından istihdam ediliyor, kendisi eski Türkiye'den önemli eserlerin büyük bir koleksiyoncusu.

topraklar. İsrail gibi. Söylentiye göre bakanın elindeki bu taş için beş milyon ödeyecekmiş."

"Beş milyon mu?" Virgil inanmamıştı. Bir arkadaşının karısını on bin dolar ve üç yıllık bir Buick'in evrakları için öldüren bir adam tanıyordu. Yael'e baktı. "Beş milyon değerinde mi? Bunu bana söylememiştin."

"Ne kadara satılacağı bizi ilgilendirmiyordu; bizi ilgilendiren tek şey çalınmış olmasıydı," dedi. "Onu geri almak için para ödemeyeceğiz."

Awad, "O halde," dedi, tüm vücudu içine alan tam bir Orta Doğulu omuz silkme hareketi yaparak, "bunu görmeyeceğinizi düşünüyorum. tekrar."

—

Awad'a göre, amcası onu Beyrut'tan aramış ve tanıdığı bir adamın taşı satın almakla ilgilendiğini ve bunun için büyük miktarda para ödeyeceğini söylemişti. Awad'dan bir şey yapması istenmiyordu.

ama Jones'un taşla sahip olduğunu doğrulamak için. Eğer bunu yaparsa, Awad alıcının takas için Jones'la tanış.

"Amcanın tanıdığı bu kişi kim?" Virgil sordu.

Awad, "Bu sorunun cevabını bilmiyorum," dedi. "Sordum ve amcam sormamamın daha iyi olacağını söyledi."

"Tanrı'nın Partisi," dedi Yael.

Awad, "Bu mümkün, ancak hiçbir koşul altında bunu söylemeye cesaret edemem," dedi.

"Tanrı'nın Partisi - bu kötü mü?" Virgil sordu.

"Onları terörist grup Hizbullah olarak tanıyor olabilirsiniz," dedi Yael.

"Tamam, bu arzu edilen bir şey değil," dedi Virgil.

"Halihazırda üç katil bu taşı ararken, Raj Awad'ın testislerini koruma ve tatile çıkma zamanının geldiğini düşünüyorum." dedi. "Belki de New England'a. New England'ın yazın güzel olduğu söylenir."

Virgil: "Üç katil mi? Şu Kaya denen adam, Hizbullah alıcısı, diğeri kim?"

Awad kulaklarına inanamıyormuş gibi Virgil'e, sonra da Yael'e baktı. Virgil hâlâ anlamayınca, parmağıyla onu işaret etti.

"İsrail Eski Eserler Kurumu'nda çalışıyor," dedi Virgil. "Antika işleriyle uğraşıyor."

Awad homurdandı. "Türklerle ve Hizbullah'la rekabet etmesi için bir antikacı mı gönderdiler? Sana söylüyorum Virgil, burada bir Amerikan deyimini kullanıyorum. Senin kafan güneş görmeyen bir yerde."

Virgil hiçbir şey söylemeyen Yael'e baktı, sonra tekrar Awad'a döndü: "Güneş parlamıyor mu?"

"O Mossad, Virgil. Ya da Shabak. Boğazını genç bir keçi gibi kesti." Awad işaret parmağını boğazında gezdirdi.

"Genç bir keçi mi?" Virgil Yael'e baktı.

Yael dedi ki, "*Kief*'in üzerindeydi. Ben IAA'danım."

Awad yine homurdandı ve Virgil Yael'e, "En sevdiğin tabancalardan mı bahsediyordun? Sig'i mi tercih ediyorsun yoksa iyi kullanılmış bir Beretta'yı mı? Ve sen bir antika uzmanı mısın?"

Yael gözlerini kaçırarak, "İsrail farklı," dedi.

Awad, "Bu doğru," dedi. Yael'e: "Bana o genç söylendi, Mossad'ın çekici kadınları bazen Arap hedeflerini baştan çıkarmak için kullanılıyor."

"Bilemem," dedi Yael. "Ama ben olsam fazla umutlanmazdım." "Bu sorgulama için memnuniyetle gönüllü olurum," dedi Awad.

"Ah, Tanrım," dedi Virgil ve salona geri döndü.

—

DAVENPORT'U ARADI. "Taşı henüz bulamadım ama biraz ilerleme kaydediyorum. Ölü bulunma ihtimalime karşı seni bilgilendirmek istedim."

"Virgil . . ."

"Lucas, evde olan adamı buldum. "Lucas, evde olan adamı buldum. Lübnan'daki terörist grup Hizbullah'ın bir tür temsilcisi. Avın içinde Kürtlerin testislerini kesmesiyle tanınan eski bir Türk Ordusu istihbarat subayı olan başka bir karakter daha olduğunu söylüyor. Ayrıca bana Yael'in İsrail Eski Eserler Kurumu'ndan değil, Mossad'dan olduğunu söyledi. Ya da ... uh ... Sanırım Shabak dedi, ki bu da insanları öldüren başka bir İsrail istihbarat teşkilatı. İnkâr ediyor ama yalan söylüyor."

Davenport bir an sessiz kaldı, klavyede bir şeyler yazdı, sonra "Shabak . . . Google'a bakıyorum. İsrail iç güvenliği. Sanırım burada, Amerika'da biz ona Shin Bet diyoruz. Bazı insanları öldürüyorlar gibi görünüyor. İlginç."

"İlginç mi? Taşaklarınızı kesen bir Türk, Ortadoğulu bir terörist grup ve İsrailli bir silah tüccarıyla uğraşıyorum ve siz bunun *ilginç* olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu ilginç. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet. İlk olarak, Washington'daki federal arkadaşın Mallard denen her kimse ona ulaşmanı istiyorum. Timur Kaya adında bir Türk hakkında ellerinde bir şey olup olmadığını öğren." Virgil heceledi.

"Ben ilgilenirim," dedi Davenport. "Daha fazla insan gücüne ihtiyacınız olursa Jenkins ve Shrake'i de gönderebilirim."

"Henüz değil, ama olabilir. Bu arı kovanını birkaç kez daha dürteceğim ama sen o adamlara söyle, aramam ihtimalime karşı hazır olsunlar."

—

VIRGIL henüz kapıdan geri adım atmıştı ki Awad telefon görüşmesi. Bir süre dinledi ve "Sizi sonra arayacağım. Şu anda konuşamam."

Telefonu kapattı ve Virgil'e "Futbol arkadaşı." dedi. Ayak parmağıyla futbol topuna vurdu.

Virgil, "Raj, yemin ederim kaçarsan seni tutuklatıp İsrail'e gönderirim. Lübnan'a değil, İsrail'e. Bu hırsızlıkta suç ortağı olduğun için. İsrail'deki Hizbullah ajanlarına ne yaptıklarını biliyor musunuz? Onlar Onları testislerinden asın." "Yapma,"

dedi Yael.

"Ben sana telefon numaramı vereceğim, sen de bana kendininkini vereceksin," diye devam etti Virgil. "Eğer ararsam, her şeyi bırakıp geleceksin

Koşuyorum. Anladın mı?"

Awad, "Elbette, ama ben hiçbir şey yapmadım," dedi. "Ben Hizbullahçı değilim, doğuştan Lübnanlıyım, Filistinli değilim."

"Tamam, bunu kabul ediyorum, en azından bu noktada," dedi Virgil. "Jones'un evinin zemininde kan bulduğumuzu biliyor muydun?"

Awad'ın kaşları kalktı ve "Hayır," dedi, "Türk," ve sonra, "Çok kan mı?"

"Çok değil, ama tıraş bitmemişti." Awad başını salladı. "Bu hiç iyi değil."

—

VIRGİL VE Yael, Awad'ı bir kez daha uyardıktan sonra oradan ayrıldılar. Kamyona döndüklerinde Virgil "Mossad" diye mırıldandı.

Yael, "Bu Arap'a inanamazsın." dedi. "Kapa çeneni."

Otoparktan çıktı, komşu sokağa girdi, sonra bir blok dolandı, sonra bir blok daha dolandı ve sonunda

Awad'ın arabasını görecektir şekilde, Awad'ın apartmanının otoparkından iki blok ötede bir tepeye park etmiş.

Yael, "Bunu futbol maçı hakkında yalan söylediği için mi yapıyoruz?" dedi.

Virgil "Evet" dedi. Emniyet kemerini çözdü, indi, kamyonun arka kapısını açtı, ekipman kutusundan bir çift görüntü sabitleyici Canon dürbün çıkardı, kamyona geri bindi ve gözlükleri Yael'e uzattı. "Sen izle. Ben gözlerimi kapatacağım ve bunu düşüneceğim."

Otuz saniye kadar düşündü, sonra doğrulup Davenport'u tekrar aradı. "Elimde bir cep telefonu numarası var. Aramaların nereye gittiğini ve nereden geldiğini bilmem gerekiyor."

"Bunu yapabiliriz," dedi Lucas. "Umarım bir akıllı telefondur."
"Bu bir iPhone," dedi Virgil. Davenport Awad'ın cep telefonu numarasını verdi.
"Çocuk oyuncağı."

—

VIRGİL GÖZLERİNİ BİR KEZ DAHA KAPATTI ve ardından "Bu Türk hakkında bir dosyanız var mı?" diye sordu.

"Birisi olabilir," dedi. "Al şunu."

"Soracağım," dedi Yael.

Virgil, eski eserler kurumu için çalışmanın handikaplarından hiç söz edilmediğini belirtti.

Bir dakika sonra Yael, "İşte geldi," dedi.

Virgil doğrulup oturdu: "Çok uzun sürmedi."

Yael, "Futbolcu arkadaşını geri arayacak kadar uzun bir süre," dedi.

—

AWAD YAKALANMASI ZOR BİRİ DEĞİLDİ. Virgil birkaç araba gerideyken şehir merkezine doğru yarım mil kadar sürdü. Şehir merkezine varınca Awad Arabayı bir park yerine bıraktı, indi, saatine baktı ve aceleyle caddeye indi. Virgil arabayı bir yangın musluğunun yanındaki boşluğa çekti, Awad'ın bir sonraki sokağı geçip saatine tekrar bakmasını ve Pigwhistle bar ve ızgarada kaybolmasını izlediler.

Virgil caddenin yarım blok aşağısına gitti, bir park yeri buldu ve kamyonu oraya koydu. "Hadi," dedi Yael'e.

Kamyondan indiklerinde "Gözetleme mi?" diye sordu.

"Buluştuğu adam bardan önce çıksaydı, hangisi olduğunu anlayabilir miydik?"

"Belki," dedi, "eğer başka bir Filistinli ise."

"Ve belki de değil," dedi Virgil. "Gözetleme yapmak istiyorsan, bunu kendi başına yap."

"Ne yapacaksın?"

Virgil, "Gidip içeridekinin Türk olup olmadığına bakacağım," dedi. "Nasıl?"

"Ona soracağım."

"Bu çok sıra dışı bir teknik," dedi Yael. "İzlerken keyif alacağım ama başarılı olacağına dair pek umudum yok."

T Pigwhistle bar ve ızgaranın ön camında, titrek bir neon ışığın altında bir dağ sıçanı resmi vardı.

Blatz Beer işareti, çünkü domuz düdüğü böyle bir şey.

Bu durumda, domuz düdüğü Mankato State güzel sanatlar programından bir mülteci tarafından boyanmıştı ve ilk bakışta bir dachshund'a benziyordu.

Pigwhistle oraya "Köpek" derdi, "Köpek'te buluşalım" anlamında.

Mankato'da yaşamanız ve belli bir *bulvarcı* sınıfından olmanız gerekiyordu.

Bu. Virgil kalifiye.

Yael hemen arkasındayken içeri adım attı ve gözlerinin alışması için birkaç saniye bekledi. Çok çeşitli egzotik biralar ve mükemmel pizzaların yanı sıra Pigwhistle'da aşırı derecede karanlık bir bar ve yüksek arkalıklı kabinler vardı.

zina yapanlar. Görebildiği zaman, Virgil kabinler boyunca yürüdü, her birini kontrol etti, ta ki en arkada, bowling makinesinin yanında Awad'ı bulana kadar.

Ve Derrick Crawford, yerel özel dedektif.

Virgil, Crawford'a ve hırpalanmış fötr şapkasına baktı ve "N'aber Derrick?" diye sordu.

Awad irkilerek başını kaldırdı ve "Beni takip mi ettiniz?" diye sordu.

Virgil dedi ki, "Elbette. Ne yani, buraya kazara geldiğimizi mi düşündün?" Crawford'a, "Kenara çekil, Derrick." dedi.

Crawford, "Tanrı aşkına," dedi ve yarım bardak birayı da yanına alarak yana kayd ve Virgil oturdu. Yael onun karşısına, Awad'ın yanına oturdu. Awad'a "Bacağını oynatmak ister misin lütfen?" dedi.

Awad eyrek santim kıpırdadı, bu da onu tatmin etmiş görünüyordu ve Virgil'e "Sorgulamaya devam et" dedi.

Virgil başını salladı ve Crawford'a, "Bana bu taş meselesi hakkında bildiğin her şeyi anlat," dedi. Awad'ı işaret etti. "Ve Awad denen adam hakkında."

Crawford şapkasını geriye itti - fötr şapka takıyordu çünkü *Indiana Jones*'taki Harrison Ford'a biraz benzediğini düşündü ve aslında benziyordu, ancak birkaç santim daha kısa ve belki de elli kilo daha ağırdı ve şapkasını çıkardığında keldi ve sordu, "En başından beri mi?"

Virgil, "Muhtemelen en iyi yer orası," dedi.

"Şey, bu adam" -Awad'ı işaret etti- "beni aradı ve bu Rahip Elijah'ı gözetlemek istediğini söyledi.

Jones, kiminle konuştuğunu görmek için. Buluştuk, ona günlük iki yüz dolar ve masrafları söyledim, o da bana nakit olarak bin dolar verdi. Geldiği yerde daha fazlası olduğunu söyledi."

"Amcan mı?" Virgil Awad'a sordu.

Awad başını salladı.

Crawford birasından bir yudum aldı - Virgil'in tanıdığı, ağzının köşesinde tahta bir mutfak kibritini sıkı sıkı tutarken bira içebilen birkaç kişiden biriydi - ve "Etrafa sordum ve Jones'un Mayo'da olduğunu öğrendim ve oraya gittim. onunla bu taş hakkında konuştum. Bu konuda bir şey bildiğini inkâr etti ve hepsi bu kadar. Sonra oradan ayrıldı ve tanıdığım bir hemşire beni arayıp haber verdi. ev."

"Bunu nasıl yaptın?" Yael sordu.

"Sokağın aşağısına park etmiş," dedi

Crawford. "Geldi mi?" Virgil sordu.

"Evet. Dün gece, gece yarısından sonra. Kiralık bir araba kullanıyordu, bunu biraz tuhaf buldum çünkü kendi arabası garajdaydı."

"Tüm bunları ona neden anlatıyorsun?" Awad sordu. "Bu gizli bir iletişimdi, tıpkı bir avukatla olduğu gibi."

Virgil ona baktı ve "Sessiz ol." dedi. Ve Crawford'a: "Devam et, Derrick."

"Her neyse, eve vardığında Raj'ı aradım, teşekkür etti ve Jones'u arayacağını söyledi. O arayıp beni bırakana kadar işte kalmamı söyledi," dedi Crawford. "Ondan on beş dakika sonra başka bir araba geldi. Kiralık bir araba. Etiketini kontrol ettim, birkaç veri tabanında araştırdım ve Türk pasaportuyla seyahat eden Timur Kaya adında bir adama kiralandığı ortaya çıktı. I

şehir merkezindeki Holiday Inn'de kaldığını biliyorum." "Bunu nereden biliyorsun?" Yael sordu.

"Onu oraya kadar takip ettim," dedi Crawford. "İyi iş," dedi Yael. "Hangi oda?" "Bir-yirmi."

"Türk gittiğinde yanında ceset büyüklüğünde bir çantayla gitmedi, değil mi?" Virgil sordu.

Crawford, "Yanında hiç çanta bırakmamış," dedi. "Taş büyüklüğünde bir çantayla bile."

Virgil: "Yani Türk'ü Holiday Inn'e kadar takip mi ettin? Sonra ne oldu? Onunla konuştun mu?"

"Tabii ki hayır. Raj bana Türk'ten ve testislerle ilgili bir şeyden *bahsetti* ve ben de kendi kendime *'Bu tanımak isteyeceğim bir adam değil'* dedim. Jones'un evine geri döndüm, bol bol kahve içtim, saatte iki yüz dolar kazanıyordum. Bir ağacın arkasında durmuş işliyordum, başka bir araba geldiğinde."

Virgil, "Trafik sıkışıklığı gibiydi," dedi.

"Evet," dedi Crawford. "Şunu da belirtmeliyim ki, saat sabahın ikisi oldu ve Jones'un evinin ışıkları hâlâ yanıyor. Sanki bu insanları bekliyormuş gibi. Her neyse, adamın biri arabadan inip eve doğru gitti ve Jones'un onu içeri aldığını gördüm. Arabanın etiketini kontrol ettim, Cadillac SUV'muş. Özel bir araba olduğunu öğrendim.

Austin, Texas'tan John Rogers Sewickey."

"Bunu nasıl heceliyorsun?" Virgil sordu. Not alıyordu.

Crawford kendi not defterini çıkardı ve ismi heceledi. "Adını hiç duymadım," dedi Awad. "Kim o?"

"Kendisi Kadim Gizemler konusunda uzmanlaşmış bir profesör," dedi Crawford, Kadim Gizemler'i büyük harflerle yazarak. "Ben de tam sana Virgil geldiğinde. Kadim Gizemler'in çekirdeğini öğretiyor.

Teksas Üniversitesi'nde Transubstantial Çalışmalar Merkezi'nde kurs."

"Kancala onları, Horns," dedi Virgil.

"Aynen öyle. Çok sayıda kitap, makale ve benzeri şeyler yazdı. I Banka hesabına baktım, nasıl olduğunu sormayın, vadesiz ve yatırım hesabında on dört bin doları var. Ayda iki nafaka çeki yazıyor gibi görünüyor."

"O zaman buraya taş için gelmedi," dedi Yael. "Parası yetmedi o."

"Türkler başka birinin ajanı, belki de o bir Crawford, "Iraklılar için ajan" dedi. "Oraya gittiğini biliyorum, Cennet Bahçesi'nin aranmasına öncülük etmişti. Sanırım onu Fırat ve Ganj gibi iki büyük nehrin birleştiği yerde buldu."

"Ganj'in Hindistan'da olduğuna inanıyorum," dedi

Virgil. "Tamam, o zaman başka bir şeydi," dedi

Crawford. "Nerede kalıyor?" Virgil sordu.

Crawford, "Şehir merkezindeki Holiday Inn'de, iki yetmiş numaralı odada," dedi.

"Sonra ne olacak?" Yael sordu.

"Giriş yapmasını izledikten sonra Jones'un evine geri döndüm, ışıklar sönmüştü ve kiralık araba gitmişti."

"Ah, kahretsin, onu kaçırdın," dedi Virgil.

"Evet, kaçırdım."

"Eve girmeyi denedin mi?" Virgil sordu. "Hayır, hayır, denemedim. . . Nedenini biliyorsun."

"Tamam. Başka bir şey biliyor musun? Herhangi bir şey? Ya da herhangi bir tahminin var mı?"

"Siz buraya gelmeden önce Raj bana yerde kan bulduğunuzu söyledi."

"Sadece bir leke."

Crawford, "O zaman bunu muhtemelen Türk'ün yarattığından şüpheleniyorum," dedi. "Jones, Sewickey ile buluşmak için kapıya geldiğinde burnunu mendile sümkürüyor gibiydi. Eğer yerde kan varsa, burnunun kanamasını durdurmaya çalışıyor olabileceğini düşünüyorum. Yani, kaç kişi burnunu silerken kapıda biriyle karşılaşır? Ve sümkürmeye devam eder?"

Virgil, "Bu meşru bir soru," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Crawford. "Ayrıca, Raj beni ilk aradığında ve Jones'un Mayo'da olduğunu öğrenmeden önce, nerede yaşadığını görmek için vergi kayıtlarına bakmak üzere caddenin karşısındaki adliyeye gittim. Görünüşe göre iki yeri varmış; biri burada, diğeri de Batı 68. Otoyol'da eski bir aile çiftliğine benzeyen bir yer var. Henüz oraya gitmedim, sadece vergi dosyasına baktım."

"Nerede? Tam olarak nerede?" Virgil sordu.

Crawford not defterine tekrar baktı ve Virgil'e Virgil'in kendi not defterine not ettiği yer. Crawford ellerini iki yana açtı. "Elimdekilerin hepsi *bu kadar*. Bir şey hariç. Fırat ve Dicle'ydi."

Virgil, "Ah. İyi yakaladın." dedi.

Virgil Awad'a döndü. "Derrick seni aradıktan sonra neden dün gece Jones'un evine gitmedin?"

"Çünkü bana bu sabah gelmemi söyledi. Ben de geldim."

"Hizbullah'a tam olarak ne kadar yakınsınız?" Virgil sordu. "Bana yalan söyleme."

Awad yemin eder gibi sağ elini kaldırarak, "Sana söz veriyorum, yakın değilim," dedi. "Şimdi amcamı arıyorum ve ona burada olanları anlatıyorum ve bu konuyla daha fazla ilgilenmek istemediğimi söylüyorum."

"Muhtemelen bunun için biraz geç," dedi Yael. "Özellikle de Lübnan'a geri dönmeyi planlıyorsanız. Hizbullah kendilerine 'hayır' diyen insanları sevmez. Testislerinizden daha fazlasını keserler, gerçi oradan başlayabilirler."

Awad, "Bakın, bunu duymak istemiyorum," dedi. "Ben masum bir pilot adayıyım. Özgeçmişimde 'Hizbullah ajanı' yazmasına gerek yok."

—

VIRGİL VE YAEL birkaç soru daha sordular ama daha önemli bir şey öğrenemediler. Crawford Virgil'e bildiği her şeyi anlattığına yemin etti ve Virgil "Başka bir şey öğrenirseniz beni arayın" dedi.

"Sanırım bu davayla işim bitti," dedi Crawford. "Hizbullah, Türkler, Mossad. Ve *bilirsiniz*, eğer bir adam Teksaslıysa ve

Caddy, silah taşıyacak."

"Evet, muhtemelen," dedi Virgil. "Uzak durmak iyi bir fikir olabilir."

Crawford mutfak kibritini ağzının bir tarafından diğer tarafına geçirdi ve geri aldı. "Anladığım kadarıyla annemin peşindesin.

Asiller."

"Bunun üzerinde bir şey var mı?" Virgil sordu.

"Hayır. Annemin bazı şeyleri gözlemlemesinden başka değil mükemmel farlar. Ben şahsen uzun farlarını incelemeyi düşünmezdim."

"Bunun için teşekkürler," dedi Virgil. "Bunu raporuma ekleyeceğim." "Nedir bu?" Yael sordu.

"Araba muhabbeti. Amerikalı erkekler arabaları sever," dedi Virgil. "Belirsiz imalar vardı," dedi kadın. "Gerçekten harika İngilizce konuşuyorsun," dedi Virgil.

—

Tekrar sokağa çıktıklarında, göz kamaştırıcı güneşin altında, Yael Virgil'e, "İtiraf etmeliyim ki, bu inanılmaz bir sorguydu. Sana her şeyi anlatıyor, çünkü sen soruyorsun."

Kamyonetine doğru yürürlerken Virgil, "O bizim tek özel dedektifimiz," dedi. "Buralarda çok fazla özel dedektiflik işi yok, bu yüzden üniversite öğrencilerine marihuana satarak geçimini sağlıyor. Muhtemelen bodrumunda yüz kilo esrar vardır, Bu yüzden Jones'un evine girmek gibi başka bir suç işlemek konusunda dikkatli davranıyor. Eğer Crawford'un evini aramak için bir neden bulursak, başı belaya girer."

"Onun uyuşturucu satıcısı olduğunu söylüyorsunuz ama yine de onu tutuklamıyorsunuz."

Virgil, "Sadece Kaliforniya'da yetişen esrar satıyor, kokain ya da eroin gibi daha ağır şeyler satmıyor," dedi. "Bu da çoğunlukla Meksika uyuşturucusu buradan çıksın. Yani, istediğimiz kadar insan tutuklayabiliriz ama yine de birileri ot satmaya devam edecektir. Olması daha iyi.

Kartele izin vermek yerine sadece Kaliforniya'dan alım yapan tanıdığımız biri."

"Ayrıca, ihtiyacınız olduğunda size mükemmel bir kaldıraç sağlar."

"Diğer neden de bu," dedi Virgil.

"İlginç," dedi.

"Kırsal bir eyalet için oldukça sofistike, ha?" "Evet.

Peki, sırada ne var?"

"Sonra Jones'un çiftliğini kontrol edeceğiz."

"Belki de onun yerine Holiday Inn'e gitmeliyiz?"

Virgil, "Düşündüğüm şey şu: Jones'u ele geçirirsek, muhtemelen taşı da alabiliriz. Taşı aldığımızda, her şey durur, hem de hemen. Artık Türk, Teksaslı ya da Hizbullah hakkında endişelenmemize gerek yok, çünkü taş elimizde. Ama bir başka olasılık da sizi Holiday Inn'e bırakmam, ben çiftliğe giderken siz de oraya yerleşip etrafa göz kulak olabilirsiniz."

Yael bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Sanırım seninle geleceğim. Sen şanslı bir adamsın. Danışmanlarımdan biri bana 'İyi zekâ önemlidir. İyi şans ise kritiktir.'"

"Eski eserler bürosundaki danışmanlarınızdan biri olabilir mi?"

"Elbette," dedi.

—

Virgil dikiz aynasından kırmızı bir Ford'un yaklaştığını ve belli bir titreşim yaydığını gördüğünde kuzeybatıya doğru koşarak KASABAYI DAHA YENİ TEMİZLEMİŞLERDİ. "Kahretsin," dedi ve kamyonetin içinde bir beyzbol şapkası aradı - taktığı hasır şapka dışında herhangi bir şey - kullanışlı bir şey göremedi, ama sonra bir çiftlik yolu gördü geliyordu. Frene bastı, direksiyonu kırdı ve eve doğru yanaştı.

"Bu kadar mı?" Yael kaşlarını çatarak sordu. Eski bir çiftlik evi yerine, yan bahçesinde yer üstü yüzme havuzu ve çocuk oyun seti olan çiftlik tarzı yeni bir eve bakıyorlardı.

"Hayır. Ben sadece ..." Virgil aynaya bakıyordu ve on beş saniye sonra Ma Nobles pikabıyla yanından geçti. Virgil'in söyleyebildiği kadarıyla, kadın yola hiç bakmamıştı. Kamyoneti geri vites taktı, geri geri gitti ve otoyola çıktı. "Önümüzdeki kamyondaki kadın ... Nereye gittiğini merak ediyorum."

"Bu Jones'la ilgili değil mi?"

"Hayır, bu farklı bir vaka. Sabırlı olun, uzun sürmeyecek."

—

OTOYOL, anne ve oğlunun sahte ahır kerestelerini sakladıklarını iddia ettikleri Minnesota Nehri'ne paralel uzanıyordu. Virgil geride kaldı ve önce dört mil, sonra beş mil ilerlediler ve sonunda Ma çakıllı bir yoldan kuzeye, nehre doğru döndü. Virgil yolun kenarına çekti, yolcu koltuğunun arkasındaki cebinden iPad'ini çıkardı ve bölgenin uydu görüntüsünü çağırdı.

"Aşağıda köprü yok," dedi. "Yol bir süre nehir boyunca devam ediyor."

"O yolda çok toz kaldırdı. Eğer oraya giderseniz, bunu görebilirdi."

Hiç şansları yoktu. Annemin kamyonu köşede yeniden belirdi ve onlara doğru döndü. Yanlarından geçerken gülümsedi, Virgil'e parmaklarını oynattı ve kasabaya doğru ilerlemeye devam etti.

"Bizi gördü," dedi Yael.

"Yapmadığından neredeyse emindim," dedi Virgil. "Kapatırken bize hiç bakmadı."

"O zaman ... bir bakış açısı var. Arkamızdan geldiğimizi gördüler, omuza doğru gittiğimizi gördüler ve ona telefon ettiler."

Virgil, "Gözcü, bakış değil," dedi. "Evet, ben de öyle Düşünüyorum. Demek ki gerçek yol ayrımı burası ile döndüğümüz yol arasında bir yerde. Bu yardımcı olur."

"Artık oraya gitmeyecek."

"Hayır. Jones'un yeri de yolun yaklaşık yarım mil yukarısında olmalı."

—

JONES'UN EVİ, Virgil'in Crawford'un vergi listesindeki bilgilerden beklediği gibiydi. Ev eski ve kötü durumdaydı: eski bir Yeni boya, yeni çatı ve yeni pencerelere ihtiyaç duyan yirminci yüzyıldan kalma çerçeve çiftlik evi.

Her şey yeni.

Araba yolunun sonundaki garajın bir samanlığı vardı ve aynı durumdaydı; yolun ilerisindeki bir makine kulübesi de düşüyordu. Bir zamanlar ahır olan yerden geriye kalan tek şey, baş hizasında bir taş temeldi. Hepsi de on metre yüksekliğinde dönümlük, çoğu yumru yumru çayır otları ve diz boyu yabani otlarla kaplı bir araziydi. Evin bir tarafında yaşlı, romatizmalı bir elma ağacı kümesi duruyordu,

Gelinlik çelengi ve leylak çalıları araba yolunu kaplamıştı. Üstünde "İndirimli" yazan bir kart bulunan bir "Satılık" tabelası Otoyol, sanki bir süredir oradaymış gibi görünüyordu.

Garaj yolunda siyah, üstü açık bir cip duruyordu.

"İşte gidiyoruz," dedi Virgil. Jeep'in arkasına, arka tamponlarına birkaç santim kalana kadar yanaşarak onu iki leylak ağacının arasına sıkıştırdı. Eğer biri ona ulaşmayı başarır, kaçmak için önce ileriye, sonra da ön bahçeye gitmek zorunda kalacaktı. Virgil kapıyı açtı, tabancasını arkadan çıkardı ve sırtının alt kısmındaki kemerine soktu.

Yael bir Weimaraner gibi ön kapıyı işaret ediyordu. Virgil, "Orada bir yan kapı olacak. Oradan gireceksin."

"Evet?" dedi.

Virgil ile birlikte araba yolundan aşağı doğru yürürken yan kapıdan yeşil gözlü, ince, siyah saçlı bir kadın çıktı ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Virgil onu içeri aldı. Çekingen bir şekilde güzeldi ve gözleri buluştuğunda, gözlerin bazen yaptığı gibi "clank" yaptılar. Kız evlilik için aday olmayacağını söyledi. "Elijah Jones'u arıyoruz."

"Babam burada değil," dedi. "Şehirde yaşıyor."

"Biz de oradaydık," dedi Virgil. "Ben Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım. Peder Jones için tutuklama emrimiz var."

"Tutuklanması mı?" Elini boğazına götürdü. "Ne için?"

Virgil, "İsrail ulusundan hırsızlık ve federal bir suç olan sekiz yüz dolardan daha değerli bir sanat eseri veya eserin ithalatını beyan etmemekten dolayı bir bekletme talebi üzerine," dedi.

"Tanrım, ne yaptı?" diye sordu. Ama Virgil onun gözlerindeki parıltıyı gördü ve Yael Virgil'in bunu anlayıp anlamadığını görmek için ona baktı. O da

başını çeyrek santim kadar salladı. Kadın sadece doğruyu söylemiyordu, aynı zamanda bu tür bir hareket Yael'in Mossad'a yakın olduğunu gösteriyordu.

"Sen DOT ile çalışan kızı mısın?" Virgil sordu. Hafızasını yokladı ve "Ellen mı?" diye sordu.

"Evet, nereden bildin?"

Virgil, "Size ulaşmaya çalıştık ama Alaska'ya doğru yola çıktığınız söylendi," dedi.

"Bu eski sevgilimden kaçmakla ilgili bir şakaydı," dedi. "Ama babam hakkında . . . Onu bulamıyor musun? Eminim hiç kaçakçılık yapmamıştır. ya da bir şey çaldı, bu saçma bir konuşma. O çok hasta. Onu bu yaz İsrail'e gitmekten vazgeçirmeye çalıştık. Gitmemiz gerekiyordu. Bu sabah burada buluşalım, onlar evi yakmadan önce evde isteyebilecekleri bir şey olup olmadığına bakalım-"

"Onu yakacak mısın?"

Ellen tekrar mekâna baktı ve başını salladı. "Korkarım öyle. Burası büyük büyükbabamın eviydi ama buraya geldiğimi bile hatırlamıyorum. Büyükbabam bir vaizdi, sonra da babam. Sonra da babam. Arazinin tamamı satıldı, ev tamir edilemez. Ev gidince arazi daha değerli oldu. Onu yakacağız, sonra da buldozer, bodrumu doldurur ve belki Chuck Miller burayı çiftliğine ekler."

Virgil dedi ki, "Elma ağaçlarının olması güzel. . ve kuşkonmaz." O uzak çit hattında büyüyen kuşkonmazların tüylü çalı tepelerini görebiliyordu.

"Elma ağaçları hemen hemen tükendi. Artık daha çok yakacak odun olarak kullanılıyor."

Virgil davaya geri döndü: "Bu sabah babanın evine gittik. Orada değildi ama dün gece oradaydı. Henüz yerini tespit edemedik ama yerde bir kan lekesi bulduk." "Size yardımcı olamam," dedi. "Cep telefonunu aramayı denedim ama doğrudan telesekretere gidiyor, yani muhtemelen kapalıdır." Virgil, "O evde değil. Bu evde."

"Hayır, tabii ki değil. Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Virgil, "Hayır, sadece sormak zorundayım çünkü eğer *sorarsam* ve yalan söylediğin ortaya çıkarsa, o zaman bir suç işlemiş olursun ve ben de

bu konuda sana geri dönebilirim. Yani benimle konuşmayı reddedebilirsiniz ama bir suçü örtbas etmek ya da bir suçluyu gizlemek için bana yalan söyleyemezsiniz."

Yumruklarını kalçalarına koydu: "Bu söylediğin çok kaba bir şey."

"Kaba olmamaya çalışıyorum," dedi Virgil. "Ama bu ciddi bir mesele, Ellen ve sen de aksini düşünerek bu işle oyalanmamalısınız. Bu işe karışman, eğer karıştıysan, tüm kariyerini tehlikeye atabilir."

Yael araya girdi: "Çaldığı bu eseri satmaya çalışıyor. Bu da Taşı satmaya çalıştığı insanlar son derece tehlikeli. Taşı almak için gerekirse onu öldürebilecek insanlar."

Virgil ekledi, "Diğerlerinin yanı sıra Hizbullah." Yael ekledi, "Ve Teksaslılar."

Ellen başını salladı. "Temas kurmaya çalışmaya devam edeceğim. Kasabaya gidip onu arayacağım. Mesaj bırakacağım. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Çok yaklaşma," dedi Virgil. "Yael'in dediği gibi, bu insanlar tehlikeli olabilir. İşin içinde çok para var."

"Söz veriyorum: Onu bulduğum anda size söyleyeceğim."

Cep telefonu numaralarını değış tokuş ettiler ve Virgil babasının telefon numarasını aldı, sonra da sonradan aklına gelmiş gibi sordu: "Gitmeden önce içeri bakmak ister misin? Doğruları söylediğimi görmek için."

Gerçek mi?"

Yael hemen, "Yapardım," dedi.

Virgil dedi ki, "Devam et. Ama eski evler tehlikeli olabilir-Ellen seninle gelmeli. Ben makine kulübesine ve garaja bir göz atacağım."

-

İKİ KADIN İÇERİ GİRDİ ve Virgil garaja doğru yöneldi. İçeri girdi, hiçbir şey görmedi, sonra iki kadının içeri girdiğinden emin olmak için kontrol etti. kadınlar evin içinde görünmüyordu. Öyleydiler; aceleyle kamyonu geri döndü, içeri girdi ve Yael'in el çantasını karıştırdı.

Kadının içinde küçük bir el çantası vardı, çıtçıtllı olan çantayı açtı. Kredi kartı yuvalarından birinde Downtown Inn'in iki anahtar kartını buldu. Çoğu tecrübeli gezgin gibi o da iki tane almıştı, böylece kola makinesine hızlı bir yolculuk yaparken kendini kilitlemeyecekti. Birini aldı ve çantayı tekrar yerine koydu.

Kamyondan indi, kapıyı hafifçe kapattı, hızla yürüdü leylakların arkasına, araba yolunun sonuna, makine kulübesine. Orada da eski bir saman tırmığının bir parçası dışında bir şey yoktu. Kül dolu paslanmış elli beş galonluk bidonun üstünde iki eski sarı Pennzoil tenekesi duruyordu. Her zaman olduğu gibi boşlardı, her birinde iki üçgen delik vardı.

Yıpranmış tahtalara baktı, sonra dışarı çıktı, rehberine baktı ve Ma Nobles'ı aradı.

"Beni mi takip ediyordun Virgie?" diyerek cevap verdi. "Hayır, değildim," dedi Virgil. "Aslında bir restorana gidiyordum. Araştırdığım bir adama ait terk edilmiş çiftlik, beni gördüğünüz yerden otoyolun yaklaşık bir mil aşağısında. Güneyde Yan tarafta. Üzerinde Edina Emlak tabelası var. Yakmak üzereler. Ona bakıyordum ve fark ettim ki her şey sattığınız kereste türü." "İyi durumda mı?"

"Otantik antika şekli, ancak tahtaların çoğu sağlam görünüyor, sanki kesilip yeniden kullanılabilirlermiş gibi. Her neyse, sahibiyle konuşabilirim.

Eğer bana nehrin dibinde nerede kereste bulabileceğimi ve onu oradan nasıl çıkarabileceğimi söylersen, onu sana bedava ya da neredeyse bedava vermeyi düşünüyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra annem, "Bedava, ha?" dedi. "Onu yakmak istemiyorlar," dedi Virgil. "Bir göz atıp seni arayacağım," dedi anne.

"Sana söyleyeyim anne," dedi Virgil. "Seni çok sıkı takip eden birkaç kişi var. Bu seni hapisten uzak tutmak için iyi bir yol olabilir. Oğlununkini de."

"Bir göz atacağım," dedi tekrar ve telefonu kapattı.

—

İki kadın evden çıktıklarında VIRGİL araba yoluna doğru yürüyordu. Yael başını salladı: İçeride hiçbir şey yok. Virgil Ellen, Ma Nobles hakkında.

"Tabii, isterse alabilir," dedi Ellen. "Belki ... birkaç dolar karşılığında."

Virgil eve bakarak, "Bunu onunla birlikte halletmeniz gerekir," dedi. "Ama biliyorsun, burası eski ve temiz bir yer. Alevler içinde kaldığını görmekten nefret ederim."

Virgil ona Ma Nobles'ın telefon numarasını verdi ve Yael'le birlikte kamyonetine bindiler. Otoyola doğru geri geri giderlerken Yael, "Babasının nerede olduğunu biliyor," dedi.

"Evet, biliyorum. Kan."

Yael başını salladı: "Ona evin zemininde kan olduğunu söyledin ama o bunu hiç sormadı. Adamın ağır yaralı olmadığını ve evinde kanama olduğunu biliyor. Ve obje hakkında da bir şey sormadı."

"Yine de onu hapse atmaktan nefret ederim," dedi Virgil. "Muhtemelen babasına ihanet etmek istemiyordur ki bunu anlayabiliyorum."

"Biraz tartıştıktan ve gözlemledikten sonra bana öyle geliyor ki, kimseyi hapse atmak istemiyorsunuz."

"Doğru değil," dedi Virgil. "Şu anda hapse atmak istediğim ve bunu hak eden yaklaşık dokuz kişi tanıyorum. Sadece senin tanıdığın biri değil. tanıştık."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

T Rahip Elijah Jones, Miami'de domuz gibi terliyor, yamaçtan aşağı, ağaçların arasından piknik masalarına doğru yürüdü, sol elinde bowling çantası, sağ elinde Elini pantolonunun cebine sokup kasıklarının sağ tarafına bastırdı.

Acı çekmiyordu ama sadece o kadar çok oksikodon almıştı ki, acıdan daha az bir şey hissetmezdi. ampütasyon. Yine de orada, kasıklarında, hayati bir şey gevşiyormuş gibi hissediyordu. Haplar olmasaydı, taşaklarını bir ayı tuzağına düşürmüş gibi hissedeceğini düşündü.

Tepeden aşağı iki yüz metre yürümek de yardımcı olmamıştı. Fazla zamanı kalmamıştı, diye düşündü, kafası o kadar karışacaktı ki, biriyle anlaşmak şöyle dursun, herhangi bir anlaşma bile yapamayacaktı. Hizbullah ajanı, iki Türk ya da ünlü bir TV yıldızı.

Tepenin dibine vardı, bir yama boyunca yürüdü Çalı çırpıdan beton masaya uzandı, bowling çantasını yüzeye çıkarmak zorunda kaldı, bunu yaparken inledi.

Acıdan değil, ölümün başlangıcından bir inilti. Daha ne kadar, Tanrım? İki hafta mı? Doktorlar ona beynindeki kanserin muhakeme yeteneğine ulaşmadan önce nefes alma yeteneğini öldüreceğini söylemişti.

yetenekleri. Kendi ölümünün her dakikasının tadını çıkaracaktı.

Yüz metre ötede, pastoral parka hiç de uygun olmayan iki adam dikkatle onu izliyordu. Geldiklerinde onlara orada beklemelerini söylemişti, böylece yalnız olduklarından, tepede bir Türk süvari birliği olmadığından emin olabilirdi. Şimdi ona bakıyorlardı, siyah takım elbiseli, kara sakallı bir adama.

Bakan yakasını kaldırdı ve eliyle onları işaret etti.

Yukarı doğru yürüdüler, gelirken etraflarına baktılar. Parkın uzak ucunda iki softbol sahası vardı; elli çocuk, kırk ebeveyn ve antrenör ya oynuyor ya da iki ayrı maçı izliyordu.

Oyunlar. Piknik alanına yakın bir yerde yarım düzine genç Piknik alanının diğer ucunda ise ikisi erkek biri kadın üç keş Hacky Sack oynuyordu.

Kötü bir şekilde ve esrar içerek.

Taşçılar yanlarına gelen Türklere şöyle bir baktı, sonra arkalarını döndüler. İkisi de belirli bir hava yayıyordu: onlara bakılmasını istemiyorlardı, bu yüzden bakmasanız iyi olur. İkisi de gümüş rengi giysiler içinde iri yarı adamlardı.

takım elbiseler, geniş soluk ışıltılı kravatlar, kralların yanları gibi Somon balığı. İkisinden daha geniş olanın gri bir Stalin bıyığı vardı. Diğerisi ise kaynak kadar siyah yuvarlak güneş gözlükleri takıyordu. Kötü niyetli bir Bay Köstebek gibi görünmesine neden olan gözlükler. Bir evrak çantası taşıyordu ve Jones hızlı bir umut kıvılcımı hissetti: belki de bu gerçekleşecekti.

Daha geniş olan adam önden gitti, geldi, on adım ötede durdu ve "Peder Jones. Sizi tekrar görmek güzel. Daha iyi görünüyorsunuz."

"Kanama durdu," dedi Jones. "Bu her zaman iyidir. Sen paran var mı?"

"Taş sende mi?" "Bende."

"Görebilir miyiz?"

"Alabilirsin," dedi Jones. Bowling çantasının fermuarını karıştırdı, çantayı açtı, iki eliyle içine uzandı ve biraz çaba sarf ederek kayayı çıkardı ve masanın ortasına, güneş ışığının çoğunu emiyor gibi görüldüğü yere yerleştirdi; etrafındaki atmosfer kelimenin tam anlamıyla kararıyor gibiydi ve iki Türk tedirgin bir şekilde etraflarına baktılar. Jones gökyüzüne baktı ve levrek büyüklüğünde bir bulutun bir anlığına güneşi örttüğünü gördü.

Güneş geri geldi ve iri yarı Türk bir adım öne çıkıp taşa doğru uzanmak üzereyken Jones kolunu uzattı etrafına doladı ve kendine doğru çekti. "Uh-uh," dedi. "Parayı görene kadar olmaz."

Türk doğruldu. "Paramız yok, burada, tam olarak, çünkü beş milyon dolarla dolaşmanın akıllıca olmadığını düşündük

bir evrak çantasında."

"O zaman nerede?" Jones sordu. Umut kıvılcımı sönüyordu.

"Otelimizde."

"Elli asgari ücretli işçinin anahtarının bulunduğu otel odanızda beş milyon dolar nakit para mı bıraktınız? Bunu yapamazsın.

Bu kadar aptal olman mümkün değil, bu yüzden sana inanmam mümkün değil." Jones taşı yaklaştırdı ve yerine koymak için bowling çantasını tekrar karıştırdı.

"Bunu yapmayın," dedi büyük Türk. "Onu yanımızda götüreceğiz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Jones. Bir elini başının üzerine kaldırdı.

"Ormanda geyik tüfeği olan bir arkadaşım var. Taşı almaya kalkarsan seni vurup öldürür. Tek yapmam gereken elimi bırakmak."

Büyük Türk, "Bu, mmm ..." dedi. Küçük ortağına döndü. "Amerikan deyimi. Hani şu bahsettiğimiz."

Küçük olmayan adam, "İneğin boku," dedi.

İri adam başını salladı ve "Hayır, hayır, hayır, bu tek kelime, bu inek boku. Hayır, saçmalık."

"Aynı şey," dedi küçük adam.

"Ama böyle söylenmez," dedi iri adam. Tekrar Jones'a döndü. "Bu silahlı adam, bu saçmalık. Elini bırak ve beni vurmasını söyle."

"Ah, haklısın," dedi Jones ve elini bıraktı. "Taş lütfen," dedi

Türk.

"Hayır."

Türk sol elini ceketinin cebine soktu ve bir sustalı bıçak çıkardı. Bir kez sıktı ve bıçak dışarı fırladı. Taşçıların görmemesi için bıçağı bacağına dayadı ve gülümseyerek kalın beyaz dişlerini gösterdi ve "İsrar ediyoruz." dedi.

Jones hafif çarpık ama daha gür dişlerini göstererek gülümsedi ve "Bilmeniz gereken bir Amerikan deyimi daha var: 'Silahlı çatışmaya bıçak getirmeyin'" dedi.

Sağ eliyle ceketinin sağ tarafını geriye doğru çekerek kemer tokasının altına sıkıştırılmış bir tabancanın dipçliğini gösterdi.

Türk bir an düşündü ve sonra şöyle dedi
bıçakla biraz tecrübem var. Ben sana bıçakla ulaşmadan önce silahını çekebileceğini düşünüyor musun?"

Jones dedi ki, "15 adım uzaktasın. Bana ulaşmak için piknik masasının üzerinden atlamam gerekir. Sana ulaşmak için piknik masasının üzerinden atlamama gerek yok."

Büyük adam, "Taşı biz alacağız," dedi. "Hayır."

Küçük adam arkadaşına, "Çok dikkatli ol. Sanırım gergin."

Daha büyük olan Türk, geriye doğru hızlı bir bakış atarak, "O bir din adamı. Bizi vurmaz. Taşı biz alacağız."

Adam öne doğru bir adım attı ve Jones büyük çerçeveli bir tabanca olan silahını çekti. Keşlerden biri "Lanet olsun" dedi ve Jones üçünün de kaçıştığını hissetti.

Türk sakın bir şekilde, "Ateş etmeyeceksin," dedi.

Jones, "Pekala," dedi ve önce tabancaya, sonra da Türk'e baktı; Türk, "Bekle," der gibi elini kaldırdı, ama Jones onu göğsünün ortasından vurdu ve yere düştü.

Ve durmadı. Diğer Türk yarım döndü ve Jones onu boynundan vurdu, silah sesleri gök gürültüsü gibi yankılandı.

Parkın yan tarafındaki amfiteyatrosu tipi tepeler. Büyük Türk Jones onu sırtından vurduktan sonra diğerine dönerek sırtına ve başının arkasına iki el ateş etti, ardından iri Türk'ün sırtına bir el daha ateş etti.

İkisi de yarı koşarak, yarı tökezleyerek uzaklaşıyorlardı ve Jones steli kaldırdı ve çantasına geri koydu. Taşçılar parkın yarısını geçmişti, iki adam en önde, kadın çılgınca peşlerinden koşuyordu; ve en uçta, ebeveynler çocukları için çığlık atıyordu ve hem ebeveynler hem de çocuklar parktan arabalara doğru koşuyordu - toplar, sopalar ve eldivenler unutulmuştu.

Jones bir an gurur duydu. Hayatı boyunca binlerce vaaz vermişti ve daha önce hiç bu kadar evrensel ve coşkulu bir tepki almamıştı. *Herkes* koşuyordu.

Sadece bu gurur kıvılcımı için zamanı vardı. Sonra çantayı aldı ve ağaçların arasına geri dönüp tepeye tırmandı. Arabasına henüz varmıştı ki siren seslerini duydu, henüz çok uzaktaydı.

Onlar gelene kadar üç virajı dönmüş ve hızlanarak uzaklaşmıştı.

—

VIRGİL VE Yael parka vardıklarında, sekiz devriye ve dört dedektif bölgede dolaşıyordu, iki olay yeri inceleme görevlisi piknik masasının etrafında geziniyordu ve üç otoyol devriyesi caddede park etmiş izliyordu. Katılımın bir kısmı çocukların yakınlarda olmasından ve okullarda yaşanan silahlı saldırı korkusundan kaynaklanıyordu. Diğerleri ise

Bir kısmı tamamen heyecan vericiydi: Mankato'da böyle şeyler pek yaşanmazdı.

Polisler bulabildikleri her şeyi arıyorlardı ve biri kız biri erkek iki keşi yakalamışlardı ve üçüncüsünün de onlarla birlikte olduğunu, ancak kaçmaya devam ettiğini ve henüz bulunamadığını söylediler.

Adı Don Scott olan olay yeri baş dedektifi, "Sizi Rahip Jones meselesi yüzünden aradım," dedi. "Bunun Jones olduğunu düşünüyoruz. İri yarı bir adam, siyah sakallı, siyah bir takım elbise giyiyor. bakanlık tasması."

"Evet, bu o," dedi Virgil. "Onu işaret eden bir şey bulabildin mi?"

"Olay yeri incelemesi yapıyoruz, çünkü konuştuğu iki adamı yaralamış görünüyor. Onları henüz bulamadık.

Henüz değil ama göreceğiz. Tanıklar kötü vurulduklarını söyledi. Kafa, mide, sırt yaraları. Ne konuştuğunu biliyormuş gibi görünen bir adam, Mercedes-Benz SUV ile uzaklaştıklarını söyledi. Tüm hastaneler onları arıyor, biz de arabayı arıyoruz. İki meçhulün olduğu yerde bir sustalı bulduk, yani Jones tehdit edilmiş olabilir. Bıçaktan en az bir iyi baskı alacağız, çünkü sadece bakarak bile görebiliyorum. Ve biz her zamanki gibi ayak izlerini falan bıraktık, vurulanlardan biraz kan aldık."

Virgil ona ne bulduğunu anlatınca Scott, "Eğer ölüyorsa kaybedecek pek bir şeyi yok demektir," dedi.

Yael, "Bunu düşündük ve haklısınız. Bence steli çaldığı andan itibaren sergilediği davranışlar

hastalık. Bu onun için bir mazeret değil, bir sebep."

Virgil, "Çocuklarla konuşmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Devam edin. Sanırım onları sıktık ve ellerinde fazla bir şey kalmadı."

"Sadece ben de duymak istiyorum." Virgil iki kişinin yanına gitti.

Piknik masasının üzerine tünemiş olan taşçılar kendisini ve Yael'i tanıttı ve "Bana ne gördüğünüzü anlatın" dedi.

Pederin yanına giden iki adamın hikâyesini anlattılar, Bowling çantasından çıkan taş hakkında, bir tür anlaşmazlık hakkında - kelimeleri duyacak kadar yakın değillerdi ama tonunu duyabiliyorlardı. Tartışma bir kavgaya dönüşmemiştir.

Çılgılık çılgılığa bir tartışmaydı ama gergindi.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi çocuk, "o herif tabancayla ateş açtı, ilk düşündüğüm şey, o çocuklardan bazılarını kesinlikle vuracaktı. Vurmadığı için de şanslıydılar. Tam ateş hattındaydılar."

"Düşündüğün ilk şey bu değildi," dedi kız. Basit bir somurtmayı çoktan geçmişti. "İlk düşündüğün şey, *pislik*, *kaçmaktı*. Beni tamamen geride bıraktın, seni, seni, *aptal*."

"Ne yapacaktım, seni mi taşıyacaktım?" diye sızlandı çocuk. Virgil araya girdi: "Bu bakan hasta mı görünüyor? Ya da yaralı?"

Kız omuz silkti. "Hacky Sack oynuyorduk ve onlar daha yüksek sesle konuşmaya başlayana kadar çok fazla dikkat etmedik ... ama o Bana iyi göründü. Ateş etmeye başladıktan sonra onu görmedim. Sadece kaçtım."

"Vurulan iki adam siyah taşı almadılar mı?" Kız, "Hayır, onlar da herkes gibi kaçmaya başladılar," dedi. Virgil vurulan adamların tariflerini aldı ve onlara baktı

Yael, "Türkler. İki kişi."

"Sanırım öyle. Birkaç polis bulup Holiday'e gidelim." İki çocuğa teşekkür etti ve Scott'a geri dönerek, "Eğer bize birkaç polis verebilirse, iki yaralının nerede olabileceğine dair bir fikrimiz olabilir. hastane."

"Burada, şehirde mi?"

"Şehir merkezindeki Holiday Inn," dedi Virgil.

"Hadi gidelim," dedi Scott.

—

HOLIDAY INN şehir merkezinde, altmışlı ya da yetmişli yıllardan kalma eski bir binaydı ve potansiyel müşterilerin çoğunun Yael'in bulunduğu Downtown Inn'e, City Center Hotel'e ya da şehrin kenarındaki daha yeni Holiday Inn Express'e gitmesiyle yavaş yavaş yerinde saymaya başlamıştı.

Kasaba.

Aşağı inerken Yael, "Nasıl kaçabildiklerini anlamıyorum. . . madem bu kadar kötü vurulmuşlardı. Neden kalmadılar? Neden hastanede değiller?"

"Güzel soru. Ellen Case onun kimseye zarar vermeyeceğini söylemişti." "Hastalıktan, acıdan ya da ilaçlardan dolayı çıldırdı."

"Belki de," dedi Virgil.

—

TATİL HANINDA, Virgil, Yael, Scott, diğer sivil giyimli adam ve üç devriye görevlisi hep birlikte eşyalarını indirdiler. Devriyelerden biri şöyle dedi, "Şuradaki yeşil cipin kışını görüyor musun?" Otelin otoparkının en ucunu işaret etti. "O bir Benz."

Scott devriyeleri otoparkın ve otel çıkışlarının etrafına yerleştirdi ve o ve diğer dedektif, Virgil ve Yael ile birlikte Mercedes'e doğru yürüyüp camlara baktılar. Ön koltukların her ikisi de kana benzeyen bir şeyle lekelenmişti ve Yael öyle dedi.

Scott, "Kan gibi *görünmüyor* ama *kan*," dedi.

Scott diğer dedektife arabanın üzerine oturmasını söyledi, ancak polis "Saçmalık, ben de seninle geliyorum" dedi, bu yüzden arabayı izlemesi için bir devriye aldılar ve dördü otel ofisine yürüyerek sorunu müdüre açıkladılar, o da ne yaptıklarını özetledi dedi: "Odamda kan kaybından mı ölüyorlar?"

Scott, "Bu yüzden anahtara ihtiyacımız var," dedi.

Anahtar aldılar ve Türklerin odalarına doğru yürüdüler; iki odaları vardı ve kapıları birbirine bağlıydı. Virgil ilkin dinledi ve iki adamın konuştuğunu duydu. O da dinledi

ve hiçbir şey duymadı. Sonra ilkinin işaret etti ve Scott kapıyı çaldı.

"Kapıyı kim çalıyor?"

"Mankato polisi. Kapıyı açın, efendim," dedi Scott ve o ve diğer dedektif tabancalarını çektiler. Yael, "Arabaya geri dönün," diyen Virgil'e baktı ve gözlerini devirdi.

Scott tekrar kapıya vurdu. "Mankato polisi. Kapıyı açın."

Kapıda bir zincir takırdadı ve bir adam dışarı baktı. Göğsü çıplaktı, kulağında ve boynunda kanlı bir bandaj vardı ve elinde bir cımbız tutuyor.

Scott, "Geri çekilin lütfen." dedi.

Adam geri çekildi. İçeride bir sandalyede daha iri yarı bir adam oturuyordu, o da gömleksizdi ve tüylü göğsünde kanlı bir yama vardı.

"Biz ... temizlik yapıyoruz," dedi.

Scott diğer dedektife döndü ve "Buraya lanet olası bir ambulans çağırın" dedi.

"O kadar da kötü yaralanmadık," diye itiraz etti iri adam.

"Vuruldunuz."

"Ama sadece bu bebek mermilerle." Dirseğinin yanında duran, siyah plastik kapağında minik kurşun taneleri olan oda servisi menüsüne baktı.

"Yılan atışı," dedi Virgil.

Scott dedi ki, "Nasıl olsa hastaneye gideceksin. Burada öylece oturup derine saplanan kurşunları çıkaramazsın. Enfeksiyon kapabilirsin. Ve seninle Peder Jones hakkında konuşmamız gerek."

"Hastanelere ayıracak vaktimiz yok," dedi koca Türk.

"Zaman alacaksınız," dedi Scott.

"Steli almadınız mı?" Yael sordu.

Türk Scott'a baktı: "Burada neden bir İsrailli var?" Scott: "Onun İsrailli olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle birine benziyor," dedi Türk. "Neden burada?"

Yael, "İsrail devletine ait bir mülkü geri almaya çalışıyoruz," dedi.

Büyük Türk küçük Türk'e "Mossad" dedi. "Öyle," dedi küçük Türk.

Yael sabırsızlanarak, "Taşı almadın mı?" diye sordu.

"Ne taşı?" diye sordu büyük Türk. Virgil'e: "Neden ABD'deyim ve buna rağmen Mossad tarafından sorgulanıyorum?"

"Beni aşar," dedi Virgil.

—

TÜRKLER konuşmak istemiyordu: Jones hakkında, taş hakkında, Mankato'da ne yaptıkları hakkında. Polisler odaya girdikten altı dakika sonra diğer sivil polis "Ambulans geldi" dedi.

"Bize neden yardım etmediğinizi anlayamıyorum," dedi Scott iri Türk'e. "Jones sizi vurdu."

Büyük Türk omuz silkti: "Bu sadece bir iş."

—

Yael sordu, "ŞİMDİ NE OLACAK?"

"Bunu sormayı bırak," dedi Virgil. Çenesini kaşıdı, sonra da "Çiftlik evine geri dönebiliriz, oraya kaçmış olabilir. Oraya kaçmış olabilir. bir yerde kalıyor olmalı. Ya da Teksaslı adamın yukarıda olup olmadığına bakabiliriz."

Bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Teksaslı adamı her zaman bulabiliriz; ayrıca baktım, Cadillac diye bir şey yok. park yerinde. Çiftlik evine doğru acele edersek belki Jones'u yakalarız."

Ama yapmadılar.

Ellen Case'i Ma Nobles ile konuşurken buldular. Virgil ve Yael kamyondan inerken anne onlara doğru yürüdü. Sıcak bir gündü ve annemin yüzünde ince bir ter sisi vardı ve sütyen giyme zahmetine katlanmamıştı. Dedi ki, "Hey, Virgie. Gelmek ister misin? Bunun için teşekkür ederim. Anlaştık. Rolf ve Uzun Ayı'yı aşağı indirip yüklemeleri için buraya getireceğim."

"Sahte kerestenin nerede olduğunu bize söyleyecek misin?"

Onu görmezden geldi ve bunun yerine Yael'e uzun uzun baktı. "Bu kim?"

"İsrail'den bir araştırmacı."

"Ah, Ellen'ın yaşı adamını arıyorum. Bana bundan ve bu taştan bahsediyordu," dedi Ma. Tekrar Yael'e baktı. "Demek sen bir Yahudisin?"

Yael, "Evet. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

dedi. "Hayır, hayır. Musa bir Yahudi, sanırım. En azından yarısı." Yael: "Musa mı?"

"Üçüncü oğlum. Babası çok yakışıklı bir İbraniydi. Çizgi dansı eğitmeni, onunla Coop'ta tanıştım.

Bileğine gümüş ve turkuaz bilezikler ve özel kovboy çizmeleri takardı. O orospu çocuğu konuşabiliyordu. Beni donuma kadar konuşturdu. Sonra bir baktım, karpuz yutmuş gibiyim ve o da Meksika'ya kaçmış."

Yael, "Karpuz mu?" dedi.

Ellen geldi. Yeşil gözleri, sıcakta bile serindi. "Babamı buldun mu?" diye sordu.

Virgil, "Daha yeni Mankato'da iki Türk'ü vurdu," dedi.

Bu sefer şokunu belli etti. "Onları vurdun mu? Bu imkansız.

Hayır-"

"Onları öldürmedi," dedi Virgil. "Yılan iğnesi kullanmış. Ama onu teşhis ettiler ve taş da ondaydı."

Ma, "O yılan iğnesi çok acıtmış olmalı," dedi.

Virgil, "Ve eğer onları yüzlerinden vurmuş olsaydı gözlerini çıkarırdı," dedi.

"Bu yüzden mi buraya döndün?" Ellen Virgil'e sordu.

"Evet. Bir yerlerde saklanıyor olmalı ve vurulduktan sonra gözden kaybolmak için acele etmiş olmalı."

"Burada değil," dedi Ellen. "Anneme sor. Ya da etrafa bakın."

Virgil, "Ahhhh ..." dedi.

Yael hemen, "Bakacağım. Buradayız, bakacağım. Glock'unu ödünç alabilir miyim?"

"Hayır."

Yael yabancı dilde bir şeyler mırıldandı ve kamyonete doğru yürüdü, çantasını aldı ve eve doğru yola koyuldu.

Annem arkasından baktı ve "Umarım banyoyu kullanmak istemez. Sana şunu söyleyebilirim Virgie, orada yaşlı bir adam yok ama üst kattaki banyoda bir sürü sarı ceket var."

"Neden teneke kutuya doğru gittiğini düşünüyorsun?" Virgil sordu.

Annem onun sesindeki spekülâtif tonu yakaladı ve "Başka neden çantasını alsın ki?" diye sordu.

"Tamam." Ellen'a: "Baban şu anda ağır saldırı suçundan herkes tarafından aranıyor. Ne yaptığı ya da nerede olduğu hakkında bir şey biliyorsanız, onu ikna edebilirim. Eğer bana söylemezsen ya da gerçekten bilmiyorsan ve gergin bir polisle karşılaşır sa vurularak öldürölme ihtimali var."

"Amerika'ya döndüğünde beni hiç aramadı bile." dedi. "Beni Mayo'dan bile aramadı. Oradan ayrıldıktan sonra beni aradı ve onu aramamamı, başının büyük belada olduğunu söyledi ama ne olduğunu söylemedi. Başının belada olduğunu düşündüğünü söyledi. iki ya da üç hafta içinde ölecekti ve bu neredeyse bir hafta önceydi." Alt dudağı titredi. "Ama o asla kimseyi vurmazdı. Asla."

Virgil, "Evet, öyle yaptı. Anlamalısınız, kendisi gibi davranmıyor gibi görünüyor. İlaçlar olabilir, belki de hastalık beynini etkiliyordur, kim bilir?" Not defterini çıkardı ve

"Arkadaşları kim?" diye sordu. Kim onu saklamaya meyilli olabilir? Akşam haberlerinden sonra kim onu saklamaya devam eder? Çünkü akşam haberlerine çıkacak, hem de çok."

Ona yarım düzine isim verdi, ancak vurulma olayı duyulduktan sonra herhangi birinin onu saklayacağından şüphe duyduğunu söyledi.

"Hepsi çok saygıdeğer insanlar. Ona teslim olmasını söylerler ve eğer teslim olmazsa kendileri teslim olurlar."

"Peki nerede olduğunu düşünüyorsun?"

Bir an düşünmek zorunda kaldı ve sonra şöyle dedi
Bana söylediğin şey. Yürüyüş malzemelerini almak için eve döndüğünden şüpheleniyorum ve muhtemelen bir yerlerde kamp yapıyor. Avlanıyor ve

Balık tutar, Minnesota'nın güneydoğusunu kendi arka bahçesi gibi bilir, her köşesini bilir. Sağlıklı olduğu zamanlarda muhtemelen yılda otuz ya da kırk geceyi uyku tulumunda geçirirdi."

"Yürüyüş malzemelerini nerede saklıyordu?"

"Garajında büyük bir dişli dolabı var. Eğer teçhizatı gitmişse, o zaman ..." Omuz silkti. "Ormanda."

"Dışarıda yaşayan özel arkadaşları var mı?"

"Evet, size verdiğim listede mi? Sugarman," dedi. Ve, "Virgil, babama zarar verme."

—

Yael Geri Geldi, sarı ceketlerden kurtulmuştu. "Şimdi ne olacak?"

Virgil, "Bak sana ne diyeceğim." dedi. Sanki araba yolundan makine kulübesine doğru gidiyormuş gibi onun yanından geçip gitti ve yanından geçerken, çantasını omzundan çekip aldı. Kadın serbest kalan çantayı tutmaya çalıştı ama adam çantayı çevirdi.

"Nesin sen, nesin sen . . ." Kadın silahı geri almak için adamın etrafında dans etti ama adam silahı içine soktu ve bir tabanca çıkardı; tam boy 9 mm Beretta.

Yael ona bağırdı: "Bunu yapamazsın."

"Minnesota'da izin belgesi olmadan gizli silah taşımak yasalara aykırı. Bir tane almak biraz zaman aldığından, senin bir tane yok, çünkü buraya yeni geldin," dedi Virgil. Anneme dedi ki, "Kadınların çantalarını yanlarına almalarının bir başka nedeni de bu. "ateş toplamak."

"Beni yakaladın," dedi annem.

Virgil dedi ki, "Yael Mossad için çalışıyor. Ya da Shabak. İsrailli bir katil gibi."

T Mankato'ya dönüş yolunda sohbet uzadı. Virgil Beretta'yı arka koltuktaki silah kasasına koymuştu ve birkaç itirazdan sonra Yael kollarını kavuşturup

Onunla konuşmayı, hatta sorulara cevap vermeyi bile reddederek suratını astı. Sonunda Virgil, "Pekâlâ, konuşmayın. Ben gidip Teksaslı. İstersen gelebilirsin ya da yürüyerek oteline dönebilirsin. Sadece birkaç blok ötede."

Tek kelime etme.

"Silahı sana geri vermeyeceğim. Onu St. Paul'deki BCA merkezine göndereceğim. Onlardan geri alabilirseniz ya da elçiliğiniz geri alabilirse, o zaman öyle olsun."

Tek kelime etme.

Holiday Inn'e park edene kadar tek kelime etmeyen kadın, kamyonetten inip, "İki kişiyi vuran bir adamın peşindesiniz.

Türkler. Siz kendiniz silah taşımıyorsunuz. Taşadığınızda da ateş edemeyeceğinizi söylüyorsunuz. İkimizin de hayatını riske atıyorsun."

"Jones kimseyi öldürmeye çalışmıyordu," dedi Virgil. "Benim tahminime göre, silah taşıdığında öldürülme ihtimalin taşımadığında öldürülme ihtimalinden daha yüksek. Ayrıca, eğer Jones'la karşılaşsak, senin onu öldüreceğine dair bir his var içimde.

Onu. Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Bazı taşlar için değil."

Geri çekilip kollarını tekrar kavuşturdu ve Virgil içini çekerek Sewickey'nin odasına giden yolu açtı. Doğru kapıya geldiklerinde Virgil kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama Yael bileğini tutup onu geri çekti.

"Ne?"

"Dinle."

Kulağı odanın penceresinin yanında duruyordu ve pencereyi işaret etti. Virgil kulağını cama dayadı ve bir iki saniye sonra arka plandaki gürültüyü ayırdı. Geriye güçlü cinsel aktivite sesleri ve çığlık çığlığa orgazm olan bir kadın kalmıştı. Ve kadın durmadı. Ve hala durmuyordu.

Kadının durmadığı bir dakikanın ardından Virgil, "Ah, porno izliyor," dedi.

"Umarım, yoksa bu kadın patlayacak."

Virgil kapıyı çalarken Yael kulağını tekrar cama dayadı ve üç saniye sonra, "Orgazmlar durdu. Şu anda en azından televizyonda."

"Çünkü televizyon kapatıldı," dedi Virgil. "Ama Sewickey öyle mi?" diye sordu.

—

VIRGIL TEKRAR KAPIYI ÇALDI ve hareket eden birinin ayak seslerini hissettiler. Sonra kapı açıldı ve kısa boylu, zayıf, siyah gözlü, seyrelmiş siyah saçlı bir adam kapı zincirinin üzerinden dışarı baktı.

"Ne?"

Virgil kimliğini kaldırdı. "Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım. İsrail devletinden bir stelin çalınmasını ve bugün erken saatlerde Mankato'daki bir parkta meydana gelen silahlı saldırıyı araştırıyoruz. Bu konuda yardımcı olabileceğinizi düşünüyoruz. Kapıyı açar mısınız lütfen?"

Kapıyı açmadı. Onun yerine, "Kim vuruldu?" diye sordu. "Bunun hakkında konuşmak istiyoruz," dedi Virgil. "Kapıyı açabilir misiniz?"

Kapı mı?"

"Bu oda benim geçici ikametgahım ve bu nedenle, ben izin vermediğim sürece girmenize izin verilmiyor."

Sewickey dedi ki.

Virgil, "Bay Sewickey, burada avukatlığa soyunmak istemiyorum ama içeri adımımı attığım anda yasadışı bir şey görmediğim sürece odanızı aramak gibi bir niyetim yok," dedi. "Birkaç suç işlendi suçunu işleyen adamla konuşurken görüldünüz.

Onlar. Bizi içeri almazsanız, sizi önemli bir tanık olarak tutuklar ve sorgulanmak üzere St. Paul'e gönderirim. Bu birkaç gün sürer.

transferin gerçekleşmesi için birkaç gün gerekiyor. Eğer önümüzdeki birkaç günü hapiste geçirmek istiyorsanız, sorun değil. Eğer istemiyorsanız, benimle şimdi konuşmanız gerekiyor."

Sewickey, "Avukatımı arayacağım," dedi.

"Tamam. Burada on dakika bekleyeceğiz," dedi Virgil. "Bundan daha uzun sürerse sizi tutuklarım."

"Bunun makul bir süre olduğunu sanmıyorum."

"Ne düşündüğün umurumda değil," dedi Virgil. "Sana bir şey vermek zorunda değilim."

Seni bir dakika bile olsa tutuklayabilirim. Tüm o evrak işlerini yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Yine de bundan kaçınabiliriz ama bazı sorulara cevap vermeniz gerekiyor."

Sewickey bir an Virgil'in gözlerini tuttu, sonra onun yanından Yael'e baktı. "Yahudi kim? Ya da belki de bu şartlar altında "Mısırlı kim?" diye sor.

Yael homurdandı ve Virgil, "Çalınan malları geri alma çabasında İsrail devletini temsil ediyor," dedi.

Sewickey, "Bu mülk tüm insanlığa aittir" dedi.

Virgil, "Evet, ama insanoğlundan birinin bunu elinde tutması gerekiyor ve bu durumda bu İsraililer," dedi. "Şimdi, zaman geçiyor. Avukatını ara ya da arama, ama sana süre veriyorum."

"Geri döneceğim," dedi Sewickey. Kapıyı kapattı.

Yael, "Umarım başka bir çıkış yoktur," dedi.

—

SEWICKEY sekiz dakika içinde geri döndü. Zincir takırdadı, kapıyı açtı ve "Suçlayıcı olabilecek sorulara cevap vermeme hakkımı saklı tutuyorum" dedi.

"Buna hakkınız var," dedi Virgil. Sewickey geri çekildi ve Virgil ile Yael biraz tuhaf kokan odaya girdiler. Virgil, "Neden sen yatağa oturmuyorsun, Yael ve ben de sandalyeler."

Sewickey aşırı stresle yaşayan bir adamın gergin görünümüne sahipti. Belki beş-sekiz ya da dokuz yaşındaydı, sıkı kaslıydı ve budaklı elleri ve peynirden oyulmuş gibi görünen bir burnu vardı: Yumuşaktı ama keskin kenarları vardı. Virgil tırnaklarının ısırlmış olduğunu fark etti.

ve sürekli titremenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Üzerinde siyah bir kot pantolon, turkuaz bir gömlek ve ip kravat ve timsah derisinden sivri siyah kovboy çizmeleri.

Oturdu ve şöyle dedi: "Size Peder Jones'la konuştuğumu ve steli bakmama izin verdiğini söyleyeceğim."

"Bu ne zaman oldu?" Virgil sordu.

"Dün gece geç saatlerde. Çok geç. Austin'den buraya arabayla geldim, hakkımda ne biliyorsun?"

Virgil, "Wiki'deki yazınızı okuduk," dedi.

"Pekâlâ. Bu pek doğru değil ama özellikle yanlış" dedi Sewickey. "Yaşım yanlış. Kırk bir yaşımdayım, kırk üç değil."

"Peki," dedi Virgil. "Not alacağım. Jones sana ne söyledi?" "Bana steli arkeolojik bir kazıda bulduğunu söyledi, önemini anladığı ve İsraililer bu keşfi örtbas etmek için adımlar atmaya başladığı için bu belgeyle birlikte ülkeden kaçtı."

Yael, "Bu doğru değil," dedi.

"Her neyse," dedi Sewickey. "Her halükarda, metastaz yapmış kolon kanserinden ölmek üzere olduğunu ve bir yıl içinde ölmeyi beklediğini söyledi.

ay. Sanırım steli satmaya çalışıyor, ama ben ona stelin dini ve mistik özelliklerini belgelemekle daha çok ilgilediğimi söyledim. satın almaktan daha önemli. Taşın yasal olduğunu bildiğim ve elimde üzerinde çalışabileceğim fotoğraflar olduğu sürece memnunum."

"Yani alıcı değil misin?" Yael sordu.

"Hayır, almıyorum. Dar görüşlüler tarafından çalıntı mal olarak değerlendirilebilecek şeyleri satın almıyorum," dedi Sewickey. "Her halükarda,

Muhterem Jones, birkaç fotoğrafını çekmeme izin verdi. stelin üzerindeki yazıtlar. İsraililerin bu önemli keşfi örtbas edemeyeceğinden emin olmak için son derece endişeli."

Yael, "Sanırım bu nesnenin satış ilanını vermek için son derece hevesli," dedi.

Virgil: "Tekrar buluşmak için ayarlamalar yaptınız mı?"

"Bu soruya cevap vermeyi reddetmek zorundayım. muhtemelen beni suçlu çıkaracak," dedi. Kaşlarını çattı. "Bu arada, kim yaptı

Ateş etti mi?"

"Alt kattan birkaç Türk," dedi Virgil. "Çok kötü yaralanmamışlar, yılan atışı yapıyordu."

"Eğer düşündüğüm iki Türk ise, bu son derece uygun." Sewickey söyledi. Ve sonra, "Hizbullah'ın bu soruya dahil olduğuna dair bir şey duydunuz mu?"

"Neden sordunuz ki?" Virgil sordu.

"Demek öyle," dedi Sewickey. Çenesini ovuşturdu. "Bu mesele giderek karmaşık bir hal alıyor. Ne Türklerin ne de diğerlerinin Hizbullah bu eserin kontrolünü ele geçirmek için. Bu şeyin muazzam bir gücü var. Bu, kitabımda anlattığım Gerçek Haç'ın keşfinden bu yana en güçlü eser olabilir.

İsa, Umudun Kanı."

Virgil, "Aslında Gerçek Haç'ın keşfedildiğini duymamıştım," dedi.

Sewickey, "Evet, evet, var," dedi. "Şu anda Vatikan tarafından saklanıyor. Muhtemelen Konstantin'in karısı Azize Helen tarafından Haliç'te suyun otuz metre altında kurşun bir kapsül içinde mühürlenmiş olarak bulmuş ve kıyıya çıkarmıştım. Onu güvenli bir yere taşımaya hazırlanırken bir Cizvit komando timi tarafından vurulduk. Her şey Amazon'da bulunan kitabımda anlatılıyor. Hayatımı kurtarabildiğim için şanslı olduğumu söylemem yeterli."

"Bunun genellikle yeterli olduğunu gördüm," dedi Virgil. "Sana şunu söyleyeyim, Cizvitler seni kolayca serbest bırakmış olabilirler, ama eğer senin

Jones'la takılırsan, Teksaslı kışını Minnesota hapisanesine tıkarım. Onu görürsen, ondan haber alırsan, bir şekilde nerede olduğunu öğrenirsen, bunu bilmek istiyorum. Bu mesele yüzünden birilerinin öldürülmesinden ölesiye korkuyorum."

Sewickey, "Muhtemelen birileri yapacak," dedi, sesi kasvetli bir hal almıştı. "Solomon taşı-birçok insan onun gücünün öldürmek için. Bu kayanın yanında atom bombası bir hiçtir." "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey."

Bir süre daha konuştular, Jones'un yeri ve nedeni hakkında spekülasyonlar yaptılar; konuştukça Sewickey'nin endişesi arttı ve birkaç kez saatine baktı. Sonra kapı çalındı ve

Ayağa kalktı, motelin askı çubuğuna doğru yürüdü, bir takım elbise ceketi çıkardı ve üzerine geçirdi.

"Korkarım görüşmeyi sonlandırmak zorundayım," dedi. "Bildiğim her şeyi size anlattım."

"Kapıyı çalan Jones olamaz, değil mi?" Virgil sordu.

Bir kez daha kapı çalındı ve Sewickey, "Bir saniye lütfen," diye seslendi. Virgil'e de, "Hayır, olmaz." dedi.

Yael, "Sana söyledim, silahını taşımalsın ya da benimkini almama izin vermelisin," dedi.

"Hmm," dedi Virgil. Kapıyı çekerek açtı.

Kot pantolon ve tişört giymiş, elinde büyük bir video kamera olan bir adam ve takım elbiseli, saç modeli diğer erkeklerin saç modelleriyle karşılaştırıldığında Matterhorn'un

Bunker Hill; pembe yanaklarla. Dedi ki, "Virgil. Hey adamım, burada ne yapıyorsun?"

"Ah, evlat," dedi Virgil. Yael'e: "Burası Kanal Üç."

—

Yael röportajı izlemek istedi ama Virgil istemedi. Onu motel koridorunda televizyon ekibinin duyamayacağı bir yere kadar götürdü ve "Ben bir şeyler yemeye gidiyorum. Oteline kadar yürüyebilir misin?"

"Evet. Bugünlük işimiz bitti mi?"

"Yapacak başka bir şeyim yok, Jones'un avcı ve balıkçı arkadaşlarından bazılarını bulmaya çalışabilir ve nerede kamp yapmayı sevdiğini sorabilirim. Umut verici bir şey bulursam seni ararım."

Başını salladı ve Sewickey'nin odasına geri döndü.

Sewickey televizyon ekibiyle röportaj için en iyi yerin neresi olduğunu konuşuyordu.

—

VIRGIL BCA'daki nöbetçi memuru aradı ve ona Mankato bölgesinde David Sugarman adında birinin adresine ihtiyacı olduğunu söyledi, Howlie Inn'de tavuklu sandviç yemek için durdum.

ve Sugarman'ın Kuzey Mankato'da nehrin karşısında yaşadığı söylendi. Görevli memur onun postacı olduğunu söyledi.

Virgil nehri geçti, Sugarman'ın adresini buldu ve Sugarman'ın yarım dönümlük çimenliğinde azalan kareler halinde çim biçme makinesini sürdüğünü gördü.

Virgil onu işaret etti.

Sugarman, Hawkeye tişörtü giymiş, kısa sarı bıyıklı, kel, terleyen bir adamdı.

Hollywood filmlerinde sadece kıyafet değiştirerek farklı rollere bürünebilir: kanun kaçağı motorcu, kamyon şoförü, dost canlısı mahalle barmeni, çitin diğer tarafındaki şişman adam, üç numaralı film polisi

ve muhtemelen birinin bağırsak hareketi veya erkekliği hakkında espriler yapmak için kullanır. Bu versiyona göre

Jones. Yüzünü gömleğinin koluna silerken, "Öldüğünü biliyor musun?" diye sordu.

"Bunu duymuştum," dedi Virgil. "Mankato'da birkaç kişiyi vurdu, çok kötü yaralanmadılar ama onu bulmamız gerekiyor. Tüm bu kanser olayı, ilaçlar ve ağrı kesiciler falan

onu uçurumun kenarına itti. Bir yerlerde kamp yapıyor olabileceğini düşünüyoruz."

Sugarman nehir kenarında bir kamp yeri ve şehrin doğusundaki ormanlık alanda göl kenarında bir av kulübesi önerdi. "Ben olsam önce kulübeyi kontrol ederdim," dedi. "Oldukça rahat, etrafta kimse yok ve gözden uzak. Arabayla yanına kadar gidebilirsiniz."

Virgil yol tarifini aldı, iPad'inden uydu görüntüsünü açtı ve kulübeyi tam olarak gördü. Sugarman dedi ki, "Biliyor musun, bu Dürüst olmak gerekirse, bir polis için bile olsa onu bulmaya yardım etmezdim, ama eğer insanları vuruyorsa, bu benim tanıdığım Elijah Jones değil. O iyi bir adam, ya da eskiden öyleydi. Sana sırtındaki gömleği verir. Ona fazla yüklenme."

—

VIRGIL ona teşekkür etti, kamyonetine bindi, sokakta geri döndü ve tam dışarı çıkıyordu ki bilinmeyen bir numaradan bir çağrı aldı. "Ajan Flowers'la mı görüşüyorum?" diye sordu bir kadın boğuk ve güçlü bir sesle.

aksanlı bir ses.

"Evet?"

"Ben Yael Aronov. Chicago'dayım ve sizi aramam gerektiği söylendi. Uçağım saat yedide Minneapolis havaalanına inecek. Bunu size söylemem söylendi, böylece beni orada bulabilir ve Mankato'ya gitmeme yardımcı olabilirsiniz."

Virgil bir an için bunu düşündü ve alnını ovuşturdu. "Biliyor musun, gerçekten iyi İngilizce konuşuyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi. "Ben aslında Miami Beach'te doğdum, ailemin orada bir dairesi var."

Davenport hiç eğlenmedi.
"Yani Yael Aronov olduğunu iddia eden iki İsraili var ve şu anda elinizde olan ..."

"Ona Yael-1 adını veriyorum," dedi Virgil.

". . yasadışı bir silah taşıyordu ve siz onun silahı nasıl kullanacağını bildiğinden şüpheleniyor ve silahı kullanmak *isteyebileceğini* düşünüyorsunuz."

"Hevesli, neredeyse. Kendisini savaşta test etme şansı bulamadığını söyledi, tırnak içinde söylüyorum. Eğer o gerçek Yael ise, çoğu Ona bakanlar Mossad'dan olduğunu düşünüyor. Ya da bu Shabak. Görünüşe göre onunla ilgili bir şey var. Herkes Ona bakanlar da İsraili olduğunu düşünüyor, yani muhtemelen öyle."

Davenport, "Görünüşe göre bir bilmeceniz var," dedi.

"Gerçekten mi? Bunun bir karmaşa olduğunu düşünmüştüm," dedi Virgil. "Yani, iki

İstekler: İsrailiilerle, eski eserler otoritesiyle ya da her neyse, irtibata geçecek ve bana eski eserlerin bir resmini getirecek nüfuzlu birine ihtiyacım var.

gerçek Yael Aronov. Kimseyi fazla heyecanlandırmadan." "Sandy'yi arayacağım, o da olmazsa belki Rose Marie

vali adına konuşarak bu işe karıştırdı," dedi Davenport. Rose Marie Roux eyalet kamu güvenliği komiseriydi. "Diğer şey nedir?"

"Geçen gün bir grup manyetik GPS takip cihazı aldık.

Bir dersimiz vardı. Bir izleme tabletiyle birlikte bunlardan dört tane ödünç almak istiyorum."

"Kontrol edeceğim," dedi Davenport. "Onlara ne zaman ihtiyacınız var?"

"Yael-2'yi almak için havaalanına gidiyorum. Biraz zamanım var. Yolda St. Paul'e uğrarım diye düşündüm. Sanırım Jones

En azından Teksaslı adam ve Türkler ve belki kızı ve hatta belki Yael-1, ya da onun nerede olduğunu öğrenebilir: bu yüzden hepsini kapsamak istiyorum."

Davenport, "Sizi tekrar arayacağım," dedi. "Gerçek Aronov'un fotoğrafını bulduğumuzda size e-posta ile göndereceğim."

"Olabildiğince çabuk. Yael-1'in fotoğrafını çekmeye çalışacağım. Belki federaller onu teşhis edebilir. Mossad ajanları hakkında bir dosyaları olmalı. Eğer değil, bir tane başlatmak isteyebilirler."

—

VIRGIL Holiday Inn'e geri döndü. Kanal 3 kamyonu gitmişti, o da Georgina adında bir Mankato polisini aradı.

Kocası şehirde değilken birlikte dansa gitmiş ve ondan bir iyilik istemiş. Adam iyiliği tarif etmiş ve kadın da "Bu benim başımı belaya sokmaz, değil mi?" diye sormuş.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi Virgil. "Sadece senaryoyu oku ve telefonu kapat." "Pekâlâ. Ama başım derde girerse seni suçlarım."

"Bu bir değişiklik olurdu," dedi Virgil.

—

VIRGIL, Yael-1'in kaldığı Downtown Inn'e iki blok öteden gitti ve elli metre uzağa park etti. Kamyondan indi, ekipman kutusundan bir Nikon D800 çıkardı, hızlı serbest bırakma plakalı büyük bir Nikon 400mm f2.8 lens taktı, bir monopod taktı, kargo alanına oturdu ve arka camı yarıya kadar indirdi.

Beş dakika sonra motelin önünde bir taksi durdu ve Virgil ona odaklandı. Bir dakika sonra Yael dışarı çıktı ve Virgil otomatik olarak paranteze alınmış dokuz atışı üçer üçer sırayla ateşledi.

Taksi uzaklaştı ve Coop'a doğru yola çıktı.

Minnesota Nehri'nde, müthiş bir tesadüf olmadıkça Peder Jones'un olmayacağı bir yerde. Bunun Yael-1'e bir ders olması gerektiğini düşündü. Ders: Bir kadın sizi arayıp Peder Jones'un kızı olduğunu söyledi diye ona inanmak zorunda değilsiniz. Bir Mossad üyesi böyle bir hata yapar mı?

Taksi gözden kaybolduğunda Virgil Compact Flash kartı bir okuyucuya taktı, okuyucuyu Mac dizüstü bilgisayarına taktı, fotoğrafları Lightroom'a aktardı ve temizledi. İkisi iyiydi; biri gerçekten iyiydi. Verizon Jetpack'i açtı, dizüstü bilgisayarı Verizon WiFi'a geçirdi ve en iyi üç fotoğrafı yüksek çözünürlüklü JPEG'ler olarak Davenport'a aktardı.

Davenport bir dakika sonra aradı ve "Resimleri aldım. GPS üniteleri henüz elimde değil ama gitmeden önce alacağım ve gerçek Yael Aronov'un resmi elimde yok ama Rose Marie Tel Aviv'deki Amerikan elçiliğinden biriyle konuşuyor. Yakında bir şeyler öğreniriz."

Virgil: "Tamam. Birkaç saat sonra görüşürüz. Eğer gidecekseniz, birimleri Shirley'nin masasına bırakın."

"Ben yaparım. Eğer daha fazla Yale gelirse, bir toplantıda olacağım." Virgil "Ya-el'ler," dedi ama Davenport gitmişti.

—

BAŞKA BİR ŞEY OLMAK ÜZERE, diye düşündü Virgil ama bu konuda Davenport'u aramayı planlamıyordu. Birkaç saat kamyonette oturdu. Taksinin geri gelme ihtimaline karşı birkaç dakika bekledi ve beklerken Nikon'un objektifini 60 mm makroya çevirdi. Bu işlem bittiğinde, on beş saniye daha izledi, sonra dışarı çıktı, aşağıya doğru yürüdü. Downtown Inn'e girdi ve merdivenlerden çıkarak Yael-1'in odasına ulaştı. Yürürken çalıntı oda anahtarını çıkardı ve odaya girdi, kapıyı birkaç kez çalıp cevap alıp alamayacağını kontrol etti - hala bir suç ortağı ya da yardımcısı olup olmadığına dair açık bir soru vardı.

Yael'e tabancayı verdi ve sonra anahtarı kullanıp içeri girdi.

Işıklar açıktı. Büyük bavullardan biri açıktı, giysilerle dolu bir file çanta gösterdi. Çantayı aldı, sıktı ve yerine koydu. Diğer bavulu aldı, ama o kadar Açıkçası boştu. Yan masada bir dizüstü bilgisayar duruyordu ama kapalıydı. Onu açmaya cesaret edemeyeceğini hissetti, çünkü çok büyük olasılıkla alarma geçecek ve birinin açtığını anlayacaktı.

Beş dakika boyunca odayı hızlıca aradı, bir file çanta dışında ilgi çekici bir şey bulamadı.

İçinde birkaç kağıt olan bir zarf. Onları kontrol etti ve bir pasaport ile İbranice yazılmış bazı mektuplar buldu.

antetli kağıda tercüme edilmiş: "İsrail Eski Eserler Kurumu."

Pasaport hem İbranice hem de İngilizce yazılmıştı. Resmi günceldi ve adı Aronov, Yael olarak verilmişti; doğum tarihi aşağı yukarı doğru görünüyordu.

Arkasını çevirdi ve Avrupa ülkeleri için birkaç giriş damgası ve Ürdün için bir tane buldu. Virgil İsraillilerin Ürdün'e gidebildiğini bilmiyordu ama gidemeyeceklerinden de emin değildi.

Tam çıkıyordu, odaya son bir kez baktı, tereddüt etti, sonra boş bavula döndü ve *eski boş* bavul *numarası* diye düşündü. Fermuarını açtı ve boş olduğunu gördü.

Tabii ki boş olacaktı. Parmaklarını iç kumaşa bastırdı ve uzunlamasına aşağı doğru sürükledi.

. . .ve olmaması gereken yerde ince bir yumru buldu.

Yumruya nasıl ulaşacağını bulması bir dakikasını aldı: yeterince kolaydı, kumaşa profesyonelce düzgün bir yarık, tam dikişin olduğu yerde, Velcro ile kapatılmıştı. Dikişi ayırdı ve başka bir pasaport buldu.

Tal Zahavi'ye ait, üzerinde Yael-1'in güncel bir fotoğrafının bulunduğu diplomatik bir pasaport. Doğum tarihi diğer pasaporttakiyle aynı. İç kısımda Avrupa ve Güney Amerika ülkelerinin yanı sıra ABD, Japonya ve Güney Kore için elli giriş damgası olmalıydı. Kadın Çok seyahat ettim.

Virgil pasaportu çalışma masasının üzerine koydu ve düzleştirdi. bir dergi ile kenara çekip fotoğrafını çekti, fotoğrafın iyi olduğundan emin olmak için kontrol etti ve her ihtimale karşı bir yedek aldı.

İşi bittiğinde pasaportu bavula geri koydu, fermuarını çekti, eski yerine koydu ve etrafına bir kez daha bakıp çıktı. Bir dakika sonra kamyonetindeydi.

Tal Zahavi.

Diplomatik pasaportla . . .

—

Virgil St. Paul yolunu yarıladiğında DAVENPORT tekrar aradı. "The Gelen Yael gerçek olan, tabii üç kişi değillerse. Size onun bir resmini gönderdim, e-postanızda olacak. Her neyse, Yael-1 elçilikten aldığımız fotoğrafa hiç benzemiyor."

"Kim olduğunu merak ediyorum?"

Davenport, "Belki Yael-2 biliyordur," dedi.

"Biriyle çalışıyor olmalı," dedi Virgil. "Dinle, silahın üzerinde onun parmak izleri olacak ve silahı evimde kilitli tutuyorum.

Kamyon. Üst kattaki adamlara bırakacağım ve bakalım bir şey çıkarabilecekler mi?"

"Birinin seni beklediğinden emin olacağım. Ben eve gidiyorum," dedi Davenport.

Virgil telefonu kapattı. Eğer federaller Tal Zahavi'yi ismiyle teşhis edebilirlerdi. Eğer bunu yapabilirlerse, Virgil'in kimliğini açıklaması gerektiğinde onu nasıl teşhis ettiğine dair garip sorularla karşılaşmayacaklardı.

—

VIRGİL, St. Paul'un kuzey yakasındaki BCA binasına vardığında, kendisini bekleyen bir gizli parmak izi uzmanı buldu; *kadın bir Kick-Ass çizgi romanı okuyordu* ve silahı getirdiğinde bir kenara bıraktı.

"Tabii ki her yerinde senin parmak izlerin var," dedi.

"Çoğunlukla sürgüde. Dipçiğe dokunmadım ama şarjörün en iyi olasılık olduğunu düşünüyorum," dedi Virgil.

"Bana yarım saat verin, orada bir şey olup olmadığını size söyleyeyim," dedi.

"Ara beni," dedi Virgil. "Havaalanına gidiyorum."

Davenport'un ofisinde durdu ve orada tek bir GPS buldu. ve Davenport'tan gelen bir notla birlikte bir takip tableti. "Görünüşe göre, dersten hemen sonra herkes bunlardan bir tane istedi, bu yüzden evde sadece bir tane kaldı. Hâlâ ihtiyacınız varsa yarın ya da ertesi gün birkaç tane daha getirebilirim. Bana haber verin."

Muhtemelen erkekler kız arkadaşlarını takip ediyordur, diye düşündü Virgil. Kamyonetine geri döndü ve havaalanına doğru yola çıktı.

Hava yolundan ana terminale doğru yürürken gizli parmak izi teknisyeninden bir telefon aldı: "Parmak izleri var. Pirinçte kısmi, şarjörde baş ve işaret parmağı olmak üzere birkaç iyi parmak izi var. Onları federallere göndereceğim."

Virgil, "O bir yabancı, bu yüzden bir şey olmayabilir," dedi.

Ancak: eğer gerçekten İsrail hükümetine bağlı bir Mossad ajanı olsaydı, dergide parmak izi bırakır mıydı?

Virgil dizüstü bilgisayarını ve telefon/WiFi bağlantısını yanına almıştı. Bagaj tesliminde bir koltuk buldu, tüm elektronik eşyaları açtı ve önce e-postasını kontrol etti ve orada Yael-2'nin fotoğraflarını buldu. Daha sonra İsrail Eski Eserler Kurumu'nun şu adresteki web sitesine gitti www.antiquities.org.il adresinden "Hakkımızda" ve ardından "Organizasyon Yapısı" ve "Özgeçmiş" sekmelerine tıkladıktan sonra bulabildiği kadar çok ismi, pozisyonlarıyla birlikte topladı. Verileri bir Microsoft Word belgesine aktardı.

Yael-2 henüz yere inmiş olan uçaktan aradığında hâlâ bunu yapıyordu.

—

YAEL-2 orta boylu bir sarışındı.

Virgil'in kafasındaki İsrailliden çok daha Almandı; güzel ve biraz tombuldu ve Davenport'un ona gönderdiği fotoğraflara tıpatıp benziyordu. Yael-1'den daha belirgin bir aksanı vardı. El sıkışırken kendini tanıttı ve beklenenden geç geldiği için özür diledi. "Amsterdam'dan geçtim, aracımla ilgili aptalca bir sorun vardı. Pasaport. Uçağa binmeme izin vermeleri için iki gün daha orada kalmam gerekti."

"Tutuklandınız mı?" Virgil sordu.

"Hayır, hayır, parasını benim ödemem gerekse de bir otel bile ayarladılar. Sonra bir sorun olmadığı ortaya çıktı ve iki gün önce bineceğim uçağa binmemi sağladılar. Can sıkıcı. Bilgisayar sistemlerinin bundan daha iyi olduğunu sanıyordum.

Bazen böyle şeyler olduğunda Avrupalıların İsrailileri pek sevmediğini düşünüyorum."

"Can sıkıcı." Ve geciktiriyor, diye düşündü Virgil. *Mossad*.

"En azından doğrudan gelmiş gibi jet-lag olmadım. Batıya gitmek doğuya gitmekten daha kolay." Onun yanından geçip bagaj karuseline baktı. "Bavulum dolaşıyor."

Virgil son derece hafif olan çantayı aldı. "Hafif seyahat ediyorsun, içinde pek bir şey varmış gibi gelmiyor."

"Henüz değil," dedi. "Bu yeri biliyor musun? Sam's Club?"

—

Yael-2'nin Mankato'daki Holiday Inn Express'te bir oda rezervasyonu vardı, ancak bu oda şehir merkezinin dışındaydı ve aynı konutta değildi Türkler ya da Teksaslılar. Mankato'ya giderken, Yael-2 Virgil'e Yael-1'in anlattığı hikâyenin neredeyse aynısını anlattı. hırsızlık, uçuş ve taşın önemi.

Taşın daha önce bir taş olduğunu saklamaya çalışmadı. tercüme etti ve Virgil'e sonunda Yael-1'den aldığı bilgilerin hemen hemen aynısını verdi.

Yael-1'in çok iyi bilgilendirildiğini düşünüyordu.

Mankato'da Yael-2'ye şöyle dedi: "Bir süreliğine evimde durmamız gerekiyor. Özel bir konuşma yapmamız gerekiyor, bunu oraya vardığımızda açıklayacağım. Bunu yaparken dizüstü bilgisayarına bakmam gerekiyor."

Şaşkındı. "Ben bir şey mi yaptım?" "Muhtemelen hayır, ama başka biri yaptı," dedi Virgil.

Virgil garaj yoluna park etti, Yael-2'yi mutfaktan içeri aldı ve susuzluktan ölmek üzere olan kaktüsünü sulamak için durakladı, ve sonra ona yiyecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Kadın meyve olup olmadığını sordu. Virgil buzdolabını açtı, içine baktı ve "Elma, portakal, yeşil üzüm, birkaç kiraz ve açılmamış bir kavun dilimi" dedi.

Biraz üzüm ve kiraz aldı ve oturma odasına geçtiler. Virgil bilgisayarını açtı ve içtenlikle özür diledi. ve ondan isimlerini aldığı kişileri teşhis etmesini istedi.

IAA web sitesinden. Yirmi isim saydı ve kız hepsini tutturdu.

Bilgisayarı kapattı ve dedi ki, "Tamam. Sana inanıyorum. I daha önce inanmışım ama üzölmektense tedbirli olmak iyidir. Bunu sormamın sebebi, iki gece önce Minnesota'ya bir kadın geldi ve kendisini İsrail Eski Eserler Kurumu'ndan Yael Aronov olarak tanıttı. Taşı bulmak için iki gündür benimle birlikte çalışıyor.

Onun Mossad'dan olabileceğini düşünmek için bazı nedenler var." "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü onu gören herkes öyle söyledi-Türkler, Araplar, Teksaslılar."

"Teksaslılar mı?"

"Her neyse, bir tane," dedi Virgil.

Yael-2 bir an oturup ellerine baktı ama gözleri sanki bir şey üzerinde çalışıyormuş gibi ileri geri gidip geliyordu.

ve sonra dedi ki, "Bu lanet Mossad. Amsterdam'da bu yüzden sorun yaşadım. Hollandalılar İsraililerden nefret ettiğı için değil."

"Ama bunu neden yapsınlar ki?" Virgil sordu.

"Çünkü bu taşla sadece üç şey olabilir," dedi Yael.

dedi. "Birincisi, gerçek olduğunu kanıtlarız, ki öyle görünüyor, ve İsrail tarihini yeniden yazarız. Ya da en azından İncil'i yeniden yazarız. İki, bunun sahte olduğunu kanıtıyoruz, ancak birçok insan bize inanmıyor, özellikle de Araplar. Sonra da başka bir propaganda savaşına gireriz. Yahudilerin İsrail'de toprak hakları var mı yok mu, Fransızlar yine bize boktan küçük bir ülke diyor. Üç, denize atıyoruz ve konu gündeme gelmiyor. *Düşünüyorlar*. Bu, Mossad'daki büyük beyinler için çok cazip olurdu - meseleyi basitçe yok etmek."

"Ve kurumunuz bunu onaylamayacak mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Yael-2. "Denize atmak mı? Bu günah olur. Ve zaten fotoğraflar olduğu için, öldürmez. Zaten taş efsanesi de öyle. Hatta işleri daha da kötüleştirebilir - eğer Mossad'ın taşı denize attığı ortaya çıkarsa, o zaman düşmanlarımız bunu örtbas etmek için yaptığımızı söyleyecektir."

"Sen de öyle yapardın."

"Evet, belki de gereksiz yere," dedi. "Yine de sahte olduğu ortaya çıkabilir."

"Kimse böyle düşünmüyor gibi görünüyor," dedi Virgil. "Belki ben hariç." "Bunun sahte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Jones'un İsrail'den kaçışına bir anlam veremiyorum. Her şey bir dolandırıcılık gibi görünüyor."

"Bu ifadeyi anlamıyorum," dedi.

"Bana çok yapmacık geldi," dedi Virgil. "Sanki taşın ortaya çıkacağını biliyordu ve buna hazırdı."

"Anlıyorum. İlginç. Bu konu benim ajansımda da tartışıldı," dedi Yael-2.

"Her halükarda, taşı bulmamız gerekiyor."

"Evet. Şimdi, her zamankinden daha fazla."

Virgil, "Size buradaki diğer rakiplerimizden bahsedeyim," dedi.

—

Ona Türklerden, Hizbullah'tan, Teksaslı'dan, Jones'un Türkleri vurduğundan ve Jones'un kızından bahsetti. "Yakında ölecek. Peki neden taşı açık artırmaya çıkarmaya çalışıyor? Taşı kullanamaz. ve bu çok para."

"Çocukları için mi?" Yael-2 önerdi.

"Belki, ama gerçekten ihtiyaçları olduğundan emin değilim," dedi Virgil. "Kızını uzak durması için uyardım ama Jones'un parayla yapabileceği başka bir şey aklıma gelmiyor. Parayı nakit olarak istiyor ve birine vermek zorunda kalacak."

"Yani onu takip ediyorsun," dedi Yael-2.

"Bunu yapacağım. Ve düşünüyorum da belki de bir Tüm yarışmacılarla bir konferans düzenleyin ve işbirliği yapmazlarsa hepsinin oldukça kötü bir hapishaneye gideceğini açıklayın."

"Türklerin patronunu tanıyorum," dedi Yael-2. "İstanbul'da yaşıyor ve pek sık dışarı çıkmıyor. Osmanlı topraklarından topladığı koleksiyon çok büyük, belki de var olan en büyük koleksiyon. Bu koleksiyonu görebileceğinizi sanmıyorum.

halkını gitmeye ikna etmek. Hizbullah, eğer dediğiniz gibiyse, bu taşı almak için kelimenin tam anlamıyla adam öldürür. Sevdığınızı söylediğiniz bu adam, Raj Awad, tehlikeli bir oyun oynuyor. Ve bu Mossad

ajan . . . belki onu uyarabiliriz, eğer onu bulabilirsek." Virgil,

"Downtown Inn'de," dedi.

Yael-2 başını salladı. "Artık değil. Eğer Mossad beni Amsterdam'da durdurduysa, şu anda burada seninle konuştuğumu da biliyorlardır. Gitmiş olacak."

"Nereye?"

Yael-2 omuz silkti. "Kim bilir? Belki burada bir İsrail sempatizanı, belki de farklı bir isim altında başka bir otel. Silahı olduğunu söylüyorsun, birileri olmalı. Eğer bir silah bulabilirlerse, bir araba ve bir oda da bulabilirler."

"Şey, kaka," dedi Virgil. "Ama bak ne diyeceğim: hadi gidip bakalım. Belki onu tanırsın."

"Güzel," dedi. Son kiraz çekirdeklerini Virgil'in ona verdiği kâseye tükürdü ve sonra, "Sana bir şey söyleyeyim," dedi.

"Öyle mi?"

"Burada anlamadığımız bir şeyler oluyor. Temel bir şey."

—

VIRGIL şehir merkezine giderken bunu düşündü ve sonunda Yael-2'nin yanıldığı sonucuna vardı. *Bir şey* yoktu anlamadıkları temel bir şey vardı: bir *sûrû* anlamadıkları şeylerden.

—

DOWNTOWN INN'de otoparka girdiklerinde Virgil'in neredeyse ilk gördüğü şey Teksaslı'nın Cadillac'ı oldu. Yael-2'ye onu gösterdi ve "Anlamadığımız bir şey var, o da bu ikisinin neden birbiriyle konuştuğu" dedi.

Yael'in odasında Virgil kapıyı çaldı ama cevap alamadı. Kapıyı daha yüksek sesle çaldı. Hiçbir şey yoktu. Oda anahtarı cüzdanındaydı, ancak olayın mahkeme salonuna taşınması ihtimaline karşı tanıkların yanında kullanmak istemiyordu. Resepsiyona gittiler ve bir görevliyle konuştular. İsim etiketinde Vivek Bhola yazan müdür yardımcısı. Bhola konuk listesini kontrol etti ve "İki saat önce ayrılmış" dedi.

Yael-2 "Elbette" dedi.

"Odayı temizlemedin mi?"

"Yarın sabaha kadar olmaz," dedi Bhola.

"Anahtarı al," dedi Virgil.

Bhola bir anahtar programladı ve yukarı çıktılar. Oda Görünüşe göre terk edilmiş iki büyük bavul dışında bomboştu. Virgil pasaportu bulduğu valizi kontrol etti: pasaport yerinde yoktu.

"Şimdi ne olacak?" Yael-2 sordu.

"Bana bir iyilik yap," dedi Virgil. "Sakın 'Şimdi ne olacak?' diye sorma."

Sewickey'nin Cadillac'ını kontrol ettiler ama Virgil iki dev bavulu kamyonetin arkasına yükleyene kadar bunu yapmadılar. Yael-2, "Terk edilmiş durumdalar ve belki işime yarayabilirler," dedi.

"Eve buzdolabı mı götüreceksin?"

Bir süre bavullara baktı, sonra "Buzdolabı olduğunu sanmıyorum" dedi.

Cadillac'ı kontrol ettiklerinde Virgil sürücü tarafının kilidinin açık olduğunu ve anahtarların sürücü koltuğunda durduğunu gördü.

Yael-2, "Peki, sana soramam . . . yeniden ifade edersek, şimdi ne olacak?" "Hadi Holiday Inn'e gidelim," dedi Virgil. "Belki Sewickey orada. Anahtarları olan bu Caddy, çok ilginç."

—

Sewickey'nin odasına vardıklarında Virgil kapıyı çaldı ve ... ama uzaktan gelen bir *gümbürtü* duydu. "Bunu sen de duydu mu?" Yael-2, "Bir şey düşmüş gibi mi?" dedi.

"Evet." Kapıyı bir kez daha çaldı ve bu kez dört gümbürtü duyuldu. *Güm*, dur, *güm*, dur, *güm*, dur, *güm* gibi.

Yael-2, "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," diye atıldı. "Otel müdürünü aramalı ve bu odaya da girmeliyiz."

Bunu yaptılar ve müdür yardımcısı Arjun Sharma bir anahtar programladı ve onları yukarı çıkardı. Kapıyı tekrar çaldılar, daha fazla gürültü duydular ve Sharma kapının kilidini açıp geri çekildi.

Virgil kapıyı parmak uçlarıyla iterek açtı ve ışığı yaktı. Hemen kimseyi görmedi ama sonra yatağın ucundan dışarı çıkmış, ayak parmakları aşağıda duran kovboy çizmelerini gördü. Onları görür görmez, botlar yerden kalktı ve

Dışarıdan duydukları gümbürtü. Virgil yatağın etrafında yürüdü ve büyük ölçüde koli bandıyla sarılmış olan Sewickey'ye baktı, Cheech & Chong filmindeki bir esrara benziyor.

Yüzüstü yatıyordu, elleri arkadan bantlanmıştı, kollarının, dizlerinin, ayak bileklerinin ve ayaklarının etrafında daha fazla halka vardı. Ağız.

Virgil, "Bıçağa ihtiyacımız var" dedi ama kimsede bıçak yoktu, o yüzden koşarak kamyonetine gitti ve bir bıçak aldı, koşarak geri döndü, bıçağı açtı ve Sewickey'nin kafasının arkasındaki bandı yavaşça kesmeye başladı önce ağzını, sonra ellerini ve vücudunu açıyor.

Zor nefes alan Sewickey sonunda kendini yukarı itti ve yatağa düşerek inledi, "Sonunda. Kusup boğularak öleceğimden korkuyordum."

"Ne oldu?" Virgil sordu.

—

Yael-1 onu aramış ve buluşmak istediğini söylemişti; bir ittifak yapabileceklerini düşünüyordu. Kapıyı açtığında, yüzüne bir silah dayadı, onu bantladı ve sonra odasını dağıttı.

"Taşın tüm fotoğraflarını, kameramı ve cep telefonumu aldı - Jones'ta bu numara var, bana ulaşabilmesinin tek yolu bu."

"Yani elinizde taşın varlığını kanıtlayacak hiçbir şey yok mu?" Virgil sordu.

Başını iki yana salladı. "Bir şey yok." Saatine baktı ve kaşlarını çattı.

"Sonra ne olacak?" Yael-2 sordu. Virgil'e baktı ve "Özür dilerim" dedi.

"Sonra hiçbir şey olmadı," dedi Sewickey. "Burnumdan nefes almaya çalışıp durdum. Sabah hizmetçi gelene kadar orada yatabileceğimi düşündüm. Rahatsız Etmeyin kartını kapıya asmış olabileceğinden korktum."

Hepsi kapıya baktı ama o bunu yapmamıştı. "Hala bir suç. Bir tane daha, bu sefer ağır bir suç," dedi Virgil. "Onu bulduğumda,

Onu hapse atacağım ve Mossad'ın onu çıkarmasına izin vereceğim."

Sewickey saındaki yapışkan bant kalıntılarını çekiştirerek, "Size bir şey söyleyebilirim," dedi. "Biriyle alışıyor. Biriyle alışıyor.

Ona arabamı moteline götüreceğini ve kendisiyle orada buluşmasını söyledi."

"O olduğuna emin misin?" Virgil sordu.

"Şey, hayır. Ama biriyle buluşacaktı." Sewickey titreyerek ayağa kalktı, gözünün kenarındaki yapışkan şeyleri ovuşturdu.

"Saat neredeyse on mu?" diye sordu. Virgil: "Öyle mi?"

"Rportajım. Saat 10'da haberlerin başında olacak."

Virgil, "Ah, dostum, bunu gerçekten yapmak zorunda mıydın?" dedi. Sewickey, "Hey. Sence buraya sağlığım için mi geldim?" dedi.

Tröportaj aslında haberlere öncülük etti ve röportajın tonundan - ve yayının ilerleyen bölümlerinde gerçek haberlerin olmamasından - Virgil sorunun daha yeni başladığını fark etti: asıl fırtına ertesi gün, Kanada hattının güneyindeki tüm muhabirler şehirdeyken kopacaktı.

Çünkü çok iyiydi. Daha da kötüsü, haberlerin durgun olduğu bir gündü ve taş kesinlikle konuşulacak bir şeydi.

Haber, gösterişli, sert anchorman ile başladı televizyon izleyicilerine dönerek, en ciddi haber sesiyle, "Ünlü bir arkeoloji kaşifi ve

Sık sık gerçek hayattaki Indiana Jones'a benzetilen antik kalıntılar uzmanı, İncil'i tam anlamıyla yeniden yazabileceğini ve belki de iddialara zarar verebileceğini söylediği bir taşı aramak için Minnesota'ya geldi

Yahudi halkının İsrail topraklarına olan bağlılığı. Muhabir Jayden Noah Ethan haberi Mankato'dan özel olarak aktardı."

Kaydedilen haberde, sorularını Sewickey'nin yazdığı anlaşılan muhabir, Sewickey ile Cadillac'ının önünde dururken röportaj yapıyordu. Virgil, ilk kez arabanın

kaşif motifini vurgulamak için ön tarafta yardımcı ışıklar ve bir vinç.

Sewickey, Jones'un İsrail'i keşfi ve kaçıışı, taş ve Siamun/Solomon hakkındaki hikayeyi anlattı. Ne zaman

Rapor tamamlandıktan sonra Virgil cebinden telefonunu çıkardı ve kapattı: Davenport arayacaktı.

Sewickey şaşkınlık içindeki Yael-2'ye şöyle dedi: "Amerikan medyasını bu hale getiren işte bu tür haberciliktir."

Başını salladı. "Haklısınız," dedi.

—

VIRGİL, YAEL'i kendi valizi ve Yael-1'in iki büyük boş çantasıyla Holiday Inn Express'e bıraktı, ertesi sabah saat yedide onu alacağını ve takip edebilecekleri birkaç ipucu daha olduğunu söyledi.

Sonra bunu düşünmek zorunda kaldı. Ellen'in şehirlere döndüğüne inanıyordu. Türkler müsaitti ve tam oradaydılar ama Jones'la araları bozulabilir ve Jones'un onlarla işi bitebilir. Sonunda Awad'ın dairesine gitti ve arabasını buldu, Mıknatıslı GPS takip cihazını paketinden çıkardı, Toyota'nın şasisine sabitledi ve birkaç tur siyah kanalla iki kat daha güvenli hale getirdi Bant.

Sonra eve gitti.

Kendini tutamayarak telefonunu kontrol etti ve Davenport'un 10:14'te aradığını ve bir mesaj bıraktığını gördü. Döndü. telefonu geri kapattı. Davenport'a verebileceği en iyi yanıt onu sabah saat yedide aramak olacaktı. Davenport saat dokuzdan önce kalkmazdı ama Virgil kalkardı.

Virgil yatağına girdi ve o günü düşündü: ve düşündü, Çim biçen adam Sugarman'ın bahsettiği kamp alanlarını kontrol etmesi gerektiğini tedirginlikle düşündü. Keşke Jones'u ve taşı ele geçirebilseydi, sonra da diğer herkesi, tüm nedenleriyle birlikte, para ve dürtüler önemsiz hale geldi. Eve giderler ve onu annemi araştırması için yalnız bırakırlardı.

Kalkıp dışarı çıkmayı düşündü ama sonra şöyle düşündü Gece yarısı toprak bir yolda ilerlerken, hakkında emin olduğu tek bir şey olan biriyle karşılaşmak hakkında insanları vurmak.

"Siktir et" diye düşündü ve uyumaya gitti.

—

VIRGİL ertesi sabah saat altı buçukta uyandı, her zamanki gibi yirmi dakikalık tıraşını oldu ve temizliğini yaptı, mikrodalgada hazır kahve pişirdi ve

Starbucks'tan çalınan birkaç kâğıt bardaktan birine döktü ve Yael-2'yi aradı. "Uyandım," diye duyurdu.

"On dakika içinde orada olacağım. Kahvaltı edecek bir yer buluruz ve günü planlarız. Kontrol etmemiz gereken birkaç yer var."

"Bekleyeceğim," dedi.

Virgil çantasını alıp kamyonu taşıdı ve ateş etti.

Her şey tamam. Garaj yolunda oturdu ve Awad'ın arabasının hâlâ apartman kompleksinde olduğunu gösteren GPS takip tabletini kontrol etti. Virgil garaj yolundan geri geri çıktı ve doğuya doğru yöneldi.

Holiday Inn Express, saati kontrol etti -6:59- ve Davenport'u aradı.

Davenport beşinci çalışta telefonu açtı ve "Önemli olsa iyi olur" diye mırıldandı.

"Hey, gecenin bir yarısı beni aradın," dedi Virgil. olabildiğince parlak bir şekilde. "Anlamadım ama kritik bir durum olmalı diye düşündüm."

"Siktir git," dedi Davenport ve telefonu kapattı.

Virgil'in beklediği gibi, Davenport televizyon röportajı hakkında onu azarlamak için aramıştı. Tüm bu olay onu neşelendirmişti ve Holiday Inn Express'e girdiğinde ıslık çalıyordu.

Yael gitmeye hazırdı. Virgil, "Silah taşıyor musun?" diye sordu. "Yüce Tanrım, hayır," dedi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Aferin kızıma," dedi Virgil. "Hadi gidip biraz pastırmalı yumurta alalım." "Belki de olmaz," dedi. "Yahudi cehenneminde yanmayı tercih etmiyorum. I

biraz zeytinle birlikte güzel bir sabah salatası ister." "Bu bir Mankato ilki olacak," dedi Virgil.

-

Şehir merkezindeki bir kafede kahvaltı siparişi vermişlerdi -Virgil ona Awad'ın arabasındaki GPS izleme ünitesinden ve Jones'un saklanıyor olabileceği iki yerden bahsetmişti- Awad aradığında. "Ben Raj. Seninle telefonda konuşmam gerekiyor."

"Evet, öylesin," dedi Virgil.

"Evet, güzel. Şimdi arabayla havaalanına gidiyorum," dedi Awad. "Uçuş tavsiyesine ihtiyacın var mı?"

Bir anlık sessizlik. "Hayır, hayır, sizinle gizli konuşmak istiyorum."

"Bu benim göbek adım," dedi Virgil. "Gizli."

Bir an daha sessizlik oldu, sonra Raj, "Bundan şüpheliyim. Çünkü birçok insan için bu alışılmadık bir isim olurdu. Sizin içinse gülünç olurdu."

"Peki ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Virgil sordu.

"Bütün gece düşündüğüm büyük bir sorunum var ve sonunda hayatımı sizin ellerinize bırakmaya karar verdim."

Virgil, "Bir saniye bekle, kreplerim şimdi geldi," dedi. Raj beklemeye devam etti ve yemek geldiğinde Virgil bir eliyle akçaağaç şurubuna batırmaya başladı, diğer eliyle de telefona geri döndü.

"Ne oldu?" diye sordu. "Jones'un nerede olduğunu biliyor musun?" "Hayır. Ama size büyük bir gizlilikle söylüyorum ki

Hizbullah'ın önemli isimlerinden biri bu öğleden sonra Minneapolis'e gidecek, bir araba alacak ve buraya gelip benim dairemde kalacak, sonra da Jones ile buluşmam gerekiyor. Bu beni korkutuyor ve bundan kurtulmamın tek yolunun muhbir olmak olduğuna karar verdim. Ben de bunu yapıyorum."

"Çok, çok zeki," dedi Virgil. "Bu adamın adı ne?" Yael'e, "Biberi uzat." Awad dedi ki, "Ne? Biber mi?"

Virgil, "Başka biriyle konuşuyordum," dedi.

Awad, "Bu ismi tanımıyorum ama önemli biri olduğu ve beni arayacağı söylendi," dedi.

"Pekâlâ, sana ne diyeceğim," dedi Virgil. "Artık benim resmi muhbirimsin ve seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer bunlardan herhangi biri mahkemeye taşınırsa ve bir şekilde suçlanırsan, seni koruyacağım."

Awad, "Bu iyi bir şey," dedi. "Nasıl devam etmeliyiz?"

"Ne zaman bir şey öğrenirsen beni telefonla ara. Bütün gün ve bütün gece seni dinleyeceğim."

"Bunu yapacağım," dedi. "Beni vurma."

"Vurmayacağım," dedi Virgil.

"Bu diğer figürü vurabilirsiniz."

"Ben de bundan kaçınmaya çalışacağım," dedi Virgil. "Buluşma ayarlamaları yapmak için sizi araması gerekecek. Haber alır almaz beni ara."

"Edeceğim. Size teşekkür ederim ve babam da burada olsaydı size teşekkür ederdi."

Virgil kendinden memnun bir şekilde zili çaldı ve Yael "O da neydi?" diye sordu.

"Bir adam hayatını benim ellerime bıraktı," dedi Virgil. "Bu her zaman iyidir."

—

İki Türk'ten daha iri olanı, bıçaklı olanın adı Timur Kaya'ydı, cep telefonunun yüzüne baktı, sonra "cevapla" tuşuna bastı ve "Bay Kennedy" dedi.

Araba kiralama görevlisi Kennedy, "Sizin için bir yerim var." dedi.

"Bu mükemmel. Bu, kaçırma mekanizması aracılığıyla mı geliyor?"

"LoJack," dedi Kennedy. "Polislerden kaçmamalı. arabalarımızdan birinde, her neyse."

"Çok haklısınız," dedi Kaya. Rüşvet alan insanların genellikle bunu yapılması gereken doğru şey olarak haklı çıkarmanın bir yolunu bulmalarının ilginç olduğunu düşündü.

Kennedy'den aldıkları ve iPad'lerinde tespit ettikleri konum, yakınlardaki bir göldeydi. Google Earth'te yakınlaştırma yaparak bir kulübe görebiliyordu; harita görünümüne geçerek o yere giden tam bir rota elde edebiliyorlardı.

"Bu Google, bu Google'ı seviyorum," dedi küçük Türk.

"Arabaya bindiğimizde sana meşhur Google hikâyemi anlatacağım," dedi koca Türk.

İkisinin de silahı vardı ve Benz'e gitmeden önce silahlarını kontrol ettiler. "Bu sefer bu yılan atışı bizi durduramayacak," dedi Kaya.

"Amerikalıların çok ilginç spor malzemeleri var," dedi küçük Türk. "Her yerde silah var."

—

Jones'un bulunduğu yere giderken küçük Türk, "Bana şu meşhur Google hikayesini anlatsana" dedi.

Kaya, "2008 yılında Amerikan Hava Kuvvetleri ile koordineli olarak Irak'a gönderildim. Balad Hava Üssü'ne operasyonları gözlemlemek için.

Oradayken, bazı Amerikalıların bu hava üssüne 'Havan-ita-ville' dediklerini öğrendim, çünkü direniş savaşçıları üssün etrafındaki tarlalarda saklanıyorlar, toprağa bir havan topu kazıyorlar ve bir mermi atıp çekip gidiyorlar. Böylece günde beş, on kez üsse bir havan mermisi düşüyor. Araplar çok iyi ateş edemedikleri için, Amerikalıların hoparlörden olayı duyurması dışında bir şey olmuyor. Nedenini bilmiyorum ama

Bir kadın bu anonsu yapar. Hava üssündeki insanlar ona 'Büyük Ses' diyor. Ben oradayken Amerikalı bir çavuş bana dizüstü bilgisayarını ve Google Earth'ünü gösteriyor. Balad'ı arıyor. Her şeyi görebiliyorsunuz-binaları, pistleri, hatta tek tek uçuş hatlarına park etmiş helikopterler. Bana üssün dışında bir kavşak bulabileceğinizi gösteriyor - bir kanal geçişi, bir yoldaki sapma, bir grup palmye ağacı. Ardından, Google Earth üzerinde bir Google ölçüm çubuğu kullanarak, hedefinize olan mesafeyi kesin metre ve kesin yön. Yani bu, bir havan topuyla, kağıttan bir hedefi vurmak gibi olmalıdır. Ancak Araplar bunu başaramıyor. Neden? Bilmiyorum."

"Şanslısın ki yok," dedi küçük Türk.

"Evet. Ama merak ediyorum. Bu Google, mesafeleri ve yönleri değiştirmek için Amerikan hükümetiyle, CIA ile birlikte mi çalışıyor? Havan topları bu yüzden mi hiç isabet etmiyor? Düşünülmesi gereken bir şey."

"Bunu düşünmeme gerek yok," dedi küçük adam. "Tabii ki var. CIA her yerde."

—

TÜRKİYE'DEKİ KIRSAL PEYZAJ ile Minnesota'daki kırsal peyzaj arasında temel bir fark vardı: Türkiye'deki yollar arazinin dış hatlarını takip ediyor ve belirli yerleri birbirine bağlıyordu. Minnesota yolları -en azından küçük yollar- arazinin hareketini pek dikkate almadan ızgara şeklinde inşa edilmişti. Türkler bunu kafa karıştırıcı buldum. Türkiye'de bir yere gitmek istediğinizde, yol genellikle doğrudan oraya çıkar. Minnesota'da ise çoğu zaman yolunuzu görebiliyordunuz.

Ancak oraya ulaşmak başka bir meseleydi ve çoğu zaman bir dizi zikzak dönüşü anlamına geliyordu.

O yer.

Jones'un kulübesi söz konusu olduğunda, nereye gitmek istediklerini görebiliyorlardı ama kendilerini ele vermeden arabayla oraya gidemiyorlardı. Sonunda arabayı yol kenarında bir yerde bıraktılar ve iPad'lerine danıştıktan sonra bataklık arazide yürüyerek

Jones'un saklandığı gölün güney ucuna. iPad'leri rotadaki küçük değişiklikleri göstermiyordu: Yolda, üzerlerinde küçük beyaz noktalar bırakan bazı ısırgan bitkilerin arasından geçtiler.

Elleri ve kolları ateş gibi kaşınıyordu; sağlam gibi görünen yerlere bastıklarında kendilerini dizlerine kadar çamur içinde buluyorlardı. Küçük Türk bir anlığına İtalyan mokasen ayakkabısını çamurun içinde kaybetti ve onu geri almayı başardığında çürük yumurta gibi kokuyordu.

Ve hava çok sıcaktı. Türkiye sıcak olabilirdi, ama burası sıcak ve nemliydi ve ormandan geçerken terleyerek, atmaca gibi saldıran sivrisinek bulutlarını harekete geçirdiler. Sivrisinekler tarafından takip edildiler,

Isırgan otları tarafından sokulduklarında, ayakkabılarını ve pantolonlarını mahvettiklerinde, sekizin "öldürücü" olduğu bire on ölçeğinde yaklaşık dokuz dereceye kadar sinirlendiler.

Ve sessiz değillerdi.

Nereye gittiklerini tam olarak bilmiyorlardı ve devrilmiş ağaçların etrafından dolanıp durdular ve bataklık alanlarda yetişen bir tür ağır kamıştan geçtiler. Sonra oraya vardılar.

Orada olduklarını biliyorlardı çünkü Jones bağıırıyordu: "Kim o? Kim var orada?"

Şansa bakın ki Jones'un arabası küçük ahşap kulübenin otuz metre ilerisine park edilmişti ve yarı yolda ortaya çıkmışlardı aralarında. Jones'un kapı aralığında durduğunu görebiliyorlardı, durdukları alana doğru bakıyordu. Elinde tabancaya benzeyen bir şey vardı.

Küçük Türk, "Silahı var," dedi.

Kaya, "Bir uyarı atışı" dedi. Tabancasını kaldırdı ve kulübenin çatısına doğru bir el ateş etti.

Jones kendini yana attı ve Kaya ona seslenmek üzereydi ki kapının solundaki pencerenin camı kırıldı ve Kaya bir silahın namlusuna benzeyen bir şey gördü ve BOOM, namludan Parlama, patlama ve düşen bir ağaç dalının sesiyle artık yılan atışıyla uğraşmadığını anladı. Yere düştü ve yuvarlanarak Daha sonra "zehirli sarmaşık" olduğunu keşfedeceği yol kenarındaki yabani otları topladı ve oradan ağaçlara doğru tırmandı.

"Git buradan," diye bağırdı Jones.

Küçük Türk kulübeye iki el ateş etti, Jones da karşılık verdi, bir el kulübenin duvarını delip geçti ve odunlara sıçradı. ama Türkleri büyük bir farkla ıskaladı.

Kaya, "Ben onunla konuşmak için yaklaşıcağım. Sen koru-"

Küçük Türk, kulübenin çatısına iki el ateş etti, yana doğru hareket etti, bir el daha ateş etti ve tekrar hareket etti.

Kaya yaklaşıyordu ve bir ağacın arkasından baktı, pazarlık yapmak için iyi bir yer gibi görünen düşmüş bir kütük gördü. O da dizlerinin üzerine çöktü ve sürünerek ona doğru ilerledi, geçerken bir fidanı salladı. Bu çok fazla bir fidandı ve Jones ona alçaktan ateş etti ve Kaya kalçasındaki acı darbeyi hissetti. Yuvarlanarak ormanın derinliklerine doğru ilerledi ve yarasına dokunmak için arkasına uzandı. Eli kanlı bir şekilde geri geldi. Küçük Türk'e seslendi: "Bu eşeğin götü beni vurdu."

Küçük Türk, çapaklı bir meşe ağacının altında iyice gizlenerek tabancasını kulübeye doğru boşalttı ve sonra ormanın derinliklerine doğru yarım daire şeklinde bir patikadan koşarak Kaya'nın yanına geldi. İri adamın yanına diz çöktü ve "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Arka tarafta. Göremiyorum ..."

"Yuvarlan."

Küçük Türk, büyük Türk'ün poposuna baktı ve "Fena değil ama acıyacak" dedi.

"Geçti mi?"

"İçeri girmedi. Bu bir çukur. Kötü bir kesik."

"O zaman bir bandaj işe yarar. Gitmeliyiz."

"Evet."

"Bunu yapmadan önce ..." Koca Türk kendini yukarı itti, bir ağaca yaslandı ve tabancasını kulübeye doğru boşalttı. "Allah kahretsin onu,"

dedi. Isırganların ve zehirli sarmaşıkların arasından, kedi kuyruklarının, kızılgaçların ve dikenli bektaşı üzümü çalılarının arasından topallayarak uzaklaştı. Onlar

Dizlerine kadar çamur içinde Mercedes'e yaklaşırken, büyük Türk topallıyor ve küfrediyor, pantolonunu yaraya bastırıp kanı durduruyordu ki, küçük Türk, "Dinle," dedi.

Uzaktan bir siren sesi duyular.

"Şimdi acelemiz var," dedi küçük Türk.

—

Telefon tekrar çaldığında VIRGİL kreplerini bitirmek üzereydi ve garsondan son bir fincan kahve istemişti. Ellen-Jones'un kızı. Yael'e, "Jones'un kızı. Bir şeyler olabilir."

"Alo?" dedi.

Ellen ona bağırmaya başladı.

Virgil, kadının ne bağırdığını anlayamadı ama telefonu kulağıyla omzuna tutturdu ve ayağa kalkıp bir Yirmisini masaya fırlattı ve Yael arkasından koşarak kapıya yöneldi ve kaldırımında bağırmaya başladı, "Yavaş yavaşla, seni anlayamıyorum, yavaşla-"

"Babam," diye bağırdı. "Biri babamı vurmaya çalışıyor. Oraya gidiyorum, oraya gidiyorum-"

"Nerede o? Nerede o?" Virgil 4Runner'a atlayıp arabayı çalıştırdı ve Yael'in yolcu koltuğuna oturduğunu zar zor fark etti.

"Janesville'in kuzeyindeki West Elysian Lake Road, County Road 18'de bir kulübede kalıyor."

"Ah, Tanrım," diye inledi Virgil. Sugarman'ın ona bahsettiği ve bir gece önce gördüğü kulübe. "Tam olarak nerede olduğunu biliyorum," diye bağırdı telefona, U dönüşü yaparken. "Yola çıkıyorum. Sen neredesin?"

"Hâlâ şehrin batısındaım, geliyorum ama sizden çok gerideyim. Babam üç dakika önce aradı, birinin ona ateş ettiğini söyledi, o da karşılık veriyor. Dayanabileceğini sanmıyor."

"Gidiyorum," diye bağırdı Virgil ve telefonu kapatıp kamyonun sirenlerine ve flaşörlerine bastı. Büyük dönüşü yaptıklarında

14. Otoyolda yuvarlanırken 911'i aramış ve görevliye nerede olduklarını ve neler olduğunu anlatmış. "Bölgede hiç şerif arabası var mı?"

"Bir kontrol edeyim Virgil," diye bağırdı sevk memuru. "Goldarnit, bu Lambeau Field'daki peynir gecesinden bile daha heyecanlı."

"Ne?"

"Frank Martin sizden yaklaşık 15-20 mil güneyde, ama arabasında değil, birkaç dakika içinde oraya varamaz. Fred Jackson elimizde. Batıda."

"Onları ve bulabildiğiniz diğer herkesi işe başlatın."

"Yola çıkıyorum."

—

VIRGİL birkaç kez Elysian Gölü'ne gitmiş, birkaç levrek ve turna balığı ve itiraf ettiğinden daha fazla sazan yakalamıştı, bu yüzden bölgeyi biliyordu:

Yaklaşık on iki mil uzaktaydılar. Jones'a ateş ediliyorsa ya Türkler ya da Yael olmalıydı, çünkü Awad ve Sewickey'nin nerede olduğunu biliyordu.

Yael, "Bu Arap'ın ateş açılmadan hemen önce seni aramasını çok şüpheli buluyorum," dediğinde bunu düşünmeyi henüz bitirmişti. Havaalanına gittiğini söyledi ve GPS arabasının havaalanına gittiğini söylüyor ... yani sizin sağladığınız bu mazereti var."

Virgil bir an için bunu düşündü ve "Bu tür bir paranoyayla yaşayamam" dedi.

"Çünkü Hizbullah her dakika pencerenize bir füze atmaya çalışmıyor."

"Pekâlâ. Awad'ı şüpheli listesine geri koyacağım," dedi Virgil.

"Bence bu iyi bir fikir."

"Ama bence ya Yael-1 ya da Türkler."

"Umalım da bu *katsa* olsun, Türkler değil. Bizi öldüreceğini sanmıyorum. Türkler Bilmiyorum."

"Katsa? Adı bu mu? Nasıl-"

"Adı değil. Onun tipi. Casus . . . ya da ajan. Sana şunu soruyorum: Neden zilinizi kullanıyorsunuz? Bizi duyacaklar."

"Umarım öyledir," dedi Virgil. "Hâlâ sekiz ya da dokuz dakika uzaktayız, bu bir silahlı çatışmada sonsuza kadar sürer. Çoğu silahlı çatışma birkaç saniye sürer. Eğer buranın içinde saklanıyorsa, belki daha uzun sürer, belki de

Ateş eden her kimse sireni duyacak ve kaçacaktır."

"İyi analiz," dedi. "Biz taşı istiyoruz, tetikçileri değil." "Ben de şutör istiyorum," dedi Virgil. "Ama daha çok, taşları kimse öldürülmesin."

—

Kasabadan ayrıldıktan yedi ya da sekiz dakika sonra Virgil onları

14. Otoyol ve 390. Cadde üzerinden Batı Elysian Gölü Yolu'na, oradan da kuzeye doğru ilerlediler.

onları kulübeyi saklayan ağaçlığa ve mısır tarlasına bakan birkaç geyik standına götürdü.

Siren hâlâ çalarken Virgil kamyonu ağaçların yüz metre yakınına kadar götürdü, sonra durdu, sireni kapattı, atladi kamyondan çıktı, Yael'e "orada kal!" diye bağırdı, yeleğini ve M16'sını arkadaki kilitli kutudan çıkardı, silaha bir şarjör taktı ve diğerini kemerinin altına koydu, yol kenarındaki hendeğe koştu ve Sonra da otların arasından ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Hendek ıslaktı, bu yüzden sola doğru ilerledi ve hendeğin yamacı boyunca koştu. Silah sesi duymadı, arkasında hâlâ çalan sirenden başka bir şey yoktu.

Ağaç sınırına elli metre kala yavaşladı, herhangi bir hareket olup olmadığına baktı; hiçbir şey görmedi. Çömeldi ve ilerledi, durdu, dinledi, ancak işitme duyusu çığlık atan sirenden sonra henüz iyileşmemişti.

Yirmi beş metre ötede diz çöktü ve sık otların arasından sürünerek ilerledi, sonra oturup biraz daha dinledi. Hiçbir şey yoktu ama sessizlik ve sivrisineklerin tiz vızıltısı.

Yarım dakika daha bekledikten sonra yavaşça yaklaşmaya başladı. Ağaçların hizasında, paralel olarak sürüldüğü çiti geçti ve ormana geri adım attı. Bir gece önce baktığı hava fotoğrafları kulübeyi belki yüz metre kadar gösteriyordu.

Ama ağaçların ve çalılarının arasında neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Bekledi, sonra yavaşça hareket etti, hala avlanıyordu - parlak yeşil zehirli sarmaşığın kötü görünen bir parçasından kaçındı - M16'nın ağzı yolu gösteriyordu. Ağaçların elli metre ötesinde hiçbir şey görmemiş ya da duymamıştı.

On metre daha gittikten sonra yol sola kıvrıldı ve yolun iç tarafındaki dönemeci döndüğünde kulübeyi gördü; görünen camlar paramparçaydı.

Durdu, birkaç saniye daha dinledi, sonra bağırdı, "Orada kimse var mı? Polis. Kimse var mı?"

Cevap olarak zayıf bir "İmdat . . ." "Kim o?" diye bağırdı.

"Ben. Jones. Gittiler. Gittiklerini duydum."

Pekâlâ. Virgil bunu anladığını düşündü. Yine de, bu bir tuzak olabilir.

"İyi misin?" diye bağırdı. Yapabilseydi destek beklerdi. "Vurulдум."

"Geliyorum," diye bağırdı Virgil. "Ama yavaş geliyorum. Makineli tüfeğim var. Eğer sen ya da bir başkası beni vurmaya çalışırsa "Silahımı alırsam bütün ormanı biçerim."

"Boş bir silahım var ama hepsi bu kadar," dedi adamın sesi.

Virgil ağaç ağaç ilerledi, her zaman başka bir yönden bir şeyler arıyor, dinliyordu. Kulübeye yaklaştığında, ön kapının kapalı olduğunu ama pencerelerin hepsinin açık olduğunu gördü. paramparça olmuştu ve mekânın ön duvarında yeni kırılmış tahtaya benzeyen bir şey görebiliyordu.

Kurşun delikleri.

Kulübenin etrafı yarısı çimen, yarısı toprak olan küçük bir açık alanla çevriliydi. Açıklığın uzak ucunda bir Toyota Corolla duruyordu. Virgil er ya da geç harekete geçmek zorundaydı: "Desteğim bir dakika içinde burada olacak. Bütün bu alanı kesiyoruz. Birkaç dakika daha beklemeniz gerekecek."

"Beni fazla bekletmeyin yoksa ölürüm," dedi adam. "Kanamam oldukça iyi."

Virgil harekete geçti, ağacın siperinden fırladı, açıklığın on ya da on iki metre ötesine geçti ve verandaya çıktı.

İçerideki adam güldü. "Beklemekle ilgili yalan söylüyordun. İçeri gelsen iyi olur. Kapı kilitli değil. Hiçbir şeyim kalmadı."

Virgil ön kapının solundaki pencereye bir göz atma riskini aldı. ve Jones'un vücudunun üçte ikisinin, koruma sağlamak için devrilmiş olan ağır bir mutfak masasının arkasından çıktığını gördü. Jones yan yatıyordu, yüzüstü yatmaktan çok yüzükoyun yatıyordu. Virgil ellerini görebiliyordu ve elleri boştu.

"Sana bir M16 doğrultuyorum. Eğer silah gösterirsen, gerçek bir hortumcunun ne demek olduğunu öğrenirsin."

"Buraya gelip bana yardım edecek misin, yoksa orada durup saçmalayacak mısın?" Jones sordu.

Virgil içeri girdi. Jones'un arkasında yerde bir kan izi vardı ve Virgil kapıdan içeri adımını attığında Tabancayı döşeme tahtalarının üzerinden Virgil'in ayaklarına doğru uzattı. "İçinde hiçbir şey kalmamış," dedi, "Umarım gerçekten polissinizdir."

"Öyleyim," dedi Virgil. "Kımıldama."

Jones'un üstünü aradı, pantolonundan biraz kan aldı, Jones'un ceketinin arkasına sildi. "Nereden vurulduğunu biliyor musun?"

"Kalçada. Yandan. Havada olan kalçadan." Virgil sordu,

"Bıçağın var mı?"

"Tezgahın üzerinde birkaç mutfak bıçağı var."

Virgil bir soyma bıçağı aldı, geri geldi ve kanın görüldüğü yerden pantolonu kesti. Yara, Jones'un kalçasının dış tarafındaki deri ve yağın içinden geçen kanlı bir kanaldı. Bu Kanıyordu ama kan pompalamıyordu. "Biraz kan var," dedi Virgil. "Buraya bir ambulans çağırmalıyız ama radikal bir şey yapmamız gerektiğini sanmıyorum. Bir tane çağıracağım. Peki ya tetikçiler? Ne zamandır yoklar?"

"Beş ya da altı dakika. Göle doğru gittiklerini duydum. Diğer taraftaki başka bir yola park ettiklerinden şüpheleniyorum. Şimdiye kadar gitmişlerdir."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Hayır. Siper aramakla meşguldüm," dedi Jones. "Burayı gerçekten vurdular."

"Belki de onları parkta vurduğunuz içindir?"

"Türkleri mi? Bundan şüpheliyim. Beni nasıl buldular?"

"Güzel soru," dedi Virgil. "Cevabını bilmediğim bir soru." "Ah, Tanrım, bu acıttı," dedi Jones. "Bu gerçekten acı veriyor. Yani, bir çok."

—

VIRGIL ayağa kalktı, 911'i aradı ve bir ambulans çağırdı. Görevli ona bir şerif arabasının bir iki dakika içinde geleceğini söyledi ve Virgil telefonu kapattığında uzaktan bir siren sesi duyabiliyordu.

Jones'a geri döndü. "Burada biriyle buluşmak için herhangi bir ayarlama yapmadın mı?"

"Hayır. Burada olduğumu kimse bilmiyordu. Geldiklerini duydum. Yayan geliyorlardı, arkadan girdiler, sonra yan tarafa dolandılar. Arabamla yolumu kestiler. Birden fazlaydılar, belki de iki. Silahımı aldım ve onlara seslendim, sonra ateş etmeye başladılar. Nasılsın bile demediler. Sadece ateş ettiler. Tanrım, savaş gibiydi. Masayla ocağın arasına girdim ve Ellen'ı aradım, o da seni arayacağını söyledi."

"Yolda," dedi Virgil. "Taş nerede?" "Ne taşı?"

Virgil, "Peder Jones, sizi birkaç Türk'e ağır saldırı suçundan tutuklamak üzereyim, bu yüzden en az altı ila on yıl boyunca taş satamayacaksınız," dedi. "Bize de söyleyebilirsiniz."

Bu her şey kadar etik bir sorumluluk, ahlaki bir sorumluluktur."

"Altı ila on yıl boyunca *hiçbir* şey yapmayacağım. En fazla iki ya da üç hafta hiçbir şey yapmayacağım.

Ve bir polisin bana ahlaki ve etik değerlerimin nerede olduğunu söylemesine ihtiyacım yok.

Sorumluluklar yalan söyler," diye tersledi Jones ve sonra tekrar inleyerek, "Beni kızdırma. Bağırduğımda canım acıyor."

Virgil dedi ki, "Sen benim babamın arkadaşısın, Marshall'dan Lewis Flowers. Her Pazar ve Çarşamba kiliseye giderdim.

On sekiz yıl boyunca her gün iki kez etik ve ahlak üzerine dersler aldım. hafta. Bana bir ülkenin ulusal mirasını çalmanın ve birkaç kişiye saldırmak için silah kullanmanın, onlara ölüm korkusu vermenin ahlaki ya da etik olduğunu söyleyemezsiniz."

Jones sadece "Gerçekten mi? Lewis'in çocuğu musun? Sanırım senin hakkında bir şeyler okumuştum."

"Bu gerçekten harika," dedi Virgil. "Taş hakkında mı?"

Jones tekrar inledi ve "Hey, Memur Flowers?" dedi. "Evet?" dedi.

"Avukat istiyorum."

—

VIRGİL onu yerde bıraktı ve kamyonu doğru yürüdü. Yael ön tamponda bekliyordu ve ona yaklaştığı sırada bir şerif devriye arabası yoldan çıkıp piste girdi ve onlara doğru hızlandı.

Virgil Yael'e, "Vuruldu ama yaşayacak. Şimdilik Her neyse. Taş hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Onu tutuklayıp hastaneye göndereceğim, sonra bakarız."

Virgil kamyonu tırmandı ve sireni kapattı.

Sağır edici sessizlikte Yael, "Suikastçılara ne oldu?" diye sordu.

Jones, "Bilmiyorum, içeri girdiler, muhtemelen ormanın diğer tarafında bir arabaları vardı," dedi. Gitmişler. Onları gören var mı diye şerifin adamlarını çağıracağım."

Şerif yardımcısı geldi, arabadan indi ve "Tüfeğime ihtiyacım var mı?" diye seslendi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Virgil. "Birini indirdik, yolda bir ambulans var. Gel, sana planı göstereyim."

Yael ve şerif yardımcısı Virgil'i takip ederek yola geri döndüler ve Virgil, "Kulübeyi ve arabasını parçalara ayıracağız. Taşın çok uzakta olduğuna inanamıyorum."

—

JONES'UN ARABASI KİRALIKTI, dedi ve Virgil'den Ellen'dan arabayı kendisine teslim etmesini istemesini istedi. "Bana günde yüz dolara mal oluyor," dedi.

Virgil anahtarları aldı ve o, şerif yardımcısı ve Yael üzerinde çalıştılar ve Jones taşı araba koltuklarından birine dikmediyse, arabada olmadığı sonucuna vardılar.

Ambulans geldiğinde işlerini yeni bitirmişlerdi ve iki dakika sonra Ellen Case geldi. Dışarı çıktı ve ambulans görevlilerinin ve sedyelerinin peşinden koştu, Virgil'in yanından geçerken durakladı ve kolunu yakaladı: "Yaşıyor mu?"

Virgil, "Evet ama o yaralı," dedi.

Ambulans görevlilerinin ardından içeri koştu ve Yael, Virgil ve şerif yardımcısı da onu takip etti. İçeride bir sağlık görevlisi büyük beyaz bir Jones onlara kanserinden bahsederken, yarasını bandajla sardı ve şöyle dedi: "Beni çok dikkatli kaldırmalısınız, çünkü ben büyük bir çuval gevşek bağırsak. Her şey dağılabilir."

"Ah, baba," diye ağladı Ellen ve onun kolunu okşadı. "Sakin ol evlat," dedi Jones.

Yara sarıldığında, sağlık görevlisi ve Ambulans şoförü onu sedyeye yarı yuvarlayıp yarı kaldırmanın en iyi yolu hakkında konuştu. Jones dişlerini sıkarken bunu yaptılar ve Sonra Jones, yüzü ter içinde Virgil'e, "Şuradaki kırmızı çantayı bana ver Flowers. İçinde haplarım var. Babana benden selam söyle."

Virgil çantayı aldı ve sağlık görevlisi onu Jones'un göğsüne koydu ve onu kapıya kadar taşıdılar, bacaklarını indirdiler ve ambulansa doğru yuvarlamaya başladılar.

Virgil Ellen'a, "Onları takip etsen iyi olur. Vaktin olduğunda bir arkadaşınla birlikte buraya gelip arabayı alabilirsin. Senden arabayı kiralama şirketine geri vermeni istiyor."

Virgil yardımcısına onu takip etmesini, Jones'un tutuklu olduğunu ve tedaviden sonra zapt edilmesi gerektiğini söyledi. Şerif yardımcısı Ellen'ın arkasından gitti.

Yael, "Şimdi..." dedi.

"Şimdi kabini parçalara ayıralım," dedi Virgil. "Bakalım bu Lanet olası taş burada. Olay yeri inceleme ekibini buraya getireceğiz. Silah seslerinin nereden geldiğini bulabilirlerse

belki biraz piriç bulabilirler. Tanrı yüzümüze g lerse, bir parmak izi bulabiliriz."

Yael, "Tanrı'nın tüm bu olanlara g l mseyeceğinden emin değilim," dedi.

"Tabii her Şey bir Őakadan ibaret değilse," dedi Virgil. Fırını açtı.
"Tamam. Fırında olmaz."

Virgil sabahın geri kalanını ve öğleden sonrasının bir kısmını, iki farklı kolluk kuvveti için hazırlanan raporlar da dahil olmak üzere, vurulma olayının ardından temizlik yaparak geçirdi; bu kısım

hiç kimsenin istediği kadar hızlı değildi. Ayrıca Yael'le birlikte kulübenin arkasındaki ormanda dolaşarak, av hayvanlarının izlerini takip ederek ve taşın gömülü olabileceği taze bir toprak parçası bulma umuduyla çukurlara bakarak bir saat geçirdi.

Hiçbir şey bulamadılar.

Gün içinde GPS takip tabletini birkaç kez kontrol etmiş. Awad'ın arabası dört saattir havaalanındaydı ve sonra kampüse geri götürülmüştü. Tek takip cihazını yanlış arabaya taktığını düşündü.

Tüm raporları bitirdiğinde hastaneye gitti, Jones'un nerede olduğunu sordu ve onu özel bir odada buldu.

Koluna takılı bir tür serum, battaniyenin altından çıkıp yere yakın bir torbaya giren belirli bir türde başka bir serum ve bir kolunun etrafına sarılmış büyük bir bandaj ile ameliyat alanı ve ayrıca belinin etrafından açılı bir şekilde geçen bir şeritle sabitlenmişti. Bir bacağında çelik bir zincirle karyola çerçevesine bağlanmış bir güvenlik kelepçesi vardı.

Ellen bir ziyaretçi koltuğunda oturmuş gazete okuyordu. Virgil içeri girdiğinde, "Aman Tanrım, zamanında geldiğiniz için çok minnettarım." dedi.

"Süleyman Taşı hakkında size bir şey söyledi mi?"

Uyanık olan Jones, "Hey, ben buradayım. Avukatım var. Beni sorgulamaya izniniz yok."

Virgil, "Seni sorgulamıyorum, onu sorguluyorum," dedi, Ellen'ı göstererek. "O bir tanık. Büyük Ahiret'e gitmeden önce, bana yalan söylerse, ahlaki ve etik başarısızlıklarınızın bir sonucu olarak onu Mankato'daki kadınlar hapisanesine koyacağımı bilmek isteyebilirsiniz."

Jones, "Sen kötü niyetli küçük bir sıçansın," diye hırladı.

"Hayır, sıçan olan *sensin*. Ben insanların öldürülmesini engellemeye çalışıyorum," diye hırladı Virgil. "Onları öldürtmeye çalışıyorsun. Eğer kızın da onlardan biri olursa, ki bu mümkün görünüyor.

Umarım bunu görecektir kadar uzun yaşarsın. O kanı kafanda görmek ve bunu bilmeni isterdim."

"Virgil!" Ellen söyledi. "Ne korkunç bir şey söyledin."

"Evet, siktir et onu. Ölmek üzere, o yüzden bu delillerle uğraşarak risk almıyor. Onun tek derdi para.

hepsi bu. Ama sen değilsin, hâlâ kısa kesilecek koca bir hayatın var," dedi Virgil. "Ondan gerçekten bıktım."

"Virgil-"

"Taşın nerede olduğunu biliyor musun?"

Direkt ona baktı: "Hayır. Bilmiyorum."

Jones'a baktı, sonra "*Siktir et*" diye düşündü ve dışarı çıktı. Jones "Hey! Hey!" diye seslendi ama Virgil yürümeye devam etti. Koridorda ilerlerken aklına Jones'un ölümün kıyısında olduğu geldi ve bu yüzden başka *biri* taşın nerede olduğunu ya da nasıl bulunacağını biliyor olmalıydı.

onu bulmak. Jones artık o şeyi geri almak için kendi yeteneğine güvenemezdi.

Ellen bilmediğini söylediğinde ona inanmıştı; Ellen'ın gözünü kırpmadan yalan söyleyebileceğini sanmıyordu. San Diego'daki oğlunu merak etti. Dışarıda bir yerde olması mümkün müydü? O Yine de cevabın daha yakında olduğundan şüpheleniyordu: Jones, Ellen'a taşın nerede olduğunu söylememişti ama söyleyecekti. Şimdi bilmiyordu ama *öğrenecekti*. Kamyona vardığında, takip cihazını kontrol etti.

tableti aldı ve Awad'ın arabasının beş dakika uzaklıktaki apartman otoparkında olduğunu gördü. Oraya gitti, üniteyi kurtardı ve geri getirdi. ve takip cihazını Ellen'ın arabasına taktı. Bunu yaparken biraz kötü hissetti, çünkü Ellen iyi bir kadına benziyordu, ama Sonunda, o kadar da kötü hissetmedi.

—

Eve gitmeyi düşünürken, bir telefon aldı.

BCA olay yeri ekibini yöneten kadın. "Bir ipucu bulduk," dedi.

"Yok artık," dedi Virgil. "Bu bir ilk olmalı." "Hey."

"Şaka yapıyorum, Bea. Ne oldu?"

"Bu bir not. Tükenmez kalemle yazılmış. Olan şu: Jones vuruldu ve öleceğini düşündü, bu yüzden kızına bir not yazmaya başladı.

Muhtemelen gelip bir göz atmalısın."

"Sadece okuyamaz mısın?"

"Evet, ama görmelisin," dedi. "Pekâlâ.

Bana yirmi dakika ver."

Virgil av kulübesine geri döndüğünde her yer gazla çalışan bir jeneratörden çıkan çalışma ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Jeneratör aynı zamanda bir çift Logitech hoparlörü olan bir Dell bilgisayarı çalıştırıyordu ve şu anda Virgil'in çocukluğundan hatırladığı Bangles'ın "Walk Like an Egyptian" şarkısını çalıyordu; Bea Sawyer'ın Ergenlik günlerindeydi ve düşününce şu anki soruşturma için uygun olduğunu anladı.

Sawyer kulübenin içinde sürüldüğü tek kullanımlık Tyvek pantolonunu buruşturuyordu. Virgil'i gördüğünde, "Not," dedi ve bilgisayarın durduğu masayı işaret etti.

Not şeffaf plastik bir kanıt torbası içindeydi. Virgil oturdu. Sawyer, "El feneriyle daha iyi görebilirsin," dedi ve ona bir LED el feneri uzattı.

Not, bir defterden koparılmış bir kâğıt parçası üzerindeydi ve aşırı derecede buruşmuştu. "Bulduğumda kâğıt tomarıydı," dedi Sawyer. "Sen ortaya çıkıp onun kıcını kurtardığında, bulamayacağımızı umarak kağıdı buruşturup bir köşeye atmış."

"Acaba neden yemedi?" Virgil nota bakarak sordu. El yazısı sıkıştı ve neredeyse okunaksızdı.

"Muhtemelen tükürük yok," dedi Sawyer.

"Ne?"

"Vurulduğunuzda ağzınız kurumaya meyillidir. Kuru bir ağızla kağıt yiyemezsiniz."

"Huh," dedi Virgil. Kulağa saçmalık gibi geliyordu. Notu düzleştirdi ve içinden çıkmaya çalıştı. Bunu anladı:

Bu sefer başaramayacağım. Şu ana kadar taş için üç teklif var. Onu geri almalısın; alıcılar sana gelecektir ama bu biraz zaman alabilir. Dikkatli ol. Onu güneşin geldiği yere koydum.

aracılığıyla. Seni ve Danny'yi her zaman sevdiğimi biliyorsun ve en büyük acı artık yüzlerinizi göremeyeceğimi bilmek. Hep umut ettim.

Nota sona erdi ve Virgil "Güneş geliyor mu?" dedi. "Neyin içinden geliyor?" Sawyer sordu.

"Bilmiyorum. Perdeler, tavan arası penceresi, yaşlı meşe ağacının dalları ya da kuyunun aşağısı ..."

"Kuyu mu?"

"Muhtemelen kuyu değildir," diye kabul etti Virgil. "Ben nereden bileyim? Bu, kızının bir tür referans anlıyorum."

"Onu destekleyecek misin?"

"Bunu bir süre düşünmem gerek."

Sawyer homurdandı. "Sana iyi şanslar."

—

O GECE YATAKTA, hamlelerini yeniden analiz eden Virgil, not konusunda Ellen'la yüzleşmesi gerektiğine karar verdi. Eğer o lanet olası taşı ele geçirebilirse, tüm manevralar çökecekti.

"Üç teklifçiyi" merak ederek biraz zaman geçirdi. Sözde İsraililer teklif vermemiş, Sewickey parası olmadığını söylemiş ve Jones da bunu biliyormuş. Yani teklif verenler Türklerdi.

Hâlâ işin içindelerdi - parktaki çatışmadan sonra daha az ilgili olabilirlerdi - ve Hizbullah ajanı. Üçüncü teklif sahibi kimdi?

Buna verecek bir cevabı yoktu.

Sonra bir süre Tanrı'yı düşündü ve vaizlerinden birinin, özellikle de Virgil'in zamanında, doğruluk yolundan bu kadar uzaklaşmasına neden izin verdiğini merak etti. Tek cevap, o

Jones'un kişisel psikolojisinde yatması gerektiğine karar verdi. Biraz çarpıklık, biraz şaka, biraz da yanlış kimyasallar deposu. Nefret, bağnazlık, hoşgörüsüzlük öğreten ya da kendi cemaatlerini avlayan vaizlerde bunu yeterince sık görüyordunuz.

Bu da onu başka bir düşünceye sürükledi. Cizvitlerin gerçekten komando timleri var mıydı? Bu kavram tuhaf bir şekilde çekiciydi.

Ve birkaç dakika Ellen'ı düşündü. Onunla tanıştığında çekici bekar kadınların potansiyel kişisel uyumluluklarını değerlendirme eğilimindeydi; bu konuda benzersiz olduğunu düşünmüyordu - aslında Herkesin bunu otomatik olarak yaptığını düşünürdüm. Birinin başka birini çekici bulması ya da itici değildi; gizem, birisi açıkça çekici olduğunda ortaya çıktı, açıkça onun zevkinin tam ortasında idi.

kadınlar . . ve kendi benliğinde bir tepki titreşimi bile yoktu. Ellen da böyleydi: çok yakışıklıydı, zümrüt gibi gözleri vardı, kadınlarda aradığı özelliklerin çoğuna sahipti. Ama yine de neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. Bu neredeyse bir kız kardeş tepkisi gibiydi. Ondan çok hoşlanabilirdi ama asla cinsel bir dürtü söz konusu olmazdı. O ona aynı şekilde tepki verdiğini hissetti. Tuhaf.

Sonra kısa bir süre için uyumaya gitti.

—

MA NOBLES, Ellen Case ile Virgil Flowers arasındaki konuşmaya kulak misafiri olmuş ve iki kişiden çok etkilenmişti

Birincisi, konuştukları paranın milyonlarca dolar olabileceği; ikincisi ise Case'in babası Rahip Elijah Jones hakkında konuştukları.

Virgil'e Jones'u tanıdığından söz ettiğinde, bu konuda övünme dürtüsünü bastırmış ve boş vermişti

Onu uzun zaman önce, çocukken tanıdığını söyleyerek.

Hikayenin tamamı bu değildi; hatta çoğu bile bu değildi.

—

JONES uzun zaman önce kırsal kesimde can çekişen bir Lutheran kilisesinde vaaz vermesi için çağrılmıştı. Bunu hayırseverlik için yapmayı kabul etmişti - zaten Gustavus Adolphus'ta tam zamanlı bir profesördü ve Bizby, Minnesota'daki Good Shepherd Lutheran Kilisesi'nde kendisine ödenecek küçük bir miktar. 321.

Aslında kiliseden aldığı maaş, Bizby'nin tek iş yeri olan Carl's Diner & Fuel'de benzin ve öğleden sonra bir çizburger parasını ancak karşılıyordu. Jones bunu Good Shepherd Kilisesi tarafından çağrıldığı için değil, Tanrı tarafından çağrıldığı için yapmıştı.

Her halükarda, Bizby'de Florence ile karşılaşmıştı. Anne Nobles olmadan önce McClane. O zamanlar dokuz yaşındaydı, Florence yedi yaşındayken başka bir yere giden Hank McClane'in yarı zamanlı ve daha sonra hiç çalışmayan karısı Helen McClane'in üç çocuğundan en küçüğüydü.

Pazar ayinlerinden sonra Jones'un bir çocuk sınıfı vardı ve Florence ve kardeşlerinin öğle yemeğini hiç getirmediğini fark etti. Jones'a öğle yemeklerini her zaman anneleriyle birlikte masada yediklerini söylemeleri gerekiyordu, ancak Florence ona özel olarak çoğu gün öğle yemeği yemediklerini itiraf etti - belki de etrafındaki dünyayı manipüle etmek.

Böylece Jones, gerçek bir papaz olarak, Gustavus'taki bir gençlik grubuna geri döndü ve onlardan haftada yüz dolar bağışta bulunmalarını istedi.

Helen McClane, McClane ailesini bulana kadar kalıcı bir şey. Haftalık yüz dolar aileye genç kızın hayatının en acı yazını geçirmesini sağladı. Kız bir daha asla küçük şekerlemeler ve dilimlenmiş soğanla limonlu jöle yemeyeceğim. . . .

Sonbaharda Jones, Helen McClane'e Austin, Minnesota'daki Hormel fabrikasında et kesme işi buldu ve aile Bizby'deki karavana veda etti.

Austin'deki hayat, gece vardiyasında çalışan bekâr bir anne ve büyümekte olan üç çocukla pek de tozpembe sayılmazdı.

Bizby'den yaklaşık on dört bin ışık yılı daha iyi.
Austin'de kütüphaneler, filmler, yerel televizyon kanalları ve kendi yaşında çocuklar vardı. Florence'ın hamile kaldığı zamana kadar
Dokuzuncu sınıfta mutlu bir kızdı; ilk çocuk geldikten sonra bile işler yolunda gitmişti. Tekrar hamile kalmadan ve bir iş bulmak zorunda kalmadan önce liseden mezun olmayı ve devlet üniversitesinde birkaç yıl okumayı başarmıştı.

Annesinin çalıştığı fabrikada bir yer bulmuş.
Annesi karpal tünel sendromundan muzdarip olmaya başladığında-
Et kesmek insana bunu yaptırıyor - zaten arkadaşları tarafından "Anne" diye çağrılan Florence, Rick Nobles adında bir adamdan gelen son evlilik teklifini kabul etmeye karar verdi. Bu evliliğin çok da iyi gitmeyeceğini biliyordu.

ama bu onu başka bir işe taşıyacaktı.

Nobles'ın kendi çekici şirketi vardı ve bu şirket aslında annemin muhasebe işlerini yapması ve iş için etrafı aramasıyla büyümüştü.
ellerini müşterilerden uzak tutamıyordu. Onlardan birini hamile bıraktığında, annemin bir erkek çocuk daha doğurmasına üç ay kalmıştı, iptal etti.

Nobles bu konuda iyi davrandı ve annem üç yaşında bir Ford F-150 ve on beş bin nakit parayla çıktı. Bundan sonrası bir dizi ofis işi ve küçük bir çiftliği olan bir adamla ikinci bir evlilik oldu.
çiftlik, yarı zamanlı bir hurdacılık işi ve Wendy's Baconator'lara karşı büyük bir açlık. Bir Baconator fazla geldi, Heimlich manevrası başarısız oldu ve annem yine tek başınaydı.

Öldüğünde kendini kötü hissetmiş, bir ay boyunca ara ara ağlamış ama sonra hayatına devam etmişti.

—

MA, Case ve Flowers'ın konuştuğu bakanı fark ettiğinde
Büyük sakallı, iri dişli ve geniş kırmızı pantolon askılı Peder Jones'tan bahsediyorlardı, neredeyse adamı övmek için konuşacaktı. Ama bir içgüdü ona çenesini kapalı tutturdu - muhtemelen konuştukları para yüzünden.

Jones'un bir yardımcıya ihtiyacı olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Av kampındaki silahlı çatışmayı ve Jones'un Mankato'daki hastanenin ameliyat katında olduğunu duyana kadar, bu soruyu sormak için ona ulaşmasının hiçbir yolu yoktu.

Ameliyathaneye aşınaydı.

İki oğlu da oradaydı: Mateo, paraşüt niyetine kullandığı çarşafı samanlıktan atlamış ve iki bacağı fena halde kırılmıştı; genç Sam ise annesinin eline bir çatal verip tarlada çalışmasını söylemesine sinirlenmişti.

Bahçede patates kazıyordu ve çatalı tiksintiyle yere fırlatmıştı. Ne yazık ki Sam için, çatal yere düşmeden önce iki diş Nike'larının üstünden, ayaklarından ve ayakkabılarının tabanından geçmişti. Ayakta duruyordu.

Bunu yaptığında tavuk kümesinin dışındaymış ve yarasına tavuk pisliği girmiş. Onu hastaneye götürdüler.

gerekli onarımlar, ki bunlar karmaşıktı.

Jones'un tutuklanması ve durumunun iyi olduğunun açıklanması tüm haberlerde yer almıştı. Annem en azından ona bir ziyaret borcu olduğunu düşündü.

Oğulları yaralandığında çok parası yoktu, hâlâ da yoktu ama o zamandan beri işler oldukça iyiye gitmişti.

Aile hurdacılık işine geri döndü. Her neyse, çocuklar yaralandığında, veznedeki bir kadın cehennemden gelen bir av köpeği gibi onu hastanenin koridorlarında takip etmişti. Annem

Sonunda ön girişle uğraşmadan onları ziyaret etmenin bir yolunu buldu.

Hastaneye son gidişi bir telefonla başladı: "Ben Kriminal

Büro'dan Mable Diarylde.

Yakalama. Ajan Flowers'ı arıyorum. Peder Elijah Jones ile konuşmak isteyen bir olay yeri ekibimiz var. Oda numarasına ihtiyacımız var."

Bu ona oda numarasını verdi.

—

ÇOCUKLARI HASTANEYE YATTIĞINDA, ZİYARET SAATLERİ 20:30'A KADAR SÜRÜYORDU.

Kasiyerin ofisi ve çocuklar küçük olduğu için normalde izin verilenden daha geç kalmasına izin verilmişti.

İyi eğitim.

O gece acil servisten içeri girdi, saçları bir babuşka ile örtülüydü. Dolambaçlı bir yoldan arka merdivenlere ulaştı ve bir kat yukarı çıktı. Hemşire odası sağ tarafındaydı, bu yüzden kapıyı hafifçe aralayıp orada kimse olup olmadığına bakabilirdi. İlk birkaç dakika için vardı. Son birkaç

tam zamanında kapıyı iterek açtı ve hemşirenin bir pano alıp sahnenin sağından çıktığını gördü.

Annem beş saniye içinde koridoru geçip Jones'un odasına girdi. Jones uyuyordu ama çok değil.

Kadın adamın koluna dokundu ve adam gözlerini açtı: "Ne?"

"Beni hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Ben Florence McClane."

Loş ışıktaki uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Hayır."

Ona Bizby'de küçük bir kız olduğunu anlatmıştı ve o zaman bile emin değildi: "Bizby'yi hatırlıyorum. . . *Bir şey* hatırlıyorum ailen hakkında. Baban bir iş kazasında falan yaralanmadı mı?"

"Kendini bir pull-tab ile kesmediği sürece hayır," dedi. Annem hayal kırıklığına uğramıştı. Adam onun hayatında önemli bir karakterdi ve görünüşe bakılırsa kendisi onun hayatında önemsiz bir karakter bile değildi. Oh, neyse.

"Sana borçluymuşum gibi hissediyorum," dedi. "Sana her zaman borçluymuşum gibi hissediyorum."

Şimdi biraz yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor."

"Ne? Buraya beni kaçırmaya mı geldin?" Gülmeye çalıştı, ve öksürmeye başladı. "Yatağı yanına alabileceğini mi düşünüyorsun?"

Ayak bileğinden yatağa zincirlenmiş olan sağlam bacağını salladı.

Annem, "Her ihtimale karşı bir cıvata kesici getirdim," dedi ve ona göstermek için çantasından çıkardı.

Kız onun ilgisini çekmişti. "Belki de bana borçlusun," dedi. "Ama yürüyebilseydim bile fazla uzağa gidemezdim."

"Eğer bir kat merdiveni inebilirsen, seni kamyonetimle alabilirim," dedi.

"Bunu yapabilirim," dedi kendini yukarı iterek. "Koşamam ama o kadar uzağa topallayarak gidebilirim. Sanırım."

"Seni eve götüremem. Şu eyalet polisi, Virgil Flowers, peşimde. Başka bir konuda, seninle ilgili değil ama nerede olduğunu o sayede öğrendim. Gidebileceğin bir yer var mı?"

"Evet. Eğer beni oraya götürebilirsen."

Hemşirenin koridordan geldiğini duydular ve Jones odanın diğer ucunu işaret ederek, "Şu kapı banyoya açılıyor," diye fısıldadı.

Tam zamanında içeri süzüldü. Ve sonra banyoda yakalanmanın iyi olmayacağını düşündü. Banyo ortaktı: o diğer taraftaki kapıyı denedi ve kilitli değildi. Diğer tarafta uyuyan bir adam buldu. Bir çift koltuk değneği bir köşeye yaslanmıştı.

—

DAHA SONRA, Jones'u yataktan kurtardığında, "Bir adamın koltuk değneklerini çalmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim" dedi.

"Bunlar hastane koltuk değnekleri," dedi. "Ona yenilerini verecekler. -İşin bittiğinde onları her zaman geri gönderebilirsin." "Kıyafetlerim dolapta." Kendini yukarı itti ve inledi. "Çok zarar gördüm. . . . Genç bayan, siz kesinlikle bir lütufsunuz, ama size söylüyorum, ben çok hasarlı yaşlı bir adamım."

"Özür dilerim, efendim," dedi. Ona giysilerini verdi ve saatine baktı. "Altı ya da yedi dakika içinde sizi kontrol edecekler ve sonra yarım saat daha değil. Kıyafetlerini yastığının altına koy, ve aşağı inmeden önce onları giy. Ben şimdi gidiyorum. Sizi kontrol ettiklerinde uyuyor numarası yapmalısınız, ama sonra onlar gider gitmez aşağı inin. Kapı aşağıda sağında. Salon."

"Tanrı sizi korusun," dedi.

—

MA'YI ŞAŞIRTAN BİR ŞEKİLDE, her şey yolunda gitti. Koltuk değnekleriyle çırpınan peder merdiven kapısının önünde belirdi ve her iki tarafa da baktı

yollar. Kadın ışıklarını ona doğru yaktı ve kadın otoparktan geçip kaldırıma çarparak yola çıkarken adam da ona doğru döndü. ve binanın yanına kadar yuvarlandı. Dışarı fırladı, kamyonun kabinine koştu ve onu yolcu koltuğuna oturtmaya yardım etti.

"Şikayetçi olmak istemem," dedi kadın geri döndüğünde. direksiyon başında. "Ama canım yanıyor ve bir hap almam gerekecek. Beni biraz sersemletiyorlar. Neler olduğunu anlıyorum ama tepkilerim pek iyi değil. Bunu yapmadan önce size nereye gittiğimizi söylemem gerek."

Adam ona anlattı ve gecenin karanlığında uzaklaşırlarken kadın "Bu bir hırsızlık mı olacak?" diye sordu.

"Hayır, hayır, anahtarım var." "Kanaman mı var?"

"Bilmiyorum. Sanırım o kadar da kötü yaralanmadım," dedi, kateteri çıkardığı ön kolunu ovuşturarak. "Hastanede bana herhangi bir tedavi uygulamadılar; yaramı sardıktan sonra sadece ağrı kesici ilaç verdiler ve gözlem altında tuttular. Ama sen eve girmeme yardım et."

"Bunu yapabilirim," dedi annem. Adamın bir lokmayı yalayıp yutmasını izledi.

Birkaç hap içtikten sonra, "Etkisini göstermesi ne kadar sürer?" diye sordu. "Oldukça hızlı," dedi. "Şimdi. Bana hikayeni anlat. Ne zaman Haplar devreye giriyor, biraz uyku görünebilirim ama insanların ne dediğini anlıyorum."

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordu.

"Hikâyeniz - annenizin Hormel'de işe girdiği andan bugüne kadar olan tüm hikâye."

Böylece annem hikayeyi anlattı: ve daha sonra düşündüğünde, bazı güzel yüksek noktaları ve beş babasız erkek çocuğu olan bekar bir anne için olağan düşük noktaları olan oldukça iyi bir hikayeydi.

"Başımız beladaydı," dedi. "Bizby'deki insanlar iyiydi ama şehir dışında yaşayan bazı çiftçiler dışında kimsenin parası yoktu. Sosyal yardım alıyorduk ama hiç kıyafetimiz yoktu. "

Jones'un saklandığı yere vardıklarında -aslında hoş bir orta sınıf evi- adam kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Ama kadın arabayı park edip Jones'un arabadan inmesine yardım etmek için etrafından dolaştığında, adam başını kaldırıp baktı

"Bu, hayatım boyunca duyduğum en iyi hikâyelerden biriydi ve en başında ben de oradaydım. Hayatımı değerli kılan şeylerden biriydi ve Bunu bana anlattığın için sana minnettarım. Ölene kadar her gün bunu düşüneceğim ve biraz da sevineceğim."

Daha sonra arabayla uzaklaşırken, adamın bunu söylerkenki samimiyetini düşündü ve bu onu ağlattı.

Virgil'in telefonu 3:37'de çaldı. Bunu biliyordu çünkü telefon çalmaya başladığında ilk baktığı şey saatiydi. çalıyor; 3:37 telefonları genellikle çim-mobilya ve çoğu zaman onu karanlıkta pantolonunu aramak zorunda bıraktı.

Cep telefonunu komodinin üzerinden aldı, arayanın kimliğine baktı ve genellikle bir polis anlamına gelen "Bilinmiyor" yazısını gördü. Cevap verdi: "Virgil Flowers."

"Virgil, ben Mankato'dan Shane Cobley. Az önce hastaneden bir telefon aldık ve adamınız Jones'un yürüyüşe çıktığını söylediler."

"Ne?"

"Dediler ki-"

"Ben de duydum. Yatağa zincirlenmişti."

"Zinciri kestiğini söylüyorlar. Tek bildiğim bu. Don Scott'ı aradım, oraya gideceğini ve seni aramamı söyledi."

"Ben gidiyorum," dedi Virgil.

Ama karanlıkta pantolonunu karıştırmayacağını düşündü.

Pantolonunu, temiz bir tişörtünü ve dünkü çoraplarını giymeden önce ışıkları yaktı. Beş dakika içinde kapıdan çıktı, on dakika içinde de Mayo'daydı.

—

SCOTT koridorda durmuş, biri kadın biri erkek iki hemşire ve beyaz ceketli genç bir adamla konuşuyordu ki Virgil

geldi. Hemşirelerin isimleri Max ve Jane, sakinin ismi ise Mark'tı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Jane. "Her yarım saatte bir onu kontrol ettim ve saat üçte mışıl mışıl uyuyordu. Saat üç buçukta ise gitmişti."

Asistan doktor Mark, "Doktorların odasında uyuyordum, Jane de beni uyandırdı. Etrafa bakındık ama ondan hiçbir iz yoktu. Kıyafetleri gitmiş, muhtemelen dışarıda bir yerdedir."

"Yürüyeabiliyor mu?" Virgil sordu.

"Yaralı ama bandajlarla oldukça sarılmış durumda. Sabah onu ayağa kaldırmış olurduk."

Scott, "Bölgede üç devriye arabası var," dedi. "Bacağındaki kelepçeden ne haber?" Virgil sordu.

"Bir göz atın," dedi Scott.

Jones'un odasına girdiler. İki kelepçe bilezikten biri hâlâ yatağa takılıydı ve kısa bir zincir sarkıyordu. Virgil bakmak için çömeldi. "Parlak metal. Gerçek bir cıvata ile kesilmiş
Bu yan kesici değildi. Tam ortasından kesmiş."

Jane, "Burada gördüğüm kadarıyla kimse yoktu," dedi ve sonra yan gözle erkek hemşire Max'e baktı.

Max, "Az önce asansörden çıktım ve bir kadının koridorda bana doğru yürüdüğünü gördüm, sonra da merdiven boşluğuna indi. Nereden geldiğini görmedim ama burada olmaması gerekiyordu. Tanımadığım bir hemşire olabileceğini düşündüm ama sivil kıyafetler giymişti."

"Bir dirndl," dedi Jane.

Virgil: "Dirndl mı giyyordu?"

Max dedi ki, "Jane öyle olduğunu söylüyor. Bilirsiniz, dekolte bir elbise, üstten kare şeklinde kesilmiş. Merdiven kapısından içeri girdi ve ben de onda bir tuhafılık olduğunu düşündüm. Kapıyı iterek açtım ve arkasından aşağı baktım, ama o çoktan aşağıdan dışarı çıkmıştı."

"Bundan kimseye bahsettin mi?" Virgil sordu.

"Evet, Jane. Jane. Bu gece sorumlu hemşire o," dedi Max. "Dirndl'ı da bu sayede öğrendim."

"İstasyonda hiç bulunmazdı, onu hiç görmedim," dedi Jane. "Mesele şu ki, merdiven kapısı sadece iki oda aşağıda Peder Jones'un. Yani . . . Eğer hızlıca girip çıksaydı onu göremezdim."

"Saat kaçtı?" Virgil sordu.

"Üçten birkaç dakika önce sanırım," dedi Jane. "Çünkü Max'le bu kadın hakkında konuştuktan bir süre sonra, saat üçte gidip odamı kontrol ettim. Peder Jones uyuyordu. Sonra ... şey, bilirsiniz. Saat üç buçukta kontrol ettim ama Jones yoktu."

"Bu kadın neye benziyordu?" Virgil Max'e sordu.

"Ona o kadar yakın değildim ... sarışın, belki, çok açık tenli. Saçını görmedim. Kısa boyluydu, ... uh ..." O Bilinçsizce ellerini kavuşturdu, sonra kollarını kavuşturan Jane'e baktı ve ellerini çözerek sözlerini şöyle tamamladı: "Oldukça iyi bir figür."

"Saçını göremedin mi?"

"Hayır, saçının üzerine mendil gibi bir şey takıyordu."

—

SINAV ZAMANI.

Virgil kendi kendine kısa boylu, sarışın kimi tanıdığını sordu, Bir tanığın ellerini kavuşturmasına neden olacak ve büyük olasılıkla bir cıvata kesiciye anında erişebilecek ve taşı, onu aramayı ve işin içindeki parayı bilen biri?

Yüksek sesle "Lanet olsun anne."

dedi. Scott: "Kim?"

"Ah, şu lanet olası Ma Nobles. Onu tanıyor musun?"

"Evet. Onun bununla ne ilgisi var?"

Virgil onun nasıl bu işin kıyısında köşesinde olduğunu anlattı.

"Paraya karşı burnu var ve muhtemelen çocuklarının her birine İlkokuldan mezun olduklarında cıvata kesici." "Taşrada yaşıyor, değil mi?"

"Evet, ben oraya gidiyorum," dedi Virgil. "Ama bu zamana kadar onu bir yere bırakmıştır. Tabii kızı onu almadıysa."

Bunu açıkladı, sonra izin isteyip kamyonetine gitti, takip tabletini çıkardı ve Ellen'ı kaybettiğini gördü - haritaya göre Ellen saat dokuzda takip yarıçapının kuzey kenarından ayrılmıştı, görünüşe göre İkizlere doğru geri dönüyordu. Şehirler. Muhtemelen, diye düşündü, çünkü bir mazeret yaratıyordu.

—

VIRGIL cep telefonunu eline aldı ve ona baktı, arama yapmak konusunda isteksizdi ama gerçekten başka seçeneği yoktu.

Davenport, "Lanet olsun, Virgil." dedi.

"Dinle, bir telefon görüşmesi ve sonra uyumaya devam edebilirsin. Jenkins ve Shrake'e ihtiyacım var. Hemen şimdi."

Davenport ne olduğunu ve Virgil'in neden sabahın dördünde uyandığını öğrenmek istedi.

Virgil, "Jones yürüyüşe çıktı," diye açıkladı. Sözlerini şöyle bitirdi: "...bu yüzden ona göz kulak olacak birine ihtiyacım var. O pikap Shrake'te,

Bu iyi olurdu ama Jenkins Crown Vic'le gelemez. Sanırım bir şirket arabası almalı. Ne kadar tozlu ve yıpranmış olursa o kadar iyi."

Davenport onları işe başlatacağını söyledi. "Ne yapacaksın?"

Virgil, "Annemin araba yolunu izleyebileceğim bir yer bulacağım, gelen giden var mı diye bakacağım," dedi. "O adamlara yaklaşır yaklaşmaz beni aramalarını söyle. Annem beni görürse bildiğimi anlar."

—

VIRGIL evine geri döndü, zeytin rengi bir REI bivy çantası, birkaç yastık ve iki Dos Equis aldı, onları kamyonata attı ve Mankato'dan kuzeye doğru yola çıktı. Yolda Jenkins aradı ve

Virgil ona iPad'inden bir harita açtırdı ve annemin evini onun için tespit etti. Jenkins er ya da geç orada olacaklarını söyledi.

Trafik.

—

MA, eskiden harabe olan bir çiftlikte yaşıyordu. İkinci kocası Epicurean trajedisinde öldüğünden beri burayı yeniden inşa ediyordu.

Wendy'nindi ve uzun bir yol kat etmişti - bir çiftlik olarak gerçekten başarılı olmak için çok küçüktü, ancak daha iyi arazilerin bir kısmı kiralandı ve geniş geçimlik bahçeler, birkaç tavuk ve yıllık bir buzağı ile idare ettiler. Virgil dışarı çıkmadan önce bir uydu görüntüsüne baktı: yer yarım bir bölümü kapsıyor gibi görünüyordu, mükemmele yakın bir

bir mil uzunluğunda ve yarım mil derinliğinde bir dikdörtgen.

Kırk dönümlük arka kısımlardan ikisi ormanlıktı ve içlerinden Ayer Deresi geçiyordu. Beş tanesi

Kalan kırk dönüm mısır ve soya fasulyesiyle kaplıydı ve son kırk dönümde ev, ahır, garaj, makine kulübeleri, bir tavuk kümesi ve ağılı, belki de on dönümlük bir mera vardı. Uydu Fotoğrafta, Ma'nın atları eğitiyor olabileceği düşünülen, içinde toprak bir çember bulunan bir ağıl görünüyordu.

Virgil, şafağın soluk ışığında vardığında yerde neredeyse hiçbir şey göremedi. Posta kutusunu kontrol etti ve Farlar, yan tarafında "Nobles" yazdığını gördü. Yolun sonundaki direkte cıva buharlı tek bir bahçe lambası asılıydı. kırmızı pikabın ışığın altına park ettiğini görebiliyordu. İlk dönemece kadar ilerledi, sonra evin önünden geri döndü. Hiçbir şey göremedi. bahçe lambası dışında ışıklar.

Yola yarım mil kadar devam etti, bir ormanlık alanın kalıntılarına vardı, geri döndü, yerel çocukların muhtemelen sevişmeye geldikleri bir yer buldu ve park etti. Yola doğru geri yürüdü ve sonra yarım mil aşağıya indi, hendeği geçip soya fasulyesi tarlasına girdi, bivy çantasını açtı, kendini içine soktu, başını yastıklara yasladı, Dos Equis'lerden birini kırdı ve Gözetim.

Hiçbir şey olmadı ve sonunda güneş doğarken uyuyakaldı.

Altı ile yedi arasında birkaç kamyon geçti ve sonra Jenkins aradı: "Neredesin?"

"Fasulye tarlasında yatıyorum. Affedersiniz. Fasulye tarlasında yatıyorum demek istedim."

"İş üstündeyiz. Kamyonetini, plakasını ve resmini aldık, yani sorun yok."

"Seni arıyor olacak."

"Dediğim gibi, biz iyiyiz. Eve gidebilirsin."

"Hareket ederse beni ara," dedi Virgil. Eşyalarını topladı, boş bira şişelerini ceplerine koydu, eve gitti ve uyumaya devam etti. Telefonu çaldığında sarsılarak uyandı ve saate baktı: saat onu geçiyordu ve telefonu eline aldı.

Yael-2: "Bugün ne yapıyoruz?" "Bir sorun çıktı," dedi Virgil.

Kadına sorunu anlattığında kadın, "Sizin Amerikan deyiminizi kullanırsak, mezarımız suyun içinde" dedi.

Bunu bir dakika düşündü, aklına "suda ölü" geldi ve "Evet, hemen hemen. Mossad ajanımız hakkında herhangi bir araştırma yaptınız mı?"

"Evet, büyükelçiliğimi aradım ve bana hiçbir şey bilmediklerini söylediler. Bu doğru değil."

"Orada arayabileceğim biri var mı?" Virgil sordu. "Mmm, sanırım bu sorun yaratır," dedi Yael. "Muhtemelen, ama ne olmuş yani?"

"Mmm. Eğer bu yönü keşfetmek istiyorsanız, bence keşfi kendiniz yapmalısınız. Kimi arayacağınızı belirlemek için."

"Bunu yapabilirim," dedi Virgil. "Eğer Sam's'e gitmek istiyorsan Kulüp, şimdi bunu yapmak için iyi bir zaman olabilir. Pek bir şey olmuyor."

"Tamam ama telefon görüşmenizde dikkatli olun," dedi.

"Bana ne yapabilirler ki?"

"Dürüst olmak gerekirse, senin için o kadar da endişelenmiyorum," dedi ve telefonu kapattı.

—

VIRGIL internette büyükelçiliği araştırdı, bir "polis ve güvenlik" birimi olduğunu buldu, aradı, kendini tanıttı ve bir albay, bir "aluf mishne" ile konuştu, bir astı tarafından ikinci komutan olarak tanımlandı.

Virgil astına "Yeterince iyi," dedi.

Bir süre sonra bir adam, "Ben Albay Ohad Shachar. Siz kimdiniz?"

"Ben Virgil Flowers, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda ajanım. Bir İsrailiye yardım etmek için görevlendirildim.

Eski eserler otoritenizden bir müfettiş birkaç hafta önce orada yapılan bir kazıdan çalınan bir eseri kurtardı."

Shachar, "Bunu duymuştum," dedi.

"Evet. Sorun şu ki, gerçek araştırmacı Amsterdam'da Hollanda polisi tarafından kendisine yönelik sahte ya da düzmece olduğu anlaşılan bir suçlamayla oyalanırken, birçok kişinin bana Mossad üyesi olduğunu söylediği başka bir kadın taşı ele geçirmek için onun kimliğine büründü."

Shachar, "Bu kulağa çok ihtimal dışı ve mantıksız geliyor," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum. Şimdi, sorun şu ki, bu kişi görünüşe göre taşı geri almak için taşın sahibine suikast düzenlemeye çalıştı - bu dün oldu."

"Bu giderek daha da olanaksız hale geliyor. İsrail devleti Amerika Birleşik Devletleri'nde böyle bir operasyon yürütmüyor-"

"Eminim bilmiyorsunuzdur, bu yüzden muhtemelen bana pek yardımcı olamazsınız. Ama arayabileceğimi düşündüm, belki Mossad'ınızla konuşabilirsiniz.

Elçilikteki bağlantı. Mossad'ın bu kadının gerçekte kim olduğunu bildiğine dair en ufak bir ihtimal varsa ve ona ulaşabilirlerse, ona kolluk kuvvetlerine teslim olmasını söylemelidirler

Yetkililer. Kendisini cinayete teşebbüs, soyguna teşebbüs, ağır saldırı, çalıntı mal almak için komplo kurmak, Birleşik Devletler'e yasadışı giriş yapmak suçlarından arandığı konusunda uyarmalıdır.

ve ateşli silahın pervasızca ateşlenmesi suçlarının yanı sıra en az yüz altmış beş yıl hapis cezası gerektiren diğer eyalet ve federal suçlar.

Ayrıca, suikast nedeniyle

Dükkü girişimin ardından tüm polis yetkilileri ona silahlı ve son derece tehlikeli muamelesi yapmaları konusunda uyarıldı. Eğer onu görürsem, M16 ile icabına bakacağım."

"Kulağa çok ... kasvetli geliyor," dedi Shachar.

"Mükemmel bir kelime seçimi, Albay."

Biraz daha ileri geri konuştuktan sonra albay Virgil'e hiçbir İsrail hükümet çalışanının

Amerikan yasalarını ve dostluğunu bilerek ihlal ettiğini ve Virgil'in buna inandığını söylemesi üzerine Virgil telefonu kapatıp Kahvaltı.

—

O yemek yerken SHRAKE aradı: Annem kamyonetinde kasabaya doğru gidiyormuş. On dakika sonra Jenkins bir Hardware Hank'te olduğunu bildirdi. Annem batıya doğru giderken Virgil başka telefonlar aldı. Virgil'in Jones'un kır evi olarak tanıdığı yere vardığında iki genç adamla tanıştı. Etrafta dolaşıp rastgele tahtaları söküp inceliyordu. Sonra Ellen ortaya çıktı ve Virgil kontrol ettiğinde onu tekrar izleyici tablet.

Virgil Jenkins'e, "Bunlar muhtemelen annemin çocuklarından birkaçı," dedi. "Kereste için oraları yerle bir edecekler."

Onlara izlemeye devam etmelerini söyledi ve Jenkins de saklanacak bir yer olmadığı için nöbeti çok gevşek tutmaları gerektiğini söyledi.

Virgil, "Profesyonelliğinize güvenim tam," dedi. Temizlenmeye gitti.

—

Tıraş kremi sürerken, Jones'un bir yerlerde saklandığını düşündü. Birinden yardım almıştı. Annesinden mi? Ellen'dan mı?

Muhtemelen çok uzağa yürüyemezdi. Birinin onu bir motele yerleştirmiş olması mümkün mü?

Bu en kötü polis işiydi, amaçsızca Bulunmak istemeyen biri. Virgil bir keresinde herkesin çok içine kapanık, çok bastırılmış olduğunu ve muhtemelen bir yolun altındaki bir menfezde saklandığını söylediği bir köylüyü aramak için iki hafta harcamıştı. Altı ay sonra Los Angeles polisleri tarafından Rodeo Drive'daki bir aksesuar mağazasından Maui Jim güneş gözlüğü çalmaya çalışırken yakalanmış.

Telefonu çaldı. Telefonu aldı ve ekrana baktı: Awad. Onu hoparlöre verdi. "Hey. Nasıl gidiyor koca adam?"

"Hizbullahçı beyefendi burada, bir saat önce beklenmedik bir şekilde geldi. Tek bir bavulu var ve o da pek iyi değil. Bu ultra süet. Sanırım hiç parası yok."

"Sizinle mi kalıyor? Yoksa bir motelde mi?"

"Ne yazık ki benimle. Ben kanepede uyuyorum. Şu anda bile banyoda kilitli, duşta."

Virgil, "Randevusu varsa bana söylemesi herkesin geleceği için çok önemli," dedi. "Anladınız mı?"

Awad, "Açıkçası," dedi. "Arabasını ve plaka numarasını ister misiniz?"

"Bu iyi olurdu," dedi Virgil. "Sen mükemmel bir casussun."

—

MOLA MI? OLABİLİR.

Türkler Jones'la tanışmışlar, taşı görmüşler ama hiç para vermediler. Belki de hiç paraları yoktu. Belki bu adamın da parası yoktu ve bütün dümen çökecekti.

Tıraş olmaya devam etti ve bir süre sonra telefon tekrar çaldı. Arayan Scott'tı, parkta ve hastanede bulunan Mankato müfettişi. Virgil onu hoparlöre aldı. "Evet? Onu geri getirdin mi?"

"Hayır, ama şu Türkleri tanıyor musun?" "Evet. Nasıllar?"

"Sanırım hâlâ biraz canları yanıyordur - kurşunun bir kısmı oldukça derine girmiş ve çıkarılması gerekmiş. Her neyse, beni aradılar ve eyaletin önemli adamı olduğun için seninle konuşmak istediklerini söylediler."

"Üzülme," dedi Virgil. "Ne istediklerini biliyor musun?" "Hayır, ama motelde bekliyorlar. Hemen geleceğini söylemiştim. bitti."

"Haklısın. Yapacağım."

Virgil tıraşını bitirdi, eski güzel bir Wilco gömleği seçti, kot pantolonunu, botlarını ve ten rengi keten spor ceketini giydi ve kapıdan çıktı. Sıcak. Güneş. Hasır kovboy şapkasını almak için içeri döndü, kamyonuna bindi, havacı gözlüklerini taktı ve kendini tamamlanmış hissetti. Yolda

Şehir merkezinde, Jones'un evinde durdu ve kapıyı açmak için anahtarını kullandı,

hızlı bir tur attı, boş olduğunu gördü, Xterra'nın hala orada olduğundan emin olmak için garajı kontrol etti - oradaydı - ve Holiday Inn'e doğru yoluna devam etti.

—

TÜRKLERİN SÖYLEMESİ GEREKENLER kendine has, sorun çözücü olmayan bir şekilde ilginçti. Virgil motel odasının kapısını çaldı ve küçük Türk kapıyı açtı, odaya baktı ve "İşte Virgil" dedi.

"İçeri gönderin."

Virgil içeri girdi ve büyük Türk'ü gömleğinin düğmelerini iliklerken buldu. Bavulları iki yatağın üzerinde duruyordu. Bavullar açıktı ama tamamen doluydu.

"Sen bu kahrolası Flowers'sın," dedi. "Bunu Memur Scott'tan duyduk. Ama bu dostça bir söz, değil mi?"

"Umarım öyledir," dedi Virgil. "Beni mi görmek istediniz?"

"Bu da doğru," dedi büyük Türk. "Eve döndüğümüzü duyuruyoruz. İstanbul'a. Taşı satın almayacağız, almayacağız Jones'la konuş. Uçağımız saat dörtte, o yüzden acele etmeliyiz."

Virgil, "Size inandığımdan yüzde yüz emin olmasam da bunun akıllıca bir karar olduğunu düşünüyorum," dedi. "Sadece dostane bir şekilde konuşuyorum."

"Neden gittiğimizi size açıklayacağım," dedi büyük Türk.

"Dinliyorum," dedi Virgil.

"Gidiyoruz çünkü benim ... mmm ... müdürüm . . ayrıca İsrail'de ve İsraillilerin bazı yetkilere sahip olduğu diğer yerlerde de işleri var ve Mossad'dan bir telefon aldı

geri çekilmesini istedim. O da bunu yapmaktan memnuniyet duyuyor."

"Gerçekten mi? Yani, eğer yapmazsa Mossad onu öldürecek diye mi?"

Küçük Türk ona bir parmak salladı: "ABD'de insanlar öldürmekten çok fazla bahsediyor. Bizim ülkemizde bu doğru değil."

Büyük Türk, sözde testisleri kesen kişi

"Tabii ki Mossad bunu söylemiyor. Zaten böyle bir şey yapmazlar. Belki yaparlar ama Türklere yapmazlar.

Ancak İsrail'de iş yapan bir adam için işler zorlaşabilirdi. Bu yüzden bize telefon etti ve işimizin bittiğini söyledi. Biz de gittik."

Virgil: "Hizbullah'ın gelişinin bununla bir ilgisi yok mu?" "Mmm.

Hizbullah'ın geldiğini bilmiyorduk. Bu

Bu bilgi bizim ... mmm ... müdürümüzün de ilgisini çekecektir. Belki de Mossad'la dostluk kurup onlara bunu anlatabilir."

"Pekâlâ. Bu iyi," dedi Virgil. "Havaalanı güvenliğinden geçene kadar sizi gözetim altında tutmamızın bir sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi büyük Türk. "Bu benim için bir onur olacak."

"Şu Kürtlerden de uzak durmaya çalış. Bilirsiniz, geri döndüğünüzde," dedi Virgil.

—

DIŞARIDA, VIRGİL Mankato şefini aradı ve öğleden sonra için bir devriye arabasını sallayıp sallayamayacağını sordu. "Olabilir. Neye ihtiyacın var?"

"Vurulan Türkleri biliyor musun?"

"Evet. Herkes biliyor Virgil," dedi şef. "Eyaletteki herkes. Iowa'daki herkes de. Herkes-"

"Tamam, tamam. Türklerin Minneapolis'teki havaalanına gitmeleri gerekiyor. Devriye arabalarınızdan birinin onları takip etmesini istiyorum. Hayır. kurnazca."

"Küçük bir cesaretlendirme . . . Sanırım bunu yapabiliriz. Elbette yabancı yatırımcıları her zaman memnuniyetle karşılarız, ancak belki de bu beyler kendi yollarına gitmelidir."

"Çabuk olmalıyız," dedi Virgil. "Çoktan toparlandılar." "İki dakika içinde orada birini bulacağız."

—

VIRGİL bir parça kahvaltılık turta ve bir bardak kahve için caddenin karşısına yürüdü.

Kola içti, pencereye oturdu ve Türklerin Mercedes'i paketlemesini izledi. Devriye arabası park yerine girdi ve yolcu tarafındaki polis arabadan inerek Türklerle bir şeyler söyledi. Büyük Adam da bir şeyler söyledi ve gülümsedi. Bir dakika sonra Türkler arabadan indi, polis arabası da on beş adım gerisindeydi.

Onlar gittikten sonra Virgil havaalanındaki İç Güvenlik şefini aradı, durumu anlattı ve Türklerin çantalarının dikkatle kontrol edilmesini ve birisinin onları uçağa binerken izlemesini istedi.

Bu yapıldı.

Virgil onların gittiğini görmekten mutluydu; ve gerçek şu ki, onların vurulduktan sonraki tavrı, özellikle bu Türkleri olmasa da genel olarak Türkleri sevebileceğinden şüpheleniyordu.

Ama sonra, çoğu insanı sevdi.

T Jones'un notunda üç teklifçi olduğu yazıyordu. Hizbullah, Türkler .
.. Belki Sewickey biliyordur, diye düşündü Virgil. Madem oradaydı, bir kontrol etseydi bari. Yürüdü.

Caddenin karşısındaki Holiday'e geri dönüp, merdivenlerden Sewickey's'e çıkacağız.

ve kapıda bir not buldu: "TV Personeli: Custard'ın Son Durağı'na gittik."

Custard's altı blok ötede bir lokanta ve parti salonuydu.

Virgil lokantaya vardığında neredeyse yoluna devam edecekti: Dışarıda üç beyaz TV minibüsü park etmişti. Sewickey'nin başka bir basın toplantısı düzenlediğini düşündü. Neredeyse dört saat boyunca Bu sırada Sewickey, bir eli kafasına yumruk atan adamın orman gömleğine sarılmış halde ön kapıdan içeri daldı.

Yarım düzine muhabir ve iki kameraman da onları takip etti. Virgil kamyona, "Yüce Tanrım, şimdi ne olacak?" dedi.

Kamyonu bir yangın musluğu boşluğuna soktu ve park etti, anahtarları çekti ve dışarı atladı. Kameramanlar artık kaldırıma taşmış olan kavgayı takip ediyordu. Virgil kameramanların arasından sıyrıldı ve üstte olan Sewickey'i kolundan yakaladı.

ve onu kaldırıma fırlattı. Altındaki adam "Teşekkürler," dedi ve elinin tersiyle ağzını yoklayarak çekici bir şekilde çukurlaşmış çenesine biraz kan bulaştırdı.

Bir burun deliğinden kan damlayan Sewickey ayağa doğru yuvarlanırken Virgil, "Bir daha başlama, yoksa kışına tekme yi basarım ve sonra seni tutuklayacağım."

Muhabirlerden biri "Siz kimsiniz?" diye bağırdı ve bir diğeri de "Virgil Flowers, BCA'dan" diye cevap verdi.

Virgil önce dövüşçülere, sonra muhabirlere ve kameramanlara baktı ve Sewickey ile diğer adama, "Siz ikiniz kamyonu binin," dedi. Dudağı kanlı adamı işaret ederek, "Yolcu koltuğu," dedi ve Sewickey'e, "Arka koltuk. Şimdi!"

Kanlı dudaklı adam muhabirlere sırttı ve "Sanırım sonra konuşacağız" dedi. Bir kadın muhabiri seçti, elini sallayarak ve "Sheila" dedi.

Virgil, kıvrıkcık siyah saçları, biraz büyük kahverengi gözleri, kare omuzları ve üç günlük sakalıyla rahatsız edici derecede yakışıklı olduğunu fark etti. Üzerinde zeytin yeşili bir orman gömleği vardı. kollarında cepler vardı. Kollar dirsekten yukarı kıvrılmıştı ve düğmeli bir kapak kıvrımları yukarıda tutarak kasları biraz gösteriyordu. Tibet boncuklarından bir halka, lapis ile dönüşümlü olarak turkuaz lazuli, bir bileği süslüyordu ama tamamen erkeksi bir şekilde. Gömlek, haki kargo şortunun içine sokulmuş, çorapları aşağı doğru kıvrılmış waffle stomper botların üzerindeydi.

Virgil otuz yaşında olabileceğini düşündü.

Muhabir Sheila'ya bir şeyler daha söyleyecekti ki Virgil "Şimdi!" diye tekrarlardı. Sewickey kamyonu doğru yöneldi ve yakışıklı adam Sheila'ya özür dileyerek başını salladı ve Kamyonu.

—

Kamyonu Virgil sürücü koltuğunda döndü ve "Pekala, bu da neydi böyle?" dedi.

Sewickey dedi ki, "Bu saksocu-"

"Oha! Kapa çeneni," dedi Virgil. Diğer adama: "Sen de kimsin?" "O bir şarlatan," dedi Sewickey.

"KES SESİNİ!"

Sewickey sustu ve diğer adam gömlek kolunun ceplerinden birinden bir kartvizit çıkardı ve "Ben Tag Bauer. Adımı duymuş olabilirsiniz."

Virgil karta baktı ama sadece belli belirsiz bir zil çaldı. "Yani ... saat gibi mi?"

Arka koltukta Sewickey güldü. "Evet, saat gibi. İşe yaramaz bir moda deyimi daha."

"KES SESİNİ!"

"Bu Tag Heuer," dedi Bauer. "Benim soyadım Bauer."

Kartta şöyle yazıyordu: "Saha Arkeoloğu - *Bauer Haçlı Seferi*'nin Ev Sahibi PBS'de."

"Televizyon programın mı var?" Virgil sordu.

"Bu yüzden makyaj yapıyor," dedi Sewickey. "Tabii bize travesti muamelesi yapmadıysa."

Virgil: "Eğer çeneni kapatmazsan, seni kamyonun tamponuna kelepçelerim. Ciddiyim dostum. Kapa şu lanet çeneni."

Sewickey omuz silkti ve pencereden dışarıya, televizyona baktı. Bauer, "Adımı *New York Times*'ta görmüş ama hatırlamamış olabilirsiniz. Ben Siddhartha'nın dilenci kâsesini Tibet'in karanlık bir manastırında bulan kişiyim, Çin muhafızlarının yanından ve Himalaya'dan kaçırarak Dharamsala'daki Dalai Lama'ya teslim etti."

"Bir kitap görmüş olabilirim," dedi Virgil çekingen bir tavırla. Görmemişti ama mutlaka bir tane vardı.

"Evet, *Bowl of Clay, Ark of the World*," dedi Bauer.

"Amazon'da mevcut mu?"

"Evet, hem kağıt hem de Kindle olarak. Ayrıca Barnes and Noble aracılığıyla Nook için."

"Bu Sidhay denen adam..."

"Siddhartha," dedi Bauer. "Buda."

Virgil'in kaşları havaya kalktı. "*Buda* buddha gibi mi?" "Doğru. . .

Bakın, belki de açıklamalıyım."

"Uh-oh," dedi Sewickey arka koltuktan. "Dudaklarına dikkat et. Hareket ederlerse ..."

Virgil ona baktı ve Sewickey ellerini kaldırıp tekrar başını salladı. Virgil, Bauer'e "Evet. Açıkla." dedi.

Bauer, "Antik gizemleri ve güç eserlerini aramak için dünyayı dolaşıyorum," dedi. Sewickey arka koltuktan bir osuruk sesi çıkardı,

ama Bauer devam etti. "Çalışmalarım, yazılarım ve PBS ile olan bağlantım sayesinde-"

Sewickey, "Ve babandan kalan miras," diye araya girdi.

". . . Kaybolmuş ya da saklı kalmış çeşitli eserleri kurtarabilecek ve onları gerçek ve tarihi sahiplerine iade edebilecek kadar şanslıyım."

"'Yeterince şanslı' derken, onları satın almayı mı kastediyorsunuz?" Virgil sordu.

"Kimi zaman bu eserler 'yeni nesil'in eline geçmiştir. sahipleri' diyebilirim, yüzyıllardır," dedi Bauer. Konuşurken ellerini bir televizyon sunucusunun alışık olduğu kavisler çizerek hareket ettirdi. "Doğal olarak bunlar üzerinde mülkiyet hakları olduğunu düşünüyorlar ve eğer değerli iseler, teslim edilmeleri için bir karşılık istiyorlar. Örneğin, Ermenistan'ın Tsaghkaber kentinde Nuh'un Gemisi'ne ait sincap ağacı kalaslarının yerini tespit ettiğimde, bu kalaslar için fon sağlamam gerekti. kalasların Amerika Birleşik Devletleri'ne getirilebilmesi için mevcut Ermeni sahiplerine teslim edilmesi."

"Sincap ağacı," dedi Sewickey, yine gülerek. "Bu sefer gerçekten geldiğini gördüler." Virgil'e, "Sincap odununu nereden teslim aldığını biliyor musun? Glendale, California'da bir benzin istasyonunda. *Keeping Up with the Kardashians*'a figüran olarak katılmadığına şaşırdım."

Bauer ilk kez rahatsız olmuş görünüyordu. "Bunu nereden duydun? Ben duymadım. Bu bir iftira ve inanın bana, yasal yollara sahibim. . . Onları Karadeniz kıyılarında teslim aldım ve önce Vakfıkebir'den bir römorkörle Amerika'ya getirdim, Sonra da İstanbul'dan kendi teknem *The Drifter*'a bindim."

Virgil Bauer'e "Süleyman taşı için teklif verdin mi?" diye sordu. Bauer, "Belki" dedi.

"Yalan söyleme," dedi Virgil.

"Şey... evet. Üç gün önce Rahip Jones ile konuştum ve özel uçağım *The Wanderer* ile buraya geldim."

"Hoboken'den," dedi Sewickey. "Tıpkı benim buraya Cadillac'ım *Holstein* ile Austin'den geldiğim gibi."

Bauer, "*The Wanderer*'ı Kennedy International'da tutuyorum," dedi. "Bir dakika içinde bir yerde olmam gerekebilir."

Virgil "*Tamam*" diye düşündü. *Üçüncü teklif veren*. Dedi ki, "Dinleyin çocuklar. O taş çalıntı mal. Şimdiye kadar üç kişi onun için vuruldu ve sadece gülünç bir iyi şans serisiyle herhangi bir ölümden kaçındık. Şimdi. Taşın peşinden gider ve onu alırsanız, sizi çalıntı mal almaktan tutuklarım. Eğer bu sırada biri ölürse ve eğer takip edenlerden biriyseniz, sizi ağır cinayetle suçlayacağım - bu bir cinayet sırasında ölümdür bir suçun işlenmesi. Tetiği çekmek zorunda değilsiniz. Tek yapmanız gereken ölümle ilgili bir suç işlemek. Minnesota'da şartlı tahliye olmaksızın 30 yıl. Ayrıca bilmenizi isterim ki Mossad bunun peşinde ve buradaki ajanları bana ne kadar iyi bir nişancı olduğuyla övündü."

"Mossad," dedi Bauer. Gözleri tekrar Sewickey'ye kaydı. "Onlarla ilk kez Asvan'da karşılaştım."

Sewickey, "Sert bir grup. Bana burada çoktan saldırdılar, eğer Virgil ve boğulup ölmek için Zen temelli bazı öz disiplin teknikleri olmasaydı ölmüş olabilirdim.

Bana *Hitler'in Kalbini Ararken* Brezilya'nın Jaguaruno kentinde Yaniv 'Che' Offer ile karşılaştığım zamanı hatırlattı."

"*Drifter*'a iki yıl önce orada yakıt ikmali yapmıştım," diye yanıtladı Bauer. "Burayı bildiğinizi bilmiyordum. Ya da Che'nin Orada takılıyorum."

"Hey, hey. Dinleyin çocuklar, odaklanmaya çalışalım," dedi Virgil. "Yaniv 'Che' Offer, bu taşın peşinden koşmaya devam ederseniz size iyi görünecek. İnsanlara bunu söyleyip duruyorum ama bana inanmıyorlar. Seni hapse attıracağım. Anladın mı? *Hapishane*. Yukarı bak. Sözlüğe 'Stillwater' yazın, kışınızın resmini göreceksiniz." "Anladım," dedi Bauer.

Sewickey başını salladı ve pencereden dışarı baktı. "Bizi mazur gör Virgil. Muhabirlerin işi henüz bitmemişti."

"Artık kavga etmek yok," dedi Virgil. "Ben-"

"Biliyoruz," dedi Bauer. "Kışımızı hapse sokacaksınız." "Bu doğru," dedi Virgil.

Saat 1'de Jenkins aradı. "Annem eve döndü."

"Lanet olsun, oraya gidiyorum," dedi Virgil. "Ama izlemen gereken başka biri var. Dikkatli olmak lazım. Bu adam bir Terörist ya da öyle bir şey. Hizbullah. Kırmızı bir Kia kiralık arabayla dolaşıyor." Jenkins'e plakayı verdi ve nerede olduğunu söyledi. onu Awad'ın dairesinden alabileceklerini söyledi. "Jones'la buluşmaya dikkat edin. Bu Hizbullahçı adam pek umurumda değil, ben sadece Jones'u istiyorum. Ve taşı."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Belki birkaç milyon. Belki beş."

"Bunun bir kısmını kullanabilirim," dedi Jenkins. "Yeni bir mutfak yaptırabilirim."

—

Ma Nobles'a giderken Davenport aradı. "Bir dakika önce seni televizyonda gördüm. Bir lokantanın önünde kavga çıkmış."

"Evet, şu taş avcılarından bir çift. Birbirleriyle kavga ediyorlardı, ben de ayırıyordum. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Davenport, "Hayır, gerçekten çalıştığını ve tekneni çekmediğini görmek beni mutlu etti," dedi. "Böyle devam et. Ve irtibatı koparmayın."

"Yapacağım."

"Yaralanmadın

değil mi?" "İyiyim."

—

MA NOBLES'IN YERİNDE, Virgil arabayı çevirdi ve neredeyse sekiz yaşlarında, yavrukurt tişörtü giymiş, çekik başlı bir çocuğu eziyordu.

boyun atkısı, çingiraklı bisikletiyle yola çıktı. Durdu, arabanın camını indirdi ve "Özür dilerim." dedi.

"Beni korkuttu," dedi çocuk.

"Sen Sam misin?"

"Kim soruyor?"

"Ben bir polisim, annenle konuşmam gerek."

"Sam benim," dedi Sam. "Annem yüzmek için Crick'e doğru yürüdü. Ahır geçince bir patika var." "Yuva

toplantısına mı gidiyorsun?"

"Evet. Wilson'lara gidiyoruz."

Virgil, "Kendine iyi bak," dedi.

Çocuk başıyla onayladı ve gitti. Virgil arabayı sürdü, park etti, sonra arabanın sonuna kadar yürüdü, arabanın kenarından baktı Neredeyse araba yoluna kadar gelen mısır tarlasında, çocuğun pedal çevirerek uzaklaştığını gördü.

Virgil eve geri döndü, kapıyı yumrukladı, hiçbir şey alamadı.

Cevap. Etrafa hızlıca bir göz atmak için içeri girmeyi düşündü ama bunun çok riskli olduğuna karar verdi. Ahıra doğru yürüdü ve ahırın yanından geçti -kırmızı bir tavuk ahır kapısının etrafındaki çakılları gagalıyordu ve durup ona şaşkın şaşkın baktı- ve patikanın ahırın arkasındaki tepeye doğru gittiğini gördü.

Ev. Bu da nesi?

Yürüyüş on dakika sürdü, şimdiden biraz esmerleşmiş ipekleri görünen tatlı bir mısır tarlasının yanından ve kurutulmuş inek börekleri, annemin arazisinden geçen derenin yolunu işaretleyen pamuk ağaçlarının sırasına geri döndü. Genişliği bir metreyi geçmeyen ve muhtemelen en derin noktasında diz derinliğinden fazla olmayan suyun kenarına giden patikayı takip etti. Umut verici değil Yüzme yeri. Patika kuzeye, tepeye doğru gitti ve iki dakika sonra eski, kısmen yıkılmış bir baraj buldu ve Ma barajın arkasındaki küçük, şirin bir yüzme çukurunda yüzüyordu.

Yanına gelip "Nasılsın anne?" diye seslendiğinde sırtı ona dönüktü, su boynuna kadar geliyordu.

Suyun içinde dönüp onu gördü ve şöyle dedi: "Lanet olsun Virgil, neden beni arayıp dışarı çıkacağını söylemedin? Ödümü kopardın."

"Affedersiniz. Eski Jones'u nereye sakladığınız konusunda sizinle konuşmam gerekiyordu."

"Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim," dedi. "Elbette

biliyorsun. Dün gece hastaneye gittin,

Dirndl giymiş, saçlarını toplamış ve ona biraz cıvata vermişsin. kesiciler," dedi Virgil. "Bir tanıgımız var. Muhtemelen onu

Ama bu köprünün altından çok sular aktı. Benim bilmek istediğim, onu nereye sakladığınızı?"

"Bunların hiçbirini ben yapmadım," dedi Ma. "Sana söz veriyorum. Yemin ederim." Birkaç metre daha yaklaştı, daha sık suya girdi, sonra ayağa kalktı ve tekrar "Kalbimden haç çıkarıyorum" dedi ve haç çıkardı. Virgil gözlerini kaçırmamaya çalıştı, çünkü o eğitimli bir profesyoneldi. Dedi ki, "Neden buraya gelmiyorsun, konuşabiliriz? Bu çok lanet bir şey. "Güneşin altında bir dere kenarında oturmak çok sıcak."

"Gölgedeyim."

"Oh, ne olmuş yani?"

Virgil bir an düşündükten sonra, "En son bir kadınla çıplak yüzmeye gittiğimde biri beni vurmaya çalışmıştı," dedi.

"Virgil . . ."

"O su muhtemelen gübre ve diğer pisliklerle o kadar kirlenmiştir ki bir göğsünüz daha büyür ... ihtiyacınız olduğundan değil."

"Bu içilebilecek kadar saf bir su," dedi. "Şu tepenin dibindeki bir kaynaktan çıkıyor ve içinde bir damla bile Gübre buraya gelmeden önce içine giriyor. Ve bu gerçekten harika. Mükemmel."

Sırt üstü düştü ve daha derin sulara doğru bir makas tekmesi attı.

"Oh, tamam," dedi şapkasını çıkararak.

Böylece Virgil, hava sıcaklığından otuz derece daha soğuk olması gereken suya atladı. Bu değişiklik neredeyse kalbini durduracak ve testislerinin karaciğerine kadar geri çekilmesine neden olacaktı ama birkaç dakika sonra kendini çok lezzetli hissetti.

"Neden benim bir suçlu olduğumu düşündüğünüzü bilmiyorum," dedi Ma.

Sırt üstü havuzun etrafında yüzüyor, kendini hareket ettirmek için küçük parmak hareketleri yapıyordu. Su, göğüslerinde ve karnında parlıyordu ve Virgil'e göre bu, elli yedi inçlik bir kadın görmekten daha iyiydi.

Misk balıkları suda. Ya da en azından buna çok çok yakın.

"Sana söyleyeyim anne, seni bir suçlu olarak görmüyorum. Diğer kadınların sahip olabileceği kadar çok araca sahip olmadan dünyada kendi yolunu çizmeye çalışan bir kadın."

"Elimde birkaç alet var," dedi. "South Central'da tarım bilimi okudum."

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. St. Paul'daki üniversitede ekoloji bilimi okudum."

"Gerçekten mi?"

Böylece etrafta dolaşıp hayattan, yazdan ve sıcaktan, Minnesota Nehri'nin dibinde kerestenin yaşlanıyor olma ihtimalinden ve Jones ile stelin muhtemel konumundan konuştular. Virgil ona Custard'daki kavgayı anlattı.

"Tag Bauer? Gerçekten mi? Yani, onu şimdi mi tanıyorsun?"

"Şey, onunla konuştum," dedi Virgil. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Tabii, Kanal 2'de bir programı var. *Bauer Haçlı Seferi*. Her zaman tarihi eser arar. Yatıyla *bir* yerlere yelken açıyor.

Drifter, ya da uçakla bir yere uçuyor . . ." "Gezgin . . ."

"Evet. Ciplerle keşif gezilerine çıkıyor ve nehirlerde yüzerken ya da yelken yaparken tişörtünü çıkarıyor."

Virgil bunu zihninin gözünde görebiliyordu. "Uçarken değil mi?"

"Uçarken o kadar da değil," dedi Ma. "Onda bu örümcek var Yeni Gine'deki bir kabile tarafından kürek kemiğine dövme yaptırılmıştır ve artık kabilenin bir üyesidir ve kabilesiyle birlikte savaşmaya söz vermiştir. Onlar. Her neyse, onunla tanışmak isterim, bilirsiniz..."

"Arkeolojiye olan ilginizden dolayı mı?"

Annem Virgil'e doğru süzüldü ve her iki bacağını da Virgil'in bacaklarından birine dolayarak, "Hadi Virgie, buna şiddetle ihtiyacım var," dedi.

Virgil, "Anne, eğer bir erkek onu çıkarıp sana doğru sallarsa hamile kalırsın. Evimin etrafında koşuşturan cahil çocuklara ihtiyacım yok ve senin kaşınıtını kaşımaya meyilli olsam bile, ki itiraf ediyorum, tamamen itici bir teklif değil-"

"Anlayabiliyorum," diye mırıldandı. "Eldeki kanıtlara bakılırsa." ". . .

Yanımda herhangi bir koruma yok ve ben hap kullanmış olma ihtimalini göze al-"

"Haplar sizin için iyi değil," dedi. "Hormonal dengesizliklere neden olurlar."

". . . bu yüzden pas geçmek zorundayım. Bu arada, zaten hormonal dengesizlikler yaşadığınızdan şüpheleniyorum."

"Peki o zaman, canın cehenneme," dedi ve kanıtı bıraktı. "Belki kendimi Tag ile tanıştırayım."

"Neden? Taşın nerede olduğunu bildiğin için mi?"
"Tabii ki hayır."

—

Giyindiler ve arkadaşça çiftliğe geri döndüler.

Sam bisikletiyle geri döndüğünde oraya varmak yeterliydi. İkisini de ıslak saçlarıyla bir süre süzdükten sonra Virgil'e, "Sanırım onu buldunuz," dedi.

Virgil, "Evet, çalışma odası toplantısı nasıldı?" diye sordu. "Aynı eski bok," dedi Sam. "Onu tutukladın mı?"

"Henüz değil," dedi Virgil. "Ama onunla konuşmalı ve kanunla uğraşmayı bırakmasını söylemelisin. Ve 'bok' dememelisin."

"Tamam," dedi çocuk.

"Bu gerçekten adil değil," dedi Ma. "Çocukları getirmek."

"Anne, sekiz ila on yıl hapiste kalırsan çocuklara ne olacağını sanıyorsun?" Virgil sordu. "Sence onlar için iyi olacak mı? Sen çıkana kadar Sam üniversiteye girmiş olacak."

İlk kez biraz sarsılmış görünüyordu. "Düşünmem lazım," dedi. Oğlunun elini tuttu. "Hadi Sam. Gidip düşünmeliyiz."

—

VIRGİL MA'S'tan ayrılmadan önce takip tabletini kontrol etti. Ellen hâlâ çiftlikte görünüyordu ve o da acaba Güneş geldi. O tarafa döndü.

Arabayı sürerken, Hizbullahçı adamı izleyen Shrake'i aradı. "Bir şey olduğu yok. McDonald's'a gittiler, sonra da Awad'ın dairesine döndüler. Ben arka tarafı ve iki arabayı izliyorum, Jenkins de ön tarafta. Gerçekten çok sıkıcı."

Jones'un eski çiftliğinde Ellen'ın cipi yolun yarısına kadar park edilmişti. Virgil evi ve barakaları boş buldu; evin dış duvarlarından birinin birkaç tahtası sökülmüştü. Yanından geçti

Son barakaya girdiğinde Ellen'ı arka tarafta elleri ve dizleri üzerinde gördü. çit hattı. Adam o tarafa doğru yürüdü; kadın onun geldiğini gördü ve ayağa kalkıp el salladı. Adam yanına geldiğinde, "Biraz ravent ister misin?" diye sordu.

"Tanrım, bununla ne yapacağımı bilemezdim," dedi. Yarısını kesilmiş ravent saplarıyla doldurduğu bir makarna tenceresi vardı. "Ben pek yemek yapmam."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde gelirim sana turtta getiririm," dedi.

"Ravent turtası yerim," dedi Virgil. "Son hasadı mı topluyorsun?"

"Yatağın tamamını ve kuşkonmazların bir kısmını taşımayı düşünüyorum," dedi. "Bunu yapmanın en iyi yolu hakkında birileriyle konuşmam gerekecek. Ve bazı eski sarı çiftlik irisleri var Taşınmak istiyorum. Bazı gül ve leylakların kalmasından korkuyorum. Sürülüp gidecekler ama o kadar bunamışlar ki taşınmaya değmezler. Annem elma ağaçlarını sökeceğini söylüyor -insanlar şöminelerinde odun yakmak istiyorlar."

"Üzücü," dedi Virgil. "Gerçi bu her yerde oluyor, eski çiftlikler batıyor."

Kolunu alına sildi ve "Nasıl bu kadar havalı görünüyorsun?" diye sordu.

"Güneş ışığında ravent kesmiyordum," dedi. "Dinle, seninle konuşmam gerek. Ciddiyim. Hadi biraz gölge bulalım."

"Babamdan haberim var ama nerede olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Mankato polisi beni aradığında buna inanmadım."

Kendilerini verandanın basamaklarında otururken buldular. Verandanın zemininden birkaç kalas sökülmüştü ve Virgil, "Umarım annemden biraz para alıyordur," dedi.

"Biraz alacağız," dedi. "İnternette kontrol ettim ve ondan iyi bir fiyat alıyoruz. En azından yakmaktan iyidir. Ondan hoşlanıyorum. İlginç bir kadın."

Virgil dedi ki, "Her neyse. Olay yeri ekibi babanızın vurulduğu kulübeye gitti. Çatışma hala devam ederken,

Ama görünüşe göre vurulduktan sonra bir not yazmaya başlamış. Oraya vardığımızda ve ölmeyeceğini anladığında, hepsini sardı ve bir köşeye, odunların arkasına attı ve bulamayacağımızı umdu. Not sana yazılmıştı."

"Bana mı? Ne yazıyordu?"

"Bir dakika içinde anlatacağım. Öncelikle, tüm bunları durdurmanızı rica ediyorum. Durdurabilirsin. Bence o seni arıyor, bence sen onunla konuşuyorsun, bence burada neler döndüğünü biliyorsun," dedi Virgil. "Bunu bilmem gerek. Ne halt ediyor bu? Ömür boyu papazlık yaptı.

hayatında bir yasayı çiğnedi ve şimdi yaptığı şey yüzünden insanlar ölebilir mi? Ellen: Söyle bana."

Ondan uzaklaştı ve yazlık tarlalara doğru bakmaya başladı. Sonra, "Detayları bilmiyorum. Bu taş hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama annemle ilgili. Sanırım annemin uzun süreli bir bakım evinde kalmasını sağlamak için yeterli parayı toplamaya çalışıyor.

Tesis, o gittiğinde. Altmış beş yaşında. Erken başlangıçlı Alzheimer'ı var ama bunun dışında yeterince sağlıklı. Daha yıllarca yaşayabilir."

Uzun süreli bakım tesisinin aylık yedi bin dolara mal olduğunu söyledi. Bunu ne kendisi ne de kaynaklarını birleştirseler bile kardeşi karşılayabilirdi. "Babam onu evde tutmaya çalıştı.

ama profesyonel bakıcıya ihtiyacı vardı. Mesele şu ki, sağlıklı ve güçlüdür, ancak bir şey olur ve paniğe kapılır ve evden çıkmak için savaşımaya çalışır ya da gizlice dışarı çıkar ve

Sonra da kayboldu. Babam hastalanıp hastaneye gitmek zorunda kaldığında,

Onu evimde tutmaya çalıştım. Bu imkansızdı. Ben olsaydım Günde on altı saat profesyonel hemşirelere ihtiyaç vardı ve bunun için ödeme yapmanın hiçbir yolu yoktu. Evde tek başıma kalamazdım; birinin çalışması gerekiyordu."

"Özür dilerim," dedi Virgil ve bunda ciddi idi.

"Babam bu konuda çılgına dönmüş durumda. Öleceğini biliyor. Annem için Sosyal Güvenlik'ten ölüm yardımı alacağız ve babamı satacağız. bir fona yatıracağız ama bu yeterli değil. Bir çözüm bulamazsak, bir depoda, asgari bakımda ve asgari koşullarda kalacak. Bu açık artırmanın amacı da bu. Bir çözüm. Ödemeleri nasıl ayarlayacağını bilmiyorum ama akıllı bir adam ve belli ki bir şeyler düşünmüş."

"Ama ..." Virgil şapkasını çıkardı ve saçlarını geriye doğru düzeltti. "Ama iş bu taşı bulmaya mı geldi? Çözüm bu mu? Bu piyangoyu kazanmaktan daha az olası."

"Bir çözüümü *olduğunu* sanmıyorum," dedi. "İsrail'e arkadaşlarına veda etmek için gitti. Şansını gördü ve kullandı."

"Acınası bir durum," dedi Virgil. Sinsice zihninden geçirdi Jones'un karısının yerini kontrol etmek için not aldı. Jones muhtemelen onu gözetliyordur, diye düşündü; ama Ellen'a annesinin nerede olduğunu soramazdı, çünkü Jones'u uyarabilirdi.

"Her neyse," dedi bir süre sonra, "babam o nota ne yazdı?"

"Sizi sevdiğini söyledi çocuklar ve en büyük acısı sizi bir daha göremeyeceğini düşünmekti. Taşı sakladığını söyledi. Belli ki sizin bulabileceğiniz bir yere saklamış. Görünüşe göre onu satmanız için size güveniyordu."

"Nereye koydu?" diye sordu.

Virgil, "Nerede olduğunu biliyorsun ve bana söylemek zorundasın," dedi. "Ellen, üç kişi vuruldu. Üç kişinin vurulmasına izin vermek insanlar ölür, daha iyi olduğunu bile bilmeyecek bir kadın için her şeyi daha iyi hale getirmek için."

Bunu düşündü ve "Nerede olduğunu bilirim sana söylerim" dedi.

Virgil şansını denedi. "Buranın güneşin geldiği yer olduğunu söyledi."

"Evet." Ayağa kalktı ve şortunun koltuğunun tozunu aldı ve "Evde. Onun evinde."

Virgil, "Orayı iyice gözden geçirdik," dedi. "Bugün oradaydım, etrafa bakıyordum."

"İçeride değil, dışarıda," dedi. "Onun evinin yanındaki evin arka bahçesinde, garajın yanında büyük bir ağaç var. Tam olarak yaz gündönümü gününde ve sadece o gün, ağacın gövdesini görebilirsiniz. Güneş, ağaçla garaj arasındaki boşluktan doğar.

Eski gözlemevlerinden biri gibi olduğunu söylerdi. Bahçemize bir ışık huzmesi gönderirdi ve bu ışık

bahçenin batı tarafındaki çitin üzerinde gülhatmi. Sırf onu görmek için yazın ilk günü şafakta kalkar, annemi, beni ve Danny'yi de kaldırırdı."

"Pekâlâ," dedi Virgil. "Hadi gidip bakalım."

"Orada olmayabilir," dedi. "O notu bulacağınızı düşünmüş ve bu yüzden dün gece kaçmış olabilir. Notu almak için oraya gitmiş olabilir."
"Yine de bakalım," dedi Virgil. "O zaman anlarız."

Virgil, Ellen'ı kasabaya kadar takip etti, nehir boyunca uzanan böceklerin arasından güneydoğuya doğru ilerlerken güneş dikiz aynasında batıyordu ve gün sonu sıcak dalgaları

asfalt. Akşamın muhteşem olacağını düşündü, hava yumuşaktı.

Sıcak bir günün ardından serinletici bir hava, büyük ve sarı bir ay; bir barın arka verandasında oturup arkadaşlarla sohbet etmek için güzel bir gece, müzik kutusu kısık sesle Guy Clark'ın "Rita Ballou" şarkısını çalıyor, Georgina ... ya da annemle iki adım atıyoruz.

Jones'un evine vardıklarında güneş batmıştı. Virgil bir el feneri aldı ve Ellen arka bahçeye doğru ilerledi, ağacı ve komşunun garajının kenarını işaret etti ve ileri geri adım atarak ve başlarını eğerek güneş ışığının batı çiti boyunca nereye düşeceğini buldular.

Arama birkaç dakika sürdü: Jones kazdığı çukurun üzerine dökülen yaprakları ve otları kazımişti ve el fenerinin yarattığı ağır gölgeler içinde etrafı görmek zordu. Virgil sonunda doğal olmayan bir dokuya sahip bir noktayla karşılaştı ve eliyle toprağı itti.

İşaret parmağı. Yarım santimlik yumuşak, gevşek bir topraktan sonra parmağı taşa çarptı.

Ellen'la omuz omuzaydı - Ellen kadın işi kokuyordu - ter ve bir şey kokuyordu, belki de Saplantı - ikisi de dizlerinin üzerindeydi ve Ellen, "Burada bir şey var," dedi.

Kirleri kazdı, sonra daha fazla kir, taşın En azından flaşın ışığında karanlık ve ağırdı. İkisi de toprağı eşeleyerek taşa ulaşmaya çalıştılar. Virgil taşı bulduktan üç ya da dört dakika sonra taş gevşedi ve Virgil onu çimenlerin üzerine kaldırdı.

"Aman Tanrım," dedi Ellen. "Bu gerçekten ..."

"İşte bu," dedi Virgil, flaşı yan tarafına tutarak. Oymaları hissedebiliyordu ama topraktan göremiyordu.

"Bununla ne yapmalıyız?"

Virgil, "Bunu benim evime götürün, orada iyi bir ışık var," diye önerdi.

—

VIRGIL SHRAKE'i aradı ve Jenkins'i alıp eve gitmesini söyledi. "Taş bende. Hizbullah'ın ne yaptığı umurumda değil."

"Güzel. O kadar uzun zamandır buradayım ki bir aile kurmayı düşünüyordum," dedi Shrake.

Virgil Yael'i aradı. "Alışverişe mi gittin?"

"Sadece kısa bir süre için, olasılıkları araştırmak için," dedi. "Jones'u bulma konusunda bir gelişme var mı?"

"Hayır, ama taş bende," dedi Virgil.

"Taş sende mi? Bu harika bir şey. Görebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Gelip seni alırım."

Ellen düş almak istediğini ve bu yüzden Virgil Yael'i almaya gelene kadar babasının evinde bekleyeceğini söyledi. "Ama siz bakarken orada olmak isterim."

"On beş dakika," dedi Virgil.

—

Yael motelin dışındaki kaldırımda bekliyordu. Virgil onun için yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve yere koyduğu "Taşa basma," dedi. Yael içeri tırmandı, sonra eğildi ve taşı kucağına koydu. "Harika," dedi. "Departmanımdan size bir takdirname vermesini isteyeceğim."

"Hepsi için bir parçası," dedi Virgil.

Jones'un evinin önünden tekrar geçtiler, Ellen'ın giyinmeyi bitirmesi için birkaç dakika beklediler ve sonra Virgil'in evine doğru bir karavan yaptılar.

ev. Virgil taşı içeri taşıdı ve şöyle dedi: "Eğer üç bin yıl boyunca gömülü kaldıysa ve hala sağlamsa, onu durulayarak temizleyeceğimi sanmıyorum. acıtabilir."

"Bu iyi olur," dedi Yael.

Mutfak lavabosuna koydular ve üzerine ılık su püskürttüler, Kirler gidene ve su temizlenene kadar. Virgil onu bir bulaşık havlusuyla kuruladı, çalışma odasına taşıdı, masanın üzerine koydu ve üzerine bir okuma lambası çekti.

Solomon taşı hemen hemen söylendiği gibiydi - tam bir küp değildi, kalınlığından biraz daha uzundu. Üst kısmı neredeyse kare şeklinde kırılmıştı, ancak alt kısmında yumruk büyüklüğünde bir delik vardı, sanki bu parçanın kırıldığı taşla birlikte kalan bir tür eklenti vardı.

Yakıcı ışığın altında, koyu gri üzerine açık gri renkte, dört kenarlı stelin iki tarafını yoğun bir şekilde kaplayan hiyeroglifleri net bir şekilde görebiliyorlardı. Glifler küçüktü, yaklaşık bir on sent yüksekliğindeydi. Diğer iki taraf ise alfabetik formlarla kaplıydı. "Bunlardan bazıları Neredeyse modern olabilir ama bazılarını tanımıyorum bile," dedi Yael. "Yine de İbranice ve çok çok eski."

İbranice harflere hafifçe dokundu, sanki iyi şans getirmesi için ya da dua eder gibi.

"Herhangi birini okuyabiliyor musun?" Ellen sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Bazı harfleri okuyabiliyorum... ama kelimeler beni ele geçiriyor. Bu çok çalışma gerektirecek. Sanırım bu" -bir grup harfe dokundu- "Süleyman'ın adı olabilir."

"Oldukça havalı," dedi Virgil.

"Bildiğinden daha havalı," dedi Yael. "Efsaneye göre Süleyman, Birleşik İsrail ve Yahuda'nın son büyük kralıydı. Buna rağmen, çağdaş dönemde kendisinden hiç bahsedilmemektedir. Biz hiçbir zaman bir bir stel, bir sikke, bir yazıt, herhangi bir şey, onun zamanında yaşamış, ondan bahseden herhangi biri tarafından. Şimdiye kadar. Minnesota eyaletinde, Mankato'da bulunan tek şey bu."

"İnanılmaz," dedi Virgil. "Bak sana ne diyeceğim: Onu burada tutacağım"

Yarın da St. Paul'e götürürüz. Büyük adamların size teslim etmesine izin vereceğiz, tüm resmi işlemler falan."

Yael, "Bu çok iyi olur," dedi.

"Acaba ilk Yael nerede?" Ellen sordu.

"Bunu hiç merak etmiyorum," dedi Yael. "Umarım olduğu yerde kalır, gözümün önünde olmaz."

"Bilmek isterdim," dedi Virgil. "Belki o da Türkler gibi evine dönmüştür."

Ellen, "Babam beni bir daha ararsa, ona taşın sende olduğunu söyleyeceğim," dedi. "Herkes taşın nerede olduğunu öğrendikten sonra, ve kimsenin bundan kar etmeyeceğini anarlarsa, belki hepsi evlerine gider. Babam da Mayo'ya geri dönebilir."

Virgil, "Yasal bir sorunu var." dedi.

Baını salladı. "Elbette. Ama zamanı çok kısa. Son k başladığında, birkaç gün içinde akılı başında bir durumdan lme doğru ilerleyeceği söylendi. Mesane ve bağırsak kontrolünü kaybetmeye baladı bile ve bu onun sonu."

"O zaman belki de dışarıda kalmalı," dedi Virgil. "Eğer herkes taşın bu olduğu konusunda hemfikirse, bu bir tuzak falan değil. Onu senin evinde aramayacağım. Ya da Mayo'da, bu konuda."

"Teşekkür ederim," dedi. "Kardeşim gelecek hafta geliyor, ya da babam giderse daha erken. Bu yüzden . . . Bunun için minnettarım."

"Aileniz için çok zgnm," dedi Yael. "Bu herkesin başına gelebilir ama yine de üzücü bir şey."

—

Ta ve Jones'un nerede olabileceği hakkında beş dakika daha konutular ve sonra Ellen İiz şehirlere ve evine dönmek üzere ayrıldı. Virgil taşı bulaşık makinesine koydu.

birkaç tabağın arkasına sakladı, tüm kapıları kilitledi, sonra Yael'i Holiday Inn'e geri götürdü.

"Saat sekizde seni almaya geleceğim," dedi ona.

"Ben burada duracağım," dedi ve kaldırımını işaret etti.

Eve döndüğünde, Virgil bulaşık makinesinden taşı çıkardı ve Nikon'uyla birkaç yüksek çözünürlüklü fotoğraf çekti ve kısa bir açıklamayla birlikte birkaçını babasına e-posta ile gönderdi. Sonra Davenport'u aradı.

Davenport telefonu açtı ve "Jones sende mi?" diye sordu. "Hayır, ama ta bende."

"Güzel. Ta sendeyse Jones'a ihtiyaın yok," dedi Davenport. "Eğer herkes bunu doğru okuyorsa, birkaç gün içinde lm olacak ve o zaman ortaya çıkacağından pheleniyorum. Tala ne yapıyorsun?"

"Yarın sabah onu oraya götürüp bir kanıt dolabına koyarım, sonra da siz elçilikle konuşursunuz diye düşündüm.

dönüşüne izin ver. Muhtemelen ikinci Yael'le birlikte. Her neyse, bunların hepsi diplomatik, benim gibi mütevazı bir düztaban için değil."

"Kulağa doğru gibi geliyor," dedi Davenport. "İyi iş Virgil. Televizyondaki tüm o saçmalıkları izliyordum ve dondurma başımı ağrıtıyordu. Yarın görüşürüz."

Virgil tüm George MacDonald Fraser "Flashman" romanlarını ve Alan Furst'un casus romanlarını yeniden okuma sürecindeydi. Furst'un *Kırmızı Altın*'ının yarısına gelmişti ve kitabı oturma odasındaki kanepeden alıp yatak odasına götürdü.

Uzun bir gün. Yumruk yumruğa kavgalar, çıplak bir kadın, antik bir kalıntı... İnsanların birkaç dünya dini hakkındaki düşüncelerini yeniden şekillendirebilecek bir kalıntı.

Furst'ü birkaç saat okudu, bitiremeyeceğini anladı ve isteksizce bir kenara bıraktı. Kısa bir süre Tanrı ve onun yarattıklarından biri olan Ma Nobles hakkında düşündü. Onu cahil bir kadından biraz daha fazlası olarak görmeye başlamıştı.

bu rol.

Hatta belki de öyleydi. Kesinlikle ilgisiz değildi, Ancak bu kararı verirken kesinlikle tarafsız bir gözlemci olmadığını da kabul etmiştir. .. eldeki kanıtlar göz önüne alındığında O gün.

Virgil üç kez evlenip boşanmıştı ve evlilik piyasasına geri dönmeye pek hevesli değildi. Ama o gün anneme söylediği şey, evin etrafında koşturan cahil bir çocuğa sahip olmak, tam olarak doğru değildi. Çocuk sahibi olmak istiyordu. Belki her birinden bir tane. Ve eğer bunu yapacaksa, meşgul olması gerekiyordu. Annem biraz çok, ama . . .

Tanrım, ne düşünüyorsun? diye sordu kendine. *Lanet olası bir köpek al.*

Sonra uyumaya gitti. Ama uzun sürmedi.

Tal Zahavi'ye göre Bart Kohl'un en büyük sorunu korkak olması değil, mızımız olmasıydı. Korkaklığı şantajla hallededebilirdi; ama adam tam bir nudnikti, şikâyetler ve uyarılarla onu rahatsız ediyor, her fırsatta felaket hayal ediyordu ve daha da kötüsü, tüm trajedi hayalleriyle birlikte sesi bir şerit testere gibiydi, tiz ve genizden geliyordu. Tüm bunlardan daha da kötüsü

Sıkıcı.

Tal'in onu arayıp kendisine bir tabanca vermesini istediği zamanki gibi. "*Tabanca mı? Tabancayı nereden bulacağım? Bunu nasıl yapacağımı* bile bilmiyorum. İnsanlar benden yardım istediklerinde sadece *insanları gezdirmemi* isterlerdi. Asla söylemediler. Silahlarla ilgili hiçbir şey. Ben silahlara karşıyım. Silah karşıtı yemini imzaladım."

Bu yüzden Tel Aviv'de faaliyet gösteren Tal, internete girip ateşli silah satın alabileceği bir silah fuarı bulmak zorunda kaldı. Silahı aldıktan sonra bile

Tabancayı eyalet sınırlarının ötesine götürmek zorunda kaldığı için yakındı. "Şimdi *federal* bir suç işliyorum, onu eyalet sınırlarının ötesine götürüyorum. izin almadan."

Blahblahblah . . .

Ona Ellen Case'i yakalayacaklarını ve babasından taşı zorla almak için onu kullanacaklarını söylediğinde, neredeyse yumurtlayacaktı.

"Adam kaçırma mı? Dalga mı geçiyorsun benimle? Hayatta olmaz. Ben bu işin dışındayım."

Onu ikna edebilmek için hem eyalet hem de federal düzeyde bir dizi suç işlediğini hatırlatmak zorunda kaldı. "Bu şekilde, Bart. Adın polise verilebilir ve o zaman ne yaparsın? Ben Tel Aviv'e dönmüş olacağım ama sen hâlâ Des Moines'de olacaksın."

Her şeyi tek başına planlamak zorunda kalmıştı.

Kohl minibüsünün yolcu koltuğunda onun yanında otururken, ellerini bükerek ve bir ağaçkakan gibi kafasını delerken Case'i etiketliyordu.

—

ZAHAVİ'NİN ADRESİ CASE'İN ADRESİYDİ ve bu adresin küçük bir ev olduğu ortaya çıktı.

Minneapolis'in güney tarafında, bir dere ya da küçük bir nehir yakınında. Onu fark ettiklerinde ev karanlıktı. Zahavi Kohl'a arabayı

Ön kapiya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı ... ve güvenlik sisteminin ışıklarını gördü.

Çok büyük bir sorun değil, diye düşündü, özellikle de Case ona hiç ulaşamazsa.

Kohl'a "Şimdi çok dikkatli olmamız gerekiyor" dedi. "Kameralar olabilir, güvenlik devriyeleri olabilir. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Kohl, "Bu son. Uğruna çalıştığım her şeyin sonu. Tüm hayallerimin sonu. Babam dedi ki, 'Sen Amerikalısın, İsraili değilsin. Rol yapmayı bırak. Onu dinledim mi? Hayır, dinlemedim. İsrail'e gitmek zorundaydım. İlgi Grubu'na kaydolmak zorundaydım. İlgi Grubu mu? Omaha'da Masada ve

Yad Vashem. Belki küçük burunlu ve düşük ahlaklı hoş genç kızlarla tanışabilirdim. Ama hayır, etrafta dolaşıp *silah* satın almak zorundayım."

"Kapa çenen, kapa çenen, kapa çenen ..."

"Ve hayır, bu sadece bir Çıkar Grubu değil, bir *Mossad* Çıkar Grubu. Senin için küçük burunlu genç kızlar yok, Bart Kohl. Hayır, dokuz milimetrelilik bir *Meshugenah* sürtüğü."

Aklını kaçırmamasına yetecek kadar... Onu bir otoyolun kenarında durdurup 9 mm'lik silahı ona boşaltma ihtimalini düşündü.

Pek sayılmaz. Ona ihtiyacı vardı.

Altı saat boyunca, neredeyse gece yarısına kadar evi izlediler. Zahavi işi iptal etmeyi düşünüyordu - mahalle çok sessizdi ama yavaşça ilerleyen ve bela arayan birkaç polis devriye arabası görmüşlerdi.

Sonra Case ortaya çıktı; onlar da hemen arkasındaydı.

"Kenara çek," dedi Zahavi. Arkadan, o öğleden sonra Home Depot'tan satın aldığı bir çuval çıkardı.

"Tanrım," dedi Kohl, "bunu yaptığımı inanamıyorum." "Ve kaseti bana ver."

"Lütfen Tanrım, bana yardım et." Ama ona koli bandı rulosunu uzattı, ucu serbest bırakılmış ve kullanışlı bir sekme yapmak için kendi üzerine katlanmıştı.

Case otomatik olan garaj kapısına yanaştı. İçeride bir ışık yandı ve kapı açılmaya başladı. Kohl planladıkları gibi evin önünde, yolun kenarına çekti ve Zahavi

karanlıkta çantayla dışarı çıktı. Case arabayı garaja çekti. Zahavi etrafa bir kez daha baktı ve hareket etti.

Case arabayı park etti ve garaj kapısı açıldı. Zahavi çantayla birlikte garaja girdi ve Case'in arabadan indiğini duydu, küçük bir melodi mırıldanıyordu. Case hâlâ mırıldanarak kapı anahtarlarını karıştırırken Zahavi cipin çamurluğundaydı.

Zahavi arkasından yaklaşıp çantayı kafasına geçirdi ve onu yere sürükleyerek üzerine çıktı. Case, Zahavi'yi Çığlık atmak yerine, tıpkı Zahavi'nin bir eğitim filminde gördüğü gibi boğulma sesleri çıkardı ve gerçekten çığlık atamadan Zahavi kafasına iki kez açık avuç içi ile sersemletici darbeler indirdi ve ardından Zahavi bandı çözerek Case'in boynuna dolamaya başladı. Kafa. Case karşı koymaya başladı ama bant devam ettiği için çok geç ve çok kafa karıştırıcıydı. Zahavi onu yerel rodeodaki yavaş bir dana gibi ayak bileklerine kadar bantladı.

Tepedeki ışık söndü ve kadın kulak kabarttı ama Case'in boğuk iniltilerinden başka bir şey duyamadı.

Karanlıkta elinden geldiğince kaseti kontrol ettikten sonra garajın giriş kapısını açtı ve Kohl'a el sallayarak araba yoluna girmesini sağladı. Kohl yanaştı ve birlikte debelenen kadını minibüslerinin arkasına çektiler. Kohl, kadının keş filmlerindeki dev bir esrara benzediğini düşündü.

"Ona zarar vermek zorunda değildin, değil mi?" Kohl sesinde yalvaran bir tonla sordu.

"Onu birkaç kez tokatlamak zorunda kalmış olabilirim," dedi Zahavi, belirgin bir memnuniyetle.

Kohl, "Bir başka ağır suç," dedi. Ağlamaya başladı. "Oh, Tanrım . . ."

"Başka bir Tanrı seçin," dedi Zahavi. "Ve yavaşla. Yavaşlayın. Biz acele etmeyiz."

Case çırpındı, ağladı, yalvardı ve Kohl tarafından da yankılandı, ama kasabadan çıkıp I-35 üzerinden güneye gitmeyi başardılar. Bir araba kiralamışlardı.

Ama otel odası iki saatlik mesafedeydi ve ihtiyatlı bir şekilde araba kullanmaları gerekiyordu. Bir polis durdurması *gerçekten* sonları olabilirdi. Bir saat güneyde, otoyoldan çıktılar ve doğuya döndüler. Karanlıkta kırsal kesimde rahatça. Case sessizleşmişti.

Rochester şehrinin eteklerindeki otele saat ikiden sonra vardılar. İki uç üniteye sahiptiler ve Case'i en uçtaki odaya gizlice soktular. Kohl, "Ben eve gidiyorum," diye açıkladı. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır ..."

Case çantanın içinden, "Lütfen bana zarar verme," diye yalvardı. "Artık eve dönmek yok," dedi Zahavi Kohl'a. "Bunun için çok geç." Sesi kendinden memnun gibiydi.

—

VIRGIL gece yarısından önce uyuyordu. Kafasının arkasında işleyen bilinçsiz uyku saati sayesinde, rüyasında yemek yediğini görmeye başladığında epeydir uykuda olduğunu biliyordu.

otomobil hurdalarının bir çekiçli değirmene girdiğini, çöp tenekelerinin merdivenlerden aşağı düştüğünü, arka bahçesinde Karayipli bir çelik davul grubunun çaldığını . . .

Sonra gözleri açıldı ve tüm bunların yanı sıra birinin "Virgil! Virgil! Virgil! Kalk, Virgil."

Virgil yataktan yuvarlandı, kot pantolonunu kaptı ve çekmeye başladı. ön kapıya doğru tökezledi. Birileri alüminyum kapıyı yumrukluyordu ve panik içindeydiler. Kapıya vardı, verandanın ışığını yaktı ve karşı sokaktaki komşusu Robbie'nin kel kafasını gördü. Pantolonunu son iki santim yukarı çekti ve kapıyı açtı.

Robbie ona bağırdı, "Garajın yanıyor."

"Ne?" Virgil bunu bir an için anlayamadı ve Robbie tekrar çığlık atarak solunu işaret etti ve Virgil yan bahçede titreyen ışığı gördü.

"*Tekne!*" diye düşündü.

Virgil döndü ve evin içinden geçerek mutfığa girdi, mutfak lavabosunun altındaki dolabı çekip açtı, yangın söndürücüsünü çıkardı, çamurluktan geçerek arka kapıdan yalınayak dışarı koştu -Ve garajın yan tarafına.

Bir alev ovali fıçı tahtası kaplamayı yalıyordu ve Robbie ön taraftan koşarak geldi ve bağırdı, "Yangını çağırdım

Departmanı, geliyorlar. Hortumun nerede?"

Virgil, "Arka merdivenlerin diğer tarafında, zaten bağlı," diye bağırdı ve Robbie merdivenlere doğru koştu. Virgil çekti yangın söndürücünün pimini takıp kolunu sıktı ve köpük alevlere doğru üflenmeye başladı.

Alevleri birkaç saniyeliğine söndürebildi, ancak başka bir bölüme geçtiğinde yangın ilk bölüme geri döndü.

Hortumla yıkamaya devam etti, biraz ilerleme kaydetti ve tekneyi düşünmeye devam etti: tekne içerideydi, onun gururu ve neşesi, finansmanında henüz birkaç yılı olan yeni gibi bir Ranger Angler.

Robbie koşarak geri geldi ve Virgil diğer adamın hâlâ pijamalı olduğunu ve hortumu sürükleyerek ve alevlere doğru ateşledi. Yangın söndürücünün köpüğü bitince Virgil hortumu kapıp yaklaştı ve Robbie "Ayağınızı denk alın" ve "İşte itfaiye geliyor" diye bağırdı.

İtfaiyeciler hortumlarını çekerek hızla geldiler ve yangının başa çıkamayacağı bir köpük seliyle yangını dövdüler: bir dakikadan kısa bir süre içinde yangın sönmüştü ama Virgil "İçeri bakmalıyız" diye bağırdı.

Garaj kapısını açmış ama içeride ateş yokmuş. O İçeri adım atmaya başlamıştı ki bir itfaiyeci kolundan tutup onu geri çekti. "Bunu yapma, yapısal bir zayıflama olmuş olabilir."

Virgil dışarı çıktı, artık daha sakindi ve "Ne oldu böyle?" diye sordu.

"Burada benzin falan mı vardı? Gaz kokusu alıyorum," dedi bir itfaiyeci.

"Burada hiç benzin yoktu," dedi Virgil. "Garajda bir bidon var ... hala orada, çim biçme makinesinin yanında."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi başka bir itfaiyeci. "Molotof kokteyline benziyor. Sanki biri garajın yanına bir tane atmış gibi." O ovalin tepesini işaret etti. "Orada kırıldı. Sıçradı, duvardan aşağı aktı."

"O bir polis," dedi Robbie.

İkinci itfaiyeci, "Bu açıklayabilir-" dedi.

Virgil, "Evet ama ..." dedi. Ve aklına bir fikir geldi. "Ah, kahretsin," dedi ve dönüp evin içine, çalışma odasına koştu.

Taş gitmişti.

—

VIRGİL ÇIĞLIK ATACAK GİBİ HİSSETTİ, ama atmadı. Yaptığı ilk şey etrafına bakmak oldu, sadece hareket ettirmediğinden emin olmak için ve unutmuştu ama unutmamıştı ve baktığında bunu anladı. Sonra takip cihazına gitti: Ellen'in arabasından iz yoktu.

Ama öyle ya da böyle Ellen olmalıydı. Davenport ve Yael'den başka kimse taşın onun evinde olduğunu bilmiyordu. Onu aramaya çalıştı ama beş kez çaldıktan sonra telefonu onu telesekreter. Basit bir mesaj bırakmış: "Bu mesajı aldığında beni ara, ben de senin için tutuklama emri çıkarttırmayayım. kundaklama, hırsızlık, büyük hırsızlık ve ağır saldırı."

Mesajdan hiç tatmin olmadı. Herkese birkaç kez ateşle oynadıklarını söylemiş ve neredeyse hepsi onu görmezden gelmişti.

—

DIŞARIDA, itfaiyeciler temizlik yapıyordu ve sorumlu adam ona hasarın çok az olduğunu ve sadece binayla sınırlı kaldığını söyledi. garaj kaplaması. Yapısal bir sorun yoktu ve tekneye dokunulmamıştı. "Ciddi olmadığını söylemiyorum. Eğer komşunuz yukarı çıktığını görmeseydi ve siz de oraya gitmeseydiniz, çatı uçabilirdi ve o zaman da Katie-bar-the-door olurdu."

İtfaiyeciler ve lastikçi komşular uzaklaştığında ve Virgil yangını gören, 911'i arayan ve yardıma gelen Robbie'ye teşekkür edip tekrar teşekkür ettiğinde -ilk fırsatta ona birkaç kasa Leinie's Summer Shandy gönderecekti- evin içine geri döndü ve talihsiz bir çöp sepetini tekmeledi. Sabahın dördünde, gerçekten arayabileceği ya da etkili bir şekilde yapabileceği hiç kimse yokken, bir hayal kırıklığı düğümüydü.

Ama uyumak mümkün değildi. Sonunda, kendisi uyanıksa herkesin de uyanık olması gerektiğini düşünerek temizlendi ve sabah saat dört buçukta Holiday Inn'e gidip Sewickey'i uyandırdı. Sewickey sersemlemiş bir halde kapıya geldi ve Virgil bunun

rol değildi. "Saat sekizde Custard'ın arka odasında bir toplantı yapacağız. Orada ol."

Sewickey, kafası karışmış bir halde önce park yerine, sonra da gökyüzüne baktı ve sonunda "Saat kaç?" diye sordu.

Downtown Inn'de bulunan Bauer'den de benzer bir tepki aldı. Ancak Yael uyanıktı ve hâlâ uçak sersemliğiyle televizyona bakıyordu.

"Taş gitti mi?"

"Saat sekizde toplantı var," dedi.

"Ama neden taşı alayım ki? Taş *bendeydi*." "Saat sekizde," dedi Virgil.

Türkler gitmişti ama Awad'ın dairesine gitti ve Awad açana kadar kapıyı yumrukladı. Üzerinde siyah kadife bir pijama vardı ve yüzünde yine şaşkın bir ifade vardı.

Virgil, "Beni içeri davet eder misin?" dedi.

Awad omzunun üzerinden baktı ve yüksek bir sesle, "Tabii ki polissiniz," dedi.

Virgil içeri girdi ve kanepenin yanında yerde buruşmuş bir çarşaf ve battaniye gördü. Yatak odasının kapısına doğru başını sallayıp kaşlarını kaldırdı ve Awad da başını salladı.

Virgil yatak odasının kapısına doğru ilerledi ve kapıyı çaldı: "Burası eyalet polisi. Lütfen dışarı çıkın. Hemen."

İçeriden bir ses: "Neden?"

"Süleyman Taşı hakkında bir konuşma yapıyoruz ve senin de bu konuşmanın içinde olman gerekiyor."

Kapı açıldı ve gri sakallı yaşlı bir adam dışarı çıktı. Ağ kısmı çok uzun Jockey külotu ve beyaz V yakalı bir tişört giymişti. "Ne yaptım ben?"

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Şimdi: ikiniz. Gözetim altındaydınız. Taşı satın almaya çalıştığınızı biliyorum. Bilmelisiniz ki bu akşam garajım bombalanana ve ben yangınla mücadele ederken taş çalınana kadar taş bendeydi. Evet. Saat sekizde Custard's Last'da bir toplantımız var. Ayağa kalk."

Ve böyle devam eder.

Haklı bir intikam duygusuyla -artık herkes uyanıktı ve ya korkmuş ya da endişelenmişti- evine doğru yöneldi, ama sonra *anne diye* düşündü.

Ellen ve annemin bir tür dostluk ilişkisi vardı. Öyle miydi? Annemin taşı çalmış olması mümkün müydü? Evinin önünden geçip kırsal alana, annesinin evine doğru ilerledi, arabayı garaj yoluna çekti ve ışıklar yanana kadar kapıya vurdu.

Annem kapıya geldi, perdenin arkasından baktı, sonra kapıyı açtı. Elinde Remington marka otomatik bir av tüfeği vardı. "Virgil?"

"Saat sekizde ..."

—

Turları bitirdiğinde saat neredeyse altı olmuştu. Ellen'ı tekrar aradı ve yine telesekretere bağlandı.

Telefonu değiştirmeden önce yarım düzine kez çalmıştı, yani kapalı değildi. Ya zil sesini duymuyordu ya da görmezden geldi. Sekizi beş geçte Custard'a varana kadar her yarım saatte bir onu aradı ve asla cevap alamadı. Kaçıyor muydu?

—

CUSTARD'IN ARKA ODASI genellikle kart oyuncuları için ayrılmıştı, ancak onlar saat 10'a kadar başlamamıştı, yani saat 8'de temizdi. Toplantı, erken gelen Sewickey'nin krep ve domuz pastırması sipariş etmesi ve ardından Awad'ın Hizbullah ortağıyla birlikte ortaya çıkması nedeniyle ertelendi, Adı Adabi al-Lubnani olan, krep sipariş eden ama yanlışlıkla Fransız tostunu alan, ama adından etkilenip kabul eden Virgil oraya vardığında herkes yemek için yaygara koparıyordu, ketçap kimdeydi ve daha fazla şurup var mıydı diye,

Tag Bauer'in üzerine eğilmiş, gözlerini kocaman açmış olan annem hariç. televizyon şovu. Virgil, Bauer'in gözlerini göğüs dekoltesine kadar takip ederken, sadece iri gözlü değil, diye düşündü ekşiyerek.

Bir su bardağına vurarak toplantıyı başlattı ve "Bu kısa sürecektir. Hepinizin bu taşı istediğinizi biliyorum, ama herkese söylediğim gibi, eğer satın alırsanız, büyük bir

kanun sayısı. Hepiniz bunu anlıyor musunuz? Hapse girebileceğinizi? Bunu anlayanların ellerini kaldırmasını istiyorum."

Hepsi ellerini kaldırdı.

Virgil dedi ki, "Daha ileri. Parası olanlar için - size bakıyorum, Bauer ve siz, Bay al-Lubnani - bazı son derece Taşın bulunması ve İsrail'den çıkarılmasıyla ilgili şüpheli durumlar. Benimle iddiaya girmek isteseydiniz, taşın sahte olduğuna dair yarı yarıya bahse girerdim. Gerçekten bir şey için yüz binlerce ya da milyonlarca dolar harcamak istiyor musunuz?

sahte olduğu ortaya çıkar mı? Hiç sanmıyorum."

Hepsi kreplerini yerken başlarını salladı ve El Lubnani, Awad'a bir şeyler mırıldandı, o da başını salladı.

Virgil, "Artık hepiniz biliyorsunuz ki dün gece birisi garajımı bombaladı ve taşı çaldı. Kızgın olmanın ötesindeyim. Bu yüzden size söylüyorum: bu artık kişisel bir mesele ve yoluma çıkmak istemezsiniz. Evine git. Sana söylüyorum: Evinize gidin. Bunu anlayan herkes elini kaldırsın."

Hepsi ellerini kaldırdı ve Sewickey esnedi.

Virgil: "Esniyorsun, Sewickey. Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi Sewickey. "Bu konuyu seninle özel olarak konuşacağım.

Esneme hakkında."

Virgil bir an ona baktı, sonra "Doğru" dedi. Ve diğer herkese, "Evinize gidin. Hepiniz evlerinize. Evinize gidin."

Sonra döndü ve kapıya doğru yöneldi, başını eğerek, "Sewickey," dedi.

—

SEWICKEY onu ana yemek salonuna kadar takip etti ve Virgil, "Esneme mi?" dedi.

Sewickey boş bir kabini işaret etti, karşılıklı oturdular ve Sewickey parmaklarını masanın üstünde birleştirerek, "Virgil, sen sevimli bir adamsın ve senin ya da bir başkasının zarar görmesini istemiyorum ama burada neler olduğunu anlamıyorsun," dedi.

"Neyi anlamıyorum? Bu değerli eser var-"

"Taşın o kadar da önemli olmadığını anlamıyorsunuz.

Taş *fikri* ve herkesin ondan ne çıkarabileceği.

Kan, zaten," dedi Sewickey. "Ama özgünlük, yani kıymet, güç? Burada kimse bunu gerçekten umursamıyor. Belki bu İsraili arkeolog umursuyor ama geri kalanımız umursamıyor."

Virgil, "Bu tür şeylerin biriktirebileceği güçle ilgili kitaplar okudum," diye söze girdi.

"Virgil, Virgil. Hepsi saçmalık. Bu lanet bir kaya. Üç bin yıl önce manyak bir katil üzerine bir not yazmış, sonra ölmüş ve ne dediği kimsenin umurunda olmamış. Taş muhtemelen bir çitin, temelin ya da başka bir şeyin parçasıydı. Belki de bir kesme taşıdır ve güvercinlerin kafalarını keserken kullanılır."

"O zaman, ne-"

"Her şey *bizimle* ilgili. Ben, Bauer, Hizbullah ve İsraililer hakkında. Eve dönmeyeceğiz. Gidemeyiz. Bu şeye ihtiyacımız var."

"Yani umurunda bile değil-"

"Virgil, dinle. Her şey bir kova sarhoş çingiraklı yılandan daha çılgınca ama hepimizin ihtiyaçları var ve bunların karşılanması gerekiyor."

Sewickey dedi ki. "Bauer kendine araştırmacı arkeolog diyor ama üniversitede hangi alanda uzmanlaştığını biliyor musunuz?"

Virgil birkaç saniye düşündükten sonra "Televizyon mu?" diye sordu.

"Drama. Bir film yıldızı olmak istiyor. Ama bu taş *ihtiyacı* var. Bütün Nuh'un Gemisi'ndeki kalaslar hakkındaki saçmalık onu neredeyse öldürüyordu. *Kimse* ona inanmadı. Glendale'deki bir benzin istasyonundan sincap odunu almakla ilgili şey? İşin gerçeği bu."

"Hizbullahçı adam-"

"Al-Lubnani? Hizbullah liderliğine geri dönüp, 'Üzgünüm çocuklar, bu benim gözümden kaçtı' demek istemezsiniz.

" dedi Sewickey. "Yani Virgil Flowers onu hapse atabilir. Öte yandan Hizbullah onun kafasını testereyle keser. Bu seçim hakkında ne kadar düşünecek?"

Virgil bir süre ona baktıktan sonra, "Hitler'in Kalbini Aramak mı? Gerçek Haç mı?"

Sewickey yüzünü buruşturdu, sonra dedi ki, "Bak. Küçük bir bölümüm var. Ben, bir yardımcı doçent ve iki yüksek lisans öğrencisi.

Midland'dan üç zengin petrol ve gaz adamı tarafından. Zengin petrol ve gaz adamlarının ne istediğini biliyor musunuz?"

"Daha fazla petrol ve gaz mı?"

"Evet, öyle. Ama *benden* istedikleri şey sonuç. UT'den yüz elli bin dolar alıyorum, İstanbul'a, Güney Amerika'ya, Rusya'ya ve daha pek çok yere masrafları karşılanan seyahatler yapıyorum, çok iyi restoranlarda yemek yiyorum, özellikle Midland'da olmak üzere televizyona çıkıyorum ve

bazen ayırım yapmayan müze kadınlarıyla yatıyorlar. Eğer onlar Zenginler gider, Bay Sewickey'nin Bumfuck, Oklahoma'daki sekizinci sınıf İngilizce dersine geri döneriz. Bu yüzden: Taş için boynumu riske atmayacağım -uzaya gönderebilirsiniz, umurumda değil- ama kaybettığım o fotoğraflara *ihtiyacım var*,

Çünkü taş konusunda Amerikan otoritesi *olmam gerekiyor*. O resimleri geri alabilseydim, otelde oturup porno izlerdim.

kanalı ve kızarmış domuz kabuğu yemek ve beklemek.

Tüm bunların doruk noktası ve sonunda televizyona çıkıp *otorite*. Midland'daki o adamları *mutlu edin*."

"Yani ..."

"Yani kimse eve gitmiyor."

"Tüm bunlar kulağa oldukça alaycı geliyor," diye gözlemledi Virgil.

"Virgil, hiç ekonomiye bakma zahmetine katlandın mı? Yedi yıl daha çalıştıktan sonra hatırı sayılır bir emekli maaşı alacağım."

Sewickey dedi ki. "Eğer o zamana kadar UT'den atılırsam, otuz yıl boyunca mikrodalga fırında yemek yiyeceğim, saçlarım inceleyecek ve belim şişecek. On beş yılımı lanet olası bir kravat ve bu lanet olası kovboy çizmelerini giyerek boşuna geçirmiş olacağım."

Virgil bunu düşündü, sonra dedi ki, "Bak ne diyeceğim. Odana kapanıyorsun. Geçen gün taşın bir sürü yüksek çözünürlüklü fotoğrafını çektim.

Gece, ve ben oldukça iyi bir fotoğrafçıyım. Sen saklan, bu işten uzak dur, ben de sana bir set ayarlayayım."

Sewickey parladı: "Anlaştık. Kendine bir anlaşma buldun, Virgil."

Bunu söylediği sırada Bauer arka odadan çıktı, arkasında da Ma vardı. Bauer, "Ne tür bir anlaşmadan bahsediyoruz?" diye sordu.

Virgil, "Bay Sewickey taşın peşini bırakmayı kabul etti," dedi.

"Gerçekten mi? İnanması zor. Bir projeye dışlerini geçirdi mi, sıradan bir Chihuahua olur."

Sewickey yarı ayağa kalktı: "Sahte inci beyazlarından birkaçını çingırdatmamı ister misin, kol saati çocuğu?"

Virgil: "Kes şunu."

Onu durdurdular ve annem Virgil'e dedi ki, "Oldukça Otoriter, biliyor musun?" ve Virgil, "Kapa çenenini anne," dedi ve o da, "Oh, hayır, hoşuma gidiyor. Beni biraz ürpertiyor" dedi ve öyle ya da böyle, otuz saniye sonra hep birlikte

Restoranın ön kapısında biri "İşte oradalar!" diye bağırdı.

Başka biri bağırdı, "Virgil Flowers: Birinin evinizi bombaladığı ve taşı çaldığı doğru mu?"

Beşi omuzlarında kameralarla on beş televizyon çalışanı onlara doğru koştu.

Sewickey ve Bauer yanından geçip gittiler ama muhabirler onları görmezden gelerek Virgil'e yaklaştılar. Virgil onlara bir dakika süre verdi. Kararsız cevaplar verdikten sonra, "Hepsi bu kadar" dedi.

Kameralar hâlâ üzerindeyken geri adım attığında telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve ekrana baktı.

Davenport.

Virgil, "Ah, kahretsin," dedi ve televizyondakilere, "Bu konuda benden alıntı yapabilirsiniz."

Davenport: "Bunu neden televizyonda duyuyorum? Biri evinizi mi bombaladı?"

Virgil sokağın aşağısına doğru yürüyor, televizyon kalabalığını arkasında bırakıyordu. "Ah, dostum, Lucas, olay olduğundan beri bir sıçan gibi etrafta koşturup duruyorum. Taşı kimin aldığını ya da olması gerektiğini biliyorum. dahil."

Davenport'a taşın kendisinde olduğunu sadece üç kişinin bildiğini, Yael'in onu çalmak için bir nedeni olmadığını, bu yüzden "Ellen olmalıydı. Dava. Babasına söyledi, o da beni evden çıkarmak için yangın bombası attı. Ve o ev değildi, garajımdı."

"Tanrım, garaj mı? Tekneye ne oldu?" "Teknede bir şey yok. Dokunulmadı."

"Bu bir mola. Bu vaizin hakkını vermek lazım, çok cesur biri."

Virgil, "Daha çok kaybedecek bir şeyi yok gibi," dedi.

Durum hakkında konuştular ve sonunda Davenport dedi ki Jenkins ve Shrake'i Case'i almaları için gönder. Ona ciddi olduğunuzu gösterin."

"Bundan nefret ediyorum, çünkü iyi bir kadına benziyor. Yangınla bir ilgisi olduğundan şüpheliyim."

"Ama o da işin içinde Virgil. Molotof kokteylinin komik bir yanı yok."

—

VIRGIL kamyonuna geri döndü ve Ma Nobles'ı kamyonuna yaslanmış olarak buldu.

ön çamurluk. "Şu Tag Bauer yakışıklı bir genç. Onda

Beni bu akşam yemeğe davet etti ve ben de kabul ettim. Ancak elinizi çabuk tutarsanız kalbim hala size ait" dedi.

"Ne yaptı, sana aşık olduğunu mu söyledi?"

"Bunu kendi kendime anladım," dedi Ma. "Ne yazık ki benimle değil. Bu çocuk kendi benliğine umutsuzca aşık ve bu Bunu yıkmak için ciddi bir kürek çalışması gerekir. Ama yakında bir şeyler yapmazsanız. . . Yani, elimde bir kürek *var*."

"Saç çizgisinden kel kalacağını anlayabilirsiniz," dedi Virgil.

"Muhtemelen kafa derisine şu saç değiştiren küçük dikiş makinesi görünümlü şeylerden taktıracak." Sesi kendi kulaklarına da huysuz geliyordu.

"Uzun vadeli bir ilişkiden bahsetmiyorum," dedi.

"Her neyse, kabul etmelisin ki, eğer onun ve benim bir çocuğumuz olsaydı, çok yakışıklı bir çocuk olurdu."

"Ma-"

"Görüşürüz," dedi ve çamurluğu iterek arkasına bakmadan caddede yürümeye devam etti. Virgil onun gidişini izledi, ta ki kamyonetine bindi ve sonra Bauer ve Sewickey'in TV kameraları için "eski yoldaşlar" numarası yaptığı diğer yöne döndü.

Ve umarım Jenkins ve Shrake Ellen'a çok sert davranmazlar, diye düşündü.

—

VIRGİL EVE GİTTİ ve bir süre garajına baktı, soyulan boyayı karıştırdı. O sabah evden çıktığında, garajın Hasarın tamamen yüzeysel olduğunu, yanmış boyayı kazıyıp yeni bir kat atmaktan ibaret olduğunu düşünmüştü. Şimdi, hasarın biraz daha önemli olduğunu görmeye başladı; hiçbir şey binayı tehdit ediyordu ama yeni bir tahtaya, bir marangoza ve bir boyacıya ihtiyacı vardı.

Birkaç dakikasını sigorta acentesiyle konuşarak geçirdi; sigorta acentesi, fotoğraf çekmek ve hasar tespiti yapmak üzere birilerinin geleceğini söyledi. Virgil poliçenin hasarı karşılamayacağından endişelenmişti.

kundakçılık, ama, ortaya çıktığı gibi, resmi bir açıklama yaptığı sürece

rapor etmiş. Bunu yapmak için itfaiyeyi aradı ve polislere de başvurması gerektiği söylendi. Bunu telefonla yapmış.

Davenport için bir bilgisayar raporu üzerinde çalışıyordu. telefon çaldı. Ekranda "Bilinmiyor" yazıyordu, tıkladı ve "Evet?" dedi.

"Virgil Flowers?" Bir erkek sesi, hırçın. Daha önce de duymuştu.

"Ben Flowers."

"Bu Elijah Jones."

"Peder Jones. Aramanı umuyordum, seni sefil orospu çocuğu."

"Evet, şimdi öyleyim. İhtiyacım var-"

"Bekle bir dakika. İhtiyaçlarınıza geçmeden önce. Dün gece evimden o taşı sen mi aldın?"

"Evet. Garajınızı da ateşe verdim. Umarım tekne zarar görmemiştir."

"Sen lanet olası bir günahkârsın, bunu biliyor musun? Yangın bombası attın-" "Kapa çeneni!" Jones bağırdı. "Sırtımı duvara dayadım, Flowers.

Taş bende ama Ellen başkasında." "Ne?"

"O kaçırıldı. Onu kim aldıysa, taşı istiyor. I

Bunu hiç görmemiştim. Birinin bu kadar alçalabileceğini hiç düşünmemiştim.

."

"Sana söyledim, söyledim. Lanet olsun, bana ne olduğunu anlat," dedi Virgil.

"Yaklaşık kırk dakika önce bir telefon aldım," dedi Jones. "Açık artırma için kullandığım telefonda bir erkek sesi. Ellerinde Ellen'ı ve taş karşılığında ondan vazgeçeceklerini söylediler. Ona zarar vermek istemediklerini ama mecbur kalırlarsa vereceklerini söylediler. Dediler ki

Parmaklarını keserek işe başlarlar ve onları bulabileceğim bir yere bırakırlardı, böylece ciddi olduklarını anlardım."

"Ellen'la konuştun mu?"

"Evet. Onu telefona verdiler, ama söylemesine izin vermediler. Çok fazla. Şehirlerin yukarısındaki garajına girdiğini ve onu beklediklerini, başına bir torba geçirdiklerini ve onu bir minibüse bindirip bir yere götürdüklerini, nerede olduğunu bilmediğini söyledi."

"Taşı bıraktın mı?"

"Henüz değil. Birine bundan bahsedersen Ellen'a zarar vereceklerini söylediler.

Bana 83. Otoyol'dan güneye doğru sürmeye başlamamı, beni arayıp ne zaman döneceğimi ve nereye gideceğimi söyleyeceklerini ve beni takip eden birini görürlerse ona zarar vereceklerini söylediler. Sanırım Türkler, Virgil.

Kaya bıçakları seviyor, bana öyle söylendi. Her neyse, şimdi güneye, kasabaya doğru gidiyorum. Ne yapabilirsin bilmiyorum ama taşı düşürsem tanık istemeyeceklerinden korkuyorum. Ellen'ın gitmesine izin vermek için bir sebepleri olmayacak."

"Türkler evlerine döndü," dedi Virgil. "En azından, bir Chicago uçağı. Dinle, gelen telefonda bir telefon numarası aldın mı?"

"Hayır. Engellendi."

"Ellen'ın seni aradığı telefonu mu kullanıyorsun?"

"Evet, bana telefonu kullanmamamı söylediler ama sadece açık artırma telefonunu biliyorlar, o farklı bir telefon."

"Bana numarayı ver, seni aradıkları numarayı." "Bununla bir şey yapabilir misin?"

"Bilmiyorum. Telefon şirketinin telefonunu izleyebileceğini ve seni tekrar ararlarsa, aramanın nerede olduğunu görebileceğini umuyorum. nereden geldiğini. Ya da belki ilk aramanın nereden geldiğini söyleyebilirim." Jones ona numarayı verdi. "Şu anda kullandığın telefon mu?"

hoparlör fonksiyonu var mı?" "Evet."

"Beni aradığında, telefonu kucağına koy ve ona doğru konuş. Seni fark etmeleri ihtimaline karşı kulağına götürme."

"Tamam. Onu öldürmelerine neden olacak bir şey yapmayın."

Virgil, "Sadece sıkı durun: Yardım getirmeye başlayacağım," dedi.

"Mankato'da mısınız?"

"Hayır, kuzeyden geliyorum."

"Çok hızlı sürme. 83'e çıkmadan önce bana biraz zaman kazandır."

"Denerim."

—

VIRGIL DAVENPORT'U ARADI: "İşler daha da kötüye gitti.."

Jones'un hikayesini anlattı ve Davenport, "Jenkins'ten bir telefon aldım. Case'in evinde olmadığını ama arabasının garajda olduğunu söyledi. Yan komşuları ne dün gece ne de bu sabah onu görmemişler. Hala mahalleyi kontrol ediyorlar."

"Tamam. Mankato'nun güneyindeki şerif departmanlarını ve oradaki otoyol devriyelerini uyarmamız gerekiyor. Orada Jones'un aranmasında biraz garip bir şey var - eğer onu dün gece kaçırdılarsa, neden onu aramak için sabah saat ona kadar beklediler? Aklıma birkaç olasılık geliyor."

"Gibi mi?"

"Sanki başka bir yerden gelmişler ve onu başka bir yere götürmüşler gibi. Sanki Türkler geri dönmüşler ama görünmeyeceklerini bildikleri için saklanmışlar gibi. Şehirlerin yukarısında, Albert Lea'da ya da Rochester'da. Belki Iowa'da bile.

Eyalet sınırı. Jones'u taşla birlikte güneye götürüyorlar, bu yüzden Şehirlerde olmadıklarından şüpheleniyorum."

Davenport, "Türkleri tekrar kontrol edeceğim," dedi.

"Bunu yap. İlk Yael tarafından kaçırılmış olma ihtimali de var -belki de Türklerden daha iyi bir ihtimal-. O kadar tamamen ortadan kayboldu ki bence yardım almış olmalı ve bu yardım muhtemelen erkek. Mossad, eğer gerçekten Mossad'sa, adam kaçırma işlerinden bazılarını yapmıştır."

"Pekâlâ. Ne yapacaksın?"

"Şimdi mi? Bir Arap'la konuşacağım," dedi Virgil.

—

Awad'a bağlandı. "Neredesin?"

Awad, "Bir eğitim uçuşu için hazırlanıyorum," dedi.

"Güzel. Bir uçak yolculuğuna ihtiyacım var. Önemli bir şey. Ben ödeyeceğim. Bunu yapabilir misin?"

"Ticari bir lisansım yok, ancak ödemeyi kabul ediyorum, nasıl diyorsunuz, sandalyenin altında."

"Masa," dedi Virgil. "Masanın altında. Bu yeterince iyi. *Şimdi* gitmem gerek."

"İki dakika içinde uçağı alacağım. Beni on dakika sonra arasaydınız çoktan havalanmış olurum," dedi Awad. "Bu bir kolluk kuvveti meselesi mi?"

"Evet."

"Bir saniye içinde söyle."

"Bir kadın kaçırıldı."

"Yani ben bu suçla mücadeleye yardım mı ediyorum?" diye sordu Awad. "Sanırım," dedi Virgil.

Awad, "Bu A-1 kalitesinde," dedi. Ve *Cops* tema şarkısının mükemmel bir taklidini yaptı, "Kötü çocuklar, kötü çocuklar ..." diye mırıldandı.

"On dakika," dedi Virgil. "Eğer bir dürbününüz varsa, bu iyi olur."

—

JONES beş dakika sonra, Virgil havaalanının yolunu yarılamışken aradı. "Şehre geliyorum, güneye doğru gidiyorum. Kırmızı bir Volvo station kullanıyorum.

Vagon. Ne yapmalıyım?"

Virgil, "22 ve 83'ün kesiştiği yere vardığınızda beni arayın," dedi.

"Nerede olacaksın?" Jones sordu.

Virgil, "Yakında ama gözden uzakta," dedi. "Kendine dikkat et. Senin öldürülmenin Ellen'a bir faydası olmaz."

—

VIRGIL uçuş servisinin önüne park etti, tabancasını aldı, bir kılıf M16 ve kamyonundan aldığı bir çift görüntü sabitleyici Canon dürbünle uçuş servisine girdi. Masanın arkasındaki adam irkildi.

Virgil'in geldiğini gördü ama Virgil kimliğini hazırlamıştı ve "Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu" diye seslendi.

"Neler oluyor? Bir sorun mu var?"

"Awad nerede?"

"Raj mı? Hep şüphelenmiştim-"

"Onunla birlikte gidiyorum," dedi

Virgil.

Adam yarım saniye rahatlamış göründükten sonra, "Uçağımızda mı? Bir dakika bekle-"

"Bir dakikanız bile yok," dedi Virgil. "Kaçırılan bir kadın var." "Ama-"
"Ve bunu tartışacak zaman yok. Nerede o?"

Awad'ı pilotlar salonunda El Lubnani ile birlikte bulmuş. Al-Lubnani'nin boynunda bir dürbün vardı. Virgil el-Lubnani'ye baktı. Lubnani'den Avad'a, Avad'dan Lubnani'ye... Yaşlı adam omuz silketti ve "İki dürbün bir dürbünden iyidir" dedi.

"Haklısın," dedi Virgil. "Hadi gidelim."

Awad bir orman pilotu gibi giyinmişti; kare omuzlu, uzun kollu, apoletli zeytin rengi bir gömlek, kot pantolon ve Virgil'inki gibi havacı güneş gözlükleri vardı. Dört kişilik bir Cessna 182 uçuruyordu. Virgil bindi Awad'la birlikte ön tarafa geçti ve ona bir çift kulaklık uzattı.

arkada oturan El Lubnani'ye bir çift daha uzattı. Al-Lubnani Awad'ın arkasına oturdu, böylece Virgil'le birlikte uçağın karşı taraflarına bakabiliyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" Awad sordu.

Virgil, "22 ve 83 numaralı otoyolların kesiştiği noktayı incelememiz gerekiyor. Eğer bilmiyorsanız, size gösterebilirim. Kırmızı bir Volvo station wagon arıyoruz."

Taksiye bindiklerinde Virgil masadaki adamın başka bir adamla birlikte ayakta durduğunu ve masadaki adamın uçağı işaret ettiğini gördü. Eğer

Virgil, herhangi bir şey ters giderse valiye çok büyük bir fatura çıkacağını düşünüyordu.

On dakika içinde yeryüzüne çıktılar. O gün başka bir gündü. Sıcak, gri-beyaz kabarık bulutlar ve pamuk kaplı bir kâse gibi etraflarını saran bir pus. Önce onlar, sonra da Awad dışarı çıktı, kolay bir dokunuş göstererek sola yattı ve güneye yöneldi. Bir dakika sonra Virgil aşağıya bakarak şöyle dedi: "Tamam, 22'nin 14'ü kestiği yer burası.

-"22'yi güneye doğru takip edin."

Awad öyle yaptı ve bir dakika sonra Virgil, "83 ölü ileride," dedi.

Otoyol, yemyeşil kırlara karşı soluk bir iplik gibiydi.

Virgil, "Kavşağı görebildiğimiz kadar uzağa gitmemiz gerekiyor," dedi.

Awad, "Uygun bir bulut bulacağım," dedi.

Virgil'in cep telefonu çaldı: Davenport. "Havada mısınız?" "Evet, Jones'un aramasını bekliyoruz."

"Güneyinizde bekleyen dört devriyem var ama oldukça uzaktalar. I-35 üzerinde büyük bir hız kapanı çalıştırıyorlardı.

Albert Lea'nın kuzeyinde. Yolda birkaç şerif arabası var ama siz aramadıkça gelmemelerini söyledim. Sizin için bir memurun numarasını aldım."

Virgil numarayı not etti ve Davenport şöyle dedi: "Gelen aramayı takip etmek bir sorun olacak. Telefon şirketleri bunun üzerinde çalışıyor."

Virgil'in telefonu çaldı ve "Bilinmeyen bir arama geliyor, muhtemelen Jones'tur, gitmeliyim, yapabilirsen bana o telefonu getir" dedi.

Yer değiştirdi ve Jones "Kavşağa geliyorum" dedi.

Awad uçağı yanaştırdı ve El Lubnani "Kırmızı bir araba görüyorum" dedi.

Awad tekrar yatarak uçağı etrafında döndürdü ve Virgil dürbününü kavşağa tutarak Volvo'nun durduğunu gördü. Jones'a "Seni yakaladık," dedi. "Aradıkları anda bana haber ver."

Awad uçağı puslu bulutların arasında tutuyordu, Volvo zar zor görülebiliyordu ve zaman zaman görünmez oluyordu ama Jones otoyolu takip etmekle sınırlı olduğu için onu kaybedemezlerdi. Arabanın sürünerek ilerleyişini izlediler.

Birkaç mil güneye gittikten sonra Jones aradı ve "Az önce beni aradılar ve 30'dan doğuya gitmem gerektiğini söylediler. Bir şekilde beni izliyor olmalılar."

Arabanın doğuya dönmesini izlediler ve Virgil, Awad ve al- Lubnani'ye "Eğer onu izliyorlarsa, arabalarını tespit edebiliriz" dedi.

Yol kenarlarını taradılar ama Jones'u takip ediyor gibi görünen bir şey göremediler. Bir süre sonra Jones tekrar aradı ve "13. yoldan güneye gitmemizi söylüyorlar. Tam tepemde olmalılar. Onları görüyor musun? Neredesiniz?"

Awad Virgil'e, "Albert Lea'ya gidiyorlar," dedi. "Bu benim uçtuğum bir eğitim döngüsü."

Virgil Jones'a, "İzliyoruz," dedi. "Devam edin."

Jones'u 13. otoyola kadar takip etmişler. Volvo kavşakta durmuş, sonra da yolun kenarına çekilmiş.

"Onu izle, onu izle," dedi Virgil, her ikisi de uçağın aynı tarafından dışarı bakacak şekilde hareket etmiş olan El Lubnani'ye. "Burası teslimat noktası olabilir. Bakalım taşı pencereden dışarı atacak mı?"

El Lubnani, "Çok uzaktayız," dedi.

Virgil, "Raj, biraz daha yaklaşabilir misin?" dedi.

Awad uçağı Volvo'ya doğru çevirdi ve on saniye sonra Volvo bir U dönüşü yaparak geldiği yoldan geri dönmeye başladı, hızlandı, arkasından gelen bir arabayı solladı ve Awad, "Saatte yüz elli kilometre hızla gidiyor," dedi.

Virgil telefonu açtı ama Jones cevap vermedi. Virgil denedi tekrar, üçüncü kez ve sonunda Jones geldi ve sesi acı içinde kalarak şöyle dedi: "Seni görmüşler. Beni takip ettiğini söylüyorlar. bir uçak. Bir parmağımı kesip bana postalayacaklarını söylüyorlar."

"Orada neden yavaşladın? Taşı pencereden mi attın?"

"Ben gidiyorum. Artık seninle konuşmayacağım." Ve telefonu kapattı.

Virgil tekrar aradı ama Jones cevap vermedi. Volvo batıya doğru hızla ilerlemeye devam etti ve Virgil sonunda, "Raj, geri dönmeliyiz. Sanırım o sırada taşı pencereden dışarı attı. Kavşak. Oraya bir şerif arabası gönderene kadar geri dönüp izlememiz gerekiyor."

"Peki ya kırmızı araba?"

"Bırakmak zorundayız. Başka birini bulacağım."

—

VIRGIL, Mankato'daki hareket memurunu aradı ve Jones'a doğru birkaç belediye aracı yönlendirmesini ve müsait olan herkesi kavşakta. Geri döndüklerinde Virgil, "Umarım çok geç kalmamışsınızdır," dedi.

"Sanmıyorum," dedi El Lubnani. "Bizi izlediklerini biliyoruz ama onları göremiyoruz. Yani, biraz uzakta olmalılar. Bir ya da iki dakika. Biz sadece bir ya da iki dakikadır uzaktayız."

"Umarım," dedi Virgil. "Tabii şu mısır tarlasında yatarken taşı alıp tekrar tarlaya girmedilerse."

Beş dakika boyunca kavşağın etrafında döndüler, yolları izlediler ve mısır tarlasının kenarında park etmiş arabaları aradılar. Sonunda bir otoyol devriye arabası köşeye yanaşıp durana kadar hiçbir şey olmadı. Virgil sevk memuruna geri döndü, o da bir cep telefonu numarası aldı ve Virgil aradı. Devriye arabası geldi ve Virgil onu hendekte yürüttü.

"Burada taş yok," dedi devriye. "Bu hendeği kesmişler ama taş yok."

Virgil, "Yani ya onlar aldı ya da Jones onu hendeğe hiç atmadı," dedi. Awad'a, "Mankato'ya geri dönmeliyiz. Hem de hemen."

Mankato merkezini tekrar aradı ve Volvo'yu kimsenin görmediği söylendi. Şehrin etrafında bir ağ vardı ama şu ana kadar bir şey çıkmadı.

Jones'u tekrar aramış ve bu sefer Jones cevap vermiş.

"Parmağını kesecekler."

"Sana U dönüşü yapmanı ve batıya dönmeni mi söylediler?"

"Evet. . . Beni nasıl takip ettiklerini bilmiyorum."

"Bunu telefonla yapıyorlar. Nerede olduğunu biliyorlar.

Muhtemelen senin için gelecekler. Neredesin şimdi?"

"Sana bunu söylemeyeceğim. Bırak gelsinler. Ben sadece Ellen'ı geri istiyorum."

"Dinleyin. Eğer seni tekrar ararlarsa -ki arayacaklar, eğer hareket etmeye devam edersen, sadece yavaşlamayı söylemek için bile olsa- onlara şunu söyle

Ellen'a dokunmadan önce, bu akşamki televizyon haberlerine bakmak için." "Ne?"

"Onlara haberleri izlemelerini söyle," diye tekrarladı

Virgil. "Ne yapacaksınız?"

"Onlara bir mesaj göndereceğim."

Jones o zaman inledi ve "Hiç zamanım yok. Daha fazla zamanım yok." Ve telefonu kapattı.

Virgil tekrar arama zahmetine girmedi. Onun yerine televizyon kanallarını aramaya başladı.

İndiklerinde Virgil, Awad ve al-Lubnani'ye teşekkür etti, koşarak kamyonetine gitti, silahları kilitledi ve Mankato şehir merkezinden geçerek evine doğru koştu. Tal Zahavi'nin Downtown Inn'den son kez ayrılırken çektiği bir düzine fotoğrafın çıktısını aldı. Fotoğraflar yazıcıdan çıkarken sabırsızlıkla volta attı ve sonuncusu da çıktığında onları topladı ve şehir merkezine doğru yola çıktı. Holiday Inn. Beyaz minibüsleri görünce kendi kendine "Ah, evlat" dedi. En az üç yanıt almıştı.

Basın toplantısı kısa ama sıcaktı; hatta sansasyon yarattı. Dört kamera, bir radyo muhabiri ve üç gazete muhabiri vardı. Sewickey ve Bauer arka planda geziniyor, kameraların ilgisini çekiyorlardı.

Virgil, Jones'un kendisini aradığını ve Minneapolis'te yaşayan kızı Ellen Case'in kaçırıldığını ve karşılığında Solomon taşının istendiğini söylediğini açıkladı. O da

Zahavi'nin fotoğraflarını elden ele dolaştırarak, "Minnesota'nın güneyinde ya da Iowa'nın kuzeyinde bir yerde kaldığını düşündüğümüz Tal Zahavi adlı bu kadınla konuşmayı çok istiyoruz. Kendisinin silahlı ve tehlikeli olduğuna inanıyoruz. Görüldüğü yerde tutuklanması için emir veriyoruz."

Kanal 3 muhabiri "Kaçıran o mu?" diye sordu. "Bilmiyorum ama bunu ona sormayı çok isterdim. soru," dedi Virgil. Herkes ipucunu anlamıştı.

"FBI'a haber verildi mi?"

"Kaçıranların eyalet sınırlarını geçip geçmediğini bilmiyoruz, ancak Iowa bu kadar yakınken bu mümkün. FBI ile konuşacağız. olasılığı hakkında."

Basın toplantısı sona erdiğinde Sewickey ayağa kalktı ve şöyle seslendi: "Dikkatinizi bana verebilir misiniz? Virgil öyle demedi, ama bu Kadın İsrail Mossad'ıyla çalışıyor. Birkaç gün önce beni otel odamda soydu, bağladı ve yere bıraktı, Virgil ve bir arkadaşı beni bulmasaydı hala orada olacaktım."

Bu da başka bir sansasyona ve başka bir basına yol açtı. konferans ve Virgil için bir baş ağrısı daha; konferans bittiğinde Sewickey'i bir kenara çekti ve "Neden?" diye sordu.

"İntikam," dedi Sewickey. "O kaltağın ünlü olmasını istiyorum. I onu bu eyalette kadınlar için ne tür bir cehennem çukuru varsa oraya yuvarladığınızı görmek istiyorum. O da olmazsa, onu bir İsrail mağazasında çalışırken görmek istiyorum."

Virgil, "Kadınlar hapishanesi o kadar da cehennem çukuru değil," dedi. "Daha çok bir yatakhane gibi."

Sewickey, "Onu Teksas'a gönderin, saatini tamir ederiz," dedi.

—

VIRGIL evine geri döndü ve İsrail elçiliğini aradı.

Albay Ohad Shachar'la acilen konuşmak istedi. Telefona çıktığında Virgil şöyle dedi: "Mossad ajanı olduğuna inandığım Tal Zahavi için tutuklama emri çıkarttım. Bir kadını kaçırdığını ve eyalet sınırından geçirdiğini düşünüyorum ki bu da federal bir suçtur. FBI'dan haber almalısın. Bu arada, bölgedeki tüm televizyon kanallarına onun çok güzel fotoğraflarını gönderdim. Bilmenizi istedim."

"Yanlış yönlendiriliyorsunuz," dedi Shachar. "Bu kadının Mossad'la hiçbir ilgisi yok, hatta İsrailli olduğundan bile şüpheliyim. O yüzden ne yapman gerekiyorsa yap."

Virgil, "Size zaten sahip olduğumu söylüyorum," dedi. "Ben pazarlık yapıyorum, sadece söylüyorum. Size birkaç örnek vereyim. televizyon web siteleri - basın toplantısını kendiniz de izleyebilirsiniz."

Bir süre sonra Davenport aradı: "Bu da şapkanızdaki bir başka ot. O lanet Çiçek'in efsanesi Minnesota kudzu'su gibi yayılmaya devam ediyor. En azından Jones ve taş var."

"Tam olarak değil," dedi Virgil.

Jones ortadan kaybolmuştu. Bunu Davenport'a açıkladı, o da bir sessizlikten sonra, "Eminim onu hemen bulacaksın. Taşla birlikte."

"Muhtemelen," dedi Virgil. "Ama ben daha çok Ellen için endişeleniyorum. Türklerden haber aldın mı? Ülkeyi terk ettiler mi?"

"Henüz duymadım. Hâlâ bekliyoruz."

"Benim günüm değil," dedi Virgil.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Davenport sordu.

"Evet. Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne bilgisayarda bir çalışma yaptırın ve eyalette kaç tane kırmızı Volvo station wagon olduğunu ve hangilerinin Mankato civarında bulunduğunu bulun."

Davenport, "Ne yapabileceklerini göreceğim," dedi.

"Lanet olsun: Umarım Zahavi mesajı alır," dedi Virgil. "Mesajı alırsa, Ellen'in gitmesine izin verirler. Birkaç gevşekliği vardı ama masum birine zarar vereceğini sanmıyorum."

"Siz benden daha iyi bilirsiniz," dedi Davenport. "Sana söylemek gerekirse

Doğrusu, bu mesafeden bakıldığında, birkaç gevşek dişliden daha fazlası var gibi görünüyor. Kafayı yemiş gibi görünüyor. Bir taş için mi? Bütün bunlar eski bir taş mı?"

—

Raj Awad'ın diploma alabilmesi için pilotluk eğitiminin yanı sıra genel dersler de alması gerekiyordu ve bu yüzden havaalanı macerasından döndükten sonra aceleyle "Toplumsal Cinsiyete Giriş" dersine girmesi gerekti - buranın kız tavlama için iyi bir yer olduğu söylenmişti. Daha sonra Amerikalı akıl hocasının belki de gömleğini çekiştirdiğine karar verdi, ancak o zamana kadar çok geçti ve sömestr için içerideydi.

El-Lubnani'yi mutfakta elinde bir şişe Stolichnaya ile dururken bulduğunda dersten dönüyordu.

Awad'ın zihninden saniyeden kısa bir süre içinde iki kavram geçti: (a) Hizbullah fanatığı, (b) İslam'ın alkol yasağı.

Kekeledi, "Bunu nereden buldun? Aptal arkadaşlarımdan biri-"

"Lavabonun altında," dedi El Lubnani. "Sanırım bir şişe V8 görmüştüm.

Buzdolabında mı?"

Bir anlık farkındalık. "Ve biraz kereviz," dedi Awad.

Demek öyle oldu. Bir sürahi Bloody

Marys, birkaç bardak aldı ve Awad'ın küçük balkonunda, sıcakta oturdu ve en iyisini yaptı.

Bir süre sonra el-Lubnani, "Sende *mücahitlerin* en iyisini gördüğüme inanmıyorum" dedi.

Awad, "İtiraf ediyorum, bu doğru," dedi. "Ben bir barış arayıcısıyım. Pilot olmak istiyorum, başka bir şey değil. Uçağını yere indiren türden

havaalanlarında ve yüksek binalarda değil."

Lubnani, "Ve yatağın altında birkaç *Playboy* dergisi buldum," dedi.

Awad Bloody Mary'yi yudumladı ve "Bunda biraz biber olabilir. Ben biraz getireyim." Ayağa kalktı ve dedi ki, "*Playboy* dergileri. Burada yapayalnızım."

"Bu *Playboy*'u anlıyorum. Genç bir adamken Beyrut'ta satın almıştım." Al-Lubnani kaşlarını çatı. "O kadar da iyi değiller.

artık. Çok fazla göstermiyorlar, Amerikalılar nasıl diyor, bu *qittah*."

"Amcık," dedi Awad. "Bu tam bir çeviri değil."

"Artık fotoğraf o kadar net değil," dedi El Lubnani. "Seksenli yıllarda daha netti."

Awad biberle geri döndü, içkisine biraz serpti ve çalkalayıcıyı el-Lubnani'ye uzattı, o da "Ben de bazen ...çatışmadan bıkkınlık geldi."

"Mmmm." Tehlikeli bir bölge ama ilgi çekici. "Paris'e gittin mi?" diye sordu el-Lubnani.

"Tabii ki. Ailem beni savaştan uzak bir yere gönderdiğinde iki yıl orada yaşadım," dedi Awad. "Bir gün Air France için uçmayı umuyorum."

El Lubnani, "Burası benim için en harika şehir," dedi. "Işık şehri. Champs-élysées'de gezinmek ya da Pont Neuf'de durup tekneleri izlemek, Sol Yaka'da akşam yemeği. Ben bir sanatçı, bilirsiniz, suluboya. Ve ben yarı Fransızım. Annem Fransız bir kadındı ve hala Fransız pasaportum var. Babam bir diplomattı, o artık yok."

"Bu çok üzücü," dedi Awad. "Baban hakkında."

"Evet." Çok uzun bir duraklama. "Düşünüyordum da. Size karşı dürüst olmak istiyorum ve olabileceğimi de hissediyorum."

"Mmmm."

Al-Lubnani güldü. "Dikkatli bir ses, bu mmmm."

"Konuşmanızı dinlemek çok ilgimi çekiyor ama bu tür konularda dikkatliyimdir."

Artık hafifçe yağlanmış olan Al-Lubnani, kendine üçüncü bir bardak doldurdu.

Blood Mary. "Yaşlarımıza rağmen sen ve ben birbirimize çok benziyoruz.

Biz

barış içinde yaşamak istiyoruz. Biz Lübnanlıyız, Filistinli değil. Biz Dünyanın en sofistike şehirlerinden birinde, bir zamanlar tüm Akdeniz'in bankerliğini yapan bir yerde büyüdüm. Parti ile hiçbir ilgim olmazdı ama yanlış yerdeydim ve

Benden kendileri adına konuşmamı istediler ve ben de 'hayır' diyemedim." Awad, "Elbette hayır," dedi.

"Ben de onlar adına konuştum ve sonra ... Partideydim. Ben iliklerime kadar Lübnanlıyım, Fransızca, Arapça, İngilizce ve biraz da Yunanca konuşuyorum ve işte buradayım, arabamda AK-47'lerle dolaşıyorum,

Okuma yazma bilmeyen silahlı adamlara boyun eğmek ve günde beş vakit namaz kılmak." "Anlıyorum," dedi Awad.

Al-Lubnani içini çekti. "Buraya bir adam gelecek ve bu taş için, bu propaganda zaferi için Jones'a ödeyeceğim parayı bana sağlayacak. Bu adam bir katil, gerçek bir *mücahit*. Merkez, transferi yapmam için beni gönderdi çünkü bu adam, bu katil, ABD'de ifşa olma riskini göze alamaz. Amerikalılar onu burada bulursa, onu bir kutuya koyarlar ve asla dışarı çıkmasına izin vermezler."

"Onun burada ne işi var?" Awad sordu.

"Bilmiyorum. Biliyorsunuz, burada gayri resmi olarak, Lübnanlı basit bir adam olarak, ülkeyi geziyorum. Amerikan gümrükleri nedeniyle yanımda para getiremedim. Bu *mücahidin* ilk görevi parayı teslim etmek değildi. Başka bir şey için buradaydı, ama para New York'a diplomatik bir kese içinde geldi.

ve o da taşı buraya getiriyor. Takası ben yapıyorum, taşı Lübnan'a götürüyorum, o da toprağın altına geri dönüyor."

"Mmmm."

Al-Lubnani ayaklarını balkon korkuluklarına dayadı. "Ama kendime soruyorum, bu sadece teoride: Lübnan'da bu taşın sahip olmak istiyorlar. Ben ise çok pahalı bir şehir olan Paris'te huzur içinde yaşamak istiyorum. Bu adam, bu katil, bir çanta içinde üç milyon Amerikan doları nakit getiriyor. Bir milyon ve kendi paramla, çok parlak olmasa da yaşayabilirim.

makul bir şekilde, Paris'te."

"Mmmm."

"Kendime soruyorum, eğer Jones bir buçukluk bir teklif alırsa, üçünü de almadığını kim bilebilir?"

Awad, "Kendime soruyorum, ama sadece kibarca, siz Paris'te rahatça yaşayabilesiniz diye ben neden hayatımı riske atayım?" dedi.

Al-Lubnani parmağını kaldırdı: "Matematiği sen yapmalısın. I Jones'un bir buçuk alacağına inanıyorum. Bana bir tane lazım. Bu iki-beş puan. İlave beş yüz bin ile küçük bir uçak satın alınabilir."

Awad, "Küçük bir uçak isterdim," diye itiraf etti. "Her ne kadar bir havayolu şirketinde uçmak istesem de, çalı pilotu olmak da kabul edilebilir."

"Minnesota'da bir çalı pilotu mu?"

"Minnesota'da olmaz. Çok soğuk. Belki Afrika'da bir çalıılık ilgimi çekebilir. Ya da Suriye çalılıkları. Bana ateş etmediği sürece herhangi bir çalıılık."

"Mmm. Suriye. Suriye önümüzdeki otuz yıl boyunca zor olabilir," dedi El Lubnani. "Ama Türkiye, Türkiye'de sizin için bir yer olabilir. Ya da Kürdistan."

Awad, "Kürdistan diye bir yer yok," dedi.

"Olacak... ve çalı pilotlarına ihtiyaçları olabilir."

—

Bloody Mary'leri yudumlamak için bir AN. Awad, "Bu konuşma çok ilginç," dedi.

"Ama tabii ki bunların hepsi teori," dedi El Lubnani. "Hiç kimse davaya Adabi el-Lubnani'den daha sadık olamaz."

"Bunu anlıyorum," dedi Awad. "Söyle bana, parayı getiren bu adamın adını biliyor musun?"

"Biliyorum. Gerçi bunu dile getirmekten bile çekiniyorum," dedi El Lubnani. "Konuşmamızın sonuçsuz kalmasının bir nedeni de, bu adamın beni sorguya çekmek için gönderilebilecek olması. para harcadı. Ya da hemen Lübnan'a dönmezsem."

Awad, "Eğer bu ismi telaffuz etmeye karar vererseniz, onunla çalışmak için bir yol bulabilirim," dedi. "Bildiğiniz gibi Amerikalı yetkililerle mükemmel bir bağlantım var."

"İlginç," dedi El-Lubnani. "Virgil bu mu?"

"Evet. İnternette onun hakkında bir şeyler okuyordum. Amerikan hükümetinde bağlantıları var. Eğer bu *mücahit*le ilgilenirlerse."

"Size çok ciddi söylüyorum, dünya bu adam olmadan daha iyi bir yer olurdu." Al-Lubnani bir yudum daha aldı. "Ben öyle değilim.

Bu İsraili haçlılara karşı bir savaşçıdan başka bir şey değil." "Elbette hayır," dedi Awad. "Yine de ..."

"Bir Bloody Mary daha mı?" diye sordu al-Lubnani.

Virgil akşam haberlerini izledi ve etkili oldu: Zahavi artık Amerika'daki en tanınmış genç İsrailliydi. Tabii ki, eğer kaçırılanlar hakkında yanılıyorsa.

davalardan sonra Amerika'daki en zengin genç İsrailli olacak.

Applebee's'e akşam yemeğine gitmiş, orada büyük bir dilim pirzola, patates kızartması ve lahana salatası yemiş ve Ma, Bauer ile birlikte içeri girdiğinde ağzının etrafında önemli miktarda koyu turuncu barbekü sosu vardı.

Onu hemen görmüşler. Annem yanına gitti ve sordu, "Dudaklarının etrafındaki sos. Daha sonrası için mi saklıyorsun?"

Virgil peçeteyle yüzünü sildi ve Bauer'e, "Ona çıkma teklif ettin ve Applebee'ye mi götürdün? İlk randevuda mı?"

Annem adamın cevap vermesine izin vermedi. Onun yerine bir soruyla araya girdi. "Jones yine mi kaçtı?"

"Evet. Hayalet gibi."

"Düşünmen için başka bir şey daha var," dedi annem. "Beynini yakmamaya çalış. Sahip olduğun her şeye ihtiyacın var."

"Git yemeğini ye," dedi Virgil. "İkinize bakmak beni rahatsız ediyor."

—

VIRGIL kalan kaburgalar üzerinde çalışırken yine de annesinin yorumunu düşündü. O da her şeyi düşündü. Jones hakkında, Kızı hakkında, annesi hakkında, Jones'u kimin sakladığı ve kayayı nerede saklıyor olabileceği hakkında... Ellen'in kimde olduğu hakkında ve

Ellen ve Jones'un onu atlatmak için kaçırılma numarası yapıp yapmadıkları... ve bu rahatsız edici bir fikirdi.

Sonra düşündü, normal, akli başında bir insan neden Jones, ağırlaştırılmış saldırı ve şimdi de adam kaçırma dahil olmak üzere çeşitli suçlara ortak olacağını bilerek mi? Ve Jones bunu asla ödemeyecek olsa da, çünkü yakında ölecek, küçük yardımcısı uzun bir süre hapse girebilir.

Virgil bir sonuca vardı: kimse bunu yapmazdı. Akli başında olsalar bile.

Ama belli ki birileri öyleydi.

Bir süre düşündükten ve sıcak dondurma yedikten sonra aklına başka bir düşünce geldi: Tabii ona yardım eden kişi bunu gerçekten yaptığını bilmiyordu.

Hmm. Pirzoları bitirdi, sonra Applebee's tarafından sağlanan kimyasal el temizleme bezlerinin dördünü de kullandı, telefonunu çıkardı, dünya saatlerine baktı ve İsrail'de saatin sabah 4:47 olduğunu öğrendi. Annabelle Johnson, her sabah otobüse bindiklerini söylemişti. Sabah saat beşte kazıya gidecekti, yani uyanık olacaktı. Uyanmazsa da, bu uykudan daha önemliydi.

Cep telefonu kayıtlarında ona yaptığı önceki aramayı buldu ve tekrar aradı. Birkaç yer istasyonu ve bir Birkaç uydudan gelen çağrı, İsrail'in kuzeyindeki bir yurttan kahvaltı yapan Johnson'ın sırt çantasındaki telefonu çaldırdı.

Johnson cevap verdi, sesi parlak ve neşeliydi. "Ken mi?" "Hayır, bu Virgil. Çiçekler. Minnesota Bürosu'ndan Suçlu Yakalama."

"Memur Flowers. Elijah'ı buldunuz mu?"

"Hayır, hayır. Bana ne tür bir araba kullandığınızı söyleyebilir misiniz?" "Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Şey, bu bir Volvo," dedi.

"Kırmızı bir Volvo station wagon gibi mi?"

"Evet, aynen öyle. Bir şey mi oldu?"

Bir dakika daha konuştular ve Johnson, Elijah Jones'un kesinlikle arabasını sürmeye ya da yatağında uyumaya yetkili olmadığını söyledi; ancak arabasının anahtarlarını bulmak kolay olacaktı, çünkü

evindeki herhangi biri. Yatak odasındaki şifonyerin en üst çekmecesindeydiler.

"Ev anahtarınız yanınızda mı?" Virgil sordu. "Şey, çantamda bir yerlerde."

"Hâlâ orada olup olmadığını kontrol edebilir misiniz?"

"Evet, tabii ki." Onun etrafı karıştırdığını duydu ve Bir dakika sonra tekrar telefona sarıldı. "Orada değil. Buna inanamıyorum."

Virgil kadının St. Peter kasabasındaki adresini aldı ve kadın yan komşuları Jensen'lerde evin acil durum anahtarı olduğunu söyledi. Virgil ona görevli memurun telefon numarasını verdi.

Paul'deki BCA'da görevli memur, Virgil Flowers'ın evine girmesinde bir sakınca olmadığını söylemesi için kendisini aramasını ve kaydetmesini istedi. "Sonra beni arasın ve elinde olduğunu söylesin."

"Tamam. Jensen'ları arayıp anahtarı sana vermelerini söylememi ister misin?"

"Şu anda olmaz," dedi Virgil. "Oraya gideceğim ve seni oradan arayacağım."

—

Kapıdan çıkarken annemin masasında durakladı; annem ve Bauer karides tabağı yiyorlardı ve Virgil Red Lobster'ın daha kaliteli bir deniz ürünü sunacağını düşünerek bunu reddetmişti. Annem Virgil yaklaşırken başını kaldırıp "Ne?" diye sordu ve Virgil kabine doğru eğilip onu öptü. Alnına.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Bunu düşündüm. Dediğin gibi."

—

JOHNSON, St. Peter'ın kuzey kesiminde, Inverness Lane'de, kolejde çalıştığı yere muhtemelen üç dakika uzaklıkta, yeterince hoş bir mahallede yaşıyordu.

Virgil adresi buldu ve bir geçiş yaptı: ne bir araba görünüyordu ne de ışıklar yanıyor. Bir kez daha geçti. Hiçbir şey. Sonunda

Johnson'ın yan komşusunun ışıkların olduğu garaj yoluna girdi ve kapının zilini çaldı.

Bir adam elinde bir dergiyle kapıya geldi, Virgil'e baktı ve kapıyı açtı. "Evet?"

Virgil kendini tanıttı. "Siz Bay Jensen mısınız?" "Ben ne yaptım ki?"

Virgil, "Annabelle Johnson'ın yanında yaşıyorsunuz," dedi. Johnson'ın evindeki hareketlilikle ilgilendiğini söyledi; arabasının, kırmızı Volvo steysin vagonunun gelip gitmesi.

Jensen'in karısı konuşmaları dinlemek için arkasından gelmişti. "Dün arabanın birkaç kez gelip gittiğini gördüm ama Roger olduğunu düşündüm" dedi.

"Roger?"

"Oğlu. O İsrail'deyken buraya göz kulak olması gerekiyordu. Şehirde yaşıyor. Aslında onu hiç görmedim, Yine de."

"Şu Jones denen adamla kazıdaydı," dedi adam. "Sence arabayı o mu kullanıyordu?"

Virgil, adamın aptal olmadığını düşündü. Dedi ki, "Sadece olasılıkları kontrol ediyoruz. Johnson evin acil durum anahtarının sende olduğunu söyledi.

Onu İsrail'den aramak istiyorum -aramamı bekliyor- böylece bana vermenizi söyleyebilir."

"Harika," dedi Jensen.

Virgil telefon etti, Johnson Jensen'den anahtarı Virgil'e vermesini istedi ve sonra Bayan Jensen ve Johnson Virgil'in parasıyla on dakika boyunca mahallede neler olup bittiği, Roger'ın buralarda olup olmadığı, bir LGBT meselesi üzerine bir fakülte anlaşmazlığı ve Johnson'ın çim fıskiyelerinin açık olup olmadığı hakkında konuştular; ve sonra Virgil telefonunu ve anahtarı geri aldı.

Jensen'lara kapıyı kapatmalarını ve en azından birkaç dakika içeride kalmalarını söyledi.

—

Kamyonetini sokağın aşağısına çekti, bir el feneri aldı ve silahını aldı ve eve doğru yürüdü. Ev

Tek katlı, çiftlik tarzı bir evdi ve temelin içine yerleştirilmiş dar bodrum pencerelerini görebiliyordu. Arka kapıdan içeri girdi, kilitler tek anahtarlıydı. El fenerini kullanarak önce üst katı temizledi ve boş olan garajı kontrol etti.

Bodrumun üçte birinde evin mekanik tesisatı ve çamaşırhane bulunuyordu. Diğer üçte ikisi ise bir ofise, büyük bir televizyonu olan küçük bir tiyatro alanına ve bir müzik odasına dönüştürülmüştü. sistemi, başka bir köşede de bazı egzersiz aletleri vardı. İki pencere ofis alanına bakıyordu ve her ikisi de Virgil, Jones'un saklanıp televizyon izleyebilmesi için yastıklarla kapatıldığını düşündü.

Televizyonun karşısındaki kanepeye baktı. Kanepenin yanında, yerde beyaz bir çöp torbası duruyordu ve torbanın içinde ne olabileceği Kan lekesi. Jones'un, arkadaşının kanepesinde kanamamaya çalıştığını düşündü.

Bodrumla işi bitince üst kata çıktı ve odalara detaylıca baktı. Yatak örtüleri fena halde buruşmuştu ve Onları geri çektiğinde, alttaki çarşaflarda iki küçük kurumuş kan lekesi buldu. Bodrumda dikkatli davranmıştı ama yatak odasında o kadar dikkatli değildi.

Başka bir şey yok. Taş yok, giysi yok. Buzdolabı bira ve sandviç etiyle doluydu ve mutfak tezgahının üzerinde bir somun ekmek duruyordu. Virgil ekmeği sıkıığında sanki birkaç günlükmüş gibi geldi.

Jones geri dönecek mi?

Söylemenin bir yolu yok. Ama Virgil zaten hiçbir şey yapmıyordu ve Johnson'ın evi onu bulmak için en iyi seçenek gibi görünüyordu. BCA nöbetçi memurunu aradı, yan taraftaki Jensens'in telefon numarasına bakmasını sağladı ve onları aradı.

"Şuradaki kanepeye uzanacağım. Gece boyunca burada kalabilirim. Her zaman yaptığınız gibi devam edin," dedi.

Yapacaklarını söylediler.

VIRGİL bir süre oturma odasında oturduktan sonra Bütün gece karanlıkta oturarak bunu yaptı. Sonunda bodruma geri döndü, Johnson'ın film stoğuna göz atacak kadar ışığı açtı, *Kick-Ass*'i seçti, yükledi, sesi duyabileceği kadar kıstı ve ışıkları kapattı.

Filmi izledi ve yukarıda hiçbir şey olmadı.

Sonra *Watchmen*'in üçte ikisini izledi ve bir şey oldu. Telefon çaldı ve açtığına Bayan Jensen kendini tanıttı. "Şurada otururken senin için endişelendik.

Karanlık. Acaba arka kapıdan gizlice girsem, bir dilim vişneli turta ister misin?"

"Şey, evet. Yapardım."

"Isındı mı?"

"Evet,

hanımefendi."

"Dondurma?"

"Bu harika olur."

"Beş dakika içinde orada olacağım. Arka kapıdan."

Virgil gerçekten de çoğu insanı severdi, çünkü çoğu insan oldukça sevimliydi.

Turta mükemmeldi. Film de öyleydi ama üçüncü bir filmle uğraşamazdı. Saat on birde, buzdolabını yağmaladı. bira içti, sonra kanepeye kıvrıldı ve cep telefonunu kulağının yanına yerleştirdi.

Bir süre tüm bu saçma durumu ve bu konuda ne yapabileceğini düşündü. Eyaletin güney yarısındaki tüm polisler Ellen Case'i arıyordu ama onunla tek bağlantı Elijah Jones'un arabasındaki telefondur.

Virgil en iyi düşüncelerini genellikle yarı uykulu haldeyken yapardı. O sırada

uyumak üzereyken, Yael-1'in, Tal ya da adı her neyse, Jones'un arabasını takip edebildiğini ama takip cihazını havadan tespit edemediklerini düşünmeye başladı. Yael-1 sadece arabayı takip etmekle kalmamış, aynı zamanda birkaç mil boyunca ve birkaç virajda da takip edebilmişti... Yani arabaya bir böcek mi yerleştirmişlerdi? Ama hangi arabaya böcek yerleştireceklerini nereden biliyorlardı?

"Huh." Uyandı, cep telefonunu aldı ve nöbetçi memuru tekrar aradı.

"iPhone'unuzu kaybettiğinizde, birini arayıp sizin için takip etmesini isteyemez misiniz? Harita üzerinde mesela?"

Nöbetçi memur, "Sanırım öyle," dedi.

"İhtiyacım olan şey bu," dedi Virgil. "Apple ya da her kimse onunla temasa geçmeni istiyorum. Çalınan iPhone'unuzu bir iPad ya da belki başka bir telefon üzerinden takip edebileceğiniz bir hizmetleri var. Birinin onları arayıp bugün Minnesota'nın güneyinde bir iPhone'u takip etmelerini isteyip istemediğini öğrenin."

"Bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum," dedi nöbetçi memur. "Bir yolunu bul o zaman. Sen zeki bir adamsın. İnternette araştır."

Onlara ulaştığınızda, hangi numaranın aradığını ve o telefonun şu anda nerede olduğunu sorun."

"Bir deneyeceğim."

"Beni sabah yediden önce arama," dedi Virgil. "Uykuya ihtiyacım var."

—

Saat altıda telefon çaldığında inledi ve yuvarlandı. Kanepesi yeterince uzun değildi ve koltuğunda bir bükülme vardı.

Sırtının ortası ve ayakları koltuk yastığı ile kanepenin kolu arasına sıkıştığı için uyuyakalmıştı.

Telefonu eline aldı ve 507 alan kodu, yabancı bir numara ve "Rochester, MN" yazan ekrana baktı.

"Alo?"

"Viiirrrrgilll ..."

Tutarsızca hüngür hüngür ağlıyordu ama arayan Ellen Case'ti. "Bu yoldan benzin istasyonuna doğru yürüyorum, hendeğin içindeyim."

Virgil ayağa kalktı, zihni aniden berraklaştı: "Gaza git İstasyon. Koşabilir misin? Benzin istasyonundan ne kadar uzaktasın? İstasyon açık mı?"

"İşaret açık."

"Ne tür bir işaret?" Virgil sordu. "Bu bir Kwik Trip."

"Ne kadar uzaktasın?"

"Bilmiyorum, çok uzak değil. Şehir dışındayım," dedi.

"Koşabilir misin?"

"Hayır, ben her şeyim. Çok yorgunum. Çok yorgunum."

"Sadece benimle kal, telefonda kal," dedi Virgil. Konuşurken bir yandan da botlarını giyyordu.

Virgil onu Kwik Trip'e götürdü, tezgâhtarla konuştu, yerini öğrendi ve Rochester polislerini harekete geçirdi.

Ellen hatta geri döndüğünde, "Dayan tatlım, dünyadaki tüm polisler yolda" dedi.

—

MANKATO, MINNESOTA, Rochester'dan yaklaşık seksen beş mil uzaklıktadır ve normal şartlarda bir buçuk saatten az sürmez.

koşullar. Virgil yola çıktıktan sonra bir saatten biraz daha kısa bir sürede varmış. Yolda Rochester polislerini aradı ve

Ellen'a tam olarak nasıl ve ne zaman düşürüldüğünü ve onu kaçıranların nerede olabileceğine dair onlara verebileceği herhangi bir şey konusunda baskı yapmalarını söyledi.

O da hemen geleceğini söyledi.

Owatonna'nın güneyinde I-35'i henüz geçmişti ki, Davenport'a Ellen'ın bulunduğunu haber vermesi gerektiği aklına geldi. Davenport'u sabah sekizden önce uyandırırsanız ayı gibi davranırdı ama iyileşirdi.

Virgil aradı ve Davenport "O lanet tekneye binmesen iyi edersin" dedi, Virgil de "Hayır, hayır. Az önce Ellen Case'den bir telefon aldım. Rochester'da onu serbest bırakmışlar."

"Ah, dostum. Bu müthiş bir şey. O televizyon şeyiyle sikinin üstüne basmandan ölesiye korkuyordum," dedi Davenport. "İnsanlara seni tanımadığımı söylemeye hazırlanıyordum. Nereye gidiyorsun? Gidiyorsun tabii ki."

"Evet. Owatonna'yı uyandıran sonik patlama bendim. geçmişe gidiyor. Rochester polisleri Ellen'la konuşuyor, kaçıranlar hakkında onlara ne söyleyebileceğini öğrenmeye çalışıyorlar."

"Biliyor musunuz? Bahse girerim o Mossad'lı hatun Doğu Yakası, ve bahse girerim onları buradan çıkarmak için özel bir uçakları vardır.

Ülke çapında. TV programını gördüler, korktular, Case'i serbest bıraktılar ve gittiler. Onun kışını bir daha göremeyeceksin, Kudüs'ün bu tarafında değil."

"Muhtemelen haklısın," dedi Virgil. "Umarım itibarını zedelemişimdir. Beni kızdırıyor."

"Case ile konuştuktan sonra beni tekrar ara."

—

Virgil Rochester'a vardığında polisler Ellen'ı St. Mary's acil servisine götürmüşlerdi. Altı üniformalı ve iki Virgil aceleyle içeri girdiğinde dedektifler bekleme alanında oyalanıyorlardı. Dedektiflerden biri onu tanıdı ve "Virgil" dedi. Virgil de, "Donny," ve "Nerede o?"

"Bir yatakta oturuyor. İyi olduğunu söylüyor ve doktor yorgun olduğunu ve muhtemelen bir Xanax ya da başka bir şey kullanabileceğini söylüyor."

"Onunla konuşmam gerek. Sana bir şey verdi mi?"

Donny Hall, "Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok," dedi. "Onu yakaladıkları andan itibaren bir çuvalın içinde tutuyorlardı. onu serbest bıraktılar. Bir adam, bir kadın, bir moteldeydiler. Hadi bu taraftan."

Ellen bir hastane yatağında yatıyordu, ayakkabıları çıkarılmıştı ama onun dışında tamamen giyinikti. Virgil içeri girdiğinde gözlerini açtı ve oturdu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ben sadece, ben sadece ..."

"Sakin ol," dedi Virgil. "Benimle konuşabilir misin? Seni şu anda olduğundan daha fazla üzme istemiyorum."

"Konuşabilirim, incinmedim. Ama çok *yorgunum*. Beni öldüreceklerini sandım. Babamı asla affetmeyeceğim. Bu çok abartılı."

"Kadını gördün mü?"

"Sadece yarım saniyeliğine, sadece gözümün kenarından. Onlar sadece, onlar sadece ..."

Korkmaya başladı ve Virgil onun bacağını okşadı. "Sakin ol, sakın ol."

"Garajımdaydım. Buzdolabında yiyecek iyi bir şey var mı diye merak ediyordum ve geldiklerini hiç görmedim. Üzerime bir *torba* attılar. Telefon direkleri gibi kokuyordu. Sonra beni yere attılar ve kadın, sanırım bu kadındı, bana vurdu, tokat attı ve çığlık bile atamadım. Sonra onlar

kasetle başladılar ve sonra beni minibüse attılar, minibüs olduğuna eminim."

Kaçırıldığı gece minibüsle yaptığı ilk yolculuk uzun sürmüştü ama o sabahki yolculuk kısaydı. Daha önce hiç Nefes almakta zorlanıyordu, çünkü çuvalın dışını göremese de çuval gevşek dokunmuştu. "Kokuyordu ama nefes alabiliyordum."

Tuvalete gitmesi gerektiğinde, kaçırılan kadının belindeki bandı çekip çıkarmış ve onu tuvalete götürmüşler. Kadın onunla birlikte banyoda kaldı. Ona yemek ya da su vermek için bandı çözüyorlardı. çuvalı tekrar yerleştirin ve yiyecekleri ya da su şişelerini kenarın altından geçirin.

Çuval kafasından hiç çıkmamış. Çuvalın Kwik Trip'in yanındaki hendeğe geri döndüğünü söyledi.

Virgil ona tüm hikâyeyi anlattı ve sonunda Zahavi konusunda doğru kararı verdiğinden yüzde doksan dokuz oranında emin oldu.

Virgil ona kadını Yael-1 ya da Tal olarak tanımlaması için baskı yaptığından tanımlayamadı -hiçbir isim kullanılmamıştı- ama evet, İsraili olabileceklerini düşündü.

"Neden?" Virgil sordu.

"Kahvaltıda ... Kızarmış ekmek, krem peynir ve bolca sebze ve meyve yedim. Babamla İsrail'e üç kez gittim ve İsraililer kahvaltıda çoğunlukla bunları yiyor."

Birkaç ayrıntı vardı: bir minibüs, bir motelin birinci katı, ama çok iyi bir motel değildi - odalarda sigara içilmesine izin verilmiş gibi bayat bir koku vardı ve kötü temizlenmişlerdi. Odalar özellikle ses geçirmez değildi, çünkü çakıl taşlarından geçen arabaları ve bir keresinde birinin bir başkasına seslendiğini duymuştu, ama bitişik odadaki kimseyi duymamıştı.

Sabah serbest bırakıldığında nereye götürüldüğünü takip etmeye çalıştı ve sadece on beş dakika kadar götürüldüğünü düşündü - motel çok uzakta değildi.

"Sence motelin park yeri asfalt değil de çakıl mıydı?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Evet. Ve düşündüğümde, sanırım bir son odadaydık."

Virgil ayrıntıları ve dedektif Donny'yi ortaya çıkarmaya devam etti, "Aklıma iki yer geliyor. Daha fazlası da olabilir ama bu ikisinden biri olduğuna bahse girerim."

"Etrafa adam gönderebilir misin?"

"Elbette."

Adam gitti ve Virgil Ellen'ın bacağını okşayarak "Sana bir şey soracağım, medyaya konuşabilir misin?" dedi.

"I . . . Yapmak zorunda mıyım?"

"Babanla iletişim kurmamız gerekiyor," dedi Virgil. "Daha iyi bir yol yok. Şu anda üç kişi vuruldu ve bir de kaçırılma olayı var. Bu cidden çok çirkin bir durum."

Virgil babasını hastaneden kimin ve neden çıkardığı konusunda onu zorladı. O ise kararlıydı: bu olayla hiçbir ilgisi yoktu ve kimin yapmış olabileceğini de bilmiyordu.

Virgil, "Sanırım, muhtemelen, Ma Nobles'dı," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse Ellen, herhalde ona her şeyi senin anlattığından şüphelenmiştim."

"Taş hakkında konuşmuştuk," diye itiraf etti Ellen. "Konuşmuş olabilirim."

Görünüşe göre ..."

"Ne?"

"Taşın satış fiyatının birkaç milyon dolar olabileceğiyle ilgileniyor gibiydi."

"Yani bunun hakkında konuştunuz mu?" "Evet, konuştuk."

"Annemin biraz şüpheli bir geçmişi olduğunu biliyor muydunuz?"

Ellen, "Şey, yeterince iyi birine benziyordu. Yani, *sen* onu benimle tanıştırdı."

Virgil yüzünü buruşturdu: "Ona yapması için meşru bir şey vermeye çalışıyordum."

"Şey... bu gerçekten pek iyi sonuçlanmadı," dedi Ellen. "Sence babamın nerede olduğunu biliyor mudur?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Senin ihtiyar bir vaize göre saklanma konusunda oldukça iyi."

—

ELLEN hastanede kalmak istemedi. Doktor gidebileceğini söylediğinde Virgil onu tam bir ifade vermesi için Rochester Kanun Uygulama Merkezine götürdü. O bunu yaparken, Virgil

Downtown Hilton'a gitti, müdürle konuştu ve basın toplantısı için bir yer ayırttı, Davenport'u arayıp ne yapacağını anlattı ve ardından TV kanallarını aramaya başladı.

Dedektif Hall arayıp moteli bulduklarını söylediğinde Hilton'daydı. "54'n I-90'ı kestiği yerde Foudray's adında bir mom-'n'-pop var. Jack Golden orada."

"Ellen'la işin bitti mi?" "Pek sayılmaz. Ona ihtiyacın var mı?"

"Evet, saat 11'de Hilton'da."

"O zamana kadar işimiz bitmiş olur," dedi Donny. "Onu buraya getireceğim."

Virgil arabayı motele sürdü, 52. Otoyol'a bakan elli metrelik bir şeritte küçük odaları olan tek katlı bir binaydı. Park yeri kahverengi çakıllarla kaplıydı ve Jack Golden sondaki odaya bakıyordu.

uzun kollu turkuaz bir kovboy gömleği ve kot pantolon giymiş, titrek, tıraşsız yaşlı bir adamla konuşuyordu. Golden ve Virgil el sıkıştılar ve Golden yaşlı adamı Bud Anderson olarak tanıttı.

"Sadece bir adam gördüm, uzun boylu, sakallı ve uzun saçlıydı." Anderson şöyle dedi. "Biraz yabancı görünüyordu ama İngilizceyi oldukça iyi konuşuyordu. Sesi yabancı gibi gelmiyordu."

"Yanında bir kadın mı vardı?" Virgil sordu.

"Evet, bir keresinde o minibüsten inen bir kadın görmüştüm. Sıska görünüyordu. İki oda kiralamışlardı, uzun boylu adam geldi ve sondaki iki odayı istedi, çünkü biraz sessizliğe ihtiyaçları vardı, yani beni ilgilendirmez. Onları buraya koydum."

Golden, "Adam bir etiket numarası yazmış.

Giriş yapıldı. Böyle bir numara yok. Richard Johnson olarak giriş yapmış. Nakit dedim. Oda telefonunu hiç kullanmadım."

"oktan gitmişler," dedi Virgil. "Olay yerini aramaya değip değmeyeceğini bile bilmiyorum."

"O çuvaldan lif falan bulabiliriz." Golden dedi. "Ama banyoda motele ait olmayan bir şişe 409 var. Her şeyin silinmiş olduğuından şüpheleniyorum."

"Tabii ki silinmiş," dedi Virgil. "Onlar casus. Elbette silmişlerdir."

Golden, "Casuslar. Aslında daha önce casuslarla uğraşmamıştım."

"Etrafımızdalar," dedi Anderson. "Casuslar." Sonra zaten puslu olan gökyüzüne baktı: "Yine sıcak bir gün olacak," dedi.

Virgil, Kanun Uygulama Merkezi'ndeki Hall'dan bir telefon aldı: "Burada küçük bir sorunumuz var. Case, bir süre önce TV şovunu iptal et." "Ne?"

"Bir çuvalın içinde iki gün geçirdiğini ve öyle görüldüğünü söylüyor ve bu haliyle televizyona çıkmayacak."

Virgil, "Beş dakika içinde orada olacağım," dedi.

-

BEŞ DAKİKA sonunda Macy's'de ona dört yüz dolara mal oldu, ama acelesi için ona kredi verdi: cüzdanı, kimliği ya da kredi kartı yoktu ve ona geri ödeyeceğine söz verdi. Birkaç kozmetik ürünü, indirimde olan yeşil bir yazlık elbise ve bir çift alçak topuklu ayakkabıyla yetindi; son dakikada da iç çamaşırı, saç spreyi ve tarak almaya gitti.

Hilton'a dönerken Virgil, "Bana ne söylediğini anlat. Kaçıranlar hakkında *düşün*. Sana tanıştırdığım kadın mıydı? Sence hala buralarda mıdırlar? Ne kadar organize olmuşlardı? Ne hakkında konuştular? Nerede olduklarına dair bir fikir verdiler mi? nereden?"

Kadın fidyecinin sorumlu olduğunu söyledi. Sert biriydi ve organize görünüyordu ama biraz fazla pişmişti. Ellen onun Tal Zahavi olduğundan emin değildi ama öyle olabileceğini düşünüyordu. "Aynı türden bir yönetici tavrı -sen yapmazsan ben yaparım."

Öte yandan adam panik içinde yaşıyordu: "O benden daha çok korkmuş görünüyorlardı. Geriye dönüp baktığımda, onların

bana zarar vermeyi hiç planlamamıştı. Adam bana sürekli tuvalete gidip gitmeyeceğimi ya da bir bardak suya ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Sanırım Amerikalıydı ama birkaç kez Yidiş argosu kullandı. Sanırım yardım için çağırdıkları Amerikalı bir Yahudi olabilir."

İkisinin de nereli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam ne zaman saçmalamaya başlasa, kadın onu susturuyordu ve Ellen kendisine işaret edildiği hissine kapılıyordu: "Kapa çeneni yoksa seni duyacak."

İki fidyeci çok fazla televizyon izlemeye başladı ve kadın telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkıyordu. Bir noktada, onlar babasıyla temasa geçti ve sonra onu minibüse geri götürdü ve görünüşe göre onu taşla değiştirmek için bir süre etrafta dolaştı, ancak Babasını takip eden bir uçak gördüklerinde takas suya düşmüş. "O

bendim," dedi Virgil. "Eğer ben orada olmasaydım, sen bir gün daha erken kurtulabilirdi."

"Bunu bilmene imkân yok," dedi Ellen, omzunu sıvazlayarak. "Onları nasıl görebileceğini ben de bilmiyorum, babam geçerken mısır tarlalarında saklanıyorlardı. Onu takip eden araba ya da uçak arıyorlardı ve uçağı gördüler."

O akşam, takasın başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından Virgil'i televizyonda görmüşler ve paniğe kapılmışlardı.

"Kadın çılgına dönmüştü, sürekli 'Bu ne? Bu aptal bana ne yapıyor?' diyordu. Sonra adam, 'Bana öyle geliyor ki seni beceriyor, tam orada, televizyonda' diyordu."

"O zaman Tal Zahavi olmalı," dedi Virgil. "Şey ... evet, sanırım öyle olmalı."

Kadını şafak vakti serbest bırakmaya karar vermişler, çünkü kadın adama en az polis memurunun o zaman etrafta olacağını söylemiş. Onu kaçırdıklarında üzerinde hafif bir bahçe kıyafeti vardı. Ceketinin cebinde cep telefonu vardı. Telefonu elinden almışlar ama onu hendeğe bıraktıklarında geri vermişler.

Virgil, "Bu çok güzeldi," dedi.

Ellen, "O kadar da iyi değil, korkmuşlardı," dedi. "O noktada bana bir şey olmasını istemediler. Gelip beni almaları için polisi aramamı istediler. Konuşma tarzlarına bakılırsa Artık buralarda olmadıklarını. Adam gideceğini söylüyordu.

ve kadın onunla tartışmıyordu. Kadının kaçıp kaçmadığından emin değilim ama sanırım adam kaçtı."

—

HILTON'DA, Virgil müdürü birkaç saatliğine ücretsiz bir oda vermesi için kandırdı ve Ellen'ı temizlik yapması için orada bıraktı.

Planlanan basın toplantısından on beş dakika önce dışarı çıktığında zayıf bir şekilde gülümsedi ve "En azından yeniden yarı insan gibi hissediyorum" dedi.

"Müthiş görünüyorsun," dedi Virgil. İyi görünüyordu, ancak yeni kıyafetlerinin ve makyajının ardında gözleri bitkin görünüyordu. Eğer öyle olsaydı

kaçırma olayını gerçekleştiren Zahavi'ydi ve Virgil neredeyse Ellen'a ciddi bir şey borçluydu, çünkü Ellen'ın elinden ciddi bir şey almıştı: güvende olma duygusu ve Hayatta mahremiyet ve diğer insanların başına kötü, çılgınca şeyler gelmesi.

Ona babası ve ona yapabileceği yardımlar hakkında bir nutuk çekmeye meyilliydi ama kıza şöyle bir baktıktan sonra bu işin peşini bırakmaya karar verdi.

Asansörle aşağı inmeye başladıklarında, "Şimdi çok dikkat çekeceksin," dedi. "Babana isyan yasasını okursan herkese büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

"Eminim hâlâ anneme odaklanmıştı," dedi. "Tabii hâlâ hayattaysa."

"Bu başa çıkmamız gereken bir soru - ben başa çıkmak istiyorum Virgil basın toplantısında," dedi. "Beni aramasını sağlamalısın. Ya da seni aramasını."

—

BASIN KONFERANSI muhabirlerle doluydu. Kaçırılma ve taş, eyalette ve birçok eyalette en büyük haberdi.

ve ulusal medyanın dikkatini çekmeye başlamıştı.

CNN ve Fox gibi kablolu kanallar. Hem Sewickey hem de Bauer sabah programlarına çıkmıştı, Virgil'e söylenmişti ve programlarında daha fazlası vardı.

Basın toplantısı bir toplantı odasında düzenleniyordu, ancak Onlar ve aralarında Hall'un da bulunduğu birkaç Rochester dedektifi, dışarı çıkma vakti gelene kadar bir konferans odasında saklandılar. Vakit geldiğinde, üç polis Ellen'ı toplantı odasından geçirip bir podyumun kurulduğu ön tarafa götürdü. Virgil yedi kamera saydı ve *Star-Tribune* muhabiri Ruffe Ignace ile

Bir arkadaş, ön sırada iki sandalye kaplıyordu; iki sandalyeye ihtiyacı olduğu için değil, iki sandalyeli bir adam olduğu ve kendi deyimiyle TV pislikleri tarafından kendisine dokunulmasından hoşlanmadığı için.

Virgil basın toplantısını Ellen Case'in o sabah erken saatlerde serbest bırakıldığını, kaçırانların kaçtığını ve hem yerel polis hem de FBI tarafından arandıklarını söyleyerek açtı. Kaçırانların Ellen'ı Solomon taşı ile takas etmeye çalıştıklarını söyledi.

Sabah erken saatlerde yaptığı telefon görüşmesini ve Rochester polisini aramasını anlattı ve ardından basın toplantısını Hall'a devretti. Hall, Rochester polislerinin Bayan Case'i Kwik Trip mağazasında bulmasını, hastaneye gidişini, fiziksel durumunu ve tutulduğu motelin keşfedilmesiyle ilgili.

Hall, Ellen'ı kameralara tanıttı ve Ellen kendisini kaçırانların onu nasıl kaçırdıklarını, motel odasında nasıl tuttuklarını ve daha sonra onu nasıl yol kenarında terk ettiklerini anlattı.

"Sanırım babam bunu görecek ya da duyacak ve baba, sana yalvarıyorum, bundan vazgeç. Şimdi de insanları incitiyorsun. Yapabilirim.

Sana söz veriyorum, asla eskisi gibi olmayacağım. Bütün bunlar çok çılgınca. Virgil'i ara ya da beni ara, telefonum hala bende. İçeri gelin. Lütfen, lütfen, İçeri gel."

İfadesinin sonunda gözyaşı dökmeye, boğulmaya başladı.

Bir sürü soru vardı, o da elinden geldiğince cevapladı.

ve muhabirler soruları tekrarlamaya başlayınca Virgil konferansı sonlandırmaya çalıştı.

Birkaç dakikalığına başarısız oldu: Bir televizyoncu sordu: "Bu taşın kendisinin Rahip Jones'un düşünme şeklini etkilediğine dair herhangi bir belirti var mı? Ünlü arkeolog Tag Bauer, bunların eserler psişik olarak son derece güçlü olabilir ve Rahip

Jones artık kendi hareketlerini kontrol edemiyor olabilir. Bir şekilde onun tarafından ele geçirilmiş olabilir."

Ignace duyulabilir bir *vınlamayla* elini alnına vurdu.

Virgil, "Ah... Peder Jones'un oldukça hasta olduğunu düşünüyoruz. Ancak kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyoruz."

Bir başka muhabir ise şu soruyu yöneltti: "Taş kısa süreliğine sizdeyken ... herhangi bir olağandışı etki fark ettiniz mi? Parlıyor muydu, olması gerekenden daha mı sıcaktı? Yazılar herhangi bir şekilde alışılmadık mı? Profesör Sewickey, büyük güce sahip eserlerde yazının bazen değiştiğini söyledi."

Ignace koltuğunda döndü ve mikrofonların duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bu bir taş, seni lanet olası moron," dedi.

Virgil, "Hayır, böyle bir şey fark etmedim. Bunu şimdi bitirmek zorundayım, çünkü yapacak çok işimiz var. Tekrarlamak gerekirse, biz Peder Jones'un bizi araması gerekiyor - ya beni ya da kızını."

Geri çekildi ve TV kameramanlarından biri, Sturgis tişörtü giymiş iri yarı bir adam, Ignace'a, "Kasetimi bir kez daha mahvedersen, o küçük kafanı turp gibi koparırım-" dedi.

Bitiremedi, çünkü Ignace -uzun boylu bir adam değildi, ama kalın not defterini bırakıp doğrudan boğazına sarıldı ve ikisi birlikte katlanır sandalyelerin arasına yuvarlandılar.

Çılgık atan televizyoncu kadınlar ve hızlı hareket eden kameramanlar makinelerini çalıştırmaya devam ediyordu. Kameraman en alttaydı ve o sırada

çok daha büyük olan Virgil, Ignace'ın gözüne gerçekten müthiş bir sağ yumruk indirdiğini ve ardından Rochester polisleri oraya varıp onları ayırmadan hemen önce bir tane daha indirdiğini gördü.

Çocukken Philadelphia Altın Eldiven'de 152 kiloda dövüşmüş olan Ignace, Virgil'e başıyla onay verdi ve Virgil de Ellen'ı alıp arka kapıdan çıktılar.

—

VIRGİL, Ellen'ı Şehirlerdeki evine götürmeyi planlıyordu, kısmen yapılacak doğru şey bu olduğu için, kısmen de Ellen'ın kendisine anlatması ihtimaline karşı ona Ellen'ın kafası üzerinde çalışmak için bolca zaman vereceği için

babasının olduğu yere. Daha yeni yola çıkmışlardı ki

Nöbetçi memur aradı ve "iPhone'un nerede olduğunu mu öğrenmek istediniz?" dedi.

"Hem de çok."

"14 ve 169'un güneydoğu köşesindeki McDonald's'ta," dedi. "Apple'la olan prosedürü yeni atlattık ve hemen teslim aldık."

"Yoldayım," dedi Virgil.

Yanında oturan Ellen, "Onu aldığınızda orada olmak istiyorum. Hemen hastaneye gitmesi gerekiyor ve bu steli başımızdan atmamız lazım."

"Doğru," dedi Virgil. "Ve belki de sen orada olursan beni vurmaz."

McDonald's'a vardıklarında, orada Jones diye biri yoktu. bulundu. Ancak nöbetçi memur, telefonun konumunun bilgisayar ekranında yanıp söndüğünü görebildiğini söyledi. Virgil asistanı buldu ve ondan tek bir dış çöp kutusunu boşaltmasını istedi. Müdür yardımcısı bu durumdan pek hoşnut olmasa da bunu yaptı ve birkaç dakika süren bir araştırmanın ardından Virgil elinde telefonla çıkageldi.

"Demek buradaydı," dedi Ellen'a.

"Abur cubura düşkünlüğü vardı ve hastalandıktan sonra yememek için hiçbir neden görmedi" dedi.

"Yaşlandığında acısız ama ölümcül bir hastalığa yakalanmayı umduğunu söyleyen bir arkadaşım var, böylece ölmeden önce birkaç yıl sigara içebilecek. Sağlığı için sigarayı bıraktı ama yine de onları istiyor," dedi Virgil. "Bana mantıklı geliyor."

—

Jones, Virgil'in telefonundan aradığında Ellen'ın evine giden yolu yarılamlışlardı.

"Ellen karşılığında taştan bir dakika içinde vazgeçerdim ama şimdi buna mecbur olmadığım için vazgeçmeyeceğim," dedi. "Yarın akşama kadar her şey bitmiş olacak ve ben de teslim olacağım."

"Seni öldürecekler," dedi Virgil, "eğer önce ateş edip başka birini öldürmezsen. Taş için birini öldürmeye değer mi? Ya da uğruna ölmeye?"

"Tabii ki hayır ve olacak olan da bu değil. Bu Tal denen kadın. O olduğunu anladın mı?"

"Evet, öyle düşünüyoruz," dedi Virgil. "Seni arıyor olabileceğini düşünüyoruz."

Jones, "Sanırım sahip olduğum cep telefonu aracılığıyla beni takip ediyor olabilir," dedi. "Onu McDonald's'ta bir çöp kutusuna attım. Aramak için zahmet etmenize gerek yok."

"Şimdi sığınakta mısın?" Virgil sordu.

"Hayır, hayır, şu anda dışarıda dolaşıyorum, belki bu aramayı takip edebilirsiniz. İşim biter bitmez pili çıkaracağım ve beni bulamayacağınız bir yere saklanacağım."

"Dostum, yapmalısın-"

"Ölmek dışında hiçbir şey yapmama gerek yok," dedi Jones. "Ellen hâlâ seninle mi? Onunla konuşabilir miyim?"

"Bekle."

Virgil telefonu Ellen'a verdi ve Ellen ona bağırarak Bir dakika kadar sonra ona pislik dedi ve prensiplerinin nerede olduğunu sordu, sonra da onu sevdiğini söyledi ve telefonu kapattılar.

"Seni Twin Cities'e geri istiyorum ve Orada kaldığından ve babanın orada saklanmadığından emin olmak için evine birini göndereceğim. Seni güvenli bir yerde istiyorum."

"Ona zarar vermeyin," dedi.

Ellen'ın evine vardıklarında Virgil arabasındaki takip cihazını çıkardı. Kızgındı: "Beni bir çeşit Suçlu mu?"

"Ellen, sen bir çeşit suçluydun. Bunu görmezden geliyordum. Şimdi içeri gir, sağlıklı bir şeyler ye ve biraz uyu."

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Eski kocamın 22 kalibrelik silahını aldım. Onu yatağımın yanında tutacağım."

—

Zaten Şehirlerde olduğu için Virgil Davenport'u aradı: "Sadece benim bilmediğim bir şey biliyor musun diye soracaktım."

Davenport, "Her türlü şey var ama bir tanesi konuyla ilgili," dedi. "O da şu iz sürücülerden birini daha gevşetmeyi başardım. İster misin?"

"Evet."

"Dışarı çıkmam lazım ama masamda olacak."

Virgil yeni GPS ünitesini aldı, şeker makinesinden biraz şeker aldı, parmak izi uzmanıyla Zahavi'nin silahtaki parmak izleri hakkında konuştu -hiç kimseden geri dönüş alamadılar- ve Mankato'ya, evine geri döndü. Bir kase meyve aldı ve yatağına yayıldı, düşünmek için daha iyiydi, çünkü bu en son denediğinde çok işe yaramıştı.

Üç teklif sahibi: Hizbullah, Tag Bauer ve Türkler. Artı üç teklif vermeyen ama yine de takipçi olan: Tal Zahavi, Sewickey ve Yael Aronov. Bilinmeyen bir dış ilgi dahil oldu: Virgil'in Jones'u hastaneden çıkardığını düşündüğü Ma Nobles.

Türkler bu işin dışındaydı, bu yüzden eğer anlaşma gece, Hizbullah'la ya da Bauer'le olmalıydı. Diğer herkes muhtemelen bu işin dışındaydı ya da en azından başka kimse davet edilmemişti.

Belki Ma Nobles hariç. O tüm bunların neresindeydi?

Virgil bir an için bunu düşündü ama üzerinde çalışabileceği bir şey yoktu: kız tam bir jokerdi.

Evet: Bauer ve Hizbullah.

Telefonu aldı ve Awad'ı aradı. "Konuşabilir misin?"

"Bu akşam katılabileceğimi sanmıyorum, bir rahatsızlığım var."

"Sizi dinliyor mu?"

"Yediğim bir şey . . . Evet, bu kötü bir durum. Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"Gizlice çıkıp beni arayabilir misin?"

"Sanırım öyle. Bu sadece kısa süreli bir sorun. Daha iyi olacağım." "Mümkün olduğunca çabuk ara," dedi Virgil.

—

VIRGIL yataktan kalktı ve şehir merkezine, Holiday Inn'e gitti ve Sewickey'nin kapısını çaldı. Sewickey cevap vermedi. Sewickey'nin geçmişi göz önüne alındığında Virgil endişeliydi. Aşağıya indi.

Resepsiyondaki kadın Sewickey'i yaya olarak caddenin karşısındaki Duck Inn'e doğru giderken gördüğünü söyledi.

Virgil Sewickey'i bir bar taburesinde oturmuş, elinde birayla barmenle konuşurken buldu. Virgil bir sonraki tabureye oturdu ve Leinie's olmadığı için Heineken sipariş etti.

"Bauer'in ne tür bir araba kullandığına dair bir fikrin var mı?" Virgil sordu. Sewickey, "Sana bir tahmin vereyim," dedi.

Virgil, "Bana tahmin ettirme, sadece söyle," dedi.

"*The Drifter* yatı var, *The Wanderer* uçağı var, yani bir ... olması lazım."

Dinlemekte olan barmen Heineken'i Virgil'e uzattı ve "Yatı var, uçağı var, çalabilir miyim?" diye sordu.

"Devam et," dedi Sewickey.

"Bir Range Rover olmalı."

Sewickey parmağıyla onu işaret etti ve "Bingo" dedi.

Virgil, "Ben de öyle diyecektim." dedi.

Sewickey, "Beyaz bir Range Rover, yeni model, kendi adıma söylemem gerekirse, hala bir domuz," dedi.

"Sanki sen istemezsin de," dedi Virgil.

Sewickey içtenlikle, "Gerçekten yapmazdım," dedi.

"Biri bana teklif etse Lexus GX'i alırdım ama Caddy de iyi. Doğru takımı bulabilirsem, kaputuna birkaç güzel uzun boynuz kaynatmak isterdim, ama istediğim tek değişiklik bu."

"At römorku için kaşınmıyor musun?"

"Atlar beni sevmiyor," dedi Sewickey. "Ama sorun değil, çünkü ben onları geri sevmiyorum. Yine de oldukça iyi bir atburgerim vardı. bir kez, Ljubljana'da."

"Lanet olası Fransızlar," dedi barmen.

"Ljubljana Slovenya'da," dedi Sewickey. "Yanında gerçekten müthiş bir yaban turpu hardalı da vardı. Kendi yaptığın atburgerlerinden biriydi."

"Lanet olası Slovenler."

Virgil birasını bitirdi ve "Gitmeliyim." dedi.

Sewickey, "Altı ya da sekiz tane daha alayım," deyince barmen, "Aferin," dedi. Sewickey, "Taştan ne zaman haberdar olacağımıza dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Söylentilere göre satış yarın gece gerçekleşecekmiş, tabii biri bana yalan söylemiyorsa."

—

VIRGİL sıcağa geri döndü, pantolonunu yukarı çekti, iki tarafa da baktı, kamyonetine geri döndü ve Bauer'in Range Rover'ını park yerinde gördüğü Downtown Inn'e gitti. Takip cihazını takması bir dakika sürdü ve sonra tekrar

Kamyonu.

Awad neredeydi?

Sonra Awad aradı ve "Patates cipsi almak için markete gidiyorum. Ama yüz yüze konuşmalıyız. Herkes için çok önemli bir şey öğrendim."

"Anlat bana."

"Bu telefonlarda olmaz. Kim bilir kim dinliyordur?" "O zaman buluşalım. Şimdi buluşalım. Ben bir şey yapmıyorum."

"Bu öğleden sonra uçuyorum. Saat dörtte havaalanında buluşalım. Oraya önce sen git, böylece beni takip ederlerse senin geldiğini görmezler. Şimdi, şüphelenilmemek için acele etmeliyim. Onlara bu cips ve soda için on dakikaları olduğunu söylerim."

"Saat dörtte," dedi Virgil. Awad gittikten sonra düşündü,
Onlar mı?

—

VIRGİL kamyonda birkaç dakika oturdu - gerçekten yapacak bir şey yoktu.

-Ve annemi düşündü. Yapacak daha iyi bir işi olmadığından ve annem joker olduğundan, onun oynamadığı bir oyunu oynuyordu.

Belki ona biraz baskı yapabilirdi.

Çiftliğine gitmek üzereydi ki Yael Aronov'dan bir telefon aldı: "Şu Sam's Club'dayım. Buraya gelmelisin. çabuk."

"Jones orada mı?"

"Hayır, Jones değil. İsrail'den tanıdığım bir kadın. Alışveriş yapıyor. Onu tam olarak tanımıyorum ama tanıdım. İsrail'den

İsrail'in en ünlü paleografı olan Moshe Gefen'in. Bu bir tesadüf olamaz."

Virgil kamyonu geri çevirip Sam's Club'a doğru yola koyulurken Yael paleografin eski yazıları incelediğini anlattı.

Virgil, "Yani taşla bir ilgisi olabilir," dedi.

"Şey, onu tanımıyorum, sadece pikniklerde gördüm, ama yüksek teknolojiyle uğraştığına inanıyor. Bilgisayar programcılığı. Bildiğim kadarıyla kendisi paleografiyle ilgilenmiyor."

"Belki babası için buradadır ama en ünlüsünün o olduğunu söylemişsiniz."

"Altı ya da yedi ay önce öldü. Öyle bir zamanda. Bu arkeoloji çevrelerinde büyük bir olaydı. İsrail Arkeoloji Ödül, Kudüs'te dünyaca ünlüydü. Ama size söylüyorum, eğer hala hayatta olsaydı, Kutsal Kitap çalışmalarına liderlik etmek için seçilen kişi o olurdu.

stel."

"Ama eğer o bir whatchamacallit değilse, neden burada?" Virgil sordu.

"Alışveriş için değil sanırım," dedi Yael. "Ama cevabı ... ona sormak zorundayız."

Başka bir teklif veren mi? Virgil merak etti.

Kadının adı Yuli Gefen'di ve Virgil Sam's Club'a vardığında ve kapıdaki buldog güvenlik görevlisini geçmeyi başardığında kadını bulamadı. Aslında, *onu* mağarada bulabilmek için Yael'i aramak zorunda kalmıştı.

"Özür dilerim," dedi, sonunda bir arabanın yanında bir araya geldiklerinde.

"Beni görmesini istemedim, bu yüzden saklanmaya devam ettim ve sonra, bir kez, onu bir daha bulamadım."

"Belki de seni görmüştür," dedi Virgil.

"Bu mümkün," dedi Yael. Durdu ve tuvalet kâğıdı yığınınına hayretle baktı. Sonra: "Ama hâlâ burada olması da mümkün. Bir hafta boyunca arayabiliriz."

"Öyleyse biraz daha bakalım," dedi Virgil.

Yaptılar, ama Gefen görünüşe göre gitmişti.

VIRGİL ELLEN CASE'İ aradı, telefona cevap verdi ama "Sizinle konuştuğumdan emin değilim" dedi.

Virgil, "İşler değişmedi, eskisi kadar kötü," dedi. "Size bir sorum var. Moshe Gefen ismini duydunuz mu?"

"Moshe mi? Elbette, babamın İsrail'deki en eski arkadaşı. Aslında, en eski arkadaşı, nokta. Karısı da annemin en iyi arkadaşıydı. Öyleydiler. Şimdi ikisi de öldü. Erken öldüler."

"Birbirlerini nereden tanıyorlardı? Annenle baban ve Gefenler?"

"Birbirlerini çok eskiden beri tanıyorlardı," dedi Ellen. "Babam İsrail'deyken

1967 savaşı sırasında ikisi de öğrenciydi. Babam

İbranice çalışıyordu ve Moshe de Almanca çalışıyordu.

Oldukça iyi konuşuyorlardı, bu yüzden birbirlerine öğretiyorlardı.

Babamın tamir ettiği eski bir Ford'u vardı ve ülkenin her yerine

arabayla giderlerdi. Savaş için seferberlik başladığında

Lübnan ve Moşe'nin ülkenin diğer ucunda, Beerşeba yakınlarındaki

birliğine gitmesi gerekiyordu. Babam onu aşağıya götürdü, ama oraya

vardıklarında tüm birliği çoktan güneye doğru hareket etmişti, bu yüzden

babam arabayı güneye, Mısır sınırına doğru sürdü. . . . Bir araba dolusu

askeri vardı. Moşe birliğine ulaştı - birkaç gün sonra yaralandı - ve

babam İsrail askerlerini her yere sürmeye başladı. Bir süre kaos oldu.

anlattı. Moşe yaralandığında babam onu sahra hastanesinden aldı ve

Beerşeba'ya, başka bir hastaneye götürdü.

Hayatları boyunca arkadaş oldular, babam ve Moşe, annem ve

Hannah. Hannah dört ya da beş yıl önce bir akciğer hastalığından öldü.

Muhtemelen çok fazla kazıya gittiği için, bilirsiniz, tüm o tozu solurlar."

Virgil, "Tamam." dedi.

"Neden?"

Virgil bir an tereddüt etti, sonra sordu: "Gefen'in kızını tanıyor musun? Yuli'yi?"

"Yuli? Tabii ki. O iyi bir arkadaş," dedi Ellen. "Yazın oradayken birkaç kez bizimle birlikte kazmıştı. Yuli'yi nereden tanıyorsun?"

"Çünkü bu öğleden sonra buradaydı. Sam's Club'da alışveriş yapıyordu."

Uzun bir sessizlik. Sonra, "Yuli? Gerçekten mi? Bana hiç söylemedi." "Neden burada olsun ki Ellen?"

"Şey ..."

"Eğer parayı almayı başırırsa, babandan parayı kim alacaktı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bir şeyler ayarlamıştır diye düşündüm."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Virgil. "Sanırım bu Yuli ile birlikte ayarladı. Onu görürseniz ya da onunla konuşursanız, onu aradığımı söyleyin. O parayla ülkeyi terk etmeye kalkarsa, Rio Grande'yi sırt üstü yüzerek geçse iyi olur, çünkü o parayı alamaz.

Yasal olarak. Eğer onu yakalarsam-"

"Biliyorum, biliyorum, onu hapse attıracaksın," dedi Ellen. "Bu konuda bozuk plak gibisin Virgil. Şunu sormama izin ver: Neden peşini bırakmıyorsun? Bırak babam taşı satsın. Elinde fotoğraflar var ve diyorsun ki

Gerçekten iyiler. Taşı kimin alacağı kimin umurunda? Onu almak için birini mi öldüreceksin?"

"Hayır, ama alacağım," dedi Virgil. "Bende vardı ve Baban benden çaldı, neredeyse teknemi yakıyordu. Çok kızgınım. O taş sırtımdan başka hiçbir yere gitmiyor. cebinde."

"Güle güle Virgil," dedi ve telefonu kapattı.

-

"Gizemi çözdünüz mü?" Yael sordu.

"Evet. Kahretsin, bütün bu işler yokuş aşağı gidiyor. Yuli Gefen anlaşmadaki çantacı kadın. Jones parayı alacak, o da onu ülke dışına çıkarır ve Jones ölür. Güzel, temiz ve düzenli. Ve bu yakında olacak. Ya da Gefen Sam'in evinden çıkar çıkmaz. Kulübü."

"Peki ya stel?"

"Oh, steli alacaksın," dedi Virgil. "Sana söz veriyorum."

Virgil her ihtimale karşı Mankato havaalanına gitmek için bir taksi tuttu:
Karışımındaki herkes muhtemelen onun kamyonunu görmüştü ve eğer Awad gerginse Virgil buna saygı duyması gerektiğini düşündü.

Tabancasını aldı ve pilotlar salonuna girdiğinde, Virgil Awad'ın eğitim uçuşunda silahlarını aldığı anda endişelenen aynı adamı buldu.

"Siz ne haltlar karıştırıyorsunuz?" diye sordu adam. Virgil,

"Gazeteleri okudunuz mu?" diye sordu.

"Televizyon izliyorum."

"Herkesin peşinde koştuğu şu Elijah Jones denen papazı biliyor musun?"

"Kanal 3'te gördüm. Tag Bauer onu arıyor."

"İşte mesele de bu," dedi Virgil. "Bunu kendine saklarsan çok memnun olurum. Minnettar olurum derken, İç Güvenlik'i üzerinize salmam demek istiyorum."

"Hey, ben gidiyorum," dedi adam. "Gerçekten bilmek istemiyorum."

"Sadece ileride referans olması için, Raj Awad'ın oldukça yüksek Washington'daki arkadaşlar," dedi Virgil
arkasından. "Anladım." Ve adam gitmişti.

—

VIRGİL, beklerken okumak için yaklaşık dört düzine çeşitli uçak dergisi buldu, ancak bu dergilerin dışında kalanlarla pek ilgilenmedi. ne yüzer ne de kayak var. Kunduz ve Su Samurlarının rehabilitasyonu hakkında bir makale buldu ve bu onu Awad'a kadar meşgul etti. ortaya çıktı.

Awad hızlı, ateşli ve stresli bir şekilde içeri girdi. "Virgil," dedi. "Haberlerim var ama iyi mi kötü mü bilmiyorum. Ya da kimin için iyi ya da kötü olduğunu."

"Sakin ol. Sadece bırak," dedi Virgil.

"Lübnanlı bir adam var ama aslında İranlı. Al-Lubnani bana ondan bahsetti, çünkü El Lubnani çok ama çok endişeli. Bu adam taşın parasını teslim edecek. Para Lübnan'ın Birleşmiş Milletler misyonu aracılığıyla gelecek ve diplomatik bir çanta içinde buraya gönderilecek. Bunu anladınız mı?"

"Elbette. Görev personeli dışında kimse çantaya bakamaz. Gümrük yok, hiçbir şey yok."

"Bu para yüz dolarlık banknotlar halinde, üç milyon dolar, Bu da Jones'un istediği fiyat." dedi Awad. "Ama bu önemli değil." "Önemli değil mi? Üç milyon nakit para önemli değil mi?"

Awad ona bir parmak salladı. "Önemli değil. Önemli olan onu getiren adam. Gerçek adı Soroush Kazemi. Kendisi İranlı ama Lübnanlı gibi davranıyor. Kendisi 'Lübnan'ın Hatchet' bu dünyada."

Virgil, "Bu da bir başka kötüye işaret," dedi.

"El Lubnani ve benimle konuşmak için evime geldi. Bu yüzden seninle konuşamadım. Balta benim üzerimdeydi. kanepe." Awad'ın alnında bir kıvrıklık belirdi. "Tam olarak beklediğim gibi biri değildi. Çok gergindi. Çok terlemişti."

Virgil, "Eğer İranlıysa terlemek için bir nedeni var," dedi.

Awad, "Ama bir sonraki önemli şey şu," dedi. "Al-Lubnani, ki kendisi çok, çok ... çok ..."

"Endişelendim."

"Evet. Kazemi'nin neden Amerika'ya geldiğini bilmediğini söylüyor. Buraya yasadışı yollardan gelmiş olmalı ve burada iyi bir şey yapmıyor olmalı. Balta sadece işe yaramaz. Amerikalılar her şeyi biliyor. ama burada olduğunu bilmiyorlar. Burada olduğunu öğrenirlerse, üzerine yüz ajan yerleştirip onu CIA'in bodrumuna, elektrikli cihazların bulunduğu yere götürecekler."

Virgil, "Bunu gerçekten yapmıyoruz," dedi.

Awad içini çekti ve dua eder gibi tavana baktı
Sabır. "Virgil, dostum, bunu başka bir zaman konuşuruz. Ama inanın bana, Amerikan güvenlik ajanları Hatchet'i ele geçirmek için her şeyi yaparlar. Sorun şu ki, parayı teslim etmeden önce yakalanırsa, Beyrut'taki kontrolörler şüphelenecek-
Lubnani ya da ben. Ona ihanet ettiğimize inanmasalar bile bizi öldürecekler, bilirsiniz, sadece ... mmmm."

"Ne olur ne olmaz," dedi Virgil.

"Aynen öyle. Seninle bir anlaşma yapacağız. Size Hatchet'in nerede olduğuna dair bilgi vereceğiz, siz de paranın geçmesine izin vereceksiniz ve sonra

Onu takip edip buradan uzakta tutuklayacağız. Washington, D.C.'den geldiğini düşünüyoruz, belki orada bir yüzüğü vardır. Bu çok, çok ... çok ... olabilir."

"Önemli."

"Evet."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Virgil sordu. "Bu adamın gelip gitmesine izin verebilirdin."

Awad başını sallıyordu. "En büyük korkum, yakalanması ve ABD'de geçirdiği her adımın izinin sürülmesi.

CIA'nın bodrum katına indirilen masum bir Lübnanlı hava pilotunun izini sürüyorlar-"

"Çok değerli testislerinize kablo bağladıkları yer."

"Tek sorun bu. İkinci sorun ise Balta'nın pilotu silerek kendisinin, yani Balta'nın buraya gelişine dair her türlü izi ortadan kaldırması."

Virgil ayağa kalktı ve Beaver/Otter dergisini çalmak niyetiyle kolunun altına koydu. Zaten eski bir meseleydi. "Sen yakın dur benimle temasa geç. Bildiğim kadarıyla bu adam bir sonraki Usame bin Ladin ya da Noel Baba olabilir ve sen de benim üzerimden bir tür dolap çeviriyorsun."

Awad, "Bu hustle kelimesini bilmiyorum," dedi.

"Beni kandırmaya çalışıyorsun," dedi Virgil.

"Hayır, hayır, hayır, asla," dedi Awad, tıpkı bir hakemin koşucuyu kalede güvende sayması gibi geniş bir kol hareketi yaparak. "Asla aptal yerine koymam
Virgil."

Virgil, "O halde çok ama çok irtibatta kalın," dedi. "Hem de çok. Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Birilerini arayacağım ve bakalım ne diyecekler."

—

Bir taksi tutup kamyonetine döndü, kasabadaydı, Davenport'u aradı, o da "'The Hatchet' mi? Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Virgil, "Bakın, tek istediğim Ma Nobles'ın kereste işinin iç yüzünü öğrenmek," dedi. "Hatchet hakkında bir şey bilmiyorum ve fındık kesen Türk hakkında da hiçbir şey öğrenemedim. Tek istediğim bir telefon numarası."

"Sana geri döneceğim."

"Yakında mı?"

"Beş dakika," dedi Davenport.

Daha çok on beş dakika kadar, ama Davenport, "Sizin için bir numaram var. Kulağa garip gelecek ama diğer uçtaki adam 'Ben albay' diyecek ve tek söyleyeceği bu olacak. Ona söyle ve sorularını cevapla, sonra da üzerinde telefon numarası olan kağıdı ye, üç kez sifonu çek.

Bir dahaki sefere tuvaleti kullandığında kendini vur."

"Tamam," dedi Virgil. "Kim bu şakacı?"

Davenport, "Washington'dan daha fazla pislik oyunu," dedi. "Nasıl olduklarını bilirsin. Her neyse, birlikte oynayalım. Federallere ihtiyacımız var hibeler."

Virgil numarayı aradı ve ilk çaldığında bir adam telefonu açtı ve "Ben albay," dedi.

Virgil dedi ki, "Ben Virgil Flowers, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda ajanım. Uzun boylu, yakışıklı, sarışın bir adamım, genellikle genç Robert Redford'a benzetilirim. Sizi aramam söylendi."

"Bir komedi şovu için seçmelere katıldığını mı sanıyorsun?" diye sordu albay.

"Belki de yanlış adamı yakaladım," dedi Virgil. "Eğer doğru adamı tanıyorsan, onunla buraya gelen bir İran vatandaşı hakkında konuşmam gerekiyor. Soroush Kazemi, nam-ı diğer Balta, sözde Kudüs Devrim Muhafızları için çalışan ve şu anda Beyrut dışında faaliyet gösteren büyük bir operatör. İçinde üç milyon dolar olan bir çantası var ve bu çanta Lübnan misyonu aracılığıyla diplomatik bir kese içinde ülkeye girmiş.

BM. Bu gece Mankato, Minnesota'ya geliyor olmalı. Onu verecek tanıdıklarım var. Eğer ilgileniyorsanız ya da olan biri varsa, beni arasin."

Sessizlik o kadar uzundu ki Virgil albayın telefonu kapattığını ya da uyumaya gittiğini düşündü. "Albay?"

"Deniz kuvvetlerinde binbaşydınız, Irak'ta görev yaptınız." "Orduda yüzbaşydım ve Bosna'da görev yaptım."

"Biri arayacak," dedi albay. "Otur oturduğun yerde 4Runner. Caddenin karşısındaki McDonald's'a bile gitme. Şuraya otur."

Sonra adam gitti ve Virgil rahatsız bir şekilde caddenin karşısındaki McDonald's'a bakarak, "Bu garipti," dedi ve sonra, "Bir adama çizburger yememesini söyleyemezler. Özgür bir ülkede değil ülke."

McDonald's'a gitti, peynirli Quarter Pounder, patates kızartması ve çilekli milkshake aldı ve bunları kamyonetine taşıdı. Telefonu çaldığında sandviçi ve patates kızartmasını bitirmiş, bardağın dibindeki son shake parçasını da emiyordu.

"Çiçekler mi?" Teksas tınısı olan farklı bir ses. "Evet."

"Bilgilerinize ilişkin bir güvenilirlik puanınız var mı?"

"Huh. Gerçekten puanlamaya çalışmadım, ama fifty-fifty'den çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Kaynağım adamlar gerçekten konuşmuş. Sanırım parayı alan iki adam bir tür dolandırıcılık yapıyor - muhtemelen parayla kaçmayı planlıyorlar ve Baltalı adam peşlerinden gelsin."

"Lütfen bu konuşmada özel isimler kullanmayın. Yani yarı yarıya'dan daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Kayıp Süleyman Taşı ile ilgili olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Para taşı satın almak için."

"Ve bağlantılarınız özellikle kuryeyi albaya verdiğiniz isim olarak tanımladı."

"Evet. Ve bağlantılarımdan biri en yüksek türden bir partinin üyesi olduğu için - bu bir ipucu - sanırım ne konuştuğunu biliyor hakkında."

"Hmm. Pekala, anlıyorum. Ekip liderleri sizi üç saat içinde Rochester havaalanında görecek. Orada olun."

Virgil, "Gitmeden önce bana şu gelen adam hakkında bir skor ver. Bilirsiniz, birden ona kadar, on en yükseği."

"On bir," dedi ses. "Belki on üç. Üç saat. Orada ol."

—

VIRGIL eve gitti, temizlendi, her zamanki kot pantolonunun ve kovboy çizmelerinin üzerine eski bir yanık turuncu Weezer tişörtü ve mavi-siyah keten bir spor ceket giydi. Hasır şapkası ve havacı gözlükleriyle D.C.'den gelen herhangi bir cesetle başa çıkabilir.

Ayrılmadan önce Tag Bauer'in nerede olduğunu görmek için takip cihazını kontrol etti. Takip cihazı onu ya South Central College'da ya da North Mankato'daki KEYC stüdyosunda gösteriyordu. Virgil için ikisi de uygundu.

Kamyona doğru yürürken anne Nobles seslendi: "Sıcak bir gün," dedi.

"Jones'un nerede olduğunu biliyor musun?"

"Neden böyle bir şey sorarak sosyal bir görüşmeyi mahvetmek zorundasın?" diye sordu.

Virgil, "Çünkü hava ne kadar sıcak olursa olsun şu anda düşünebildiğim tek şey bu," dedi.

"Yüzme havuzuna gideceğimi söylemek için aradım ve senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm."

Virgil, "Yapamam. İster inanın ister inanmayın, bazılarımız çalışmak zorunda." "Benim yolumda çalışmak mı?"

"Hayır, Rochester'a gidiyorum." Sonra ısırmak istedi

Dil: O yokken ona özgürce koşabileceğini söylemek için bir neden yoktu.

Ama fark etmemiş gibi görünüyordu. "Öyle olsun ama ben de dışarıda olacağım, belki o kadar emeğe ara verirsin."

Virgil, "Ormanda çılgın cahillerle karşılaşırsan diye yanına bir silah al," dedi. "Bekle, sen çılgın bir cahilsin."

"Burada davayı ilerletmiyorsun Virgil," dedi. "Tag'i arayıp yüzmeye ihtiyacı olup olmadığını sorabilirim."

"O da gidemez. Bir TV stüdyosunda oturuyor ve makyajı su geçirmez değil," dedi Virgil. "Ama çok yakında seni daha çok göreceğim anne."

"Nefesimi tutacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Gözdağı vermek buraya kadarmış.

Virgil Rochester'a giden otoyolda o kadar çok araba kullanmıştı ki direksiyon başında uyuyakalmaya meyilliydi. Ancak o gün düşünecek çok şeyi vardı. Awad ve al-Lubnani'nin

Washington ekibi hakkında. Eğer Awad ve al-Lubnani gerçekten Hizbullah'ın parasını çalmayı planlıyordu ve bunun muhtemel olduğunu düşünüyordu, o zaman Balta'yı başlarının üzerinde asılı bir kılıç olarak kullanarak takas noktasını kendisine söylemeleri için onlara şantaj yapmanın bir yolunu bulabilirdi.

"Televizyona çıkacağım," derdi onlara, "ve parayı sizin çaldığınızı söyleyeceğim.

Hizbullah kime inanacak, üç milyon nakitle ortadan kaybolan adamlara mı, yoksa bir polise mi? Ama bana taşı verin, ben de herkese Jones'un parayı aldığını söyleyeyim ve Washington'a

ve o zaman ne olursa olsun, artık bir faktör olmayacak."

Tüm bu tehdit ve vaat karışımının içinde bir yerde, steli indirebilmelidir.

—

GULFSTREAM JET Rochester'daki sabit tabanlı operatöre geldi ve park ettikten sonra bir rampa ile piste indi ve bir kadın ile iki erkek indi. Üçü de çöllerde dolaşarak elde edebileceğiniz türden sıkı bir cilde sahipti, üçü de orta ila geç otuzlu yaşlarda görünüyordu, ancak genel olarak ortak gibi görünüyorlardı

Profesörlerin fiziksel durumları çok iyiydi. Üçü de evrak çantası taşıyordu ve üçünün de silahı vardı, ancak ceketlerinin altında gizlice görünmüyorlardı.

Bekleyen garip adam olarak Virgil'i fark ettiler ve kadın grubu yönlendirerek "Çiçekler?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi."

Virgil'in tişörtünü ne gözünü kırpmadan ne de soru sorarak inceledi, elini uzattı ve kendini Rose Lincoln olarak tanıttı. İki adam Tom Hartley ve Wesley Moehl olarak tanıtıldı ve Virgil, "Benim kamyon ön tarafta."

"Bizi bekleyen iki araç olmalı," dedi Lincoln. "Ama Mankato'ya gitmeden önce sizi bilgilendirmemiz gerekiyor. Bu FBO'da bir konferans salonu var."

"Evrak çantamı alayım," dedi Virgil, silahsız kalmak istemiyordu.

—

KONFERANS ODASINDA, Virgil geldiğinde, iki adam masanın bir tarafında, kadın da diğer tarafında oturuyordu; üçünün de sandalyeleri masanın başına ve boş bir sandalyeye doğru çevrilmişti. Virgil onu aldı.

Kadının önünde ince bir kâğıt yığını vardı ve onları karıştırıyordu. Virgil oturduğunda Lincoln, "Bu tür şeylerde pek de bakir sayılmazsın - sen de bu tür şeylere ateş eden adamsın" dedi.

Vietnamlı ajanlar birkaç yıl önce." "Evet, efendim."

Hartley, "Ve birkaç üst düzey İç Güvenlik yetkilisini cinayet işlemek için komplo kurmaktan tutukladı, bu da valinizin ülkedeki tüm televizyon kanallarına çıkmasını sağladı" dedi.

"Evet efendim, bu doğru," dedi Virgil. "Ama suçlamalar devam etmedi. Suçluydular ama Adalet Bakanlığı bunu halının altına süpürdü."

"Size şunu söyleyebilirim, bilginiz olsun, bu adamların şu anda İç Güvenlik'te kafeteryanın yanında ofisleri var ve günlerini kimsenin daha fazla ihraç edilmediğinden emin olarak geçiriyorlar.

Moehl, yönetmeliklerin izin verdiğinden daha fazla çöp sepeti var" dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Virgil. "Sadece aptal değillerdi, aptallıklarını kibirleriyle de pekiştiriyorlardı."

Lincoln, "Hmm," dedi ve sonra, "DEA senden hoşlanıyor. Seni oldukça ateşli bir iş için işe almaktan bahsediyorlar."

"Evet, birkaç adamlarıyla sohbet ettim. İşleriyle ilgili tek sorun, öldürülecek olmam."

Moehl, "Ama o zamana kadar iyi bir ücret alacaksınız," dedi.

"Doğru, ama bir tekne var ve tüm balıkçılık ve avcılık ihtiyacım olan ekipman. Paranın geri kalanını ne için kullanacağım?"

Hepsi bir süre onu inceledikten sonra Lincoln başını salladı ve düz bir sesle, "Bize neden burada olduğumuzu söyle," dedi.

"Tamam," dedi Virgil. "Bilgisayarlarınızda benim hakkımda epey bilgi var, yani oldukça güvenilir olduğumu biliyorsunuz. Şunu sormama izin verin: Bu iş için görevlendirilmiş üçten fazla kişi var mı?"

Lincoln'ün yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Sen ordudaydın. Ben bir yarbaya eşdeğirim. Bir taburun eşdeğerini yönetiyorum. Tabur harekete geçiriliyor."

Virgil, "Tam olarak kiminle birlikte olduğunu söylemedin," dedi.

"Doğru," dedi. "Ben yapmadım. Şimdi bana elinde ne olduğunu söyle."

—

Böylece VIRGİL taştan başlayarak tüm hikayeyi anlattı: Jones hakkında, Zahavi, Aronov, Türkler, Sewickey, Tag Bauer, Hizbullah birliği ve yaklaşık Ma. Her üçü de notlar aldı.

Gördüğü en kalın dizüstü bilgisayarlar ve arada bir birbirlerine bir tür gerçek zamanlı araştırma ağına bağlı olduklarını gösteren yorumlar yapıyorlardı.

Onlara Türklerden ve fındık kesiciden bahsettiğinde, Lincoln birkaç tuşa bastıktan sonra, "Bu doğru olabilir. Partiye Karkerên Kurdistan'ın başına ödül konmuş gibi görünüyor.

Kafayı kendilerine getirene yüz bin Amerikan doları teklif ediyorlar.

Vücudun geri kalanı gerekli değil."

"Parti ..." Virgil başladı.

Lincoln dizüstü bilgisayarının ekranına bakmadan, "PKK-Kürdistan İşçi Partisi," dedi. "Ama Türkler gitti, değil mi? İki gün önce Kennedy International'dan uçtuklarını gösterdik. Şimdi, şu Anne Nobles'a gelelim. O bu işe nasıl dahil oluyor?"

"Sahte ahır kerestesi satıyor," diye söze başladı Virgil ve sözünü bitirdiğinde kulağa çılgınca geldiğini fark etti. O da öyle söyledi. "Ama ne Sana söyleyebilir miyim? Sanırım Jones ile bir tür ilişkisi var."

"O aptal değil," dedi Lincoln. "Ortaokul kayıtlarına göre, test edilmiş IQ'su 151."

"Anne?" Virgil şaşkına dönmüştü.

"Uh-huh. O yüzden kendine dikkat et. Şimdi. Bize El Lubnani ve Faraj Awad hakkında daha fazla bilgi verin."

—

İki adamla olan ilişkisini özetledi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sanırım tüm o parada gözleri var. İkisi de Bunun dışında oldukça iyi adamlar gibi görünüyorlar. Awad sadece uçak uçurmak ve birileriyle yatmak istiyor; hatta Zahavi'ye zayıf bir pas bile attı, İsrailli ajan. Uçağı bir binaya ya da onun gibi bir şeye çarptırmayı planladığını sanmıyorum. Acı ve ölüme karşı sağlıklı bir korkusu var. Onu CIA'in bodrumuna indirip testislerine elektrik kabloları bağlayacağınızdan korkuyor."

Lincoln başını salladı: "Bunu asla yerinde yapmayız." Virgil onun şaka yaptığından şüphelendi ama emin olamadı.

Dedi ki, "İşte istediğim şey bu. Saygısızlık etmek istemem ama beni dinlemelisiniz, çünkü doğruyu söylemek gerekirse vali ve ben göt kankasıyız ve eğer birkaç büyük otoyol devriyesi tarafından TV kameralarının önünde tekme tokat sürüklenmek istemiyorsanız ..."

Lincoln başını salladı. "Asla olmaz. Nereye sürüklenirsem sürükleneyim asla çılgılık atmam."

Moehl de "Tehditlere ihtiyacımız yok. Sadece ne istediğinizi söyleyin."

Virgil, "Siz o İç Güvenlik görevlilerinden çok daha zekisiniz" dedi.

Hartley, "Biliyoruz. Ne istiyorsunuz?"

Virgil her şeyi ortaya koydu: İsrail'e iade edebilmek için steli alması gerekiyordu. Tutuklamakla ya da bu iş için itibar kazanmakla ilgilenmiyordu.

Hatchet'in tutuklanması. Awad ve al- Lubnani ile olan ilişkisine saygı gösterilmesini istiyordu, ancak federaller -en *azından bazı* federaller- tarafından sorgulanmaları gerekeceğini biliyordu.

Ve Balta'nın taş takasından sonra, hem zaman hem de mesafe olarak Awad ve El Lubnani'nin ihanetinden şüphelenilmeyecek kadar uzun bir aralıkta indirilmesini istiyordu.

Lincoln parmaklarının arasında bir kalem oynatırken Virgil Konuşmasını bitirdiğinde, "Az önce özetlediğiniz şey zaten yapmaya karar verdiğimiz şey, ancak Hizbullahçılara bahsettiğinizden biraz daha fazla baskı uygulayabiliriz. Ama biz ne avukatız ne de reklam peşindeyiz ve eğer söyledikleri gibilerse onları zarar görmeden serbest bırakacağız. Eğer bizi Soroush Kazemi'nin peşine takabilirsiniz, Amerika'daki tüm bağlantılarını ortaya çıkarana kadar onu indirmeyiz - bu haftalar sürebilir Tabii kaçmaya çalışmazsa."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Virgil. "Oh, bir şey daha var, madem herkes hakkında dosyalarınız var. Tag Bauer hakkındaki dosyanızı görmek istiyorum. Çok gizli bir şeye ihtiyacım yok, sadece Bana ne verebilirsen."

Lincoln bir an ona baktı, sonra bilgisayarına baktı, bir süre yazdı, sonra "Aldın, e-postanı kontrol et. Bilgi için hükümet kaynaklarını çıkardım ama bilginin kendisi iyi."

Virgil başını salladı. "Teşekkürler."

Hartley dedi ki, "Şimdi. Tekrarlamak gerekirse. Bu steli ilk duyduğunuzda . . ."

Virgil tüm hikâyeyi baştan anlatmak zorunda kaldı ve üçü de ayrıntılara takıldı. Bitirdiklerinde Virgil, "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Lincoln. "Steli aramaya devam et ama Kazemi hakkında hiçbir şey yapma. Adamları Awad ve al- Lubnani ile konuşuyor olacak, yani senin hakkında her şeyi biliyor olacak. Eğer onun orada olduğunu biliyormuş gibi davranırsanız, bunu anlayacaktır. Yani: hiçbir şey yapmayın."

"Pekala, ama onunla karşılaşırsam ..."

Hartley, "Barutunuzu kuru tutun," dedi. "O gerçek, sert bir katil."

Lincoln ayağa kalktı, çantasını karıştırdı, çok büyük, eski moda bir cep telefonuna benzeyen bir şey ve bir şarj aleti çıkardı. "Açın, yanınızda taşıyın ve şarjda tutun. Normal kullanımda dört gün boyunca şarj dayanır. Her yerde çalışır. Bize ihtiyacınız olursa, bir tanesine basın. Size ihtiyacımız olursa, telefon gibi çalacak. Aramaktan çekinmeyin."

Virgil, "Bunu yapabilirim," dedi ve hepsi evrak çantalarını toplamaya başladı.

—

FBO'nun binasından çıktıklarında Moehl sohbet eder gibi, "BURASI SICAK," dedi. "Bunu beklemiyordum."

Virgil gökyüzüne bakarak, "Yarın gerçekten kavurucu olacak," dedi. "Doksan beş derece, yüzde doksan nem, öğleden sonra gök gürültülü fırtına ihtimali yüzde elli. Kasırga çıkabilir."

Hartley, "Gitar çalıyor musun?" diye sordu. "Pek değil," dedi Virgil. "Neden?"

"Çünkü Weezer her zaman gitarlara çok düşküncüydü. Senin de gitar çalan biri olabileceğini düşünmüştüm."

Virgil, "Hayır, hayır, ama casuslarımızın Weezer'a aşina olduğunu bilmekten memnunum," dedi. "Sizi daha insani ve daha az sürüngen gibi gösteriyor."

Hartley, "Doksanlı yıllarda, Kolordu'ya katılmadan önce onları Los Angeles'ta birkaç kez görmüştüm," dedi. Bir çift büyük boy Otoparka doğru yürürken Beverly Hills güneş gözlüklerini taktılar. "Onları severdim, tamam, ama her zaman biraz çok ... ana akım diyebilirsiniz sanırım. Gerçi polis olsaydınız, ana akım bir grup tişörtü giyerdiniz sanırım."

Virgil, varlığının özüne kadar hakarete uğramış olsa da, örtündü ve "Ne dediğini biliyorum" dedi.

Lincoln, "Tag Bauer'i şahsen tanıyor musun?" diye sordu.

M Nobles, yolun sol tarafında çakıllı bir araba yolu ile "Sawyer Pottery" tabelasını görene kadar, doğru bildiğinden tam olarak emin olmadan arka yol boyunca ilerledi alçak bir tepeye tırmanarak eski, bakımsız bir çam plantasyonuna giriyoruz.

Tepenin zirvesinde, ikinci katında bir yürüyüş yolu bulunan kırmızı sedir ve camdan bir ev buldu. Arkada, otuz yıl içinde satabileceği tahtalarla inşa edilmiş gri ahşap bir kulübe görünüyordu.

Eğer onları batı Massachusetts'e götürebilirse saniyeler; bir garaj; ve daha uzakta, biraz yurt gibi görünen alçak, geniş bir yapı.

Patika bir yolda "Odun Fırınına" yazan bir tabela olmasaydı ne olduğunu bilemeyecekti.

Kamyondan indi ve inerken cam kapının arkaya doğru kaydığını duydu, ardından Jones balkona çıktı ve "Kapı açık" dedi.

İçeri girdi ve Jones'u kısa bir merdivenin başında dururken buldu. "Lütfen yukarı gel," dedi. "Yukarı çıkamayacak kadar güçsüzüm. çok fazla aşağı."

Merdivenleri tırmanıp Jones'u oturma alanına kadar takip ederken, "Güzel yer," dedi Ma. Jones bir kanepeye uzandı, anne de bir koltuğa oturdu.

"Evet. Büyüleyici. Belki biraz fazla çekici. Ama zaten onlar da çekici insanlar," dedi Jones. "Burada olduğumu bilselerdi biraz mutsuz olurlardı."

"Neredeler?"

"İngiltere. Sözde çömlekçilik üzerine çalışıyorlar," dedi Jones. "Belki çalışıyorlar, belki de çalışmıyorlar, ama sana şunu söyleyeyim, bunu bir kenara yazacaklar."

"Yemeği ben getirdim," dedi.

"Flowers'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Rochester'a gitmesi gerektiğini söyledi, ne için bilmiyorum." "Ona inanıyor musun?"

"Ona gelip çıplak yüzmek isteyip istemediğini sordum ve çalışması gerektiğini söyledi. Çıplak yüzmeyi sevdiğini biliyorum. I ona inan. Bugün beni aramadı."

"Hmm. Daha genç olsaydım, papaz olmasaydım, evlenmeseydim ve ölmeseydim ... her neyse ..."

"Burayı asla bulamaz," dedi Ma. "Ben bile zor buldum ve nerede olduğunu biliyordum."

"Bunu biliyorum, merak etmemin nedeni bu değil," dedi Jones.

"Mesele şu ki Florence, senden bir iyilik daha istiyorum ve Flowers'ın Rochester yolunda olması mükemmel."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Karım St. Peter'da bir evde. Beni oraya götürecek birine ihtiyacım var."

Annem ona baktı, sonra başını salladı. "Efendim, eyaletteki herkes sizi arıyor ve her yerde resminiz var."

"Evet, tam olarak neye benzediğimi biliyorlar. Bu yüzden bir iyiliğe daha ihtiyacım var."

"Bir tane daha mı?"

"Saçımı kesmeni istiyorum. Kendimi tıraş edebilirim ama saçımı kesemem."

—

Casuslarla yapılan görüşmeden sonra Virgil arabayla Rochester'a gitti. Davenport'u kablolu bir telefondan aradı ve ona bilgi verdi. "Bunları size söylemem gerektiğinden emin değilim, çünkü mutlak gizlilik yemini ettim, ama arkamda neler olup bittiğini bilen birini istiyorum."

"Arkanı kolluyorum ama doğruyu söylemek gerekirse kafam çok karışık."

Davenport dedi ki. "Şu Hatchet denen adamı hallettiklerini varsayarsak Gerisini hallettin mi? Stel, İsraililer, Hizbullah, şu Bauer denen adam ve Teksaslı?"

"Emin değilim," dedi Virgil. "İşleri daraltmaya çalışıyorum - bu noktada, Hizbullah ve Bauer'e geliyor gibi görünüyor. Parası olan bir tek onlar var gibi görünüyor. ldrlrsem, Ma Nobles'ı al ve onu sıkıştır. Olup bitenler hakkında herkesten daha fazla şey biliyor olabilir."

"Seni asla ikinci kez tahmin etmeyeceğimi biliyorsun-" "Evet, doğru."

"Ama ben olsaydım," dedi Davenport, "İranlı Baltacı'yı Türk fındık kesicinin üzerine salar ve işi bitirirdim."

—

VIRGİL EVE DOğRU YOLA ÇIKTI. Otuz mil uzaktayken Bauer'in yerini kontrol etmek için bir dakikasını ayırdı: Bauer'in yeri annesinin evine doğru ilerliyordu. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu, kırk beş dakika uzaktaydı. Annemin Jones'u yakalamış olması ve takasın gerçekleşmek üzere olması mümkün müydü?

Awad'ı aramış, o da cevap vermiş ve "Konuşabilirim" demiş.

"Bugün bir takasın gerçekleşmesi ve sizin anlaşmadan çıkarılmanız ihtimali nedir?"

"Bir şey mi biliyorsun?"

Virgil, "Hiçbir şey bilmiyorum - en büyük sorunum bu," dedi.

"Dışlandığımızı düşünmüyorum. Al-Lubnani Jones ile konuştu- Jones onu aradı ve El Lubnani ona paranın nakit olarak geleceğini söyledi ve Jones da 'Güzel' dedi."

"Pekâlâ. İrtibatta kalalım."

"Peki ya konuştuğumuz diğer şey?" Awad sordu. Yani, Balta.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Virgil. "Bu artık senin sorumluluğun değil. Eğer sen onu dşnmezsen ve el-Lubnani de onu dşnmezse, sana bir şey olmaz. Eğer onu düşünürsen, bu adam bunu görecektir."

"Dşnmeyeceğim ve Bay al-Lubnani'ye de aynısını yapmasını tavsiye edeceğim." "Bay al-Lubnani şimdi orada mı?"

"Evet."

"İkinizle birlikte konuşmam gerekiyor. Sadece bir dakikanızı alacak," dedi Virgil.

"Şimdi gelin. Birinci kattaki çamaşırhaneye varacağız."

—

KENTE GİRERKEN Virgil'in aklına bir fikir geldi: Ya stel bir yemse, tabiri caizse yapay bir yemse ve silah kullanmaktan çekinmeyen Jones, hem Bauer'den hem de El Lubnani'den parayı çalmayı planladıysa?

Bu olasılığı aklında tutacaktı, ama bunu çiğnerken Jones'un muhtemelen bunu yapmadığına karar verdi: kendi şartlarına göre bu etik dışı görünüyordu. Silahlı çatışmaların hepsi nefsi müdafaaydı, etik olarak mazur görülebileceğini düşünürdü.

Ama o bir hırsızdı, bu yüzden etiği, tanımı gereği, biraz esnek olmak zorundaydı.

—

RIVERSIDE GEÇİŞ MERKEZİ, önünde bir bayrak çemberi ve üçte birinden daha azı dolu olan dar bir otoparkta iki düzine araba ile sarı tuğladan yapılmış küçük bir ilkokula benziyordu.

İçerisi neşeli olması için renklerle boyanmıştı ve ilan panolarına karikatürler, keçe hayvanlar ve otlaklarda tüylü koyunlarla birlikte collie resimleri iliştilmişti.

Merdivenleri çıkarken Jones, "Burası cehennemin bekleme odası gibi," diye mırıldandı. Çömlekçide bir dolapta bulduğu bir bastonu kullanıyordu ve buna ihtiyacı vardı. Atletik, sakallı, uzun saçlı Peder Jones asla baston kullanmadığı için bu bir kılık değiştirme aracı olarak da işe yarıyordu.

Jones saçlarını her zaman vaiz uzunluğunda kestirirdi: hippie uzunluğunda değil ama askeri kesime de benzemiyordu. Şimdi annemin küt kesiminden solgun kafa derisi görülebiliyordu. Jones her zaman sakal bırakırdı ve şimdi annem bunun nedenini biliyordu. Sakalıyla vahşi, neredeyse yaşlı görünüyordu.

Ahit savaşçısı gibi. O olmadan, çenesi ciddi şekilde düşmüş, ay yüzlü bir adamdı. Dönüşüm o kadar tamamlanmıştı ki, Ma ona bakmamak için kendini zor tutuyordu.

İçeride bir resepsiyona gittiler ve Jones kendisini Magda Jones'un "Iowa'dan gelen" ağabeyi Clarence Haverford olarak tanıttı.

Neşeli kadın onları kilitli bir dinlenme odasına götürdü, neşeyle sohbet etti ve Magda hakkında bilgi verdi. "O çok sağlıklı, çok Neşeli ama artık kişiliklerin ya da etrafında olup bitenlerin pek farkında değil. Ama her zaman neşeli."

"Her zaman öyleydi," diye mırıldandı Jones. Ve sonra, "Eminim o lanet kocasını buralarda görmemiştir. Okuyordum onun hakkında."

"Bu konuda konuşmuyoruz. Ama gözümüzün dışarıda olduğunu söyleyebilirim."

"Güzel," dedi. "Onunla ben de birkaç kelime konuşmak isterim. Ya da belki kelimeler değil. Yapmak istediğim şey şu bastonu alıp itmek-"

"Clarence!" Jones ona doğru döndüğünde annem sert bir sesle "Clarence!" dedi ve onun gözlerinde bir parıltı gördüğünü sandı. Onlar iyi bir takımdı.

-

GÜNLÜK ODA sandalyelerde oturmuş etrafa bakan insanlarla ve birkaç hastabakıcıyla doluydu. Hepsi bu kadardı. İnsanlar etrafa bakıyordu, ta ki bir hasta bakıcı bir adama yaklaşıp onu koklayana ve "Bob, odana dönsek iyi olacak. Üstünü değiştirmen gerek."

"Değişim mi?"

Annem başka tarafa baktı.

Magda bir planörün üzerinde oturmuş süzülüyordu. Jones ve annem yanlarına geldiğinde başını kaldırıp gülümsedi ve "Merhaba!" dedi. Gözlerindeki tanıma.

Jones yaklaştı ve "Magda, nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyi hissediyorum. Sen James misin?"

"Ben Elijah," dedi Jones.

"Elijah nerede?" Birden korkmuş göründü ve gülümsemesi kaybolmuş bir halde odanın etrafına baktı. "Neden onu görmeme izin vermiyorlar?"

Jones onun elini tuttu ve Ma birdenbire bununla başa çıkamayacağını fark ederek, "Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi.

Jones ona baktı, sonra başını salladı. "Sadece birkaç dakika sürecek."

On dakikadan fazlaydı ve kilitli gündüz odasının kapısındaki camdan bakan annem onun Magda'nın elini tuttuğunu gördü, Onunla nazikçe konuşurken, başını salladığını gördüm. Ama sonra gülümsemesi geri geldi ve konuşmaya başladı. Jones onu bir iki dakika dinledi, sonra ona bir şeyler söyledi ve alnından öptü, Ayağa kalktı, onu tekrar öptü ve isteksizce arkasına bakarak kapıya doğru yürüdü. Kadın gözleriyle onu takip ediyordu ve adam durdu ve geri dönüp onu dudaklarından öptü, ama kadın sanki şok olmuş gibi geri çekildi ve adam onu tekrar alnından öptü ve sonra kapıya doğru geldi.

Annem "Özür dilerim." dedi.

"Evet," dedi Jones, gözyaşları ay gibi yüzünden akarken. "Bu gece Yüce Tanrı'ya dua edeceğim ve beni kansere yakaladığı için ona teşekkür edeceğim."

Sonra annem ağlamaya başladı ve birbirlerine yaslanarak kapıdan çıktılar.

—

VIRGİL, El Lubnani ve Awad ile çamaşırvhanede buluştu ve Virgil'in de söylediği gibi, konuşma birkaç dakikadan fazla sürmedi.

Dakikalarca. Sonunda hepsi el sıkıştı ve Virgil, takip cihazının Bauer'in arabasının hala orada olduğunu söylediği Ma'nın evine doğru yola çıktı. Park etmiş. Birkaç yüz metre gitmişti ki, eski püskü siyah bir Toyota pikap garaj yolundan çıkıp ona doğru yöneldi. Yanından geçerken direksiyondaki en büyük oğlu Rolf'u tanıdı.

Virgil kereste dolandırıcılığı konusunda Blue Earth İlçe Şerifliği ile işbirliği yapıyordu. Rolf'un fotoğraflarını görmüş olmasına rağmen onunla hiç konuşmamıştı. Bir önseziyle annemin evinin önünden geçti. Bauer'in Range Rover'ı yan bahçeye park edilmişti ve siyah pikap kendi çakıl tozları arasında gizlenene kadar yoluna devam etti. Hızlı bir üç nokta dönüşü yaptı ve peşinden gitti.

Kamyon kuzeye doğru dönerken nehre paralel olan 169 numaralı otoyola ulaştığında üç yüz metre gerideydi.

İkiz Şehirler. Pikap bir arabanın geçmesini beklerken Virgil yavaşladı,

Otoyoldan sağı saptı. Virgil kavşağı kadar sürdü, Rolf'un muhtemelen Mankato'ya gittiğini düşünerek -her ne kadar uzun bir yol izliyor olsa da- otoyolun çeyrek mil aşağısında pikap yavaşladı, bir dönüş sinyali verdi ve diğer taraftaki bir yola geçerek tekrar gözden kayboldu.

Şimdi Rolf nehirden sadece birkaç yüz metre uzaktaydı. Virgil takip etti. Suya inen yol çıkmaza girmişti ama Rolf yolun sonundan döndü ve tekrar gözden kayboldu. İşaretlenmemiş bir patika mı? Virgil yolun kenarına çekip iPad'ini çıkardı ve Google Haritalar'da bölgenin uydu görüntüsüne baktı. Görebildiği kadarıyla ne bir patika ne de başka bir yol uzantısı vardı. Rolf tam olarak nehir.

Virgil arabayı sürdü, elli metre ileride park etti, arabadan indi, silahını sırtına yerleştirdi ve yolun sonuna kadar yürüdü.

Toyota çekilmiş ve bir çentik içine park edilmişti. nehir kenarındaki ağaçlar. Virgil ormana geri dönen bir patika buldu - bir av patikasıdan daha fazlası, ama normal bir balıkçı girişinden daha azı.

Sorun şu ki, orman o kadar sıkı ki, eğer annemin çocuğu onu pusuya düşürmek isterse, bunu yapabiliirdi. Virgil bunun pek olası olduğunu düşünmüyordu çünkü annemin çocukları, tanıştıkları, yeterince yumuşak başlı görünüyordlardı. Yine de bunu tanımıyordu ve neler olduğunu gerçekten görmesi gerekiyordu. üzerinde.

O tereddüt ederken, sessizlik benzinli bir motorun sesiyle bozuldu, önce sertti, sonra yumuşadı, iyice alçaldı Nehre doğru. Virgil çalılıkların arasına daldı, hızla ilerliyordu ama özellikle sessiz olmaya çalışmıyordu: muhtemelen bir gaz jeneratörü olan motoru hâlâ duyabiliyordu ve yakınında olan hiç kimse onun geldiğini duymayacaktı. İki yüz metre ilerledikten sonra haklı olduğunu anladı:

Çocuk bir ağaca elektrikli bir vinç monte etmişti ve çalıştırmak için jeneratörü kullanıyordu. Rolf'un kalça çizmeleriyle durduğu yerden suya çelik bir halat uzanıyordu. Kaslı bir genç adamdı, sarışındı. Annesi gibi yuvarlak yüzlü ve işine odaklanmıştı.

Virgil izlerken, bir ayak kalınlığında telle bağlanmış tahta yığını Yüzeye çıktılar, vinç halatına bağlandılar ve Rolf onları kıyıya doğru sürdü. Orada vinci boşa aldı ve tahtalara bakmak için çömeldi. Birkaç dakika geçirdikten sonra

bıçakla kazıyarak onları nehre geri attı.

Yeterince antika değil, diye düşündü Virgil. En azından henüz değil.

Olasılıkları düşündü, sonra tekrar yatağa girdi.

Ağaçlar. Yüz metre kadar geri gittiğinde, yolun geri kalanını koşarak kamyonetine ulaştı, geri döndü ve annesine doğru yola koyuldu.

—

VIRGİL avluya girdiğinde, mutfak penceresinde annesinin yüzünü hızlıca gördü, ama kadın eğilerek uzaklaştı ve Virgil, *Jones içeride mi* diye düşündü.

Kapıya doğru yürüdü ve bir kez vurduktan sonra gitti.

içeri girdi ve bodruma inip mutfağa çıkan merdivenlerin sahanlığında durarak "Evde kimse var mı?" diye seslendi.

Bir süre sonra annem seslendi, "Kim var orada?"

"Virgil. Çıplak yüzmeye gideceğimizi sanıyordum."

Annem kollarını iki yana açmış bir halde merdivenlerin başında belirdi ve "Eğleniyorum" dedi.

"Ben de seve seve katılırım," dedi Virgil. "Aslında oldukça iyi bir şarkıcıyım."

Annem kendini tutamadı ve gülümseyerek, "Kanepemde Tag Bauer var" dedi.

"Sorun değil, Tag ve ben eski dostuz," dedi Virgil, dört basamağı tırmanıp ona yaklaşırken. Mısır çiçeği mavisi keten bir elbise giymişti. bluz ve beyaz şort, parmak arası terlik. "Merak ediyorum da, yatağınızın altında Elijah Jones var mı?"

"Peder Jones'u tanımıyorum bile-"

"Hadi ama anne, konuştuğun o lanet olası Çiçek." Patates püresi, et suyu ve belki de bir çeşit turta kokan mutfağa geri döndü ve Vigil onun etrafından dolanıp kafasını mutfağa soktu ve Bauer'i koltukta otururken buldu.

Kanepede. Virgil ayakkabılarının ayağında ve sıkıca bağlı olduğunu fark etti, bu da fazla rahat etmediği anlamına geliyordu. "Nasıl gidiyor, Tag?"

"İyi gidiyor," dedi Bauer neşeli bir sırıtışla. "Yine de şehirden ayrılmayı düşünüyorum."

"Stel ile değil."

"Hiçbir şey için söz veremem ama taşın geri kazanılmasının hepimizin üzerinde çalıştığı bir konu olduğunu söyleyebilirim."

Annem dedi ki, "Virgil-"

Virgil, "Anne, Tag, oturalım ve küçük bir konferans yapalım. Çok fazla araştırma yaptım ve rapor etmem gereken şeyler var." Sesini yükseltti ve bağırdı, "Ve Peder Jones, eğer oradaysanız, bu sizin de duymak isteyebileceğiniz bir şey."

Yanıt gelmedi, gıcırdayan bir tahta bile yoktu ve annem, "Virgil: burada değil," dedi.

"Pekâlâ," dedi Virgil.

"Peki ne öğrendin?" Bauer sordu.

Virgil, "Araştırma yapıyordum Tag ve daha önce bilmediğim birkaç şey biliyorum," dedi. "Sende bir film yıldızı olma arzusu var, ki bu benim ve diğer herkes için sorun değil. Ve biraz paranız var - en iyi tahminime göre babanız öldüğünde size muhtemelen üç ya da dört milyon dolar miras kaldı. İyi bir para harcadın

The Wanderer ve *The Drifter*'da bunun bir parçası. Sonra Hamptons'da bir daireniz var, Malibu'daki devre mülkün parasını ödüyorsunuz, Paris'te bir yer kirliyorsunuz."

"Harika," dedi annem.

"Muhtemelen TV programınızla bile başa baş gidemiyorsunuz, Çünkü seyahat parası konusunda çok cimriler," diyor Virgil. "Ve dizinin yenilenmeye ihtimali çok yüksek.

Bauer'in Son Haçlı Seferi'nden bahsedip duruyordunuz... ve sanırım son milyonunuza kadar inmişsinizdir."

"Yenileyecekler," dedi Bauer. "Bir saniye içinde History Channel'a çıkabileceğimi biliyorlar."

Anne: "Eğer son milyonuna kadar düştüysen ... taşı nasıl alacaksın?"

Virgil: "Yapamaz."

"Şey, kaka," dedi annem.

Bauer, "Bunların hepsi spekülasyon," dedi. "I-"

Virgil onun sözünü kesti. "Bitirmeme izin verin. Mesele şu ki, geçtiğimiz gün boyunca geliştirdiğim bilgiler, açık artırmayı kazanma şansınızın olmadığını gösteriyor, çünkü yeterli hazır paranız yok. Jones

ölüyor, vaatlerle kaybedecek zamanı yok ve Hizbullah yüz dolarlık banknotlar halinde üç milyon dolarla ortaya çıkacak. Şansı varsa kabul edecektir. Ayrıca tam olarak kiminle uğraştığımızı da öğrendim. Taşı gerçekten alma şansınız yok ama anlaşılmaya engel olursanız ya da Hizbullah'ın adamları gerçek olduğunu düşünürlerse, seni öldürürler. Ve bu konuda nazik olmayacaklar. Kafanı keserler. Abartmıyorum."

Annem ve Bauer hızlıca bakiştılar ve Bauer, "Eminim *biraz* abartı var-" dedi.

"Hayır. Öyle bir şey yok. Annem beni tanır ve oldukça samimi biri olabileceğimi bilir. Sana söylüyorum, seni öldürecekler. Burada hazırda bekleyen bir katilleri var. Sana söz veriyorum, gerçek bu."

Annem Bauer'e "Sanırım ciddi" dedi.

Virgil anneme dedi ki, "Sana da haberlerim var. Jones'la takıldığımı biliyorum. Henüz tam olarak nedenini bulamadım. Zaman zaman paraya biraz sıkıştığımı biliyorum, ama o büyük kırmızı Ford'un var, bu yüzden çok sıkışamazsın. Ama anne, son bir saat içinde bir şey öğrendim. Bu işin peşini bırakmaya hazırım, ama Jones konusunda benimle kafa bulursan, tüm ailenin başı derde girecek. Bu konuda da ciddi olduğumu bilmeni istiyorum.

Bu bir tehdit ve bunu yerine getireceğim."

"Ne öğrendin?"

Virgil başını salladı. "Sana söylemeyeceğim, ama sana söz veriyorum: Eğer bilseydin ve buna göre hareket edeceğimi düşünseydin, Jones'u bir sıcak patates."

"Rolf'la ilgili bir şey mi?" Sanki onun beyninden bulup çıkarmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

Böylece hepsi uzun ve sessiz bir yerde oturdular ve sonra Bauer, "Ne yapmalıyız? Çekip gitmek mi? Eğer uzaklaşırsak, Jones Hizbullah'ı sakın bir yere götürürseniz ne parayı ne de Jones'u bir daha göremezsiniz."

"Benim istediğim, müzayedeyi nerede yapmayı planlıyorsanız oraya devam etmeniz. Ama bana nerede olduğunu söylemeni istiyorum-Ortalığı dağıtacağım. Parayı almak istiyorum, Jones'u ve ve Hizbullah'ın adamları. Eğer bunu kabul edersen, sana

Televizyondakilere, Tag, taşın bulunmasında senin büyük rol oynadığını söyleyeceğim. Onlara senin bir kahraman olduğunu söyleyeceğim. Ve anne, o sahte keresteyi satmana izin vermeyeceğim, o dolandırıcılığa devam etmene izin vermeyeceğim, ama sen benimle gel, ben de geçmişi geçmişte bırakayım. Sen dur.

Jones saçmalığıyla uğraşmayacağım ve eski şeyleri sana ya da çocuğuna yüklemeye çalışmayacağım."

Biraz daha oturdular, sonra Bauer dedi ki, "Anlaşmanı kabul ediyorum, ama bu beni gerçekten yakıyor. Televizyondakilere benim bir kahraman olduğumu mu söyleyeceksin? Bunu ne kadar süre hatırlayacaklarını biliyor musun? Yaklaşık bir nanosaniye. Ama başka seçenek göremiyorum. Kafamın kesilmesini istemiyorum."

"Müzayede nerede?" Virgil sordu.

"Henüz bilmiyorum. Jones yarın akşam saat dokuzda beni arayacağını ve nerede buluşacağımızı söyleyeceğini söyledi. Halka açık bir yer olacakmış.

ve diğer teklif verenler de orada olacak."

Annem dedi ki, "Acı bir hap olsa da anlaşmayı kabul ediyorum. Peder Jones konusunda sana yardım edemem. Nerede olduğunu bilmiyorum ama takasta ona destek olmamı istiyor. Bu işi bırakacak. ve son dakikada beni arayıp yerini söyleyecek. Parayı gördüğünde, benim ortaya çıkmam gerekiyordu.

Her neredeyse, taşı onlara doğru fırlat."

"Bu mükemmel," dedi Virgil. "Onun yerine taşı benimle birlikte bırakabilirsin."

Annem başını salladı. "Bunu yapmayacağım, Virgil. Adamı bu şekilde, bu katille asılı bırakmayacağım. Şimdi: Yapacağını biliyorum. Takasla ilgili bir sorun var ama bana ne olduğunu söylemedi. Yani yapacağım şey, rolümü oynamak. Para orada olacak, ben de taşla ortaya çıkacağım ve eğer yeterince kurnazsa, Peder Jones parayı alacak ve sen de taşı alacaksın.

Hizbullah ve taş. Eğer bunu başaracak kadar kurnaz değilse, o zaman bu onun sorunu ve hepsini alacaksınız - Jones, taş ve para."

"Ona bu işi bozacağımı söylemeyeceksin değil mi?"

"Hayır. Kimseye ihanet etmeyeceğim," dedi annem.

"Bana herkese ihanet ediyormuşsun gibi geliyor," dedi Bauer.

Başını iki yana salladı: "Bu beni gerçekten incitmeye başladı," dedi. Virgil içini çekti ve "Anne, bunu gerçekten yapmak istemiyorum" dedi.

"Artık bundan nasıl kaçınabileceğimizi göremiyorum," dedi.
"Hepimiz burada sıkışıp kaldık."

"Jones'un nerede olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledi ve Virgil'i başka bir yöne doğru yönlendirdi. "Kırmızı Volvo'nun nerede olduğunu biliyorum ama onun nerede olduğunu ya da şu anda ne kullandığını bilmiyorum."

"Volvo nerede?"

"Gustavus'un otoparklarından birinde."

"Pekâlâ," dedi Virgil. "Şimdi bazı detaylar üzerinde çalışalım."

—

Ertesi gün için bir plan üzerinde çalıştılar. Bauer, takas noktasını alır almaz Virgil'i arayacağı konusunda anlaştı.

"Taşı aldığımda bana gizlice yaklaşıp elimden almaya çalışmayacaksın, değil mi?" Annem sordu.

"Burada, kırsalda yapabileceğimden emin değilim," dedi Virgil ama evet ya da hayır demedi.

"Bunu iyice düşünün, çünkü yapabileceğinizi sanmıyorum, Ya da. Bir sürü yere uğrayacağım ve eğer taşı almadan önce üzerime atlarsanız ... Müzayedeye gelmem ve tüm anlaşma suya düşer."

Virgil, "Bu konuyu iyice düşüneceğim," dedi.

Virgil ayrıldığında arkasına baktı ve ikinci katta bir ışığın yandığını gördü. Ve merak etti, annem Tag ile yatak odasına mı gidiyordu?

Yoksa Jones yukarıdaydı ve şimdi aşağıya mı iniyordu? Ya da neydi?

Kendisine bakan birileri var mı diye baktı, sonra kamyonetine bindi, fazladan GPS ünitesini aldı, annemin kamyonetinin yanına gitti ve kasaya taktı.

—

Eve döndüklerinde annem banyodan indi, sahanlıkta durup Virgil'in arka lambalarının garaj yolundan çıkışını izledi, sonra

Yolun geri kalanını yürüdü ve Bauer'e, "Ne yapacağımı bilmiyorum. İki adam arasında sıkışıp kaldım."

"Beni al," diye önerdi Bauer.

"Sen yarışta değilsin tatlım," dedi annem. "Ben Peder Jones ve Virgil'den bahsediyordum."

"Çiçekler sana çok yakışıyor," dedi Bauer. "Bu çok açık." "Bundan emin değilim, hem de hiç," dedi Ma.

Bauer, "Sözüme güvenin: öyle," dedi.

Annem rahat bir koltuğun koluna oturdu. "Peki sence ne yapmalıyım?"

"Kulaktan kulağa oynayın. Jones'tan taşı al, Virgil'in dediği gibi müzayedeye götür. Ama önce benimle tanış. Kameram var. Tripod. Taşı elime alıp kameraya göstermek istiyorum. Tek ihtiyacım olan bu, o zaman mutlu olacağım."

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi Ma. "Bunda bir sakınca görmüyorum."

AWad aradı: "Al-Lubnani az önce Hatchet'ten bir telefon aldı. Şimdi bir toplantıya gitti. Diyor ki parayı almak."

"Başını aşağıda tut," dedi Virgil. "Bu Hatchet tam bir kaçığa benziyor."

Awad, "Kendimi dışarı atıp kaybolmayı düşündüm," dedi. "Favori bir barınız var mı?"

"The Pigwhistle."

"Oraya git. Gerçi senin gibi bir adam için kötü bir seçim. Dog'da kız yok."

"Bunları bilen bir adam olarak, benim gibi bir adam benimle zina yapacak kadınlarla tanışmak için nereye gitmeli?"

"Ah, şey, hmm, ben olsam Rooster Coop'u denerdim," dedi Virgil.

"Orası bir kovboy barı. Onlara Lübnanlı olduğunu söyleme, yarı Apaçi olduğunu söyle. Yarı Apaçi Rooster Coop'ta biriyle yatamazsa, hiç yatamaz."

Awad, "Kovboy çizmelerim var," diye teklif etti.

"O zaman sorun yok," dedi Virgil. "Ama önce bir eczaneye git ve biraz koruma al. Etrafta bir sürü küçük Apaçi'nin dolaşmasını istemezsin."

Awad, "Siz Amerikalıların dediği gibi, her ihtimale karşı satın aldığım bu korumaların birçoğu evimde var," dedi. "Şimdi gidiyorum."

VIRGİL araba koltuğunun altından çifte gizli telefonu aldı, üzerindeki pizza kırıntılarını fırçaladı ve "1 "e bastı. Lincoln iki saniye sonra cevap verdi: "Evet?"

"Al-Lubnani, Hatchet'ten parayı almaya gitti."

"Biliyoruz. Hepimiz onun peşindeyiz. Awad'a da sevişmek için Rooster Coop'a gitmesini söylediğini duyduk. Sorun değil. Şimdi, sen bu işin dışında kalmalısın."

Virgil, "Kendimi baskı altında hissetmeye başlıyorum," dedi.

"Hayattaki rolün bu," dedi Lincoln. "Evine git." Telefonu kapattı.

Değil, diye düşündü Virgil.

Ama yine de eve gitti, internete girdi, haberleri okudu, sadece sohbet etmek için annemi aramayı düşündü, ama bu fikre direndi ve Sonunda garaja gitti, tüm ışıkları yaktı, teknesine bindi ve içini detaylandırmaya başladı.

Virgil, çoğu bekârın olduğu kadar mütevazı ve düzenli bir insandı ama teknesi konusunda ciddiydi. En son Kuzeybatı Ontario'daki Eagle Gölü'nde misk balığı avına çıktığında Elli inç civarında bir balık yakalamıştı. Ancak pek de düzenli olmayan rehber, ön döküm güvertesinde bir ağ bırakmıştı ve Virgil balıkla mücadele ederken ağa basmıştı. Rehber, heyecanla Balığı gören Virgil, ağın sapını çekerek "Ayaklarını oynat" dedi ve Virgil dengesini kaybettiğini hissederek ağa baktı ve sonra iki ayağını birden kaldırmaya çalışarak küçük bir dans yaptı, balığa olan odağını kaybetti, misinanın gevşediğini hissetti ve sonra balığın dalışını izledi.

Hem Virgil hem de rehber, Virgil'in saç örgüsünün suda salındığını görebiliyordu ve rehber, elinde ağla orada durmuş, "Bunu neden yaptın? Güzel bir balıktı."

Virgil'in teknesinde böyle bir şey olmazdı.

—

TAG BAUER motel odasının kapısını açtı ve kendini hayranı olmadığından şüphelendiği ince, esmer bir kadınla karşı karşıya buldu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Tal Zahavi işaret parmağını göğsüne dayayıp onu odaya geri itti, etrafına bakındı ve ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Ben İsrail'den geliyorum," dedi. "Süleyman Taşı'nı arıyorum."

Tag ona bir parmağını salladı: "Ah. Evet. Mossad ajanı. Senin hakkında bir şeyler duydum."

"Size bir teklifte bulunmak istiyorum."

Bauer araya girdi: "Beni nasıl buldun?"

"Bir kaynağı aradım ... ve arabanızın marka ve plaka numarasını aldım. Burada fazla otel yok, arabayı bulana kadar etrafta dolaştım."

"Odamı nasıl buldun?"

"Numara için bir temizlikçiye para ödedim," dedi.

"Tamam. Peki teklifin nedir?"

Zahavi, "Sizi televizyonda izledim ve daha sonra YouTube'da bazı TV programlarınızı izledim," dedi. "Bazı programlarda zaman zaman kendi videolarınızı çektiğiniz görülüyor. Kendi kameranız mı var?"

"Bir nevi," dedi Bauer. "Küçük bir Panasonic ama mükemmel video çekiyor. Tabii ki sonuçlar gerçek filmler kadar iyi değil, hepsi elde çekiliyor."

Zahavi, "Bu Çiçekler taşı elde etmenize yardımcı olmayacak," dedi. "O bir yalancı ve sinsi ve eğer taşı alırsa, bir karakolda kaybolacak ve bir daha asla geri gelmeyecek."

"Tek yapmak istediği şeyin onu İsrail'e geri göndermek olduğunu söylüyor."

"Evet, evet, şu Yael Aronov'la." Zahavi başını salladı. "O tam bir baş belası. Size şunu söyleyebilirim ki, onunki yanlış ellerde. Bu taş çok güçlü bir propaganda silahıdır ve İsrailli olsalar bile yanlış ellere düşmemelidir."

Bauer, "Bunların hepsi çok ilginç ama beni ya da kameramı nasıl etkileyeceğini anlamıyorum," dedi. Geri çekildi ve yatağın üzerine oturdu. "Ben

Aslında şehirden ayrılma zamanımın gelmiş olabileceğini düşünüyorum... Tabii siz bana neden ayrılmamam gerektiğini söyleyemezsiniz."

"Sana bir teklifim var. Eğer taşı almama yardım edersen. Bana yardımcı olacak bilgileri sağlayın, bu konuda bir film yapmanıza yardımcı olacağım. Burada, Amerika'da.

daha sonraki bir tarihte, İsrail'de. İsrail'de sizin programınızda parlayacak pek çok şey var. Bakır parşömen-"

"Bakır parşömen hazinesi ..." Bauer bu düşünce karşısında gözlerini kısarak konuştu.

"Bir efsane olabilir," dedi Zahavi. "Ama size bakır parşömen konusunda bilgili pek çok kaynak -bu alandaki en büyük uzmanlar- ve parşömenin kendisine erişim sağlayabiliriz."

"Parşömen Ürdün'de."

Zahavi, "Amman'da kaynaklarımız var," dedi.

Bauer başını yastığa dayayana kadar kendini yatağa geri itti ve düşünmeye başladı. Zahavi poposunu bir yastığa yasladı. kollarını kavuşturdu ve onu düşünmeye bıraktı. Sonunda ekledi, "Elbette reddetmekte özgürsünüz ve biz İsraililer de değerli arkeolojik ülkemize erişimi azaltmaktadır."

Bauer, "Önce havuç, sonra sopa." dedi. Biraz daha düşündükten sonra, "Elimde işe yarayabilecek bazı bilgiler var" dedi.

Zahavi gülümsedi: "Bu beni çok mutlu ediyor."

"Taşın satın alınması sürecine dahil olmak isteyeceğimden emin değilim."

"Kendi başıma alabileceğim bir yol varsa, olmak zorunda değilsin."

"Öte yandan," dedi Bauer, "sana bu konuda güvenebileceğimden emin değilim."

Eğer ısrar etmeseydim, taşı eline aldıktan sonra filmi yapmama yardım ederdin."

Zahavi, "Bir anlaşma yaptığımda, ona sadık kalırım," dedi. "Başka ne diyebilirsiniz ki?" Bauer sordu.

"Kuruluşumun koruması gereken bir itibarı var" dedi. "Ödeme sözü verdiğimizde öderiz, aksi takdirde insanlar bizimle konuşmayı bırakır."

Bir süre düşündü ve sonunda şöyle dedi: "Jones hem kendini hem de taşı gizlemek için yardım aldı. Bir kadın. Flowers bu kadınla çalışıyor. Bu gece, taşı bulmasına yardım etmeyi kabul etti.

Tam olarak doğruyu söylediğini sanmıyorum ama her halükarda yarın gece bir noktada taşla baş başa kalacak. Taş henüz onda değil, bir yerden alması gerekecek. Flowers onu gözetim altında tutuyorsa ya da yarın gözetim altında tutacaksa hiç şaşırırmam."

"Taş neden bu kadında olsun ki?"

"Anladığım kadarıyla, ki son detaylara sahip değilim, teklif sahipleri paralarını halka açık bir yerde yapılacak açık artırmaya getirecekler. yer. Jones parayı görüp teklifi kabul ettiğinde, Kadın elinde taşla görünecek ve onu gösterecek. Sonra Jones'a para verilecek, Ma'ya da... ve kadın taşı teslim edecek. taş. Herkesin muhtemelen silahı olacak."

"İhaleyi kazanacak paranız var mı?"

Bauer tereddüt etti ama sonra düşündü, *Flowers zaten biliyordu ve Flowers biliyorsa Mossad da biliyor olabilirdi.* "Hayır. Bilmiyorum. Kamyonetimle gelmeyi, farları Jones'un üzerine tutmayı ve teklif verenler. Kameram kamyonun camına takılı olacak ve takasın filmi çekeceğim - Jones'a teklifleri bana vermesi için yalvaracağım Böylece gelecek nesiller için saklanabilir. Elbette yapmayacak, ama elimde sadece bu var. Taşa sahip olmayı tercih ederim. Geçici olarak bile olsa."

"Bana bu kadından bahsedersen, taşı bir video çekecek kadar uzun süre elinde tutabilirsin."

Bauer alt dudağını çiğnedikten sonra şöyle dedi: "Takas yarın akşam saat dokuzda. Kadının taşı o saatten önce, belki de birkaç saat önce alması gerekecek. Sanırım zaten onda olması mümkün. O-"

Aniden durdu ve Zahavi başını eğdi: "Ne? Anlat bana."

"Taşı görmek ve belki birkaç fotoğraf çekmek için onunla ayarlamalar yaptım bile. Film değil, sadece hızlı bir fotoğraf."

"Peki bunu kim biliyor?"

"Sadece ben ... ve kadın, tabii ki."

Zahavi gülümsedi: "Yani, Flowers onunla birlikte olmadığı sürece..." "Hayır. Onunla gitmesine izin vermez, çünkü izin verirse sadece taşı alır ve müzayede biterdi." "Ama onu gözetim altında tutabilir."

"Yapabilir. Ama sana başka bir şey söyleyebilirim. sizin için değerli. Tüm bunları kadının evinde öğrendim. Flowers geldiğinde onunla konuşuyordum ve bizi taştan vazgeçmemiz için anlaşılmaya zorladı. İstediklerini elde edemezse reddedecekti. Ve onun yolu, takasın gerçekleşmesine izin vermek ve sonra

taşı yüksek teklif verenlerin elinden aldı. Flowers bu durumdan pek memnun değildi ama kabul etti."

"Evet, evet, evet, ama bu değerli diğer şey nedir?"

"Her şey gerçekleştiğinde, doğru taşı aldığından ve kimsenin ona sahte bir taş vermeye çalışmadığından emin olmak istiyor. Bu yüzden yarın akşam taşı doğrulamak için Yael Aronov'u da yanında götürecektir. Ve

Aronov İsraili olduğuna göre, onun üzerinde biraz etkiniz olabilir. Flowers'ın nerede olduğunu ve bir film yönetip yönetmediğini bize söyleyebilir mi?

Bu kadının gözetimi ..."

Zahavi, "Eninde sonunda bana diğer kadının adını vermek zorunda kalacaksın," dedi.

Bauer kollarını göğsünde kavuşturarak, "Elbette, ama henüz değil," dedi.

Bir pozisyon aldığını ve bundan vazgeçmeyeceğini gösteren bir işaret.

"Peki," dedi Zahavi. "Yael Aronov'un nerede kaldığını biliyor musun?" "Aslına bakarsanız biliyorum," dedi Bauer.

—

Awad bir kovboy grubunun sesleri arasında bağırarak aradığında VIRGİL hâlâ teknede çalışıyor, kürek kilitlerinin vidalarını kontrol ediyordu. "Acil bir durum var. Al-Lubnani benim dairemde. Kendisiyle görüşmek istiyor. Benimle konuşmak istiyor ama ben onunla konuşmak istemiyorum çünkü çok çok çok meşgulüm. Ona seninle konuşmasını söyledim ve o da konuşacağını söyledi."

"Pekâlâ. Şimdi oraya gideceğim," dedi Virgil.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, dostum. Şimdi gidiyorum." "İyi şanslar," dedi Virgil.

Al-Lubnani Virgil'i Awad'ın dairesine aldı ve "Tornavida ister misin?" diye sordu.

"Biran var mı?"

"Ne yazık ki bilmiyorum," dedi El Lubnani.

Virgil buzdolabına baktı, bir Pepsi buldu ve o ve al-Elinde bir tornavida taşıyan Lubnani kanepeye ve koltuğa doğru ilerledi. Virgil ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Şu Hatchet'le tanıştım," dedi El Lubnani içkisini yudumlarken. "Bana parayı gösteriyor. Sırtınızda bir çanta var, onu açıyor ve içi dolar paketleriyle dolu. Yüz dolarlık

Faturalar. Her pakette yüz banknot bulunan üç yüz paket. Bu çok ilginç bir manzara."

"Eminim öyledir," dedi Virgil. "Sende mi?"

"Bilmiyorum. Bana söylediği şey şu: yarın buluştuğumuzda, o benim yedeğim olacak. O da benimle gelecek ama tam olarak toplantıya gel. Yakınlarda bekleyecek. Merak ediyorum, silahı var mı? Hem parayı hem de taşı almak için toplantıyı soyacak mı? Ben dahil herkesi vuracak mı?"

"Güzel sorular," dedi Virgil. "Bunları dikkate alacağım. Nerede buluşacağınızı biliyor musunuz?"

"Henüz değil. Jones yarın saat dokuzda beni arayacak ve nerede buluşacağımızı söyleyecek. 'Saat dokuzda hava kararıyor' dedim, o da 'Bu yüzden saat dokuza kadar bekliyoruz' dedi."

"Hmm."

"Bunu dikkate aldığınızı söylüyorsunuz. Size soruyorum, düzenlemeleriniz ... Her şey kontrol altında mı?"

"Evet. Şu anda bile izlendiğimize inanıyorum." Al-Lubnani tavana baktı. "CIA MI?"

"Bana söylemiyorlar," dedi Virgil. "Bildiğim kadarıyla Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler olabilir."

"Keşke Paris'te olsaydım," dedi El Lubnani. "Onun yerine saçma sapan bir Hollywood filmindeyim."

"Nasıl hissettiğini biliyorum, dostum."

—

VIRGIL oradan ayrıldığında kapının arkasından kapandığını duydu, ama koridorun otuz adım kadar aşağısındayken kapının tekrar açıldığını duydu ve arkasını döndüğünde El Lubnani'nin peşinden geldiğini gördü.

"Sana söylemeyi unuttum," dedi. "Hatchet'le buluşmaya gittiğimde onu bir limuzinde buluruz. Hani şu New York'taki siyah limuzinler var ya? Towns'da sanırım?"

"Şehir arabaları," dedi Virgil. "Onları tanıyorum."

"Bu şehir arabasının bir şoförü var ve Balta arka koltukta oturuyor. Ama biz paraya bakarken şoförün bizi dinlediğini görüyorum. Aramızda bir pencere var, ama onu dinlerken görebiliyorum. Ben de

sürücünün tam olarak bir sürücü olmadığını düşünüyorum. Bence Balta'nın yanında. Ya da kulağa çalgınca geliyorsa kusura bakmayın ama Balta'nın çok ama çok dikkatli olması ve arka koltuktaki adamın da bir aktör olması mümkün, değil mi? O bir aktör ve sürücü de Balta."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Al-Lubnani sakalını iyice kaşıdı ve sonra şöyle dedi: "Size şunu söyleyebilirim ki, Beyrut'ta uzun süre yaşadım ve orada bir şeylerin yanlış olduğunu anlamayı öğrenirsiniz. Orada bir . . . yanlışlık. Bu bir kelime mi?"

Virgil, "Bilmiyorum ama ne demek istediğini anlıyorum," dedi. O çenesini kaşıyarak düşündü ve ardından, "Bunu da dikkate alacağım" dedi.

—

KAMYONUN DIŞINDA, koltuğun altından çift gizli telefonu aldı ve "1 "e bastı.

Lincoln yine iki saniye içinde cevap verdi: "Evet?"

"Al-Lubnani ile konuştuğumu duydun mu?"

"Hayır. Telefonları elimizde ama henüz dairesi elimizde değil. Arama emrini alır almaz bu sorunu çözeceğiz, ki bu da her an olabilir."

"Pekâlâ. El Lubnani parayı görmesine rağmen almadı. Her biri on bin dolarlık üç yüz paket diyor. Balta parayı sakladı ve yarın gece El Lubnani'ye teslim edecek, Saat dokuzda yapılacak olan takastan hemen önce."

"Evet." Lincoln'ün sesi nötrdü: Virgil bunun yeni bir bilgi olup olmadığını anlayamadı.

"Peki, Hatchet'i hallettin mi?"

"El Lubnani'yle buluşan adamı yakaladık. Bu gece kimliğini teyit etmeyi umuyoruz."

"Limuzin şoförünü kontrol ettiniz mi?" "Evet."

"Bana onun hakkında beş kelime söyleyebilir misin? Yerel mi? İslami mi değil mi?"

Limuzini nereden bulmuşlar?"

"Yerel, İslami. Adı - inanmayacaksınız ama yine de söyleyeceğim - Max Kaar. On bir yıldır şirkette çalışıyor."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet. O güzel kafanı bu işe karıştırma, Flowers. Biz hallederiz. Sadece taşı al, hedefe müdahale etmeden ve herkes mutlu olacak."

Güzel küçük kafa mı? Bu onu kızdırdı.

—

VIRGİL al-Lubnani ile konuşurken, Yael Aronov moteldeki yatağında oturmuş olasılıkları düşünüyordu. Kendi aldığı orta büyüklükte bir bavulu ve iki devasa valizi vardı.

Tal Zahavi'nin odasından aldığı bavullar.

Onları ilk gördüğünde bir fırsat olarak değerlendirmişti.

Şimdi o kadar emin değildi. Oldukça büyük gemiler çekmiş olmasına rağmen

Ben Gurion'da bavullar yeşil "beyan edilecek bir şey yok" bölgesinden geçerken, bunlar aşırı görünüyordu: belki Zahavi, eğer gerçekten Mossad, bundan kurtulabilirdi - belki de gümrükten tamamen kaçabilirdi.

Yael fil büyüklüğündeki çantasıyla bunu yapamayabilir.

Yael, Sam's Club'dan yirmi tane iPad Mini almıştı ve bunları İsrail'e geri götürebilirse yüz dolar kazanabilirdi ve iki bin dolar sadece kocaman bir bavula daha fazla eşya yığmak için riske atılacak çok şeydi.

Ama cazibesi güçlüydü. Gümrükte hiç durdurulmamıştı. . . .

Çantaları düşünürken kapının sertçe vurulmasıyla, bir hizmetçinin anahtarı kullanırken çıkardığı hızlı çın çın sesiyle düşüncesi bölündü. Kadın

Bir polis ya da casus değildi, bu yüzden vereceği cevabı düşünmedi bile: kapıya gitti ve açtı.

Zayıf, siyah saçlı bir kadın İbranice, "Ben Mossad'ım," dedi ve Yael'i odasına geri itti.

Yael, "Tal Zahavi-Seni televizyonda gördüm" dedi.

Zahavi, "Evet, o aptal Flowers, buna inanamıyorum," dedi.

"Ama sen kaçırdın-"

"Birkaç saatliğine ödünç aldım," dedi Zahavi. Yatağın üzerindeki bavulları gördü ve "Onlar benim bavullarım" dedi.

Yael, "Virgil onları saklamam gerektiğini söyledi, çünkü ... ikimiz de İsrailiyiz," dedi. "Ama ben onları istemiyorum. Onlarla ne yapacağım ki?"

Zahavi, "Amcamın mağazasında satabileceği Fruit of the Loom iç çamaşırını almayı planlıyordum," dedi.

Yael yüzünü buruşturdu. "Fena fikir değil," diye kabul etti. "Kardeşim Fruit of the Loom için adam öldürüyor. Eğer amcan bir giyim mağazası işletiyorsa-"

Zahavi parmağıyla Yael'i işaret etti: "Şimdi yardımınıza ihtiyacım var. Bu resmi bir iş. Yarın gece, Hizbullah bunu satın alacak. Üç milyon dolar kadar nakit karşılığında. Bunu durduracağız - ama onlardan daha fazla teklif veremeyiz, çünkü paramız yok. Bu yüzden taşı ele geçireceğiz."

"Sen belki, ama ben değil," dedi Yael. "Ben Mossad için çalışmıyorum ve çalışmayacağım da. Ellen Davası'nın ödünç alınmasından sonra hâlâ Mossad için çalışıyor olmanıza şaşırdım."

"Benimle çalışmak zorunda değilsiniz, sadece bana bu Çiçek'in nerede olduğunu söylemeniz gerekiyor. Elimdeki bilgilere göre yarın gece onunla birlikte taşı yakalamaya çalışacak. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Yael yumruklarını kalçalarına dayayarak sordu. "O orada olacak. 'Affedersiniz, size ihanet etmek için bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor' diyeceğim."

"Hiçbir şey söylemiyorsun. Taşı kovalamaya başladığında, nerede olduğunu ve kimde olduğunu bildiğinde, telefonundaki numaramı tuşla. Hiçbir şey söylemene gerek yok: sadece ara, ben de onun taşı kovaladığını bileyim."

"Bu çalgınlık," dedi Yael. Sonra, "Hala görevde misin? I üstlerinizin televizyon haberlerini gördüklerinde sizi bir uçağa bindirip Tel Aviv'e geri göndereceklerini düşünürdüm."

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Zahavi. "Operasyon devam ediyor."

Yael hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki şüpheli ifade Zahavi'nin söylediklerine inanmadığını gösteriyordu.

Zahavi: "Bana güvenilirmez bir destek verildi, sorun başladığı anda beni terk ettiler. Ama yine de bunu yapabilirim-"

"Bunu senin yapmanı istemiyorum," dedi Yael. "Steli IAA'ya kendim götürmek istiyorum, böylece düzgün bir şekilde incelenebilir."

"Böylece siz bunu yayınlayabilirsiniz ve Araplar da bundan sonsuza kadar propaganda yapabilir."

Yael, "Sanırım güneşte çok fazla kalmışsın," dedi. "Ama ben iyi bir İsrailiyim ve eğer Virgil beni terk ederse yarın akşam seni arayacağım. Ama taşı kaybedersen ya da yok edersen büyük bir şikâyetle bulunacağım, ortalığı ayağa kaldıracağım ve sırf sen Mossad ve sen öyle diyorsun. Gazetelere gideceğim ve bunu kamuoyuna açıklayacağız."

"Onu kaybetmeyeceğim ya da yok etmeyeceğim - taş İsrail'e geri döndüğünde, bunların hepsi patronlarımız tarafından ayarlanacak. Bununla yetinmek zorundasınız."

Taşın açık artırması hakkında birkaç dakika daha konuştular ve ardından telefon numaralarını değiş tokuş ettiler. Zahavi Ayrılmaya hazırlanırken odanın tek penceresinden otoparkı kontrol eden Yael, "Bavulları alacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır, buradan bir uçakla ayrılmayacağım ve iki büyük çanta çekecek vaktim olmayacak. Amcam kendi kazancını sağlamak zorunda kalacak."

Bir dakika sonra da gitmişti. Yael pencereden onun aceleyle büyük beyaz bir cipin yolcu tarafına tırmanıp gidişini izledi.

—

VIRGİL NADİREN BANYO YAPAR, duşun hızını ve genel temizliğini tercih ederdi ama bu gece, önceki kiracıdan kalan büyük boy küvete dalmıştı, engelli bir adam kas kramplarına yardımcı olması için taktırmıştı. O öldü, ama Virgil ölmedi.

Sanırım bunun küvetle bir ilgisi vardı. Adam arkasında büyük boy bir sıcak su ısıtıcısı da bırakmıştı, bu da Virgil'in kulaklarına kadar suya dalabileceği ve hayal kırıklıklarını pişirebileceği anlamına geliyordu.

Cep telefonu çaldığında su henüz soğumaya başlamıştı ve ayak parmaklarında kırıışıklıklar belirmeye başlamıştı. Devam etmekte olan Lanet olsun, telefonu küvetin üzerindeki pencere kenarına bırakmıştı, oradan alabilirdi. Aldı ve Yael'in aradığını gördü.

"Sam's Club'dan üyelik mi aldın?" diye sordu.

"Evet, aradım ve sadece bir kez kullandığım bu üyelik doğrudan kârımı azaltıyor," dedi. "Ama Sam hakkında konuşmak için aramadım. Az önce bir ziyaretçim vardı. İyi bir İsraili'nin diğerine ettiği gibi bana gizlilik yemini ettirdi."

Virgil, "Şaka yapıyor olmalısın. Şimdiye kadar okyanusun diğer tarafında olur sanıyordum."

"Bence başı çok büyük belada ve kendini kurtarmaya çalışıyor. Ama bu onun sorunu. Benim sorunum, tek sorunum, bu steli almak. Sanırım yarın gece onu zorla almaya çalışacak. gerekli. Taş taşıyıcıya saldırmak için benden ayrıldığınızda onu uyarmam gerekiyor."

"Hmmm," dedi Virgil. "Pekâlâ. Ellen Case'i kaçırdığında bir erkek asistanı vardı. Hâlâ onunla birlikte mi?"

"Yanında biri var. Ayrılırken çok büyük beyaz bir arabanın yolcu tarafına bindi. Ama bana asistanının onu terk ettiğini söyledi. Buna inandım çünkü doğruyu söylüyor gibiydi. Bu konuda çok kızgındı. Şimdi, yeni asistanı

Bu müzayedenin nerede yapılacağını ona söyle. Saat dokuzda olacağını ama bakanın steli alamayacağını söyledi."

"Bu araba ... safari aracı gibi bir şey miydi?"

"Aynen öyle. Biliyor musun?"

"Evet. Tamam, bunun üzerinde çalışacağım. Yarın seni arayıp ne yapacağımızı söyleyeceğim."

Telefonu kapattı, pencere kenarına geri koydu ve şöyle dedi, Yüksek sesle, "Şu lanet olası Bauer," dedi ve biraz daha düşünmek için yeniden suya daldı.

Virgil ertesi sabah birkaç düşünceyle uyandı. Birincisi, eğer Tal Zahavi Bauer'le birlikteyse, onu tutuklayabilirdi. Paul'daki Ramsey County Hapishanesi'ne götürün ve bırakın Davenport düşünsün.

Hızlı bir temizlikten sonra kamyonetiyle dışarı çıktı, takip cihazını çıkardı ve Bauer'in Range Rover'ından gelen sinyali buldu. şehrin batı yakasındaki bir mahallede park halindeydi. Virgil oraya gitti ama Range Rover'ı bulamadı.

Sonunda, biraz hızlı bir nirengi çalışmasıyla Range Rover'ın turuncu bir Mini Cooper üstü açık arabanın bulunduğu aynı evin garaj yoluna park edilmiş olduğunu tespit etti. Bir süre ona baktı, uzaklara gitmesini diledi, sonra park etti, Mini'nin park ettiği eve doğru yürüdü ve kapının zilini çaldı. Bir süre sonra, uzun kemikli burnuna pince-nez takmış, uzun boylu, kemikli, kırk yaşlarında bir kadın elinde açık bir *New York Times* ve bir kahve ile kapıya geldi fincan, ona baktı ve sanki kablolu TV bağlantıları satıyormuş gibi "Ne?" diye sordu.

"Ben Suçluları Yakalama Bürosu'nda çalışan bir ajanım." Paravan kapıdan inceleyebilmesi için kimliğini kaldırdı. "Bu sizin Mini'niz mi?"

"Evet, bir sorun mu var?"

"Elektronik bir takip cihazı kullanarak bir adamı izliyordum ve bu Sabah beni arabana götürdü. Sanırım. İzleyiciyi kendi arabasında bulup sizinkine taşıyıp taşımadığını görmek için arabanıza bakmam gerekiyor."

"Bunu ne zaman yapmış olabilir?" diye sordu, şimdi ilgileniyordu.

"Bilmiyorum. Muhtemelen dün gece bir ara."

"Apache Alışveriş Merkezi'nde saat dokuz civarında mı?"

"Orada bir şey fark ettin mi?" Virgil sordu.

"Alışverişten çıktığımda yanıma park etmiş büyük beyaz bir cip vardı," dedi. "Adam bana

Lastiğine baktığımda yumuşak olduğunu söyledi ama arabama bir şey yaptığı izlenimine kapıldım. Ama arabayı sürmemi engellemeye falan çalışmadı. Arabada bir sorun varmış gibi görünmüyordu."

"Sürücü tarafı mı, yolcu tarafı mı?"

"Yolcu tarafı, kapının hemen yanı."

Virgil Mini'ye gitti ve takip cihazını on saniye içinde Mini'nin çerçevesine bantlanmış halde buldu.

"Şu lanet olası Zahavi," dedi. Garaj yolunda sırtüstü yatmış, takip ünitesine bakıyor ve bir casusun kontrol edeceğini düşünüyordu.

"Seni kandırdım, ha?" dedi kadın. Eğlenmiş görünüyordu. "Beni kandırdı, kendini kandırdı," dedi Virgil. "Bu sıradan bir aptallar cennet burası."

Kadın, "Eğer dedikleri gibi onu aptallar cennetine götürürsen, bu çok iğrenç bir davranış olur," dedi.

Virgil ayağa kalktı ve "Gerçekten mi? Shakespeare mi?" "*Romeo ve Juliet*," dedi kadın. "Şaşırdım. hiç tanımadı."

"Çok fazla insan 'öyleydi' demez," dedi Virgil. Pantolonunun paçasının tozunu aldı ve ekledi, "Ve size söyleyebilirim ki, sadece aramızda kalsın, ciddi anlamda iğrenç bir davranış olmak üzere."

—

Kamyonuna geri döndüğünde Davenport'u aradı ve "Şanslıymışsın, on dakikadır ayaktayım" dedi.

"Biliyor musun Lucas, bu gerçekten umurumda değil. Burada her türlü sorunum var. Jenkins ve Shrake'i ödünç almam lazım. Twin Cities'e gidiyorum ve birinin Max Car adında bir limuzin şoförünü bulması gerekiyor."

"Max Car, limuzin şoförü?"

"Ben de öyle dedim. Jenkins ve Shrake uyandığında beni ara ve Max Car'ı bul."

Davenport, "Bunu yapmak için fazla önemliyim ama yaptıracağım," dedi. "İyi misin?"

"Hayır. Bir buçuk saat içinde orada olacağım."

—

Bir saat sonra, Virgil I-494'e geliyordu, eyaletler arası döngü Davenport'un araştırmacısı Sandy'den bir telefon aldığıında İkiz Şehirler civarında otoyolda gidiyordu.

"Max Car, C-a-r, aslında Maxamed Ali Kaar, K-a-a-r, ve bunu bilseydik onu bulmak çok daha kolay olurdu."

"Bunu bilseydim sana söyledim," diye tersledi Virgil.

"Bana cilve yapma Flowers," dedi. Bir keresinde son derece kısa bir kaçamak yapmışlardı - Virgil'in hücrelerine göre dört saat dokuz dakika Telefon saati ve ona karşı diğer insanların olabileceğinden daha az sabırlıydı.

Virgil geri çekildi: "O bir limuzin şoförü, değil mi?"

"Güney Minneapolis'teki Polaris Servisi ile."

Virgil, "Bana ehliyetinin ekran görüntüsünü gönder," dedi. "Jenkins ve Shrake'ten haber aldınız mı?"

"Evet. Ayaktalar ve şikayet ediyorlar."

"Güzel. Onlara benimle Kaar'ın adresinde buluşmalarını söyle."

—

KAPATTI ve bir dakika sonra telefon bir mesajla titreşti: Kaar'ın adresi ve cep telefonu numarası ve Sandy'den bir not: Google Haritalar'a hızlıca bir göz atmış ve adresini

Araba servisinden uzak olmayan ve Minneapolis'in güneyindeki bir sanayi bölgesine bitişik küçük müstakil ev.

"İçeri girerken dikkatli ol," diye mesaj atmıştı. "Ayı tuzağına benziyor."

Bundan beş dakika sonra ehliyetinin ekran görüntüsü geldi. Kaar zayıf, siyah saçlı, siyah gözlü, şaşkın bakışlı bir adamdı ve fotoğraf için gri bir iş gömleği giymişti.

—

VIRGİL kırk dakika sonra adresteydi. Kaar'ın evi, küçük bir verandası ve şaşırtıcı derecede küçük bir odası olan eski, sallantılı, beyaz bir fıçı tahtasıydı.

yeşil çimler, o anda kırmızı atletli ve kargo şortlu iri yarı beyaz bir adam tarafından biçiliyordu. Çim biçme makinesi bir manuel makara tipi.

Ne Shrake ne de Jenkins ortalıkta yoktu, bu yüzden Virgil Shrake'i aradı, o da ayrı arabalarda olduklarını, belki beş dakika uzaklıkta olduklarını söyledi. Beş dakika sonra, Virgil'in kamyonetinin yanına, Kaar'ın evinden yarım blok ötede ve köşede durdular. Konuşmak için arabadan indiler.

"Burada şoförlük yapan Maxamed Ali Kaar adında biriyle konuşmam gerekiyor. Mankato'da olduğu söyleniyor ama dün gece bunu düşündüm ve bundan biraz şüpheliyim."

"Ama tamamen şüphe etmiyor musunuz?" Jenkins sordu.

"Tam olarak değil. Her neyse, evi hemen sokağın aşağısında ve çimleri, çim servisine benzemeyen ama Maxamed Ali'ye de benzemeyen atletli şişman bir adam tarafından biçiliyor.

Herhangi bir şey. Yani bir soru var. Belki de Kaar orada yaşamıyordu. Ama yaşıyorsa ve buradaysa, bizi görmesine izin veremeyiz - ama bizi görürse, bir telefon görüşmesi yapmadan önce onu yakalamamız gerekir. Bu çok önemli."

Shrake, "Öyleyse birimiz şişman adamı desteklerken diğer ikimiz bekleyelim," dedi. "Ne olduğunu öğrenelim ve eğer oradaysa üzerine atlayalım."

Virgil başını salladı. "Telefon görüşmesi yapmasına izin veremem." "Peki şişman adamla kim konuşuyor?" Shrake sordu.

—

VIRGİL köşeyi dönerek Kaar'ın evine doğru ilerledi. Jenkins ve Shrake, şimdi Jenkins'in kişisel Crown Vic'inde, Kaar'ın evinin bulunduğu köşede İkisi de Virgil'i görebiliyordu ama evdeki hiç kimse onları göremiyordu. Jenkins, dört saniye içinde evde olabileceklerine yemin etti.

Şişman adam aşırı terliyordu ve Virgil yanına geldiğinde İkizler şapkasını çıkarıp kılıklı ön koluyla yüzünü sildi. Virgil

kokusunu üç metre öteden alabiliyordu: kir değil, sadece sıcak ter. Virgil yaklaşırken adam "Nasılsın?" diye sordu.

"Tamam," dedi Virgil. Durdu ve arkasını eve dönecek şekilde döndü.

"Ben bir polisim. Max Kaar burada mı yaşıyor?"

"Polis olabileceğinizi düşündüm," dedi adam. "Max ne yaptı?" "O burada mı?" Virgil tekrarladı.

"On beş dakika önce oradaydı ve arka çitten çıkmadıysa hâlâ orada. Arka taraftaki evde yaşıyor."

"Casita?"

"Misafirhane."

Virgil geri çekildi ve dar araba yolundan aşağı baktı. "Garajı mı kastediyorsun?"

"Onu dönüştürdüm," dedi adam. "İçi gerçekten çok güzel... tamam..."

"Adın ne senin?" Virgil sordu. "Larry Swanson."

Virgil Jenkins ve Shrake'e el salladı ve garajdan görülemeyecekleri bir yere doğru ilerlemeleri için eliyle işaret etti. İndiler ve Virgil durumu açıkladı ve Swanson'ı tanıttı.

"On beş dakika önce gördüğünüz adamın Max Kaar olduğundan emin misiniz?"

"Şey, evet. İki yıldır ona kiraliyorum." "Dün burada mıydı?"

"Evet, birkaç gün izinli olduğunu söyledi. Yani gerçekten, bu bir çeşit terörist olayı mı? Çünkü yeterince iyi birine benziyor. adam."

Virgil, "Dinleyin, siz bir dakika burada bekleyin, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi.

Bunu yapmak için arabasına geri döndü, bir süre bekletildikten sonra bir başsavcı yardımcısına bağlandı

Pat Golden adında biri, "Başımı belaya sokmak isteyen şu lanet olası Flowers olduğunu söylüyorlar." dedi.

"Pat, gerçekten çok zorlanıyorum ve sana her şeyi açıklayacak zamanım yok, ama daha sonra ya da bir gün, eğer izin verirsen "

—

VIRGİL birkaç dakika sonra arabadan indi ve Jenkins, "Garajın önünde pencere yok ama sağ tarafta, ana giriş kapısının olduğu yerde bir tane var," dedi.

Virgil ona el salladı ve sordu: "Bay Swanson, evli misiniz? Evinizde başka kimse var mı?"

"Hayır, ben boşandım, burada başka kimse yok."

"Güzel. Çim biçme makinesini kaldırmanı, bir gömlek almanı ve kapını kilitlemeni istiyorum, hemen şimdi. Mümkün olduğunca çabuk. Sen Şu anda tutuklusunuz ama gerekirse sizi tutuklarım. Her iki durumda da bizimle geliyorsun."

"Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?"

"Yolda açıklarım. Şimdi acele edin. Acele et!"

Jenkins ve Shrake'in de Swanson kadar kafası karışmıştı. hiçbir soru sormadı, sadece şişman adamı hızlı bir koltuk altı yıkamasından ve temiz gömlektten geçirip kapıdan dışarı ve Jenkins'in arabasının arkasına doğru acele ettirdi. Virgil, "Sizinle BCA'da görüşürüz. On beş dakika sonra."

"Ne yaptım ben?"

Virgil ve Shrake, Kaar'ın bahçeye çıkması halinde görülme riskini göze alarak arabalarına dönmek için tüm blok boyunca yürüdüler.

Virgil kamyonu geri döndüğünde U dönüşü yaptı ve I-94'e doğru kuzeye gitti, sonra koltuğunun altından çifte gizli telefonu çıkardı ve "1"i tuşladı.

Lincoln cevap verdi. "Ne?"

"Sanırım görüşmemiz gerekiyor," dedi Virgil. "Şüphesiz şimdiye kadar bildiğiniz gibi, stel değişimi dokuz civarında gerçekleşir. bu gece saat."

"Her şeyin üzerindeyiz."

"Hem Baltalı'yı hem de şoförü mü izliyorsunuz?" "Neden sordunuz?"

"Çünkü çok kötü bir gece geçirdim ve her şeyi düşünerek çok zaman harcadım ve bu sabah Cities'e geldim ve Max Kaar'ın ev sahibiyle konuştum, Max'i on beş dakika önce gördüğünü söyledi. Burada, evinde. Kaar'ın dün bütün gün burada olduğunu söyledi."

Demek istediğim, gerekli değerlendirmeleri yaptıktan sonra, sürücünün Balta olduğundan ve arka koltuktaki adamın da bir yem olduğundan şüpheleniyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra Lincoln, "Sizi iki dakika sonra arayacağım," dedi.

—

BEŞ DAKİKA SONRA tekrar aradı ve "Burada hoparlördesiniz, o yüzden net konuşun. Lütfen, lütfen bana Kaar'ı tutuklamadığınızı söyleyin."

"Tabii ki hayır," dedi Virgil. "Öyle ya da böyle Hatchet'i ele vermesinden korktum."

"Tanrı'ya şükür. Şimdi ev sahibinin iyi olduğundan, Kaar'a insanların ona baktığını bir şekilde ihbar etmediğinden emin olmamız gerekiyor."

"Ev sahibini bir polis arabasına bindirdim ve şu anda BCA'ya geri götürülüyor. Bir başsavcı yardımcısı bana onu yabancı bir teröristi barındırdığı şüphesiyle tutuklayabileceğimi ve Vatanseverlik Yasası uyarınca birkaç gün boyunca iletişimsiz tutabileceğimi söyledi, ancak o zaman bizi ve Minnesota Eyaletindeki her vergi mükellefini dava ederdi. ona para göndermek zorunda kalacaktı. Yapmayı umduğum şey, Max'i bir daha gördüğünde ona nasıl davranacağı konusunda biraz koçluk yaparak onu evine geri göndermek."

Arka planda bir ses hışırtısı vardı ve bir isim dışarı attı: Morgenthaler. Sonra daha fazla hışırtı oldu ve sonunda Lincoln, "Joe Morgenthaler adında bir adam bu öğleden sonra BCA'da olacak. Ev sahibine koçluk yapacak. Tek yapmanız gereken onu tutmak. O zamana kadar."

"Güzel," dedi Virgil.

"Senden bu işe karışmamamı istemiştin ve şimdi sana emrediyorum: bu işe karışma. Bu işe karışma!"

"Hatchet'in şoför olduğunu bilmiyordun, değil mi? Gerçek Hatchet dönüş yolundayken Kuzey Dakota'ya ya da başka bir yere kadar bir mankafayı takip ederdin."

Telefonu kapattı. Virgil telefona gülümsedi ve onu koltuğun altına geri koydu.

—

BCA'DA Virgil, Swanson'ı merdivenlerden yukarı çıkardı ve ona durumu yarı yarıya açıkladı. "Seni tutuklamak istemiyoruz, çünkü sen yanlış bir şey yapmadın. Öte yandan, gerekirse sizi tutuklayabiliriz, ancak muhtemelen suçlamaları reddedersiniz. Asıl yapmak istediğimiz şey, davranış konusunda biraz eğitim aldıktan sonra sizi evinize geri göndermek."

Swanson, "Bu iyi, ne istersen yaparım," dedi. "Ama benim davranışım—"

"Bu kötü ya da iyi bir davranış değil, Kaar'ı bir dahaki sefere gördüğünüzde, gerçekten kötü insanlarla işbirliği yapıyor olabileceğini bilerek ona nasıl tepki verdiğinizdir. Bir adam sadece sizinle konuşmak, size birkaç hareket öğretmek için uçuyor."

"Peki şimdi ne yapacağım?"

"Siz burada oturun, ben de sizi yemeğe götürecek birini bulayım, üst kattaki suç laboratuvarını gezdireyim..." Virgil

Swanson'ı Davenport'un ofisine götürürken birkaç eğlence olasılığını daha özetledi. Davenport bir masaya vuruyordu.

Virgil gelip ofisinin kapısını çaldığında bilgisayar açmıştı. "Lucas, seni Larry Swanson'la tanıştırmak istiyorum."

—

SWANSON Davenport'un sekreterinin gözetiminde yerleştikten sonra Virgil, Jenkins, Shrake ve Davenport akşamki olayla ilgili ne yapacaklarına karar vermek üzere Davenport'un ofisinde toplandılar. şenlikler.

Davenport, "Jones'u teslimat alanına varmadan önce alabilseydik çok daha kolay olurdu," dedi.

"Olabilir ama ne kullandığını, nerede saklandığını ya da bunu nasıl yapmayı planladığını bilmiyoruz. Garanti edebilirim ki zor bir şey. Bütün bunları çözecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum. -Ama nerede olacağına dair içeriden bilgi sahibi olacağız," dedi Virgil.

"Ne kadar haber alacaksınız?"

"Parayı teslim eden insanlar kadar, bu yüzden muhtemelen hepimiz aynı anda oraya varacağız, her neredeyse."

"Ama bunu bir köy yolunda, karanlıkta yapmak isterlerse ve iki yerine altı arabanın geldiğini görürlerse..."

"Jones akıllı bir adam," dedi Virgil. "Hizbullah'la karanlıkta yalnız kalmak istemeyecektir."

Davenport, "Çok sayıda silah alın" dedi.

Jenkins, "Böyle şeyler söylediğinizde tüylerim diken diken oluyor," dedi.

—

VIRGİL, JENKINS VE SHRAKE üç arabalık bir karavanla Mankato'ya geri döndüler. Mankato'da Jenkins ve Shrake arabalarını Happy Chef Restaurant'ın otoparkında Virgil'in arabasına yerleştiler ve hep birlikte Ma Nobles'ı ziyaret etmek üzere kırlara doğru yola çıktılar.

Virgil, Bauer ve Ma'nın ona nasıl yardım etme sözü verdiklerini ve Bauer'in onu çoktan sattığını anlatmıştı. "Annemle tek yapmak istediğimiz Jones'un onun evinde olmadığından emin olmak. Ve olabilir de. Bu ikisinin arasında ne var bilmiyorum ama bir şeyler dönüyor."

"Kiliseye gidiyor mu?" Jenkins sordu.

"Fark edeceğin kadar değil. Ayrıca, Jones'un bir kilisesi yok. Hiç oldu mu bilmiyorum. O sonsuza dek profesör oldu."

Jenkins, "Eminim nerede olduğunu biliyordum," dedi. "Öyle mi?"

"Evet. Üniversite profesörleri yazın hep bir yerlere giderler. Paris, Londra ve Roma'da araştırma yapmaları gerekir, ve bunu vergiden düşüyorlar. Yani İsrail'de bu kadına yaptığını yaptı. Şu anda şehir dışında olan *başka bir* adam tanıyor ve oraya girip o adamın arabasını kullanıyor."

Virgil bunu iki saniye düşündükten sonra, "Muhtemelen. Tabii annemlerde değilse. Biraz daha vaktimiz olsaydı, Gustavus'taki insanlara ulaşır, kimlerin şehir dışında olduğunu öğrenir ve kapı kapı dolaşmaya başlardık."

"Bu öğleden sonra pek bir şey yapamayacağımızı söylemiştiniz. . . Shrake ve ben oraya gidip ne görebileceğimize bakabiliriz," dedi Jenkins.

"Bu bir plan," dedi Virgil. "Bakalım annem ne diyecek."

—

Annemin en büyük oğlu ROLF'u, Elijah Jones'un eski çiftlik evinden geldiğini söylediği kuru hurda keresteleri Ford marka açık kasa bir kamyonundan ahıra boşaltırken buldular. Annesinin dereye gittiğini ama cep telefonunun yanında olduğunu söyledi. Annemin çocuklarından biri daha çıktı, büyük bir çocuktü, adının Uzun Ayı olduğunu söyledi ve Shrake ona yatağının altında saklanan bir papaz olup olmadığını sorduğunda, Uzun Ayı, "Hayır, ama annem Virgil'in onun hakkında onu sıkıştırdığını söyledi," dedi.

Virgil annemi telefonla aradı ve onun yanında olduğunu söyledi. ve eğer sakıncası yoksa, kendisi ve birkaç polis daha yatakların altına, dolaplara ve ahıra bakacaklardı. "Beni kızdırıyor ama devam et," dedi annem. "On dakika içinde orada olacağım.

dakika."

Virgil telefonu kapattı ve "Devam edin diyor, yani devam etmek zorunda değiliz." dedi.

Jenkins eve bakarak, "Belki de sırf şekil olsun diye yapmalıyız," dedi.

"İstiyorsan devam et," dedi Virgil. "Ben burada olacağım."

Jenkins, Uzun Ayı'ya etrafı gezdirdi, Shrake ve Virgil de Rolf'un kereste boşaltmasını izlediler ve Shrake kravatını çıkarıp "Hadi ona yardım edelim" dedi ve öyle de yaptılar.

Annem geri döndüğünde kereste indirenlere baktı, ıslak başını salladı ve "Bazen siz Virgil . . ."

—

JENKINS evde hiçbir şey bulamadı ve kasabaya dönerken, "İyi çocuk, şu Uzun Ayı. Annemin derede yüzdüğünü söyledi."

Shrake, "Bahse girerim bu bir manzara olurdu," dedi. Kayıtsızca Virgil'e baktı ve "Bu bir manzara olmaz mıydı, Virgie? O güzel küçük pembe memeler, sırtının üzerinde süzülüyor Bekle, ne diyorum ben, 'küçük' mü? Her neyse, manzara-"

"Evet, bu bir manzara olurdu," dedi Virgil.

Shrake Jenkins'e, "Virgil bunun harika bir manzara olacağına katılıyor," dedi. Bir dakika sonra Virgil "Siktir git" dedi ama gülmedi, Jenkins ve Shrake yaptı gerçi. Hem de çok.

Jenkins ve Shrake öğleden sonrayı seyahatte olduğu düşünölen üniversite profesörlerinin evlerini kontrol ederek geçirdi. Onlar Gustavus Adolphus'taki yöneticilere danıştıktan sonra listeyi aldılar ve iki kez bir şey bulmuş olabileceklerini düşündüler - evlerden biri, beklenenden önce geri dönen sahipleri tarafından, diğeri ise ebeveynleri Budapeşte'yi ziyaret ederken geride kalan sahiplerinin yetişkin çocukları tarafından işgal edilmişti.

Saat altıda Virgil'in evinin arkasında sosis ve bira için toplandılar ve o akşam ne yapacaklarını anlamaya çalıştılar.

Virgil etkinlik için kargo şortu, Hawaii gömleği ve sandalet giydi.

"Ben en çok annem için endişeleniyorum," dedi. "Jones'la neden ilişkisi olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bir şeyler dönüyor. Her neyse, onu takip edeceğiz. Bana kendisi söyledi, Jones'un takas için zor bir şey planladım. Her şeyi hallettiğimi düşünüyorum ama göreacağız."

"Yani o hareket etmeye başlayana kadar kığımızın üstüne mi oturacağız?"

"Hepsi bu kadar," dedi Virgil. "Sana söylemeliyim ki, tüm bu açık artırma meselesi hakkında biraz şüpheliyim. Neden bunu yapmakla uğraşsın ki? Ama iki farklı teklif sahibi bana bunun olacağını söylüyor, o yüzden böyle devam edeceğiz."

Shrake, "Annem için o kadar endişelenmiyorum. Ben daha çok Şu Mossad'lı hatun hakkında. Söylediğine göre, biraz savaşımayı denemek istiyor."

Virgil, "Kimsenin vurulmasını istemiyorum ve onun ateş edebileceğinden de şüphem yok," dedi. "Eğer silah çekerse ve bunu yapmak güvenliyse

ona küçük bir ateş gücü gösterisi yapmak istiyorum."

Shrake parladi. "İzleyicilerden mi bahsediyoruz?"

"Şu hızlı ateşlemeli mermilerden var mı?" Virgil sordu. "Bir ayı ormanda dışkısını yapar mı?"

"Bir velet daha al," dedi Virgil.

Izgaranın etrafında oturup belayı beklemek Virgil'e çocukluğunu hatırlattı, sıcak bir yaz günü olan 4 Temmuz'da çim sandalyelerde oturup havai fişeklerin başlayabilmesi için ışığın sönmesini bekliyorlardı. O Awad'ı üç kez, Bauer'i de üç kez aradı, "Bir şey var mı?" diye sordu ve "Hayır" cevabını aldı, tıpkı çocukken "Sence de yeterince karanlık değil mi?" diye sorduğu gibi.

Tıpkı çocukluğunda olduğu gibi, ışık sonunda söndü. Batıda bir fırtına cephesi vardı ve henüz gök gürültüsünü duyamasalar da uzaktan çakan şimşekleri görebiliyorlardı; tıpkı çocukken bastırılmış bir heyecanla büyük rüzgârları ve fırtınayı beklediği zamanlardaki gibi. Virgil savaş kıyafetlerini giydi - kot pantolon ve tişört - ve üçü de kendilerini huzursuz hissederek bir araya geldiler ve Virgil'in mutfağını temizlediler, bir gözleri de annesinin

Kamyon. Saat 8:15'te kamyon hareket etmeye başladı.

"Gidelim," dedi Shrake ve Jenkins'le birlikte koşarak araçlarına gidip yola koyuldular. Virgil onların gidişini izledi ve ardından Awad'ı dördüncü kez aradı: "Henüz bir şey yok mu?"

"Henüz bir şey yok. Burada hazırız."

"Raj, eğer benimle uğraşırsanız ..."

Awad, "Virgil, dostum, biz senin ellerindeyiz, sen bizim ellerimizde değilsin," dedi.

Virgil kendini biraz kaba hissederek, "Bunu aklınızda tutun," dedi.

—

MA evinin önündeki yola döndü ve *ne harika bir kır geces*i diye düşündü. Yol kenarındaki hendeklerde kurbağaların sesini duyabiliyordu, Çakıl tozuyla karışan nemin kokusunu alıyordum. Batıda gökyüzü kararmış, şimşek çakışları yaklaşmıştı ama doğuda yıldızlar far ışığı gibi parlıyordu.

Muhteşem bir geceydi ama bir şeylerin olmak üzere olduğu hissine gebeydi. Bu hissi daha önce de yaşamıştı - bir kasırga nöbetini beklerken ya da gecenin geç saatlerinde bir yol evine giderken, önümüzdeki birkaç saat içinde ne olacağını merak ediyordum. Ne mi olacak?

Ayrıca izlendiği hissine kapıldı ve bu onu ürkütmek yerine güvende hissetmesini sağladı. Virgil'in dışarıda bir yerlerde olduğunu düşündü.

—

JENKINS VE SHRAKE ayrı ayrı araçlarla kırlara doğru yola çıktılar. Arabalar. Jenkins'in tablet takip cihazı vardı, bir gözü ondayken bir gözü de yoldaydı. Shrake ve Virgil gibi onun da çakmağına takılı bir telsizi vardı ve bunları bir düğmeye basarak dahili telefon gibi kullanabiliyorlardı.

Annem evinden kuzeye doğru gitmeye başladı. Jenkins, ışıklı noktanın bir köy yolu boyunca ilerleyişini izledi, sonra bir T Kavşak. Telsizin düğmesine bastı ve "Durdu" dedi.

Virgil: "Nerede?"

Jenkins ona söyledi ve Virgil de Google haritasından takip etti. "Doğruca geri dönmezse, oradan doğruya ya da batıya gitmek zorunda kalacak. Eğer doğruya giderse, nehre karşı olacak ve siz de Hem de çok hızlı bir şekilde." dedi.

Jenkins, "Tekrar hareket ediyor, doğruya doğru gidiyor. 169'u alıyoruz."

Yirmi dakika boyunca onu izlediler, kırsal alanda zikzaklar çizdiler, durdular, görünüşe göre arka izini kontrol etmek için küçük yollara girdiler; sonunda, görünüşe göre yalnız olduğuna ikna oldular, Otoyol 169'a çıktı ve güneye, Jenkins ve Shrake'e doğru döndü. Dön.

Jenkins Shrake'e, "İnmemiz gerek," diye seslendi. "Tam ileride, her ne ise, şu arabaların hemen yanında."

İşin ne olduğunu asla öğrenemediler, bir çeşit Jenkins, üretim tesisi diye düşündü. Park yerinin çoğu

boştu, ama yarım düzine araba, belki de bu binanın önünde duruyordu. ofis alanı. O ve Shrake arabaları sıraya sokup ışıklarını söndürdüler. Annem yarım dakika sonra yanından geçti ve ona yarım mil kadar yol verdikten sonra arkasından çekildiler.

Annem yavaşlayana kadar otoyolda güneye doğru ilerlediler, sonra Virgil ve annemin bir hafta önce kereste hakkında konuşmak için buluştukları Perkins restoranının otoparkına girdiler.

Bir pikap kullanan Shrake park yerine girdi, Ma'nın yanından geçti ve park etti. Jenkins, Crown Vic'iyile iki yüz metre ötede otoyoldan çıktı ve ışıklarını söndürdü.

—

MA otoparkta bir dakikadan biraz fazla oturdu ve Shrake Virgil'e "Bu da başka bir sahte pikap. . . . Muhtemelen . . . Bir dakika bekle."

O konuşurken, annemin kırmızı kamyonetinin yanına beyaz bir Range Rover yanaştı.

"Beyaz Range Rover'ımız var."

"Ah, Tanrım, geliyorum, geliyorum," dedi Virgil. "Bu silahlı bir İsrail Mossad'ı olabilir."

Virgil kamyonundaydı, şehir merkezinde Awad'dan saat dokuzda gelecek telefonu bekliyordu ve belki de Bauer, muhtemelen iki mil ve Perkins'ten muhtemelen üç ya da dört dakika sonra, eğer ayağını yere bastıysa, ki bastı.

Flaşörleri vardı ve kaldırımdan Mulberry'ye, köprüden geçip 169 rampasına ve otoyola çıkarken onları yaktı.

Yuvarlanırken Virgil, "Benimle konuşmaya devam et ... konuşmaya devam et" diye bağırdı.

Shrake Jenkins'e seslendi, "Buraya gelsen iyi olur, bir şeyler oluyor."

—

MA Perkins'in otoparkına girdi, yine bir şeylerin olmak üzere olduğu hissine kapılmıştı. Bauer'a güvenmiyordu, ama sonra,

ona güvenmek zorunda değildi. Onu buraya getirmek de görevinin bir parçasıydı. Arabayı çekti, bekledi; bir dakika sonra başka bir pikap geldi, yanından geçti, park etti ve iri yarı bir adam indi ve restorana girdi. Işıklandırılmış pencerelerden, adamın kasiyerle konuştuğunu ve ardından onu takip ederek bir kabine gidip menüyü aldığını gördü.

Yağan yağmur damlaları asfalttan ve arabadan sıçramaya başladı. Ön cam, misket büyüklüğünde damlalar, beraberinde yaklaşan fırtınanın temiz hava kokusunu getiriyordu. Daha önce televizyon radarında görmüştü, fazla bir şey yoktu ama bir süre şiddetli yağmur yağacaktı.

Bir dakika sonra Bauer arabayı şoför mahallinin yanına çekti.

Bauer Range Rover'ın uzak tarafından indi, yağmurdan korunmak için başının üzerinde katlanmış bir gazete tutuyordu ve etrafta dolaştı, Kadın penceresini indirdi ve adam "Anladın mı?" diye sordu.

"Evet," dedi kadın. "Diğer tarafa gel." "Onu görebileceğim bir yere koyalım."

"Bir dakika içinde yağmur yağacak - neden kameranı almıyorsun, biz de içeri girip-" Menzilde bir hareket gördü.

Rover, yolcu tarafındaki camın arkasından. "Yanındaki kim?"

Bauer "Hiç kimse" dedi.

Annem, Range Rover'ın içindeki bir kişinin konuşmalarını duyabilmesi için camın bir inç kadar aşağıya indirildiğini fark etti.

"Bu da ne?" dedi ve anahtarlara uzandı.

motoru çalıştırdı, Range Rover'ın yolcu kapısı açıldı ve bir kadın dışarı fırladı, elinde bir silah vardı ve silahı annemin yüzüne doğrulttu ve kadın çığlık attı, "Taş! Taşı bize ver!"

Annem aniden başını kaldırıp geri vitese taktı, ama bu işe yaramadı ve Bauer, "Taş, taş" dedi ve kadına, "Silahı doğrultma! Silahı doğrultma-"

Kadın tekrar çığlık attı ve annem de "Tamam, tamam, tamam..." diye bağırды.

Yolcu koltuğundaki ayak boşluğuna uzandı ve bowling çantasını çıkardı. Pencereden dışarı uzatırken

kadın Bauer'e bağırdı, "Sür! Sür!" Bauer aceleyle Range Rover'ın arkasına dolandı ve içine tırmandı.

Kadın silahı da yanına alarak içeri girdi.

Annem, "Saçmalık," dedi ve gaza basarak kamyoneti Range Rover'ın tam arkasına gelene kadar bir daire çizerek şekilde geri sürdü. Şoför tarafındaki camdan, pikapla gelen iri adamın restorandan fırladığını ve aynı anda polis görünümlü bir arabanın geldiğini gördü, eski model bir otoyol devriye arabası gibi, bir tekerleği kaldırıma çarptı ve hızla otoparka girdi.

Virgil, diye düşündü.

—

BAUER arabanın geldiğini ve Ma'nın kamyonetinin arkasına park ettiğini gördü, Zahavi "Yürü! Yürü!" diye bağıırıyordu ve Bauer "Şu lanet olası Çiçekler" dedi.

Range Rover'ı bir bayrak direğinin hemen yanından geçen otoyol hendeğine bakıyordu ve annem olduğu yerdeyken ileri gitmekten başka bir yere gidemezdi. Bunu yaptı, gaza bastı ve kamyon öne doğru savruldu, hendeği geçti ve otoyola saptı. Altı saniye sonra saatte altmış mil hıza ulaşmıştı. Dikiz aynasından annesinin otoyola çıktığını gördü; o da aynı kestirme yolu kullanmıştı.

ve sonra bir araba arkalarından saptı. Gerçi çeyrek mil gerideydiler ve o hâlâ kazanmaya devam ediyordu.

Zahavi'ye, "Taşraya çık, ben de onları çöpe atacak bir yol bulayım," dedi. "Bir sapak ara."

"Polis" dedi.

Yağmur şimdi tabakalar halinde sertçe yağıyordu, şimşekler neredeyse sürekli çakıyor, gök gürültüsü arabanın tavanına bas davul gibi vuruyordu. Bauer acil durum flaşörlerinin hızla yaklaştığını gördü. Çok daha yakında, sağa ayrılan bir yol vardı. "Dayan," dedi. Dönüşü aldılar, tekrar hızlandılar, bir tarafında evler, diğer tarafında ticari binalar olan bir caddeden aşağı indiler. Bauer navigasyon sistemini kontrol etti ve bir T kavşağına geldiklerini gördü.

"Burada bir karar vermeliyim," dedi ve T'de sağa, navigasyon haritasının çıkmaz sokak olarak gösterdiği yere doğru döndü. O arkasında farları gördü, bir set, sonra flaşörlü başka bir set,

sonra üçüncü bir set, ve sonra sokağın sonundaydı. O Dümdüz devam etti, küçük ağaçların ve çalılıkların arasından geçti, birkaç tümsekten geçti, dikenli tellerin arasından geçti ve sonra bir otoyol çıkış rampasındaydılar, ya da belki de bir çevre yolundaydılar ve tekrar hızlandı ve "Bırakın bunu emsinler" dedi.

Bir dakika sonra, bir çift far ön cephede patladı yol, sonra flaşörler. "Lanet olsun," dedi. Daha büyük bir otoyol geliyordu ve az önce terk ettiği 169 numaralı otoyol olduğunu fark etti. Daire çizerek gelirlerdi.

Zahavi, "Sol-sağ kasabaya doğru" dedi.

Biraz trafik vardı ama zamanlamasını doğru yaptı ve sıyrıldı. Kavşağı geçip kuzeye döndü ve geniş lastiklerden su dolu bir horoz kuyruğu fırlatarak şehrin dışına doğru ilerledi. "Navigasyon sistemine dikkat et, navigasyona dikkat et."

—

BAUER havalandığında, annem hemen arkasındaydı. İlk virajda onu takip etti, güneyden gelen flaşörleri gördü, cep telefonunu çıkardı ve Virgil'i aradı. "Sen ve flaşörler?"

"Çek anne, çek."

"Boş ver onu," dedi. "Bana silah doğrulttular. Onları bir hendeğe atacağım."

Virgil navigasyonunda T kavşağının yaklaştığını gördü ve sonra Bauer sağa döndü. "Çıkmaz sokağa doğru gidiyor. Navigasyonu olmalı, sanırım geçiyor."

Jenkins: "Bunu alamam."

"Arkanı dön, geri git. 169'a doğru gidiyor." Shrake,

"Şu anda oradayım," dedi.

"Biz sizi arayana kadar bekleyin."

—

VIRGİL, BAUER'in sokağın sonundan geçtiğini gördü, onu kamyonetiyle annem takip etti ve sonra o oradaydı, hendekten geçiyordu

ve yola.

Virgil, "Çıkıyoruz," diye bağırdı ve Shrake, "Geliyorum, tam oradayım," diye karşılık verdi ve sonra, "Kuzeye doğru gidiyor, tam kışının dibindeyim - yine de uzaklaştı."

—

ZAHAVI koltuğunda döndü, arkaya baktı, flaşörlerin otoyola döndüğünü gördü, ama çok geride, başka bir kamyonun arkasında; ama diğer kamyon onların hızına uyuyordu. "Bir takipçimiz daha var" dedi.

Bauer Range Rover'ı bıraktı ve takip eden ışıklar düştü. Arkada. İki dakika, üç, dört, ve sonra Bauer dedi ki, "İşte istediğimiz şey. Bekle." dedi.

Bir dakika sonra sola döndü ve çakılların üzerindeydiler.

—

SHRAKE telsizine, "Bizden çok daha hızlı. Ben ışık gösterisiyle gidiyorum." "Tanrı aşkına dikkatli olun," dedi Virgil. "Burada evler var."

—

Shrake kamyonetinin camını indirdi, bir yağmur patlaması yaşadı, M16'yı yerden aldı, tek eliyle camdan dışarı çıkardı, el kundağını kanat aynası desteğine dayadı, alçaktan nişan aldı ve tetiği çekti. Bir düzine mermi ateşlendi, izler menzile doğru yayıldı. süpersonik ateş böcekleri gibi, kaçan Range Rover'ın önündeki yol kenarındaki hendeğe düştü.

—

BAUER izleyicilerin yanıp söndüğünü gördü ve "Dur, dur, dur" diye bağırarak kamyonu yolun kenarına çekti.

"Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsunuz?" Zahavi çığlık attı.

"O bir makineli tüfekti," diye bağırdı Bauer. "Siktir et," dedi ve kapıyı açıp elleri başının üzerinde dışarı çıktı.

yağmur kafasına vuruyordu.

İki saniye sonra, takip eden kamyon yolun aşağısında durdu, Bir adam dışarı fırladı ve kamyonun yaklaşan flaşörlü ışıklarında Bauer uzun namlulu silahı olan adamın silüetini görebiliyordu. "Pes ediyoruz" diye bağırdı.

—

VIRGIL, Shrake'in kamyonetinin yanında durdu, sonra Ma ve ardından Jenkins yanaştı. Virgil ve Jenkins yağmurluklarını giydiler, annem de başına plastik bir çöp torbası geçirdi. Jenkins tüfeği Shrake ve üçü, elleri başlarının üzerinde olan Bauer ve Zahavi'ye doğru yürüdüler. Shrake birkaç adım ötedeydi. arkasında, ceketini çekiştiriyordu. Bauer ve Zahavi boğulmuş fareler gibi görünüyordu.

"Çılgın orospu çocukları," dedi Virgil. "İkiniz de her şey için tutuklusunuz. Shrake, onlara haklarını oku."

Zahavi, "Ben bir diplomatım ve dokunulmazlığımı kullanıyorum," dedi.

Ma, "Bunu bağışıkla," dedi ve yumruğunu Zahavi'nin gözüne vurdu ve İsraili yere düştü. Bir saniye sonra ama Jenkins onu belinden yakaladı ve "Yapmayalım" dedi.

Virgil annemi tuttu, o da arkasını döndü ve "Yüzüme silah dayadı" dedi.

Bauer, "Evet, silahı vardı. Bunu bana o yaptırdı." "Ben bir diplomatım-"

Virgil: "Bir avuç dokunulmazlığı sikeyim." Jenkins ve Shrake'e: "Onları kelepçeleysin ve Ramsey'e götürün. Ağır saldırı, vesaire. Sizinle sonra konuşuruz."

"Nereye gidiyorsun?"

Virgil saatine baktı. Dokuza beş dakika vardı. "Önümüzdeki birkaç dakika içinde öğrenmiş olurum." Sonra aklına geldi, Bauer'e baktı ve "Taş nerede?" diye sordu.

"Kamyonun tabanı."

Virgil ve annem kamyona doğru yürürken Virgil bowling çantasını gördü. Onu aldı ve anneme döndü.

"Yani açık artırma yok mu?"

Çantayı ondan aldı, fermuarını açtı, Bauer'in kamyonetinin önüne yürüdü ve taşı ön taraftaki demir parmaklıklara çarptı. Taş ortadan ikiye ayrıldı ve beyaz bir iç kısım ortaya çıktı.

"Bu paris alçısından yapılmış bir taklit," dedi. "Size Peder Jones'un hileli bir şey yapacağını söylemiştim. Müzayede sona erdi. Para ve taş gitti."

Hepsi paramparça olmuş sahteye baktı ve sonra Bauer, "Kahretsin," dedi.

Virgil anneme "Jones nerede?" diye sordu.

"Size teslim oluyor. Her an Perkins'te olabilir. Hastaneye gitmesi gerekecek, hapishaneye değil. Çok kötü durumda. Nasıl dayanıyor bilmiyorum. Artık sadece irade gücü var, ilaçlar artık işe yaramıyor."

"Tamam," dedi Virgil. Jenkins ve Shrake'e: "Planda değişiklik. Jenkins bu ikisini Ramsey'e götürür. Shrake benimle gelecek, Jones'u yakalayacağız ve Shrake onu Regions'a götürecektir. O da Mankato'yu bir kez terk etti, ona bir şans daha vermeyeceğim."

Annem sordu, "Peki ya ben?"

Virgil omuz silkti: "Gördüğüm kadarıyla dün gece konuştuğumuz planı uyguladınız. Yeter ki çok ama çok işbirliği yapalım."

"Elbette," dedi.

"Hadi yapalım şunu," dedi Virgil. "Range Rover'ı kilitleyip bırakacağız. Bu gece çektireceğim. Anne, bizi aşağıya kadar takip edebilirsin.

Perkins. Yağmurdan kurtulalım."

—

BAUER VE ZAHAVI kelepçelendi, Zahavi bir kez olsun sessiz kaldı ve hepsi gidecekleri araçlara doğru yürüdüler ve Ma Virgil'e "Garip bir şekilde neşelisin ve bu beni endişelendiriyor" dedi.

"Evet, bilirsin işte," dedi Virgil ama ona sırtımdan da kendini alamadı. "Biraz kazanırsın, biraz da kaybedersin." Karanlık gökyüzüne baktı, fırtınanın ön kenarı artık doğuya doğru iyice yaklaşmıştı, derin bir nefes aldı

nefes aldı, çakıl ve mısır üzerindeki yağmur kokusunun tadını çıkardı ve "Ne harika bir gece, değil mi?" dedi.

—

Şehre dönerken Virgil gizli telefona sarıldı. Lincoln açtığına, "Bauer ve İsrailli Mossad ajanı Zahavi'yi yakaladım. Diplomatik dokunulmazlık talep ediyor ama ona makul bir muamele karşılığında bir şey takas edebilirsiniz."

"Biri bunu düşünecek." "Adamını buldun mu?"

"Bu gizli bir bilgi," dedi ve telefonu kapattı.

Başka bir deyişle, diye düşündü Virgil, *Evet*.

—

VIRGİL VE SHRAKE Perkins'e girdiler ama Ma girmede. Virgil onun arka lambalarının otoyolda kaybolduğunu gördü ve Shrake'e seslendi, "Hangi cehenneme gidiyor bu?"

"Muhtemelen biraz daha saçmalayacak," dedi Shrake. "Jones burada olsa iyi olur, yoksa onun da kışına tekmeyi basarım," dedi Virgil.

Restoranın otoparkında çok fazla su vardı ama yağmur yavaşlamıştı. İçeri girdiler. Jones yoktu. "Orospu çocuğu," dedi Virgil.

Sonra ay yüzlü, tıraşlı bir adam onlara doğru elini sallayarak "Virgil?" diye seslendi.

Virgil sesi tanıdı, yanına gitti ve "Değişmişsin" dedi.

Jones, yarısı dolu bir fincan kahvenin önünde oturuyordu.

Virgil'e bakarak boş pasta tabağını aldı. "Karıma veda etmek istedim. Her zamanki gibi gidemedim, bu benim kılık değiştirmem."

Virgil dedi ki, "Pekala, efendim, tutuklusunuz. Sizi St. Paul'deki Regions Hastanesi'ne götüreceğiz. Güvenlik koğuşunda tutulacaksınız."

Jones, "Bence çok geç kaldınız," dedi.

Shrake, "Hapse girmek için asla geç değildir," dedi.

"Koca adam, sana söylemek zorundayım. Bence bu konuda yanılıyorsun." Jones içini çekti, gözlerini yukarı çevirdi ve

Kabin. Shrake onu yakalamaya çalıştı ama tam ay yüzünün üzerine düştü.

Virgil onu kaldırmaya çalıştı ama bu iki yüz kiloluk bir jöle yığını tutmaya çalışmak gibiydi. Virgil 911'i aradı. ve bir ambulans istedi: "Acele etseniz iyi olur."

—

JONES hastaneye doğru yola çıktığında, Shrake ambulansın peşinden giderken Virgil annemi aradı ama cevap alamayınca Awad'ın dairesine gitti.

Awad kapıya geldi ve coşkuluydu: "Bu harikaydı. Harikaydı." İki yanağından da öpüleceğinden korkarak başını geriye çeken Virgil'i kucakladı. "Amerikalıların dediği gibi, size ne diyebilirim ki? Uçağı çoktan seçtim. Bu 1999 model bir Cessna 206H, az kullanılmış, bana ömür boyu sürecek bir anlaşma teklif edildi."

"Bana bundan bahsetmesen iyi olur," dedi Virgil. "Ben bir polisim." "Ah, elbette," dedi Awad. "Ama ..."

Al-Lubnani kıyafetlerini bir bavula dolduruyordu.

"Buradan gidiyor musun?" Virgil sordu.

"Kesinlikle. Bu gece. Kia'yı Chicago'ya götüreceğim. Umarım Hatchet engel olmaz?"

Virgil, "Bunu yapmayacağına inanmak için iyi nedenlerim var," dedi.

"Güzel," dedi El-Lubnani. "Fransa'da iki günlük özgürlüğe ihtiyacım var. Bundan sonra beni bulamayacaklar."

Virgil, "Parayı burada sakladığınızı sanmıyorum," dedi.

"Sizin gelme ihtimaliniz var mıydı? Tabii ki hayır," dedi Lubnani.

"Sana kardeşim gibi güveniyorum ... ama korkarım kardeşim bir alçak."

"Dediğim gibi, gerçekten umurumda değil. Taş nerede?"

Al-Lubnani ve Awad karşılıklı bakiştılar ve Virgil şöyle düşündü Lubnani'nin rengi biraz daha solmuş olabilir. "Sende değil mi? Asistanınız buradaydı-"

"Benim asistanım yok," diye tersledi Virgil. "Ne haltlar dönüyor burada? Bir anlaşma yapmıştık."

"Ama her şeyin bittiğini, Mossad ajanını ve Bauer'i tutukladığınızı, Jones'u tutukladığınızı söyledi. Taşı alması için onu siz göndermişsiniz."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Virgil. Ellerini kavuşturdu. "O ... mıydı? ?" İkisi de başını salladı.

—

O gece son bir yolculuk, annemin evine. Kamyon bahçeye park edilmişti ve evin her yerinde ışıklar yanıyordu. Hala Yağmur yağıyordu, ama şimdi davul sesinden çok damlıyordu. Annem onu kapıda karşıladı: "Aman Tanrım, bakın kedi ne sürüklemiş. İçeri gel, karamelli mısır yapmayı yeni bitirdik."

Virgil içeride en küçük üç çocuğunu plastik kaselerde karamelli mısır yerken ve *Iron Man 2* izlerken buldu. Sam, "İyi bir bölüme geliyoruz. İzlemek ister misiniz?"

Virgil, "Annenle konuşmam lazım," dedi.

"Dışarı çıksak iyi olur," dedi annem.

Virgil onu dışarı kadar takip etti. Avluyu geçerek ahıra doğru ilerliyordu. Virgil ona yetişmek için koştu ve ahırın içinde bir ışık yaktı, tek bir ampul bir traktörü, bir

Bobcat ve ilgili bir sürü makine. "Buraya," dedi ve makinelerin yanından geçerek çatı katına çıkan bir merdivene doğru ilerledi.

Virgil, "Anne, yapmamız gerek-" dedi.

"Buradan yukarı," dedi. Virgil çatı katına tırmandı.

Orada depolanan samanın hafif asit kokusu. Orada hiç

Çatı katındaki ışık, çatı katının kapısından, araba yolunun yanındaki bir direk lambasından gelen ışıktan başka bir şey değildi; yağmur çatıda hoş bir gıdıklama sesi çıkarıyordu.

Annem şilteye benzeyen bir şeyin üzerinde oturuyordu. "Rolf ve Uzun Ayı bazen kız arkadaşlarını buraya getirir." dedi.

Virgil, "Anne..." dedi.

Annem yatağı okşadı ve "Virgie, o taşı almanın tek bir yolu var" dedi.

Bazen bir erkeğin yapması gerekeni yapması gerekir.

Virgil ahırda bir çift su kanadı bulmuştu, ucuz plastikten, şişirip kollarınızı sardığınız türden bir şeydi ve derenin suyuna sırt üstü uzandı. En ufak bir çırpınışıyla ayakları ve su kanatlarının desteğiyle kendini hareket ettirebiliyordu. Hava sıcaklığı doksanların üstünde olmalıydı. düşündü ve güneş vurduğunda, vücudu kaynama noktasına yakın olmalıydı. Ve bir gölgeliğin içinden tekmelediğinde sanki serin bir suyla ıslatılmış gibi hissetti. Zamanın bu noktasında, bundan daha iyi bir yer olamazdı, tüm evrende değil.

"Mümkün olduğunca gölgede kalsak iyi olur, yoksa yanarak kül olacağız," dedi Ma. "Güneş kavurucu derecede sıcak."

Yüzmekte hiç zorlanmıyordu, diye düşündü Virgil, muhtemelen yerleşik su kanatları olduğu için. Her halükarda, yüzme havuzunun etrafında çırpınırken çekici bir görüntüsü vardı. Bütün Virgil, çevredeki yemyeşil koyu yeşil ormanlar, yıkık barajın üzerinden akan derenin çağıltısı, arada sırada kaplan kırlangıçkuyruğu çırpınıyor; Bambi'nin ilk kelebeğiyle tanışması gibi.

"Peki onu St. Paul'e götürdüğünüzde ne yaptı o sürtük?" Annem Bambi'ye hiç benzemeyen bir tavırla sordu. Tal Zahavi'den bahsediyordu.

"Görünürdeki herkesi tehdit etti," dedi Virgil. "Diplomatik dokunulmazlık ve tüm bunlar. Bunun için yatacaklar. Ya da belki başka seçenekleri yoktur. Ne olursa olsun, bu onun casusluk kariyerine bir şey yapmayacak.

çok iyi. Onu mahkemeye çıkardılar ve şu anda on iki bin haber fotoğrafı var."

"Güzel. Burnuma silah doğrulttu. Bu gerçekten . . . Yani, orada ölebileceğimi düşündüm."

"Yapabilirdin."

"Hiç ölebileceğinizi düşündünüz mü?" diye sordu. "Çatışmaya girdiğinizde?"

Bunu düşünmek zorundaydı. "Emin değilim. *Gerçekten* ölmek üzere olduğumu hiç düşünmedim, ama '*Lanet olsun, ölmek üzeresin*' diye düşünmüş ama buna inanmamış olabilirim, ne demek istediğimi anlıyorsan. Sana bunu söyleyen bir ses var ama ses alaycı geliyor."

"Mmm."

"Zahavi beni de korkuturdu," dedi Virgil. "O biraz deliydi. Belki de çok uzun süre soğukta kalmıştır. Birini vurmak *istedi*

-"Denemek istedim, nasıl hissettirdiğini görmek istedim."

"Tag'i hapse atmayacaksın, değil mi?" Annem sordu. "Ona ne olacağını bilmiyorum," dedi Virgil.

"Hapse atılamayacak kadar sevimli," dedi Ma. "İkili oynayan bir pislik, ama bir adam yeterince sevimliyse bunu mazur görebilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Virgil. "Davenport Tag'in bu öğleden sonra kefaletle serbest kalacağını söylüyor ve şimdiden bir basın toplantısı planlamış. Zahavi'nin silahı olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını iddia ediyor. Taşı İsraililere teslim ederken gösterilebilsin diye sadece olay sırasında yanındaymış. Ben ona inanmıyorum ama jüri inanabilir. Eğer inanmayacağınızı söylüyorsanız ona karşı tanıklık et ..."

"Virgil, sadece bitmesini istiyorum," dedi annem. "Yaşayacak bir hayatım var.

Ben olsam onu evine gönderirdim."

"Olacak olanın bu olduğunu düşünüyorum. Film yıldızları ... savcılar film yıldızlarını sever," dedi Virgil. "Onlara iyi davranırlarsa belki bir filmde oynayacaklarını düşünüyorlar."

"Onlara iyi şanslar," dedi Ma. "Ne olursa olsun, Tag bunu kendi başına getirdi. Sanki onu uyarmadınız."

Biraz daha etrafta dolandılar ve sonra Virgil, "Sanki *seni* uyarmadım." dedi.

"O konuya hiç girmeyelim Virgie," dedi annem. "Dün gecedен sonra olmaz. Taşı asla saklamayacaktım. Ama kesinlikle kaşıntımı giderdin ve bunun ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

Virgil, "Övünmek gibi olmasın ama söylemeliyim ki, sanırım birkaç ay, hatta belki de birkaç yıl boyunca kaşıntınla ilgilendim," dedi.

"Mmm. Hayır. Aslında, geri geldiğini hissediyorum."

"Bir şeyler düşünüyoruz," dedi Virgil. "Bir bira daha ister misin?"

"Suya işemiyorsun, değil mi?" "Anne . . ."

—

ÖNCEKİ GECE, Virgil taşı geri aldıktan sonra, yarım saatini olaya karışan herkesle konuşarak geçirmiş ve Hapiste olması gerekenler hapisteydi, gerekmeyenler de değildi. Tüm bunlar bittiğinde, çocuklara annelerini sıcak şekerlemeli dondurma yemeye götüreceğini söyledi, onu evine götürdü, ona söylediği gibi, "sizi bana daha da borçlandırmak için".

Ertesi sabah erkenden, arabası olmadan Şehirlere doğru yola çıktı. taş, kağıt üzerinde çalışmak için. Federaller düşman yabancı olarak kabul edilebilecek El Lubnani'ye ne olduğunu soruyorlardı ve Virgil onun ortadan kaybolduğunu açıkladı. Awad'ı sorduklarında Virgil, Awad'ın tüm bölüm boyunca muhbiri olarak çalıştığını ama bunun duyulması halinde öldürülebileceğini söyledi. Bunu düşünmek için uzaklaştılar ve Virgil Awad'ın güvende olduğundan emindi.

Awad, Virgil'in muhtemelen yüz dolarlık banknotlarla satın alacağını düşündüğü on dört yıllık bir hizmet uçağı satın almak için acele ediyordu.

—

MA YÜZEREK AYAKLANDI ve ayaklarını taşlı dere tabanına koydu. Boyu o kadar kısaydı ki su burnunun üzerine kadar çıkabilirdi, bu yüzden Virgil'in ayak bileklerinin arasından yukarı doğru iterken zıplamak zorunda kaldı.

"Peder Jones için kendimi kötü hissediyorum."

Virgil, "Bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok," dedi. Jones, St. Paul'deki Regions Hastanesi'nin güvenlik koğuşundaydı. Mankato'dan transfer edildi. Bilinci hiçbir zaman tam olarak yerine gelmedi. Regions'daki doktorlar Mayo'nun tıbbi dosyasını elektronik olarak almışlar. transfer edildi, ona baktı, Jones'a baktı ve yaşlı adamın eve gönderilmesini önerdi.

Bir onkolog Virgil'e, "Sona doğru gidiyor," dedi. "Artık asla geri dönemeyecek. Koması giderek derinleşiyor. Bir hafta içinde ölmüş olacak. Çok fazla morfine ihtiyacı olacak ve morfini burada değil de bir bakımevi aracılığıyla alırsa herkes çok para kazanacak."

Virgil bunu anneme anlatırken bir an gözleri doldu ve sonra Gözlerine biraz dere suyu sıçrattı ve gözyaşlarını sildi. "O adam benim hayatımı kurtardı," dedi. Virgil'e her şeyi anlatmıştı. uzun pijama partileri sırasında. "O gelmeseydi, gerçek bir karavan çöpüne dönüşme potansiyelim vardı."

"Bundan şüpheliyim, sen hayatta kalanlardansın." Virgil saatine baktı ve "Çocukların hâlâ yok mu?" dedi.

"Bir ya da iki saat daha. Neden?"

"Eve geri dönebiliriz ... ve sonra taşı kurtardığıma göre Şehirlere geri dönmeliyim."

"Onlara taş hakkındaki gerçeği söyleyecek misin? Polis arkadaşlarına?"

"Mecburum anne. Bu sabah beni aradınız ve Jones'un eski aile evinde, orayı yıkarken bulduğunuzu söylediniz. O da oraya atmış olmalı. Rolf buna şahit oldu - taş ellerinde olduğu için kimsenin umurunda olmayacak."

"O şey duvardan fırladığında çok şaşırmıştım," dedi. Sığ suya girdi, ayağa kalktı, sırtını dikleştirdi ve gerindi ve esnedi. "Eğer bunu yapacaksak, çocuklar dönmeden önce yapsak iyi olur."

"Evet, hanımefendi," dedi

Virgil. Görülmeye değer bir kadındı.

—

Eve dönerken Virgil, "Sana bir sorum var anne. Senin zeki olduğunu biliyorum, çünkü biri bana söyledi. Biraz zeki ya da biraz akıllı demek istemiyorum, ama gerçekten çok akıllısın. Konuşurken bazen mükemmel bir dilbilgisi ve sözdizimi kullanıyorsun, bazen de 'kapı tokmağındaki sümük', 'bir torba çekiçten daha aptal' gibi cahilce şeyler söylüyorsun. Bunu neden yapıyorsun? Geri dön ve ileri?"

Ona baktı ve "Tamamen anlayışsız değilsin. Bunu fark etmiştim."

"Peki neden?"

"Bilmiyorum. Çünkü insanlar bunu bekliyor, sanırım" dedi. "İ kamyonetle dolaşıp binaları yıkıyorum ve babasız beş oğlum var ... yani bekledikleri bu. 'Aptal'n a

"Bir çuval çekiç, bir fıçı saçtan daha aptal, baykuş bokundan daha kaygan ... Eğer bu şekilde davranırsam... şey, geldiğimi göremezler, eğer bir gün

"Geldiğimi görmelerini istemediğim bir yerde."

Virgil elini kulağına götürüp bir damla su akıttı ve "Tamam, bunu satın alabilirim" dedi.

"Eminim yapabilirsin, çünkü sen de aynı şeyi yapıyorsun - arkana yaslanmış sörfçü çocuk saçmalığı, o grup tişörtleri ve uzun sarı saçlar, ta ki kötü olmak zorunda kalana kadar. O zaman ortalama bir çingiraklı yılan."

Virgil, "Bu söz bana çok benziyor," dedi.

"Evet, öyle," dedi. "Öyleyse daha hızlı yürüyelim. Denemek istediğim birkaç yeni şey var. Görünüşe göre, şanslıyım ki utangaç biri değilsin."

—

BİR SAAT SONRA Virgil Yael'i aradı ve "Hazırlandın mı?" diye sordu.

"Hazırım. Taş hâlâ sende mi?"

Virgil, Solomon taşını bulduğunu söylemek için onu aramıştı.

"Elbette. Onu yine kaybettiğimi mi düşündün?"

"Tam olarak değil, ama çıkış yapmamam gerekme ihtimaline karşı bilgi almam gerektiğini düşündüm."

Virgil, "Yirmi dakika içinde orada olacağım," dedi.

Ön verandada anneme veda öpücüğünü verdi.

Kamyonetine doğru yürürken Sam'in yavrukurt üniformasıyla bisikletiyle garaj yolundan geldiğini gördü. Virgil kamyonu geri çevirdi, Çocuğun yanında durdu ve "Balık tutuyor musun?" diye sordu. "Tutabildiğim zaman."

"Bir teknem var. Annen tamam derse, St. Croix'ya gider ve birkaç miskkuşu avlarız," dedi Virgil.

"Muskys yiyebilir misin?" Sam sordu.

Virgil istavroz çıkardı. "Asla, asla böyle bir şey sorma. Hayır, misk balığı yiyemezsin. Belki de walleye gitmeliyiz."

Sam, "İkisi de bana uyar," dedi. Önce eve, sonra da Virgil'e baktı. "Onu hamile bırakmadın, değil mi?"

"Tanrım, umarım öyle değildir," dedi Virgil. "Bu ailede başka bir cahile ihtiyacın yok."

"Lanet olası gerçek bu," dedi Sam ve pedal çevirmeye devam etti.

—

Yael'i almaya giderken Virgil, Davenport'u aradı ve Davenport, "Şimdi o taş elimizde olsaydı, her şey bir şekilde mükemmel olurdu," dedi.

"Bende var. Görünüşe göre Jones onu eski çiftlik evine atmış ve tanıdığım bir kadın da orayı yıkıyor," dedi Virgil. "Duvardan dışarı fırladı."

"İnanılmaz bir tesadüf," dedi Davenport. "Şaşırtıcı, gerçekten." "Ah, bilmiyorum," dedi Virgil. "Jones'un bulunmasını istediğinden şüpheleniyorum."

Para muhtemelen gitmesini istediği yerde, yani artık taş umurunda değil. Ya da belki de önemsiyordur, belki de arkeolojideki eski dostlarına ihanet etmek istememiştir. Bu yüzden onu bulabileceğimiz bir yere bıraktı."

"Tamam," dedi Davenport. "Yine de, mevcut tüm taşların altına bakmadığınıza dair bir his var içimde."

"Sana söyleyeyim Lucas, bunu gerçekten yapmak istemiyoruz. En azından Balta'ya ne olduğunu öğrenene kadar."

"Anladım," dedi Davenport. "Jones'tan bahsetmişken, kızı seni soruyor. Şu anda hastanede."

"Bu öğleden sonra duracağım," dedi Virgil. "Ama önce, sana taşı kaldırıp kanıt dolabına koyun ve siz dahilerin bununla ne yapacağınızı bulmasını bekleyin. Benim işim bitti."

"Geldiğinde görüşürüz."

—

ve Lincoln'ü, istihbarat ajanını ya da her neyse onu aradı. Çift gizli telefonda "1" e bastı ve kadın iki saniye sonra cevap verdi. "Ne?"

Virgil, "'Teşekkür ederim' demen için sana bir şans vereceğimi düşündüm," dedi. "Teşekkür ederim."

"Onu hala yakaladınız mı?" "Kimi?"

"Pekâlâ. Umarım senin için iyi olur," dedi Virgil. "Nasıl sonuçlanacağını bilme ihtimalim var mı?"

Onun düşündüğünü duyabiliyordu ve sonra şöyle dedi: "Bak ne diyeceğim Virgil. Seninle konuşamayacağımız bazı olasılıklar var. Yasadışı bir şey yapmamızdan bahsetmiyorum, sadece bazı olasılıklar olduğunu söylüyorum."

"Bana varsayımsal bir şey söyle."

"Varsayımsal olarak, diyelim ki bu tür bir durumda olsaydınız ve hedef yakalanıp sonunda teslim olmayı kabul etseydi-"

"Tamam, anladım," dedi Virgil. "Ama dinle: eğer bu sadece düz bir Ya da bir grubu yakaladınız ama gazetelere çıkmadı. Beni arayın. Detaylara ihtiyacım yok, sadece ne olduğunu bilmek istiyorum. oldu. Hikaye nasıl ortaya çıktı."

"Elimden geleni yapacağım," dedi. "Söylemeliyim ki, Virgil, sen bir yolculuk tamamen size ait ve umarım geri kalanında eğlenirsiniz."

"Gizli telefonla ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Bir ya da iki gün içinde kendi kendine kapanacak ve bir daha asla geri gelmeyecektir. Eğer içini açarsanız, elektronik aksamın Kahverengimsi bir yapışkan maddeye dönüşmüş. Ben olsam tadına bakmazdım. Herhangi bir nedenle sizinle tekrar konuşmamız gerekirse, sizi nerede bulacağımızı biliriz."

"Ama seni nerede bulacağımı
bilemeyeceğim." "Bu doğru."
Ve o gitmişti.

—

Mankato'ya vardığında Sewickey'i park yerinde, Caddy'sinin içinde motoru çalışır halde otururken buldu. Sewickey inmiş ve şöyle demiş,
"Tanrı'ya şükür. Dört saattir buradayım. Televizyonda Mossad'lı kadın ve Bauer hakkındaki her şeyi gördüm ve İsrailli ile konuşmak için geleceğini düşündüm."

"Fotoğrafları mı arıyorsunuz?" Virgil, Sewickey'nin Virgil'den uzak durması şartıyla Sewickey'ye fotoğrafları vereceğine söz verdiğini hatırlayarak sordu.

Sewickey, "Aynen öyle. Austin'e geri dönmem gerekiyor. Santorini'de 'Atalant' adında bir kasabadan bahseden bir parşömen parçası bulunduğuna dair söylentiler var, belli ki Atlantis'e bir gönderme. Gidiyorum, hem de hemen, ama önce Austin'e gitmeliyim."

"Eğer bir kameran olsaydı. . ."

"Var. Yepyeni bir tane. Caddy'nin içinde," dedi.

Virgil, "Taş bende, burada, kamyonda," dedi. "Kameranı al, birkaç fotoğraf çekebilirsin, ben de senin birkaç fotoğrafını çekerim. Taşı incelersek, her şey yoluna girecek."

Sewickey, "Virgil, sen insanlar arasında bir prensisin," dedi.

"O kadar da değil," dedi Virgil. "Bu fotoğrafları alırsan Bauer'in kışına sokarsın diye düşündüm."

Sewickey güldü. "Gerçekten de yapacağım. Aynı zamanda petrol ve gaz şirketlerini de mutlu edeceğim. Kim bilir, belki de kendi TV programımı yaparım."

Taşa birlikte Yael'in odasına çıktılar ve üç taş yaptılar. Bir çarşafı kesintisiz bir fon olarak kullanan bir düzine fotoğraf ve ardından Sewickey'in taşı bir düzine daha fotoğrafla incelediği bir düzine fotoğraf.

büyüteç, Avustralya taşrası şapkası takarken. Yael bunu onaylamadı, ancak Virgil'in bir şeyler borçlu olabileceğini kabul etti. Sewickey.

Sewickey Virgil'i kamyonetine kadar takip etti, Virgil Sewickey, Yael'in valizini çekerken, o da çıkış yaptı. As Virgil, "Bu Atlantis parşömeni nerede bulundu?" diye sordu.

"Santorini. Thera olarak da bilinir. Kiklad Adaları'nda, Yunanistan açıklarında.

Ada volkanik bir kalderanın kalıntılarıdır. Volkan yaklaşık üç bin altı yüz yıl önce patlamıştır ve muhtemelen Atlantis efsanesinin kaynağıdır. Eğer bu parşömen bulunabilseydi, bu Santorini'nin Atlantis olduğu teorisini kesinlikle destekleyecekti."

Virgil başını salladı ve "Yunan Adaları'nda yılın oldukça güzel zamanları. Ordudayken orada izin almıştım."

"Hoş," dedi Sewickey. "Aslında çok hoş."

"Çok sayıda Kuzey Avrupalı tatilde. İsveçliler, Norveçliler, Finliler, Almanlar, Danimarkalılar . . ."

Sewickey ellerini birbirine sürterek, "Her zaman sarışın," dedi. "Tabii ki bilimsel nedenlerle orada olacağım ve plajları ziyaret etmek için hiçbir nedenim olmayacak."

—

Kuzeye, Şehirlere doğru giderken Virgil Yael'e bir gece önceki çatışmanın sonuçlarını anlattı ve taşı BCA'ya bırakacağını söyledi. Taşın iadesi için yapılacak görüşmeler kendisi, patronları, İsrail Büyükelçiliği ve Dışişleri Bakanlığı'ndan biri. "Muhtemelen birkaç gün daha burada kalmanız gerekecek ama anlaşma tamam. Alışveriş için biraz daha zaman harcayabilirsiniz. Mall of America'ya gidin."

"Peki ya Tal Zahavi?" Virgil,

"Diplomatik dokunulmazlık," dedi.

Yael başını iki yana salladı: "Eve döndüğümde tanışmak istemediğim tek kişi bu."

Virgil, "Taşla ilgili bir şey yapmak isteyeceğinden şüpheliyim," dedi.

"Ben daha çok intikam almayı düşünüyordum," dedi Yael.
"Ulaşabileceği tek kişi ben olacağım."

VIRGİL onu St Paul Oteli'nde bıraktı ve steli Davenport'un masasına koyduğu BCA'ya devam etti. Davenport bir an için stole baktı ve "Bu benim şöminemin üzerinde iyi durur" dedi.

Tal Zahavi'nin hâlâ Ramsey County hapishanesinde olduğunu ve birkaç gün daha orada kalacağını söyledi. Hapishane görevlilerinden gelen raporlara göre, günün her saati öfke içindeymiş, umurlarında bile değilmiş.

FBI aramıştı. Davenport, Raj Awad'a danışması için birini göndereceklerini ama Awad'ın aklandığını söyledi.

Virgil, "Bence Awad aniden zenginleşmiş olabilir," dedi.

"Kimin umurunda?" Davenport dedi ki. "Bunların hiçbirinin bizimle bir ilgisi yok. Keşke orası her neresiyse orada kalsa."

"Ellerimi yıkarım," dedi Virgil. "Gidip Ellen'la konuşacağım, bakalım ne diyecek, sonra da gideceğim."

"Randevun mu var?"

"Umarım öyledir," dedi Virgil.

VIRGİL, tuğladan yapılmış geniş bir tıbbi tesis olan Regions Hastanesi'ne gitti.

Eyalet başkentinden tepenin aşağısındaki saray. Hastanede suçlular için kilitli bir koğuş vardı ve Virgil birtakım işlemlerden geçtikten sonra bir gardiyan tarafından içeri alındı. Jones sırt üstü yatıyordu, tıpkı Mankato'da olduğu gibi daha fazla tüp girip çıkıyordu. Gözleri kapalıydı ve sanki bir önceki geceden beri beş kilo kaybetmiş gibi büzülmüş görünüyordu.

Ellen onun yanında oturmuş kitap okuyordu. Virgil'i görünce kaşlarını kaldırdı ve babasına bakıp başını salladı. "Bir bakımevi ayarlıyoruz."

Virgil, "Bu sabah doktorlardan haber aldım," dedi.

"Ben sadece ... Ben sadece ..."

"Özür dilerim."

Dedi ki, "Seni o restoranda beklerken Beni aradı - Danny'yi de aradı, yolda- ve bana gerçekten kimsenin zarar görmesini istemediğini ama kaçamayacağı yükümlülükleri olduğunu söyledi."

"Bunu takdir ediyorum, Ellen. Sana yalan söyleyemem, benim gözümde hâlâ tam bir pislik. Annem dün gece öldürülebilirdi, ona yardım etmeye çalışıyordu. Bir kısmı kendi hatasıydı, ama bir kısmı da babanızın hatasıydı. Annem ona karşı bir yükümlülük hissetti ve o da Bu."

"O kötü bir adam değildi," diye ısrar etti. "Annem de öyle diyor."

—

"Senden bir iyilik istiyorum," dedi Ellen. "Büyük bir tane."

Virgil omuz silkti: "Dinleyeceğim. Elimden geleni yaparım."

"Dün gece babamla konuşurken, bir vasiyetname hazırladığını, cesedinin yakılmasını ve küllerinin İsrail'de önceden ayarladığı bir mezara götürülmesini istediğini söyledi. Öldüğünde annemin mezarı da orası olacak."

"Öyle mi?"

"Küllerini oraya götürmenizi istiyor," dedi Ellen. "Ah, Ellen

..."

"Gidecektim ama gidemeyeceğimi, İsraillilerin beni tutuklayacağını ve bu taş işi yüzünden hakkımda soruşturma açacağını söyledi. Aynı şekilde Dan için bir şey." Uzandı ve Virgil'in bileğini tuttu. "O dedi ki Bunu yapmak zorunda olduğunu söyle. Kullandığı kelime buydu. Yapman *gerektiğini* söyledi. Henüz hikayenin sonuna gelmediğinizi ve onun küllerini toprağa koyana kadar sonunu asla bilemeyeceğinizi söyledi. o mezar." "Ellen-"

"Eski bir arkadaşının ve meslektaşının oğlu olarak sana sormamı söyledi." "Ah, Tanrım." Virgil ölmekte olan adama baktı ve başını salladı.

Kafa.

—

"HENÜZ HİKAYENİN SONUNA GELMEDİNİZ...."

Bu Virgil'e Mankato'ya dönüş yolunda düşünecek bir şey verdi ve özellikle geceleri uyumadan önce aklından çıkmadı. Hikâyenin sonuna gelmemiş miydi?

Hikayenin kendisi ulusal çapta yankı uyandırdı - Mankato'daki güçlükler değil ama stelin kendisi ve yazıtın imaları.

Wall Street Journal ilk haberi yaptı, bu haber *New York Times* tarafından güçlendirildi ve ardından yarış başladı. Yahudiliğin sonu mu? Hepsi birlikte Mısırlı mıydı? Akli başında birkaç ses, hikayenin, çıkarımlarıyla birlikte Virgil onların haklı olduğundan şüpheleniyordu; ama o zaman kim daha akli başında sesleri dinlerdi ki?

—

Ona anne demeyi bırakmasına rağmen annesiyle olan ilişkisi devam etti. Ona söylememişti ama "Florence" ona hiç doğru gelmemişti - bir Florence ya da Flo'ya benzemiyordu, diye düşündü, muhtemelen Florence adında bir teyzesi olduğu ve annem ona benzemediği için; olsa olsa annem bir anti-Florence'tı. Sonra göbek adının Frances olduğunu öğrendi ve ona Frankie demeye başladı, bu onu eğlendirdi ama herkesle iyi görünüyordu.

Çocuklarıyla bile iyi anlaşıyordu.

Annem ve Rolf nehir kenarındaki ekipmanı temizlediler ve Virgil onu arayan Blue Earth County şerif yardımcısına haber verdi. Şerif yardımcısı dışarı çıktı, keresteyi buldu ve nehirden çekti. Odunlar, Rolf'un söylediğine göre muhtemelen çürüyecekleri Ponderosa çöplüğündeki ofisin arkasına yığıldı.

—

TAL ZAHAVI ülkeden kovuldu, Tag Bauer kefaletle serbest bırakıldı ve Virgil onun asla mahkemeye çıkmayacağından şüphelendi; Virgil'in söylediğine göre yaptığı şey para harcamak için yeterince önemli değildi, özellikle de Tanıkların dünyanın dört bir yanına dağılmış olması davayı zorlaştıracaktır.

Müzayede gecesinden bir hafta sonra Ellen, Jones'un öldüğünü söylemek için onu aradı. "Huzur içinde öldü," dedi Ellen.

"Huzur içinde ölmesine sevindim," dedi Virgil. Daha fazla bir şey söylemek istemiyordu, çünkü Jones'u gerçekten sevmemişti.

"Küllerini İsrail'e götüreceğine söz vermiştin."

"Şey, yapmadım, Ellen. Beni ikna etmeye çalıştın ama yapmadım."

"Gitmen gerektiğini söyledi. Davanın henüz bitmediğini ve bunu çözebilecek tek kişinin sen olduğunu söyledi."

"Ellen . . ."

—

VIRGIL'İN BABASI o hafta Twin Cities'de dinler arası bir konferanstaydı ve Davenport Virgil'i bir müzayedeciyle konuşması için getirdi. Virgil'in daha önce çalıntı makine atölyesi ekipmanlarının çiftlik emlak satışları yoluyla dağıtılmasını içeren bir ilişkisi olduğu Burton Familie.

Familie'nin elinde bir yük vagonu hırsızlığı çetesiyle ilgili bazı bilgiler vardı ve Davenport bunları istiyordu. Diğer yandan Familie, Davenport'tan BCA ile kendi deyimiyle bir anlaşma yaptı. Diğer insanlar bunu bir suç komplosu olarak adlandırabilirdi; her şey bakış açınıza bağlıydı. Virgil aracılık etti.

Bu iş bittiğinde babasını aradı, o da Parrot Cafe'de olduğunu ve henüz sipariş vermediğini söyledi. Papağan BCA ofislerine on dakika uzaklıktaydı ve Virgil arabasıyla oraya gitti. O

Babasını arka taraftaki bir kabinde, çizburger ve patates kızartması eşliğinde Katolik bir rahiple konuşurken buldu.

Virgil, James'i tanıştıran babasının yanına sıkıştı. Paul'deki St. Agnes Kilisesi'nde çalışan ve babasının eski bir arkadaşı olan McConville.

Virgil, "Bir süre önce bir kız arkadaşım vardı, bir tür müzikal hippydi, beni o orkestra ayinleri için oraya götürürdü," dedi. McConville. "Söylemeliyim ki, tüm bu Roma Katolik Yüksek Ayini, tütsü, Bach, cüppeler ve büyük altın haç ile sizi kavrayabilir. "

"Sakin ol Virgil," dedi yaşlı adam.

McConville kıkırdadı ve "Hâlâ müzik yapıyoruz. İstedığınız zaman uğrayabilirsiniz. Peki, İsrail'den gelen bu stel ne olacak?"

Taş hakkında birkaç dakika sohbet ettiler ve Virgil'in babası başını sallayarak şöyle dedi: "Sonuçta arkeologlar ve o tipler dışında pek bir önemi kalmayacak ve deliler tarafından didiklenen bir başka kemik olacak. Yahudilik Süleyman Taşı'nın doğruluğuna bağlı değil, Hristiyanlık da Torino Kefeni'nin doğruluğuna bağlı değil. Bunlar göremediğimiz bir geçmişten kalan eserler."

Virgil, "Jones aynı fikirde değil," dedi.

McConville, "Çünkü hayatını bizim göremediğimiz geçmişe ait eserleri kazarak geçirdi," dedi.

"Kötü bir adam değildi," dedi Virgil'in yaşlı adamı. "Onu en başından beri severdim. Sert bir adamdı, rugby oyuncularının ölümlerini yediği zamanlarda rugby oynardı. Zeki biriydi."

"Yine de bir şekilde alevler içinde kaldı. Oldukça iyi bir Ta ki bunu yapana kadar." dedi Virgil. "Küllerini gömmek için İsrail'e götürmemi istedi. . . . Ben bunu yapana kadar davanın bitmeyeceğini söyledi." Onlara Ellen'in babasının külleriyle ilgili savunmasını anlattı.

"Gidiyor musun?" McConville sordu.

"Hayır."

"Neden olmasın?" Virgil'in babası sordu.

"Bilemiyorum. Bir kere çok pahalıya mal olur. Bu uzun bir yolculuk. Ona gerçekten bir şey borçlu değilim."

McConville omuz silkti. "Bence gitmelisin. Yani, olanlara bir bakın. Eğer Lew'in söylediği kadar zekiye ve eğer davanın bitmediğini ve sadece sizin çözebileceğinizi söylerse ... nasıl gitmezsiniz? Etik bir yükümlülüğünüz olduğunu söylemiyorum, sadece kendi merakınıza karşı bir yükümlülüğünüz var. Öyle değil mi?"

Virgil babasına baktı ve sordu: "Neden bu adamla oturmak zorundasın? Eğer gidersem, bu bana on bin dolara mal olacak."

"Para sorun değil," dedi babası.

"Öyle değil mi? Teknem için yüzde on dört ödüyorum ve daha iki yılım var."

"Tekne senin sorunun," dedi babası. "Küllerini İsrail'e götürmeye gelince, sana bir çek yazacağım."

Virgil bunu bir an düşündü ve sonra, "Paran olduğunu biliyordum ama senin *paran* olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Biz oldukça rahatız," dedi babası. "Yani gidecek misin?"

"Turist sınıfında uzun uçuşları kaldıramam."

T Burada yapılması gereken düzenlemeler vardı ama onları Ellen halletti. Kudüs'e vardığında onu mezarlığa götürmesi için Moshe Gefen'in kızı Yuli Gefen'le temasa geçti. Bu, Yael'in Sam's Club'da gördüğü Gefen'di: Jones'un dolandırıcılığının çantacısı.

Virgil de kül dolu bir kavanozla İsrail'e business class'ta gitti.

Gümrükte kavanozun içinde ne olduğunu merak ederlerse göstermek üzere İsrail Büyükelçiliği'nden küllerle ilgili bir mektup taşıdı. İsrail uçuş Newark'tan on iki saat kadar sürdü ve İsrail'e Sabah. Virgil külleri gümrükten sorgusuz sualsiz geçirdi ve bir taksiye binerek Kudüs'teki American Colony Hotel'e gitti.

Otel ona kalın duvarları ve fayanslarıyla Phoenix'teki bir çifti hatırlattı. Vücudu saatin sabahın dördü olduğunda ısrar ettiği için birkaç saat uyudu ve sonra resepsiyona telefonla ilgili danıştıktan sonra Yuli Gefen'i aradı. Tel Aviv'de yaşadığını ve çocuklarla ilgilenmesi gerektiğini söyledi.

Öğleden sonra ve akşam, ama onu görmek için sabırsızlanıyordu. Sabah arabayla gelebilir mi?

Virgil bunun iyi olacağını söyledi. Hâlâ jet-lag olmuş ve keyifsiz bir halde, danışmadaki adamdan tekrar yol tarifi aldı ve uzun bir ve sonunda kendini Eski Şehir'de buldu. Eski Şehir'de bir harita aldı ve Batı Duvarı'na bakmaya gitti, Haç İstasyonları'nı yaptı, Kutsal Kabir Kilisesi'ni kontrol etti ve burada meydanda dizlerinin üzerinde sürünen bir hacı gördü Dışarıda.

Sonra dar geçitlerden oluşan bir labirentte yürüdü, çoğunlukla ıvır zıvır, ama aynı zamanda et ve baharat ve kilim ve mücevher ve tişört ve şapka ve aklına gelebilecek hemen hemen her şeyi satan tüccarların yanından geçti, ama bulabildiğı hiçbir balıkçılık veya tekne ekipmanı yoktu ve sonunda Kubbetü's-Sahra'ya ıktı.

İçeri giremedi, çünkü saat çok geç olmuştu; ama dışarıdan bakınca buranın en görkemli yapılarından biri olduğunu düşünüyordu. gördüğü binalar.

—

Kötü bir gecenin çoğundan sonra, rüyalar uyanıklık anlarıyla karıştı, sonunda uyudu ve iki dakika sonra, öyle görünüyordu ki Yakındaki bir minareden gelen ezan sesiyle uyandı. Yattığı yerden ezanı dinlerken artık Kansas'ta olmadığını fark etti. Ya da Minnesota'da.

—

YULİ GEFEN neşeli, hafif kilolu bir kadındı.

Volvo station wagon. Virgil, "Seni Sam's Club'da özledim," deyince Virgil gülerek, "Sam's Club. İsrail'in ihtiyacı olan şey bu. Saf deha."

Hiçbir şeyi inkar etmedi ama yine de hiçbir şeyi kabul etmedi.

"Kimseyi bu olayla ilgili herhangi bir şeyle suçlamıyorum. taş," dedi Virgil. "Sadece merak ediyorum. Magda Jones ailenizin bir arkadaşı olsa bile neden bu riski aldınız? Tutuklanıp hapse atılabilirdin."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ellen sana oğlumdan bahsetti mi?" diye sordu.

"Oğlun mu? Hayır."

"O otistik," dedi. "Kesinlikle öyle. Zeki, bunu söyleyebilirsin Ama yardıma ihtiyacı var. Ona yardım edebilecekleri özel bir okula ihtiyacı var. Kocam harika bir adam, bir bilgin, ama o Moşe'yi okula göndermek için ihtiyacımız olan para kadar bile kazanmıyor."

"Ah," dedi Virgil. "Oğlunuz ve Magda . . ."

"Bu işin boyutlarını görmeye başlıyorsun," dedi. "İlyas beni çağırdığında ne diyebilirdim ki? Bu benim oğlum, bu onun bir şans."

—

Mezarlık kayalık bir tepenin yamacına kurulmuştu ve bir bekçi onları kapıda karşılayarak mezarın hazır olduğunu söyledi. Boş mezarın üstünde zaten bir taş vardı ve birkaç işçi tarafından kaldırılacak ve Virgil kavanozu bir nişin içine sokacaktı.

"Annem ve babam bir sonraki mezarda yatıyor," dedi Yuli. "Yani bu arkadaşlar nereye giderlerse gitsinler ... birlikte seyahat ediyorlar."

Yamaçtaki dar patikadan aşağı doğru yürürlerken Virgil, "Hepsi birbirine çok yakın olmalı," dedi.

"Bu dünyada sahip olabileceğiniz en iyi arkadaşlar," dedi Yuli. "Bilirsiniz, bazen sadece bir kez bile olsa insanlarla tanışırsınız ve Sonra onları yıllar sonra görüyorsunuz ve hala arkadaşsınız? Onlar böyleydi: anlık arkadaşlardı, ama sonra birbirlerini yılda iki ya da üç kez gördüler. Magda'nın hastalığının ilerlemesiyle birlikte düşüşe geçmesi çok üzücüydü.

Alzheimer. Bu onun kişiliğini çaldı. Çok neşeliydi." Virgil, "Anladığım kadarıyla ona bakılacak," diye söze girdi.

"Evet. Yapacak."

Mezara vardıklarında Virgil mezarın iki parçadan oluştuğunu gördü: daha uzun yatay bir levha ve daha kısa dikey bir taş. Dikey taşın yüzeyinde basit bir "Jones" kesimi vardı. İki işçi levye ve bloklar kullanarak yatay taşı kaldırdı,

Altında kare şeklinde küçük bir niş ortaya çıktı. Virgil bakır küpü yavaşça boşluğa yerleştirdi; başka bir küp için yeterince yer vardı. İşçiler taşı yerine bıraktı ve bekçi "Tanrı hepimizi kutsasın" dedi.

"Amin," dedi Virgil.

Yuli, Jones'ları gibi hem dikey hem de yatay taşları olan anne ve babasının mezarına doğru ilerledi ve yazıtın üzerindeki birkaç yaprağı fırçaladı. Virgil dikey taşla baktı ve "Ah, dostum" dedi.

"Ne?" Yuli ses tonunu yükseltti.

"Cep telefonunuzu kullanabilir miyim?"

—

VIRGİL o akşam Yael'le akşam yemeği için buluşacaktı ve şimdi onu cep telefonundan aradı. Telefonu açtı ve "Ken?" dedi.

"Hayır, ben Virgil. Dinle, taş sende mi?" "Şey, taş bende değil ama evet, burada."

"Taşı alıp buraya gelmelisin," dedi Virgil.

"Taşı hiçbir yere götüremem," dedi. "Kasanın içinde." "Onu kim çıkarabilir?"

"Şey, yönetmen."

"Müdüre taşı alıp buraya gelmesini söyle," dedi Virgil. "Ona bunun bu yıl yapacağı en önemli şey olacağını söyle. Çabuk olsun. Burası gerçekten çok sıcak."

—

VIRGİL VE YULİ mezarlıktan çıkıp caddede küçük bir Arap restoranına yürüdüler, bahçede oturup kayısı suyu ve ardından diyet kola içtiler ve Yuli Virgil'e babasının hayatını, çalışmalarını ve Jones hakkında Virgil'in bilmek istediğinden çok daha fazlasını anlattı. Yael yanında uzun boylu, iri yarı bir adamla çıkageldiğinde orada bir saat kadar kalmışlardı.

Zeytin yeşili kısa kollu bir gömlek ve haki pantolon giymiş, bir zamanlar tank kullanmış ve bundan zevk almış gibi görünen ince sakallı bir adam Yuvarlak gözlükler takıyor ve ağır görünen bir çanta taşıyordu. "Taş," dedi Virgil'e.

Yael'in müdür olarak tanıttığı iri yarı adam, "Umarım zamanımı boşa harcamıyorumdur. Randevularım vardı."

Yuli, "Bu taraftan" dedi.

Mezarlığa geri döndüler ve tepeden aşağı mezarlığa doğru yürüdüler. Yael, "Ahhh," dedi ve hantal adam parlayarak, "Anlıyorum," dedi.

"Emin olalım," dedi Virgil.

Zayıf adam çantayı yere koydu, fermuarını açtı, taşı çıkardı ve Virgil'e uzattı. Virgil, Moşe Gefen'in mezarının üzerindeki siyah dikey taşa doğru adım attı. Kaba kesimli mezar taşı

bir ucunda belirgin bir çıkıntı vardı. Virgil'in bunu yapması bir dakika sürdü ama sonunda Solomon'un altındaki boşluğa sığdı.

Mezar taşındaki çıkıntının üzerindeki taş. O kadar sıkıydı ki, bir karınca bile elleri ve dizleri üzerinde geçemezdi.

Virgil geri çekildi ve hepsi mezara baktı, sonra iri yarı adam güldü. "İsrail'deki en büyük paleografin mezarı, değil mi? Süleyman taşını çalışma odasında yapabilen tek adam." Virgil'in sırtını sıvazladı. "Bu lanet şey için bir madalya yapacağız.

Çiçekler, hey?"

Virgil Yael'e baktı ve "Ona söylemek zorundaydın, ha?" dedi.

—

VIRGİL İsrail'de gezerek üç gün daha geçirdi. Ölü Deniz'e indi, deveye bindi, Masada'yı ziyaret etti, Ürdün Vadisi'nden Eriha'yı geçip Celile Denizi'ne kadar gitti, sonra Jezreel Vadisi'nden Akdeniz'e doğru ilerledi ve bir zamanlar kraliyet kenti olan, kraliçe Jezebel'in köpekler tarafından yenmek üzere pencereden atıldığı bir yamacın yanından geçti ama fark etmedi; şimdi

kayalık bir yamaçtan başka bir şey yoktu. Kudüs'e döndüğünde, kendisini Kubbet-üs Sahra'ya götürmesi için bir Arap rehber buldu ve İbrahim'in İshak'ı ya da İsmail'i kurban etmeye hazırlandığı taşı gördü.

Ancak biletinde sadece üç gün vardı, bu yüzden yorgun bir şekilde eve gitti ve döndüğünün ertesi günü tekrar yüzme deliği.

—

MA ÇOCUKLARINDAN BİRİNDEN BİR TAKIM YÜZME PALETİ ALMIŞTI ve giydiği tek şey bu olsa da, ona kararlı bir hava veriyordu

Virgil'e karşı avantajlıydı ve onun etrafında daireler çizerek yüzüyordu.

"Demek sonunda sahte olduğu kanıtlandı, ha?"

"Hizbullah mezar taşının sahte olduğunu söylüyor. Yani İsrail'de ve Batı'da bu sahte. İsrail'in kuzeyinde, güneyinde ve doğusunda mezar taşı sahte. Şimdi asıl soru, kimin daha iyi propaganda mı?"

"Asıl soru bu, ha?"

"Ve cevabı bilmek istiyorsun?" "Elbette."

"Umurumda değil. Kimin kazandığı umurumda değil. Sadece bir sürü insan birbirine saçmalıyor. Taş gerçek olsaydı bile. yerlilere saçma sapan şeyler söyleyen bir firavun olurdu. O zaman Fox News'in BC versiyonu."

Virgil gölge ağacının altından kürek çekerek çıktı ve güneşi engellemek için elini kaldırdı. Annem, "Tag beni aradı." dedi.

"Öyle mi? Ne istiyormuş?"

"Televizyon programına çıkmamı istiyor," dedi. "Arabasına ateş açılmasını canlandırmak istiyorlar. Tüfeğimle çıkmamı istiyorlar."

"Ona ne söyledin?"

"Gidip kendini
becermesini."

"Aferin sana. Flowers'ın onay mührüne sahipsin."

"Bir kız daha ne isteyebilir ki?" dedi ve sonra: "Oh, bekle
-Aklıma bir şey geldi....."

-

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/sandfordchecklist](http://www.penguin.com/sandfordchecklist)

John Sandford'un bir sonraki Virgil Flowers romanı DEADLINE'in
heyecan verici önizlemesi için okumaya devam
edin.

D Ağustos'un ilk günlerinde, aysız bir gecede.
Korkunç ılık bir çiseleme dünyayı sessiz, ıslak ve yakın tuttu.

D. Wayne Sharf, Winky Butterfield'ın otağından tavuk kümesine doğru giden yağlanmış bir gelincik gibi kayarak geçti. Elinde boğma zincirli iki ağır naylon tasma, cırt cırtlı iki naylon ağızlık ve ortadan kesilmiş bir domuz pırzolası vardı.

Hedef, Butterfield'ın biri genç, diğeri yaşlı iki siyah Labrador'unu tuttuğu arka bahçedeki zincirle çevrili köpek kulübesiydi. Domuz pırzolası arkadaş edinmek için kullanılacaktı.

D. Wayne baştan ayağa kamuflaj giyiyordu.
Değişiklik: Baştan ayağa hep kamuflaj giyerdi. Çocukları da öyle.
Hala ara sıra ziyaret ettiği eski karısı Truly, günlük moda taleplerine bağlı olarak çeşitli kamuflaj parçaları giyiyordu - daha fazlası Walmart'ta, Target'ta daha az. Ayrıca sekiz çift camo ayakkabısı vardı. Dönüşümlü olarak giydiği 4XL ve 5XL beden külotlar: Mossy Oak, Realtree, Legend ve God's Country'den ikişer tane; D. Wayne bir gece külotları çıkarırken ona şöyle dedi: "Burası gerçekten Tanrı'nın ülkesi, anlıyor musun tatlım?"

Yeni, alternatif baldızı, "külot" dediği ve D. Wayne'in pek hoşuna gitmeyen siyah pamuk giyiyordu. Sadece
Kamuflajda seksi bir şey var.

D. Wayne, Butterfield'ın bahçesindeki çitleri geçerken beyninin arka tarafındaki birkaç bin hücre tüm bunları gözden geçiriyordu ve köpeklerden biri, genç olan, iki kez havladı. Evde hiç ışık yoktu ve hiçbiri de yanmıyordu. D. Wayne durakladı

yaklaştı, izledi, sonra domuz pirzolasını plastik poşetinden çıkardı. Birkaç dakika oturup köpeklere bir şans verdi. Etin kokusunu aldı; beklerken, ter ve viski karışımı Kopenhag kokusuyla kendi kokusu da ona yetişti. Butterfield bir geyiğin ya da kurdun burnuna sahip olsaydı endişelenirdi.

Ama Butterfield yapmadı ve D. Wayne tekrar hareket etmeye başladı. Köpeklerin tazılar gibi salyalarını akıtarak beklediğı kulübeye vardı ... çünkü onlar tazılardı. Şapkasının siperliğine monte edilmiş avcının kırmızı, düşük aydınlatmalı LED ışıklarını açtı. Domuz pirzolasını ikiye böldü, parçaları üçer metre arayla tuttu ve zincir halkasına doğru itti. Köpekler etin her tarafındaydı: ve bu sırada Boğuluyorlardı, kulübenin kapısının mandalını çevirdi ve ördek yürüyüşüyle içeri girdi.

"Buyurun çocuklar, uslu çocuklar," diye mırıldandı. Köpekler yüzünü yalamak ve daha fazla domuz pirzolası aramak için yanına geldi, genç köpek etrafında zıpladı ve boğma tasmalarını her seferinde bir tane olmak üzere kafalarına geçirdi. Genç olan ağzını iyice kapattı. Ağızlık ısırmayı değil havlamayı önlemek içindi ama büyük olan direndi, hırladı ve sonra iki, üç kez havladı. Butterfield'ların evinin arka tarafında bir ışık yandı.

D. Wayne, "Uh-oh" dedi, büyük köpeğin ağzını bıraktı ve iki köpeğı de kulübeden çıkarıp çitlere doğru sürükledi. Yine, küçük olan ilk başta fazla direnmeden geldi, ama büyük olan Biri kazdı. Butterfield'ın yan kapısında bir ışık daha yandı ve D. Wayne, "Kahretsin," dedi ve büyük köpeğı iki koluyla karnının altından tutup kaldırdı ve diğerini de tasmaını taktı, çiti aştı ve garip bir tırısla otlakta ilerlemeye başladı.

Yan kapı Butterfield'ın evine açıldı ve D. Wayne şapkasının kenarındaki kırmızı LED'leri unutarak arkasına bakma hatasını yaptı. Butterfield verandanın ışığının altında duruyordu ve onu gördü. Butterfield bağırdı, "Hey! Hey!" ve "Carol, Biri köpekleri götürdü" dedi ve sonra, inanılmaz bir şekilde, geri döndü. D. Wayne yedi ya da sekiz saniye boyunca bir fırsat yakaladığını düşündü. Kamyoneti sadece kırk metre kadar uzaktaydı.

Şimdi, seksen kilo ağırlığında olması gereken büyük köpeği taşıırken olabildiğince hızlı hareket ediyordu.

Sonra Butterfield yeniden ortaya çıktı ve bu sefer elinde bir silah vardı. Tekrar "Hey! Hey!" diye bağırdı ve yarım düzine el ateş etti ve D. Wayne "Aman Tanrım" dedi ve büyük köpeği kamyonetinin arka kapısından attı ve sonra küçük köpeği boynundan tutup kaldırdı ve büyük köpeğin peşinden içeri attı.

Bir yaylım ateşi daha başımızın üzerinde patladı ve gerçekten hoş olmayan kırbaç sesi, ama bir tarafa doğru. D. Wayne Butterfield'in gecenin karanlığında ve sisin içinde kamyonu gerçekten göremediğini fark etti. D. Wayne yarı profesyonel bir köpek hırsızı olduğu için kamyonun iç ve arka lambalarını kapatma düğmesine bağlamıştı ve kamyonu binip annesini çalıştırdığında hiçbir ışık yanmıyordu. geldi.

Yine de kamyonun gürültüsü devam ediyordu ve Butterfield bir yaylım ateşi daha açtıktan sonra D. Wayne neredeyse görünmez olan yolda kayboldu. Yarım mil ilerledikten sonra ışıklarını yaktı. ve hızlanarak uzaklaştı ve Butterfield'in evini gören tepenin zirvesinde arkasına baktı ve farları gördü.

Butterfield geliyordu.

D. Wayne çekici bıraktı. Kovalamaca kısa sürdü, çünkü D. Wayne erzak hazırlamıştı. Paxton mevkiinde. Yedi tepeden oluşan inişli çıkışlı bir düzlüğün üçüncü alçak tepesinde, yoldan saparak aşağı indi ve kış günlerinde çocukların okul otobüsünü beklediği Paxton çocuk otobüs kulübesinin arkasına dolandı.

Butterfield saatte yüz mil hızla geçip gitti ve on beş saniye sonra D. Wayne diğer yöne gidiyordu.

Temiz bir kaçış, ama D. Wayne neredeyse altına işeyecekti. Butterfield o silahla çalışmaya başladı. Hayatını kazanmanın daha iyi bir yolu olmalı, diye düşündü, eve doğru giden dolambaçlı yoldan sola dönerken.

Aklına kolay kolay bir şey gelmiyordu. Köpek çalmak, meth pişirmek ve bakır tel ve boruları soymak vardı. boş yazlık kulübeler.

D. Wayne'in dünyasında hepsi bu kadardı.

Virgil Flowers telefonu titremeye başladığında neredeyse yataktan düşüyordu. Yatak dardı ve Frankie Nobles Ortayı ve diğer tarafı kullanarak. Virgil telefona ulaşmak için çıplak vücudunun üzerinde sürünmek zorunda kaldı, bu hiç de hoş olmayan bir süreç değildi ve Virgil mırıldandı, "Ne? Yine mi?" diye mırıldandı.

"Telefon," dedi Virgil. İnledi ve ekledi, "İyi bir şey olamaz."

Telefonun yüzüne baktı ve "Johnson Johnson" dedi. O anda telefonun çalması durdu.

Frankie dirseklerinin üzerindeydi ve saati görebiliyordu, ve dedi ki, "Sabahın üçünde mi? Aptal herif bir şey için tutuklanmış."

"O böyle bir şey istemez," dedi Virgil. "Ve o aptal değil." "İki tür aptallık vardır," dedi Frankie. "Gerçek ve kasıtlı.

Johnson tanıdığım en kasıtlı aptal. Bütün o canlı tavuk-toss yarışması-"

"Evet, evet, iyi bir amaç içindi." Virgil geri arama sekmesine dokundu ve Johnson ilk zil sesinde telefonu açtı. "Virgil, Tanrım, elimizde Büyük bela, dostum. Winky Butterfield'ı hatırlıyor musun?" Johnson'ın sesi uyanık geliyordu.

"Hayır, sanmıyorum."

Bir anlık sessizliğin ardından Johnson, "Belki de Seni tanıştırmak, düşününce. Belki de başka biriydi." "Güzel. Uyumaya devam edebilir miyim?"

"Virgil, bu ciddi bir durum. Birisi Winky'nin siyah Laboratuvarlar. Henüz izler tazeyken buraya gelmelisin dostum."

"Tanrım, Johnson ... köpekler mi? Sabahın üçünde beni köpekler için mi aradın?"

"Onlar aileden, dostum. Bir şeyler yapmalısın."

—

Ertesi sabah saat onda Virgil, Frankie'ye bir hoşça kal öpücüğü verdi ve teknesi çoktan bağlanmış halde kaldırırma park etmiş olan kamyonetine doğru yürüdü. Virgil kısa süre önce New Mexico'dan dönmüştü ve orada Kuzey Amerika'nın en ücra misk balığı gölü olduğundan şüphelendiği göldeki tüm kaplan misk balıklarını yakalayıp serbest bırakmıştı. Güzel balıklardı da.

en büyük parmak genişliği 50 inçten azdı. Teknenin yanından geçip 4Runner'ının kabinine tırmanırken hâlâ kokularını alabiliyordu.

Gün ılıktı ve sıcak olmaya da adaydı. Güneş kamyonun önünde işini yapıyordu ama gökyüzünde asık suratlı gri bir görünüm vardı. Son yirmi dört saat içinde çeyrek inç yağmur yağmıştı ve Mankato, Minnesota'dan çıkarken kırsal alan oldukça nemli görünüyordu. Ama Ağustos ayıydı, yılın en güzel zamanıydı ve o yoldaydı, çalışıyordu, dirseği pencereden dışarıdaydı, sülünler

...şikayet edecek bir şey yok.

Virgil atını sürerken Frankie'yi düşündü. Onunla yatağa girmeden önce onu Ma Nobles olarak tanıyordu, çünkü yaklaşık yüz çocuğu vardı; ya da en azından öyle hissediyordu. O bir ve Virgil'in düşünceleri tekrar

Daha önce üç kez yaptıkları gibi. İlk üçü felaketti, çünkü, diye düşündü, kadınlar konusunda zevksizdi. Yeniden düşündü: Hayır, bu pek doğru değildi. Üç karısının hepsi de

Oldukça iyi kadınlardı, ama, diye düşündü, sadece uyumluluk olasılıkları konusunda zayıf bir yargıcıydı.

O ve Frankie'nin böyle bir sorunu yoktu; sadece iyi geçiniyorlardı.

—

Virgil bir süre Lucas Davenport'u düşündü -Davenport onun Suçluları Yakalama Bürosu'ndaki patronuydu ve biraz gergin olsa da kötü bir adam değildi. Davenport'un bir suçluyu

Virgil'in bir köpek kaçırma davasında çalışması fikrinden hoşlanmayacaktır. Özellikle de kuzeyde işler sarpa sardığından beri. Birkaç liseli çocuk, cesetlerle dolu terk edilmiş bir çiftlik sarnıcına takılmıştı.

Ama Johnson Johnson geri çevrilmesi zor bir adamdı. Virgil birkaç iyi iş günü geçirebileceğini düşündü Davenport daha ne yaptığını anlamadan. Bir köpek kaçırma olayının öyle ya da böyle çok fazla zaman almayacağını düşündü. Köpekler çoktan Teksas'a varmış, armadilloları ya da Teksas'ta her ne kovalıyorlarsa onu kovalıyor olabilirlerdi.

Köpek kaçırma. Daha önce de bu konuda telefonlar almıştı. Bir tanesini araştırdım ve her zaman av sezonunda ya da kısa bir süre öncesinde oluyorlardı. Yılın bu erken döneminde pek görülmezdi.

—

Johnson Johnson sert ağaç kerestesinde uzmanlaşmış bir kereste fabrikası işletiyordu

-Döşeme ve dolaplar için üç çeşit meşe, kuşgözü akçaağaç, balkabağı, ceviz ve kiraz

heykeltıraşlar için özel kesim sağlama işi. Virgil ile Minnesota Üniversitesi'nde tanışmışlardı ve burada eğitim görüyorlardı.

kadınlar ve beyzbol. Virgil bir beyzbol takımında iyi bir üçüncü kaleciydi.

Johnson ise birkaç yıl iyi bir yakalayıcıydı. Beyzbol onu bu kadar sıkmasaydı, profesyonellerin en alt sınırını bile yakalayabilirdi. Johnson'ın fabrikası

Tripton, Minnesota, Buchanan County'de, Mississippi Nehri boyunca uzanan Driftless Bölgesi'nde.

Driftless Bölgesi, ekoloji bilimi alanında eğitim almış olan Virgil'in her zaman ilgisini çekmiştir. Temel olarak, Driftless Bölgesi

Minnesota, Wisconsin, Iowa'nın kuzeyi ve

Son buzullaşmadan kaçan Illinois - buzullar basitçe etrafından akmış, güneyde tekrar birleşerek Driftless Bölgesi'ni bir buz okyanusunda bir ada olarak bırakmıştır. Buzullar eridiğinde, genellikle geride sürüklenme olarak adlandırılan gevşek toprak ve kaya bırakırlardı. Driftless Bölgesi'nde değil.

Fiziksel olarak arazi, Mississippi Nehri'ne kadar uzanan, derinliği altı yüz metreyi bulan dik vadilerle kesilmiştir. Etrafındaki tarım arazilerine kıyasla Driftless Bölgesi daha az verimliydi ve sert ağaç ormanlarıyla kaplıydı. Kasabalar küçük ve birbirinden uzaktı, çoğunlukla nehir boyunca kurulmuşlardı. Tüm bölge, Mississippi Nehri'nin Appalachians.

Virgil'in Mankato'daki evinden nehir üzerindeki Trippton'a yol süresi iki buçuk saatti.

—

Virgil yolun büyük bir kısmında hem kamyonu hem de beynini hız sabitleyiciye bağladı. Bu güzergâhtan birkaç düzine kez geçmişti ve daha önce görmediği pek bir şey yoktu. Trippton Uzun bir tepenin dibinde, denizin içine doğru uzanan bir kum yığınının üzerinde

Mississippi; neredeyse barlar kadar çok kilisesi olan dindar bir kasabaydı. Virgil öğle vakti geldi, küçük bir trafik sıkışıklığına yakalandı. kasabanın üç stop lambası arasında ve sonunda bir Shanker's Bar and Grill'in arkasındaki tekne büyüklüğündeki çift uzunluktaki park şeridi.

Virgil arabayı çekerken Johnson Johnson arka kapıdan gürültüyle çıktı. Johnson Johnson'ın babası, Big Johnson Mississippi'de oldukça iyi yaşayan bir dıştan takma motor meraklısıydı. Oğullarına dıştan takma motorların isimlerini vermişti ve Mercury Johnson oldukça kolay kurtulmuştu, Johnson Johnson garip bir çift isimle sıkışıp kalmıştı. Babası gibi iri yarı bir adamdı ve dövmelele vardı.

Virgil kamyonetten inerken, "O lanet olası misk balıklarının kokusunu buradan alabiliyorum," dedi. Tekneye doğru eğildi ve "Umarım O lanet telefon direklerinden başka bir şey getirmişsin," derken misk tüfeğini kastediyordu.

"Evet, evet, her şeyden biraz aldım," dedi Virgil. "Peki ya bu köpekler? Onları bulabildin mi?"

"Henüz değil," dedi Johnson. Alışılmadık bir şekilde suratı asıktı. "İçeri gel. Konuşabileceğın bir sürü yaşlı adam ve kız var."

"Toplantı mı yapıyoruz?"

Johnson, "Bir linç kalabalığı yaşıyoruz," dedi.

Virgil onu takip etti. Otoparkta yanından geçtiği kamyonlardan birinin tamponunda "Hollow Points var mı?" diye soran bir çıkartma vardı. Başka bir

dedi: "Ağır Silahlı ... ve kolayca sinirlenir." Bir üçüncüsü: "İşaretle ve Tıkla ... cephaneniz bitmiş demektir."

"Ah, Tanrım," dedi Virgil.

—

Virgil uzun boylu bir adamdı, kovboy çizmeleriyle daha da uzamıştı. Sarı saçları bir polis için fazla uzundu ama Waylon gibi taşralı uzunluğundaydı. Jennings, New Jersey'li bir dangalak gibi heykelsi uzun değil, bu yüzden iyi anlaştı.

Kot pantolon ve grup tişörtleri giyiyordu, bu sefer de yerel 'neck'lerin dayanışma işareti olarak kabul edeceğini umduğu nadir bir korsan "Dogs Die in Hot Cars" tişörtü. Her zamanki kıyafetine, silah saklaması gerektiğinde siyah bir spor ceket ekliyordu ki bu pek sık olmuyordu. Çoğu zaman silahları kamyonunda bırakırdı.

Güneşin altında geçirdiği sıcak günlerde bazen hasır kovboy şapkası takardı; diğer zamanlarda ise bir top şapka, şu anki favorisi ise dindar bir Iowa'lı tarafından kendisine hediye edilen siyah üzerine siyah Iowa Hawkeyes şapkasıydı.

Johnson otopark kapısından geçip bira kokan bir koridordan geçerek üzerinde şu ifadelerin yazılı olduğu tuvaletleri geçti "Pointers" ve "Setters", yirmi kadar iri yarı açık hava görünümlü erkek ve kadının köhne plastik masaların üzerine çöküp bira içtikleri ve yanlarında link sosisleriyle çeşitli kızarmış şeyler yedikleri barın arka ucuna.

Virgil ona yetiştiğinde Johnson yüksek bir sesle şöyle dedi, "Tamam, çocuklar. İşte bahsettiğim polis bu, o yüzden lanet otlarınızı bir kenara bırakın ve metamfetamin, onlara sahip olanlar ve dikkat edin. Virgil?"

Virgil, "Metamfetamin kullananlar, sizinle arka tarafta bir dakika konuşmak istiyorum....."

Birkaç kıkırdama oldu ve Virgil şöyle dedi: "Ben çoğunlukla Dinle. Bu köpeklerle ne oluyor? Biri ayağa kalksın ki hepimiz duyabilelim ve bize anlatsın."

İri yarı bir adam ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Şey, ben Johnson'ın size söyleyeceğini sanıyordum ama biri köpeklerimizi kaçırıyor."

Barın ön tarafında bir sarhoş, kendi etrafında dönmüştü. toplantıyı izlemek için bar taburesine oturmuş, "Kukunu diktirmekten iyidir." demişti.

İri yarı adam, "Kapa çeneni Eddy, yoksa kışına tekme basarız," diye bağırdı.

"Sadece insan olmaya çalışıyorum," dedi Eddy ama bara geri döndü.

"Pekâlâ," dedi Virgil. "Birileri köpekleri götürüyor. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet, şüphelerimiz var," dedi iri adam. "Orly's Crick'te, tüm vadi boyunca bazı köylüler var ve geceleri köpeklerin ulumalarını duyabiliyorsunuz. Köpekler, çakallar değil. Onlardan düzinelerce var. Ama oraya gittiğinizde, her bahçede sadece bir köpek vardır. Uluyanları bulmak için gizlice yaklaşmanız gerekir. Sorun şu ki, içeri giren tek bir küçük yol var ve geldiğinizi görebiliyorlar ve siz oraya varamadan köpekleri hareket ettiriyorlar. Yukarıdan aşağı inmeye çalıştım ama o kayalıklardan aşağı inemezsin. boyun."

"Ve kendini öldürtebilirsin," diye ekledi biri. "Lanet olası ağaçkakanların hepsi 223'lük taşıyor. Sizi ördek gibi avlarlar."

İri yarı bir adam daha ayağa kalktı ve herkes dönüp baktı; yüzü kıpkırmızıydı ve ağladığı anlaşılıyordu. Kamuflej şapkasını çıkardı ve şöyle dedi: "Ben Winfred Butterfield. Winky. Onlar aldı Dün gece iki Labs'ım. Kulübeden çıkar çıkmaz. Köpeklerim gitmiş, efendim. Bahçemden kaçırıldılar. Ne yaptıklarını da biliyorlardı- Geride biraz domuz pirzolası kemiği ve onları sessiz tutmak için kullanılan bir bez ağızlık bıraktı."

Hikayeyi anlattı, ta ki "o yöne doğru birkaç el ateş ettiği" kısma gelene kadar. Durakladı ve sonra "Belki de bunu söylememeliydim" dedi.

"Birine vurdun mu?" Virgil sordu.

"Hayır, denemiyordum. Demek istediğim, o sefil orospu çocuğunu vurmayı umursamazdım, eğer açık bir atışım olsaydı, ama korktum

köpeklerden birine çarpabilir."

Biri "Doğru söyledin." dedi.

"Tamam, sadece bir not. Şu anda karar verelim ki bir köpek yüzünden kimseyi vurmayacağım," dedi Virgil. "Bırakın bunu yasal yollardan halledeyim."

Erkeklerin hepsi etrafına bakındı ve sonra kadınlardan biri, "Korkarım bunu yapamayız Virgil," dedi. Ve hepsi başını salladı.

"Lanet olsun, millet."

"Bu organize bir suç Virgil," dedi. "Eğer bu insanları durdurmazsak, hiçbir köpek güvende olmayacak."

—

Virgil endişeliydi. Toplantıdaki herkes taş gibi ayık görünüyordu ve gerçekten bunu yapabilecek insanların soğukkanlı kararlılığıyla soyguncuları vurmaktan bahsediyorlardı.

Şans. Bir grup şapşal silah delisi gibi bunu yapmaya hevesli görünmüyorlardı - daha çok bir çiftçiye ortadan kaldırmayı planlayan çiftçiler gibiydiler.

Kazlarını öldüren serseriye.

Virgil onlara Orly's Creek'teki köylüler hakkında sorular sordu ve bir düzine insan ona büyük olasılıkla haklı olduklarını düşündüren bilgi kırıntıları -görüntüler, söylentiler, olaylar- verdi.

Adamlardan biri şöyle dedi: "Bu eski gri kamyonu bir hafta içinde iki ya da üç kez Dan Busch'un evinin önünden geçerken gördüm. Yavaş sürüyor, etrafa bakıyordu. Birkaç gün sonra Dan'in köpekleri soyuldu."

"Dört kişi," dedi başka bir adam ve ekledi: "Ben Dan."

İlk adam şöyle dedi: "Neyse, birkaç hafta sonra 26. Cadde'ye doğru gidiyordum ve Orly's Crick Yolu'ndan çıkan eski gri bir kamyon gördüm. Aynı kamyon. Kanıtlayamadım ama öyleydi."

Başka bir adam, "Roy diye bir adam var, sanırım soyadı Zorn, orada yaşıyor. Uzun boylu, kızıl saçlı, sıska.

Yüzünde yaklaşık dokuz milyon çil vardı. Tüm hayvan barınaklarına ve insani yardım derneklerine resmini asmışlar, ona kedi ya da köpek vermemelerini, çünkü etrafta dolaşıp onları topladığını ve sonra da hayvan tacirlerine sattığını söylemişler."

Virgil dedi ki, "Affedersiniz? Buncher nedir?"

"Bunlar laboratuvarlar için hayvan toplayan adamlar. Deneyler. Etrafta dolaşıp evcil hayvan aradığını söyleyerek bu bedava hayvanları alır, sonra da onları avcılara satardı," dedi iri adam. "Çok iyi biliyoruz ki, o da bu şekilde kedi yavrusu alırdı. Bilirsiniz, birisi gazeteye ilan verir ve şöyle derdi: 'Bedava Yavru kediler' der ve ahırını için farelere ihtiyacı olduğunu söyleyerek ona ne kadar verirlse o kadarını alırdı. Hayvanseverler bunu fark etti ve birileri onun fotoğrafını çekti ve şimdi o yerlere giremiyor."

"Gidip onunla konuşacağım," dedi Virgil. Butterfield'a döndü ve "Winky, o laboratuvarlar için ne kadar ödedin?" diye sordu.

"Bunlar en iyi köpeklerdi, kısmen eğitilmişlerdi. Biri için bin beş yüz, diğeri için bin iki yüz dolar ödedim," diyor Butterfield. "Ama para umurumda değil, onlar benim en iyi arkadaşlarım."

Virgil, "Para, onları çalmayı ağır bir suç haline getiriyor," dedi. "İnsanlarla konuşurken sizi destekleyen bir suçun olması her zaman yardımcı olur."

"Bakın ne diyeceğim," dedi kadınlardan biri. "Buradaki çoğu kişinin köpeği çalındı, bu yüzden buradalar. Geri kalanımız endişeli. Çalınan tüm köpekleri alsanız, yirmi ya da daha fazla eder. Kolaylıkla otuz bin dolar. Belki daha da fazla."

Virgil araştıracağını söyledi: "Sana karşı dürüst olacağım, bu Genelde yaptığım şey. Aslında, bunu daha önce hiç yapmadım. Ciddi olduğunuzu görebiliyorum, o yüzden kabul edeceğim. Söz vermiyorum. İptal edilebilirim. Ama iptal edilirse, geri döneceğim. Kendinize iyi bakın. Oraya silahla gitmeyin, kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

